ŞAPKACI

Pegasus Yayınları: 1959
Gençlik: 387

Şapkacı
A.G. Howard
Özgün Adı: Unhinged

İngilizceden çeviren:
Onur Kınacı Birler

Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2018 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-522-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © A. G. Howard, 2014
Kitap Tasarımı: Maria T. Middleton
Aynanın İçinden alıntıları © Tomris Uyar, Can Yayınları, İstanbul, 2001

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

Muhteşem Yedili'ye: Cara Clopton, Sharon Cooper, Bethany Crandell, Terry Howard, Chris Lapel, Jessica Nelson ve Marlene Ruggles. Bu çılgın kitap maceramda her biriniz beni cesaretlendirmenin, iyileştirmenin ve ruhumu neşelendirmenin fazlasıyla ötesine geçtiniz. Bu kitap sizin için. Hepinizi seviyorum.

1

KAN VE CAM

Sanat öğretmenim, gerçek bir sanatçının eseri için kan akıttığını söylerdi ama bu kanın, eserin *asıl* malzemesi haline geleceğini, kontrol edilemez olacağını ve sanatımızı dehşet verici, iğrenç yollarla şekillendireceğini bize hiç söylememişti.

Saçlarımı omzumun üstünden geriye attım, cebime tıktığım sterilize edilmiş çengelli iğnemin üstünde işaretparmağımı gezdirdim, ardından mozaiğimin üstüne son cam taşı yerleştirerek beklemeye başladım.

Şeffaf boncuğu ıslak, beyaz alçıya bastırırken üstüme çöken hisle ürperdim. Sanki taşa dokunduğum parmağımda bir sülük varmış da kanımı taşın içine doğru emip derin, kadife kırmızısı bir gölcük oluşturuyormuş gibiydi. Ama orada bitmiyordu.

Kanım adeta dans ediyordu... Taştan taşa hareket ediyor, her birinin arkasını kızıl bir çizgiyle boyayıp resme dönüştü-

rüyordu. Çizgilerin birleşmesini beklerken nefesim tıkandı... Sonucun bu sefer ne olacağını merak ettim. Yeniden *o kadın* olmamasını umuyordum.

Günün son zili çaldığında, birilerinin değişimi görmesinden korkarak bir parça kumaşla hemen mozaiğimi örttüm.

Harikalar Diyarı masalının gerçek olduğunu ve benim de Alice Liddell'in soyundan geldiğimi, yani herkesten farklı olduğumu hatırlatan şeylerden biriydi. Aramıza mesafe koymaya çalışsam da yeraltı yaratıkları denilen tuhaf ve ürkütücü sihirli yaratıklara sonsuza dek bağlıydım.

Sınıf arkadaşlarım kitaplarını ve sırt çantalarını toplayıp sanat atölyesinden çıktılar. Hafta sonundaki Anma Günü için yapacaklarını planlarken birbirleriyle yumruk tokuşturuyor ya da beşlik çakıyorlardı. Artık kanamamasına rağmen parmağımı emdim. Kalçamı masaya dayayarak dışarı baktım. Bulutlu bir gündü ve pencereler buharlanmıştı.

1975 model Gremlin'im Gizmo'nun bu sabah lastiği inmişti. Annem araba kullanmadığından, işe giderken beni babam bırakmıştı. Eve dönmek için bir yol bulacağımı söylemiştim ona.

Yerde duran sırt çantamın içindeki cep telefonum titreşti. En üstte katlı duran file eldivenlerimi kenara çektim, telefonumu çıkardım ve erkek arkadaşımdan gelen mesajı açtım. *Kykycı kız... doğu otoparkında bekliyorum. Seni grmk için sabırsızlanıyorm. Mason'a benden slm söyle.*

Boğazım düğümlendi. Jeb'le neredeyse bir yıldır birlikteydik ve ondan önce de altı yıl boyunca dost olmuştuk ama geçen ay boyunca sadece mesajlaşmış ve ara sıra telefonla görüşmüştük. Onunla yeniden yüz yüze görüşmeye can atıyordum ama tuhaf bir biçimde de gergindim. Artık benim dahil olmadığım bir hayat yaşadığı için işlerin farklı olmasından endişeleniyordum.

Koridorda bazı sanat malzemeleri hakkında bir öğrencisiyle konuşan Bay Mason'a göz atarken cevabımı yazdım: *Tmm. Ben*

de seni grmk için sabırsızlanıyorm. Bana 5 dkka ver... 1 işi hallet-mem gerek.

Telefonu çantama attım ve projeme göz atmak için kumaşı kaldırdım. Kalbim duracak gibi oldu. Orataya çıkan şekli gördüğümde boyanın, tebeşir tozunun ve alçının tanıdık kokuları bile beni rahatlatmadı: Kasvetli ve parçalanmakta olan Harikalar Diyarı'na ölümcül bir öfkeyle saldıran Kraliçe Kızıl.

Tıpkı son zamanlarda gördüğüm rüyalardaki gibi...

Bu imgelemin ne anlama geldiğini kabullenmek istemeyerek kumaşı yeniden örttüm. Bundan kaçınmak çok daha kolaydı.

"Alyssa." Bay Mason gelip masanın yanında durdu. Batik tekniğiyle boyanmış Converse'leri beyaz zeminde erimiş gökkuşağını andırıyordu. "Ne zamandır sormak istiyordum... Middleton Üniversitesi'nin verdiği bursu kabul etmeyi düşünüyor musun?"

Sinirlerim bozuk olmasına rağmen başımla onayladım. *Babam Jeb'le Londra'ya taşınmama izin verirse.*

"Güzel." Bay Mason gülümseyince ön dişlerinin arasındaki boşluk ortaya çıktı. "Senin gibi yetenekli birinin her fırsatı değerlendirmesi gerekir. Haydi son eserini görelim."

Ben onu durduramadan kumaşı kaldırıp gözlerini kısarak baktı. Pembe çerçeveli gözlüğünün altındaki gözaltı torbaları kocaman görünüyordu. Dönüşümün tamamlandığını görünce rahatlayarak iç çektim. "Her zamanki gibi coşkulu bir renklendirme ve hareketlilikte." Keçisakalını sıvazlayarak hafifçe öne eğildi. "Tıpkı diğerleri gibi rahatsız edici."

Son yorumuyla midem kasıldı.

Bir sene önce, mozaiklerimde böcek cesetleri ve kurumuş çiçekler kullandığım zamanlarda, bu hastalıklı malzemelere rağmen eserlerimde bir iyimserlik havası ve güzellik olurdu. Şimdiyse ana malzememin değişmesiyle yarattığım her şey kasvetli ve sertti. Artık umudu ya da neşeyi yakalayamıyor gibiydim. Aslında

bununla savaşmaktan da vazgeçmiştim. Kan akar yolunu bulur diye kendi haline bırakmıştım.

Keşke mozaik yapmayı bırakabilseydim. Ama bu, inkâr edemeyeceğim bir dürtüydü... ve içimden bir ses bir sebebi olduğunu söylüyordu. Altısını birden alçılarından söküp binlerce parçaya ayırmama engel olan bir sebep.

"Daha fazla kırmızı damarlı taş almama gerek var mı?" diye sordu Bay Mason. "Bunları nereden aldığımı hiç bilmiyorum. Geçen gün internette gezindim ama tedarikçiyi bulamadım."

İlk başladığımda taşların şeffaf olduğunu, son birkaç haftadır şeffaf taşlar kullandığımı fark etmemişti. Camdaki renkleri benim özenle oluşturduğumu sanmış, sahnelerin gerçekte kendi kendilerine şekillendiğini anlamamıştı.

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Bunlar kendi malzemelerim."

Hem de kelimenin tam anlamıyla.

Bay Mason beni kısa bir süre süzdü. "Pekâlâ. Ama dolabımda pek yer kalmadı. Bunu evine götürebilirsin."

Bu düşünceyle ürperdim. Bunlardan birini evime götürmek sadece daha fazla kâbusa davetiye çıkarırdı. Tabii annemi nasıl etkileyeceğinden bahsetmiyorum bile. Zaten hayatının büyük kısmını Harikalar Diyarı fobileri yüzünden hapsedilmekle geçirmişti.

Okul bitmeden buna bir çözüm bulmalıydım. Bay Mason yaz boyunca bunları saklamaya gönüllü olmayacaktı, özellikle de son sınıf olduğumdan. Ama bugün için aklımda başka şeyler vardı.

"Sadece bir tanesini daha sığdıramaz mısınız?" diye sordum. "Jeb beni motoruyla alacak. Onları önümüzdeki hafta alırım."

Bay Mason başıyla onayladı ve resmimi kendi masasına koydu.

Sırt çantamın içini düzenlemek için çömeldim ve terli avuçlarımı çizgili taytıma sildim. Dizlerime gelen etek uçlarım tuhaf bir his veriyordu. Eteğimin altında onu kabartacak bir içetek

olmadığı için, alışık olduğumdan uzundu. Akıl hastanesinden çıktıktan sonraki aylar boyunca, annemle kıyafetlerim ve makyajım konusunda bir sürü tartışma yaşamıştık. Eteklerimin çok kısa olduğunu, kot pantolon giymemi ve "normal kızlar gibi olmamı" istediğini söylemişti. Çok çılgın göründüğümü düşünüyordu. Tayt ve çorapları gösterişsiz olmak için giydiğimi söylemiştim ama beni dinlememişti bile. Benim hakkımdaki her şeyle ilgili üstüme fazlaca düşerek, uzakta olduğu on bir yılı telafi etmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Bu sabah tartışmayı kazanmıştı ama bu, sadece geç uyandığım ve acelem olduğu içindi. Tüm gece rüya görmemek için uykuya direnince, sabahları okul için kalkmak kolay olmuyordu.

Çantamı sırtıma attım ve Bay Mason'a hoşça kal dercesine başımı salladım. Platform topuklu ayakkabılarım boş koridorun fayanslarında yankılanıyordu. Defter sayfaları ve kopmuş çalışma kâğıtları, bir göldeki atlama taşlarını andırıyordu. Bazı dolaplar açık kalmış, sanki öğrenciler hafta sonu tatiline giderken kapağı kapamaya yarım saniye daha harcamak istememişlerdi.

Kafeteryadan gelen öğle yemeğinin kokusuyla karışmış yüzlerce farklı kolonya, parfüm ve vücut kokusu hâlâ hissediliyordu. *Gençliğin ruhu demek böyle kokuyordu.* Sırıtarak başımı salladım.

Ruhtan bahsetmişken, Pleasance Lisesi'nin öğrenci konseyi, okulun her köşesine baloyu hatırlatacak şeyler yapıştırmak için gece gündüz çalışmıştı. Bu seneki balo, önümüzdeki hafta cumartesi günkü mezuniyetimizden bir gün önceki cuma günüydü, yani bugünden itibaren tam bir hafta sonraydı.

25 MAYIS GÜNÜ, PLEASANCE LİSESİ'NİN MASALLARA YARAŞIR MASKELİ MEZUNİYET BALOSUNA, TÜM PRENS VE PRENSESLER İÇTENLİKLE DAVETLİDİR. KURBAĞALAR GİREMEZ.

Son cümleyi görünce sırıttım. En iyi arkadaşım Jenara, her duyurunun altına kalın, yeşil keçeli kalemle bunu yazmıştı. Salı günkü altıncı ders boyunca vaktini buna ayırmış ve üç günlük

uzaklaştırma cezası almıştı ama Taelor Tremont'un yüz ifadesini görmek kesinlikle buna değerdi. Taelor erkek arkadaşımın eski sevgilisiydi, yıldız tenis oyuncusuydu ve öğrenci konseyi başkanıydı. Aynı zamanda beşinci sınıftayken ailemin Liddell sırrını herkese yumurtlayan da oydu. İlişkimize, en kibar haliyle "gergin" diyebilirdim.

Elimi, bir ucu yapışkanından kurtulup beyaz bir dil gibi duvardan sarkmış afişlerden birinin üstünde gezdirdim. Geçen yaz Cangaver'in yılansı dilleriyle yaşadığım deneyimi anımsattı. İrkilerek elimi çektim ve sarı saçlarımın arasındaki parlak kırmızı tutamı işaret ve başparmaklarımın arasında döndürdüm. Bu da tıpkı sırtımda, şu anda işlevi olmayan kanatlarımın çıktığı yerdeki şişkinlikler gibi kalıcı bir hatıraydı. Harikalar Diyarı anılarımdan ne kadar uzaklaşmaya çalışsam da onlar her zaman yanımdaydı ve gidecek gibi değillerdi.

Tıpkı *malum kişinin* de gitmeye yanaşmadığı gibi.

Siyah kanatları, dövmeli dipsiz gözleri ve İngiliz aksanını düşününce boğazıma bir yumru oturdu. Zaten gecelerim onundu. Gündüzlerimi de ele geçirmesine izin vermeyecektim.

Kapıları itip açarak park yerine çıktığımda hava nemli ve serindi. İnce bir sis yüzümü kapladı. Dışarıda birkaç araba kalmıştı ve öğrenciler küçük gruplar halinde toplanmış konuşuyorlardı. Bazıları kapüşonlu sweatshirt'lerinin içinde kambur kambur duruyor, diğerleri ise mevsim normallerine göre soğuk havanın farkında değilmiş gibi görünüyordu. Bu ay çok yağmur yağmıştı. Meteoroloji uzmanları hesaplamalar yapmış ve Pleasance, Teksas'a yağan yağmurun yüzyılın rekorunu kırdığını açıklamıştı.

Kulaklarım hemen birkaç metre ilerideki çamurlu futbol sahasından gelen böcek ve bitki seslerine odaklandı. Fısıltıları genellikle birbirine karışarak radyo cızırtıları gibi uğultulara ve vızıltılara dönüşürdü. Fakat dikkatle dinlediğimde sadece bana verdikleri belirgin mesajları duyabiliyordum:

Selam, Alyssa.

Yağmurda yürümek için harika bir gün....

Tam da uçmalık bir meltem var.

Bir zamanlar onların uğultulu ve vızıltılı selamlamalarını duymaktan o kadar nefret ederdim ki onları yakalayıp havasız bırakarak öldürürdüm. Şimdiyse bu beyaz gürültü rahatlatıcıydı. Çiçekler ve böcekler arkadaşım olmuştu...Gizli yönümün büyüleyici anımsatıcılarıydılar.

Erkek arkadaşımın bile bilmediği gizli yönümün.

Otoparkın ilerisinde onu gördüm. Modifiye edilmiş eski Honda CT70 motoruna yaslanmış, yeni oyun kurucu ve Jenara'nın son sevgilisi Corbin'le çene çalıyordu. Jeb'in kız kardeşi ve Corbin tuhaf bir çiftti. Pembe saçları ve punk rock'çıya dönüşmüş prenses tarzı moda anlayışıyla Jenara, tipik bir Teksas sporcusunun kız arkadaşının tam zıttı gibi görünüyordu. Ama Corbin'in annesi ilginç tarzıyla bilinen bir iç mimardı ve bu yüzden Corbin sıradışı sanatçı şahsiyetlere alışkındı. Yılın başında ikisi biyoloji dersinde laboratuvar partneri olmuşlardı. O zaman birbirlerine tutulmuş ve bir daha ayrılmamışlardı.

Jeb benim bulunduğum yöne baktı. Beni gördüğü anda doğruldu. Vücut dili bas bas bağırıyordu. Koyu yeşil gözlerinin ateşi bu mesafeden bile dantelli bluzum ve ekoseli korsemin altındaki tenimi ısıttı.

Bir grup futbol oyuncusunun ve amigo kızın yanına gitmeden önce gözlerine düşen bir tutam kızıl saçı geriye atarak bana el sallayan Corbin'e hoşça kal anlamında bir hareket yaptı.

Jeb yanıma gelirken ceketini çıkardığında, altındaki kaslı kolları ortaya çıktı. Siyah postalları, parlayan asfaltın üstüne pat pat vuruyor ve bronz teni sisin içinde ışıldıyordu. Yırtık kotunun

üstüne lacivert tişört giymişti. Tişörtte My Chemical Romance grubunun püskürtme beyaz boyayla yapılmış ve yüzlerine kırmızı çizgiler atılmış bir resmi vardı. Bana kanlı sanatımı anımsattı. Ürperdim.

"Üşüdün mü?" diye sorup ceketini omuzlarıma sardı, deri cekette hâlâ onun sıcaklığı vardı. Bu kısacık anda çikolata ve misk kokusunun karışımı olan parfümünün neredeyse tadını aldım.

"Geldiğin için mutlu oldum o kadar," diye cevapladım, avuçlarımı göğsüne koyup gücünün ve güvenilirliğinin tadını çıkarırken.

"Ben de." Bakışlarıyla beni okşuyor gibiydi ama kendini geride tutuyordu. Gittiğinde saçını kestirmişti. Rüzgâr, omuzlarına gelen koyu renkli saçlarını dağıtıyordu. Yine de başının tepesindeki tutamlar, dalgaları belli olacak kadar uzundu ve kaskının altında darmadağın olmuştu. Darmadağın ve vahşi duruyordu, tam da sevdiğim gibi.

Bir kucaklaşma ya da daha iyisi, yumuşak dudaklarını öpmek için kollarına atılmak istedim. Kaçırdığımız zamanı telafi etmeyi çok istiyordum ama utangaçlığım ağır bastı. Omzunun üstünden baktığımda, gümüş rengi bir PT Cruiser'ın yanına toplanmış, alt sınıflardan dört kızın bizim her hareketimizi izlediğini gördüm. Onları sanat dersinden tanıyordum.

Jeb bakışlarımı takip etti ve elimi tutup her eklemini tek tek öperken dudağındaki pirsingin değdiği her noktadan parmak uçlarıma kadar beni ürpertti. "Haydi buradan gidelim."

"Aklımı okudun."

Sırıttı. Gamzelerinin ortaya çıkmasıyla içim pır pır etmeye başladı.

Biz el ele motorunun yanına giderken otoparktaki sis de dağılıyordu. "Eee... görünüşe göre bu sabah annen kazanmış." Eteğimi işaret ettiğinde gözlerimi devirdim.

Gülümseyerek kaskını takmama yardım etti. Ensemdeki saçları düzeltip kırmızı tutamı sarı olanların arasından ayırarak parmağına doladı. "Sana mesaj attığımda mozaik mi yapıyordun?"

Başımla onayladım ve kaskın kayışını çenemin altından bağladım. Konuşmanın bu yöne kaymasını istemiyordum. O uzaktayken sanat derslerimde olanları ona nasıl anlatacağımdan emin değildim.

Ön tarafta ona yer bırakarak oturağın arkasına geçtiğimde, dirseğimden tutup yerleşmeme yardım etti. "Yeni serini ne zaman göreceğim peki?"

"Bittiği zaman," diye geveledim. Aslında onlardan birini yaparken beni izlemesine izin vermeye hazır olduğumda göreceğini kast ediyordum.

Harikalar Diyarı'na yaptığımız gezintiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ama boynumdan hiç çıkarmadığım anahtar ve Liddell ailesine özgü tuhaflıklara bağladığım sırtımdaki şişkinlikler de dahil olmak üzere bendeki değişikliklerin farkındaydı.

Bir sene boyunca, delirdiğimi düşünmeyeceği şekilde gerçeği ona söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışmıştım. Lewis Carroll'ın hayal dünyasına çılgın bir yolculuk yaptığımıza ve zamanda geriye gidip buradan hiç ayrılmamışız gibi döndüğümüze onu inandıracak tek bir şey varsa o da kanlı ve sihirli sanat eserlerimdi. Sadece gösterecek kadar cesur olmam gerekiyordu.

"Bittiği zaman," dedi, üstü kapalı cevabımı tekrarlayarak. "Tamam o zaman." Kaskını takmadan önce başını hafifçe salladı. "Sanatçılar. Sürekli ilgi beklerler."

"Tencere dibim kara. Hazır konusu açılmışken en yeni hayranından hiç haber aldın mı?"

Sergilere katılmaya başladığından beri Jeb'in gotik, perili eserleri gittikçe daha çok dikkat çekmeye başlamıştı. Birkaç parçasını satmıştı ve en pahalısı üç bin papele gitmişti. Kısa

süre önce, çalışmalarını internetten gören Toskana'lı bir koleksiyoncuyla iletişime geçmişti.

Jeb ceplerini karıştırıp bana bir telefon numarası uzattı. "Kadının numarası. Onunla bir buluşma ayarlamamı bekliyor, böylece resimlerimden birini seçebilecek."

Ivy Raven. İsmi sessizce okudum. "Uydurma gibi durmuyor mu?" diye sorarken ceketinin altından çantamın askılarını düzelttim. Neredeyse uyduruk olmasını dileyecektim ama öyle olmadığını biliyordum. İnternette yaptığım bazı araştırmalar sonucunda Ivy'nin tamamen meşru, güzel ve yirmi altı yaşında bir vâris olduğunu öğrenmiştim. Sofistike, zengin bir tanrıça... Tıpkı son zamanlarda Jeb'in çevresinde dolanıp duran diğer tüm kadınlar gibi. Kâğıdı uzatırken kalbimde bir delik açmaya çalışan güvensizliğimi bastırmaya çalıştım.

"Para gerçek olduğu sürece," dedi Jeb, "isminin uyduruk gibi olması hiç önemli değil. Londra'da baktığım şirin bir apartman dairesi var. Ivy'e bir parça satabilirsem, şimdiden biriktirdiğim paraya onu da eklediğimde evin ücretini karşılayabilirim."

Gitmeme izin vermesi için hâlâ babamı ikna etmemiz gerekiyor. Endişemi yüksek sesle dile getirmekten kaçındım. Zaten Jeb, babamla aralarındaki gerginlikten dolayı suçluluk hissediyordu. Ailemden habersiz beni dövme yaptırmaya götürmesi tabii ki hataydı ama sebebi onları çılgına çevirmek değildi. Ona ısrar ettiğim için, istemese de bunu yapmak zorunda kalmıştı. Çünkü şimdilerde takıldığı tipler gibi asi ve dünyevi zevklere düşkün biri gibi olmaya çalışmıştım.

Jeb de bir dövme yaptırmıştı. Resim yaptığı sağ elinin bileğinin iç tarafına Latince *Vivat Musa* yazdırmıştı. Kabaca çevrildiğinde "ilham perim çok yaşasın" gibi bir anlamı vardı. Benimki ise yeraltı doğum izimi kapatacak şekilde sol ayak bileğimin içine yaptırdığım bir çift minyatür kanattı. Altına da "kendi kanatlarıyla uçuyor" anlamına gelen Latince *Alis Volat Propriis*

yazdırmıştım. Karanlık yönümün beni kontrol etmesine izin vermediğimi ve onu kontrol altında tuttuğumu hatırlamak için.

Jeb, hatunun numarasını cebine tıktı, aklı çok uzaklardaymış gibi bir hali vardı.

Onu şu ana geri döndürmeye çalışarak, "Senin yaşlı kadınlardan hoşlandığını umduğuna bahse girerim," dedim yarı şaka yarı ciddi bir sesle.

Göz göze geldiğimizde, kollarını Honda'nın gidonuna fırlattığı gömleğinden geçiriyordu. "Daha yirmili yaşlarında. Pek de yaşlı sayılmaz."

"Ah, teşekkürler. Çok rahatladım."

Tanıdık alaycı gülümsemesi rahatlatıcıydı. "Kendini daha iyi hissedeceksen, onunla buluşmaya gittiğimde sen de benimle gelebilirsin."

"Anlaştık," dedim.

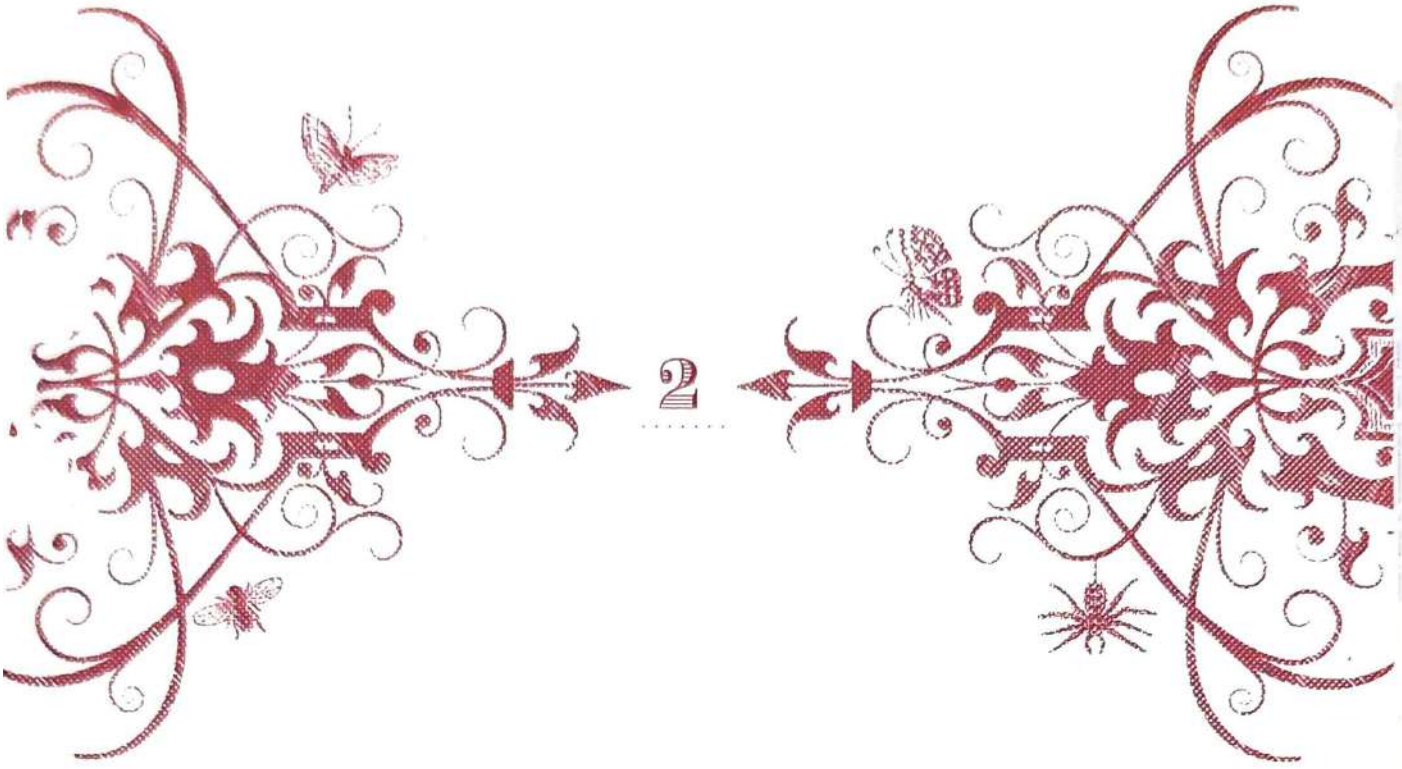
Motora binip önüme oturduğunda artık kimsenin bizi görmesini umursamıyordum. Ona iyice sokulup kollarımla ve bacaklarımla sıkıca sardım. Yüzümü tam kaskının bittiği yere, boynuna gömdüğümde yumuşak saçları burnumu gıdıkladı.

Bu hissi özlemiştim.

Motoru çalıştırırken onu duymam için kaskın siperliğini yukarı kaldırıp başını hafifçe yana eğdi. "Randevumuza hazırlanmak için seni eve bırakmadan önce bir süre yalnız kalabileceğimiz bir yer bulalım."

Kalbim umutla çarpmaya başladı. "Aklında ne var?"

"Anılarda bir gezinti," diye cevapladı. Ben bunun ne anlama geldiğini soramadan yola çıkmıştık bile.

2

TÜNEL GÖRÜŞÜ

Gizmo'nun lastiğinin patlamasından çok memnundum çünkü Jeb'le motorda gitmek gibisi yoktu.

Sağa sola salınıyorduk, hareketlerimiz caddelerin kıvrımlarıyla uyumluydu. Jeb, kaygan çakıllar yüzünden dikkatliydi ve trafikte yavaşça süzülüyordu, böylece kavşaklarda savrulmadan fren yapabiliyordu. Ama yolda sadece bir ya da iki arabanın bulunduğu, trafik ışıklarının daha az ve birbirinden uzakta olduğu şehrin eski kısımlarına geldiğimizde biraz gaza basıp hızlandık.

Yağmur da hızlanmıştı. Jeb'in ceketi bluzumu ve korsemi koruyordu. Gelişigüzel damlalar yüzümü yalıyordu. Sol yanağımı sırtına bastırıp ona sımsıkı sarıldım ve bu kusursuz hisse teslim olmak için gözlerimi kapadım: Kavşaklara dikkatle girerken sırt kaslarının hareketi, ıslak asfaltın kokusu ve motorun kaskın içinde boğuklaşan sesi...

Rüzgâr her yönden eserken saçlarım etrafımızda uçuşuyordu. İnsanların dünyasında uçmaya en çok yaklaştığım an buydu. Bu düşünceyle kanatlarım açılmak istermiş gibi sırtımdaki şişkinlikler karıncalandı.

Jeb, "Uyumuyorsun değil mi?" diye sorduğunda yavaşladığımızı fark ettim.

Gözlerimi açıp çenemi omzuna yasladım; böylece başı ve boynu, yavaşlayan yağmurdan beni koruyordu. Ben altıncı sınıftayken sıklıkla gittiğimiz sinemayı gördüğümde, söylediği "anılarda bir gezinti" lafı anlam kazandı.

Üç yıl önce kapatıldığından beri burayı görmemiştim. Pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve köşelerde birikmiş çöpler sanki yağmurdan oraya sığınmıştı. Teksas rüzgârlarının girişin üstündeki yerinden söktüğü turuncu ve mavi, ışıklı oval tabela çatlamış bir Paskalya yumurtası gibi bir tarafa devrilmişti. Üzerinde artık EAST END SİNEMASI yazmıyordu. Sadece END kelimesi okunabiliyordu ki bu da hem şiirsel hem de hüzünlü geliyordu.

Gideceğimiz yer burası değildi. Ailelerimiz Jeb, Jenara ve beni sinemaya bırakırdı ama burası ailelerinin baskısından birkaç saat boyunca uzak kalmak isteyen çocuklar için bir kaçış noktasıydı. Eğimli betonun çimento kaplı vadiyle birleştiği noktada, arazinin diğer tarafındaki devasa sel suyu drenaj borularının orada toplanırdık. Yirmi metre uzunluğundaki alan, kaykay yapmak için ideal bir kâse şeklindeydi.

Hiç kimse sel olacak diye endişelenmezdi. Bu boru, onlarca yıldır yavaş yavaş küçülen diğer taraftaki gölden taşan suları boşaltmak için yapılmıştı.

Borunun içi çöl kadar kuru olduğundan beri, gizlice kırıştırmak isteyenler ya da grafiti boyamak isteyenler için hizmet veriyordu. Jenara'yla orada fazla vakit geçirmezdik. Jeb bunu garantiye almıştı. Oranın derinliklerinde olup bitenlere şahit olmak için fazla masum olduğumuzu söylemişti.

Ama bugün beni oraya götürüyordu.

Jeb, pislik içindeki otoparkta ilerleyip boş alana yöneldi, ardından motoruyla eğimden aşağı indi. Beton kâsenin içine indiğimiz sırada bacaklarımı iyice Jeb'e dolayıp belini tutmayı bıraktım ve kollarımı havaya kaldırdım. Kanat şişkinliklerim gıdıklanınca sanki bir hız trenindeymişim gibi haykırdım. Jeb'in kahkahaları da heyecanıma eşlik etti. Çok geçmeden aşağıdaydık ve drenaj borusuna yaklaştığımız sırada tekerlekler yerdeki minik gölcüklerin arasında zikzaklar çizerken, ona tekrar tutundum.

Tünelin girişinde durduk. Burası da tıpkı sinema gibi terk edilmişti. Yeraltı Diyarı –Taelor Tremont'un ailesinin sahibi olduğu ve Pleasance'ın yeraltındaki ultraviyole ışıklı kaykay pisti ve aktivite merkezinin adıydı bu– şehrin batı yakasındaki popüler takılma mekânı olduğundan beri, gençler buraya gelmeyi bırakmıştı. Yağmur şimdi daha da şiddetlenmişti. Jeb inmem için motorunu hafifçe eğdi. Islak betona bastığımda ayağım kaydı.

Belimden tuttu ve aramızda tek bir söz geçmeden beni öpmek için kendine çekti. Çenesini iki yanından kavradım. Parmak uçlarımın altındaki kaslarının nasıl çalıştığını yeniden öğreniyor, sert vücudu ile yumuşak kıvrımlarım arasındaki uyuma bir kere daha alışmaya çalışıyordum.

Tenimizin üstünden kayan yağmur damlaları, dudaklarımızın birleştiği yerden içeri sızıyordu. Kasklarımızı hâlâ taktığımızın, taytımın tenime değen soğukluğunun, hatta ıslak ayakkabılarımın ağırlığının bile farkında değildim. Nihayet burada benimle birlikteydi, vücudu benimkine yaslanmıştı ve şu anda birbirimize değen o sıcak temas noktalarından başka hiçbir şeyin farkında değildim.

Sonunda birbirimizi bıraktığımızda ıslanmış, kızarmış ve nefes nefese kalmıştık.

Delici bakışlarını benden ayırmadan, "Bunu yapmak için sabırsızlanıyordum," dedi boğuk bir sesle. "Telefonda sesini her duyduğumda sana dokunmaktan başka bir şey düşünemiyordum."

Kalbi benimki gibi hızla atıyordu. Sözleriyle midemde adeta zevkten düğümler oluştu. Ben de aynı şeyi düşündüğüm için sessizce onaylayıp dudaklarımı yaladım.

Birlikte Honda'sını iterek tünele soktuk ve kıvrımlı duvarlardan birine yasladık. Kasklarımızı çıkarıp saçlarımızı savurduk. Jeb'in ceketini ve sırt çantamı çıkardım.

Tünelin bu kadar karanlık olduğunu hatırlamıyordum. Bulutlarla kaplı havanın da pek yardımı olmuyordu. Örümceklerin, cırcır böceklerinin ve karanlıkta envai çeşit böceğin endişeli fısıltıları bombardımana tutulmuş gibi dikkatlice bir adım attım.

Dur... Üstümüze basma... arkadaşına söyle koca ayağını çeksin.

Sinirlerim bozularak duraksadım. "Yanında el feneri getirdin, değil mi?" diye sordum.

Jeb arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı. "El fenerinden daha iyisini yapacağım," diye fısıldadı ve kulağımda nefesinin sıcaklığını bırakarak geri çekildi.

Bir klik sesi duyuldu ve tünelin duvarına bir sarmaşık gibi asılmış bir dizi ışık titreyerek açıldı. Işıklar çok aydınlatmıyordu ama yine de etrafta hiç kaykay kalmadığını görebiliyordum. Sinemadan gelen herkesin kullanabileceği bir şeyler olsun diye kaykaycılar eski kaykaylarını burada bırakırdı. O zamanlar yazılı olmayan kurallara göre yaşardık. Kaykaylar nadiren çalınırdı çünkü hepimiz bu özgürlüğün sonsuza dek sürmesini istiyorduk.

İnsanların dünyasında bir şeylerin sonsuza dek süreceğini düşünecek kadar toyduk. Duvarlardaki fosforlu grafitiler parlıyordu. Aralarında bazı küfürlü kelimeler olsa da çoğu *aşk, ölüm, anarşi, barış* gibi şiirsel kelimelerden ve kırık kalpler, yıldızlar, yüz resimlerinden oluşuyordu.

Siyah ışıklar. Hem Yeraltı hem de Harikalar Diyarı'nın fosforlu manzaralarını anımsadım.

Turuncular, pembeler, maviler ve beyazlar içinde parlayan fosforlu çizgileriyle bir peri tasviri diğer duvar resimlerinden ayrılıyordu. Mücevherli parlak kanatlarını açmıştı. Tıpkı bana benziyordu. Aradan geçen onca aydan sonra bile, hâlâ Jeb'in resimlerinde beni yorumlama biçimine dönüp dönüp tekrar bakıyordum. Tıpkı Harikalar Diyarı'nda göründüğüm gibi; kelebek kanatlarımla ve gözlerimin çevresinde abartılı kirpiklere benzeyen ama tenime işlenmiş siyah renkli ve kıvrımlı beneklerimle. Farkında olmadan ruhumun derinliklerini görebiliyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordum. Böcekleri ezmemeye çalışarak resmin yanına gittim.

Beni sakinleştirmek için kolumu tuttu. "Birkaç teneke sprey boya, bir çekiç, biraz çivi ve bir şerit pilli ışık." Kamp fenerini açtığında, ışığı bir piknik sepetinin altına serilmiş örtüyü aydınlattı. Işık yanar yanmaz böceklerin fısıltısı da sustu.

"İyi de hangi ara yaptın?" diye sordum sepetin içini kurcalamak için otururken. Pahalı bir şişe soda ve yanında peynir, kraker ve çilek vardı.

iPad'inden şarkı seçerken, "Okul dağılmadan önce bol bol vaktim oluyordu," diye cevapladı Jeb ve ardından iPad'ini sırt çantasına attı. Minyatür hoparlörden dokunaklı, insanın içine işleyen bir şarkı yankılanmaya başladı.

Cevabının beni toy bir okul kızı gibi hissettirmesini görmezden gelmeye çalışarak sepetten bir demet beyaz gül çıkardım. Tavşan deliğinden döndüğüm günün ertesinde birbirimize açıldığımızdan beri, Jeb'in benim için seçtiği çiçek beyaz güllerdi. Geçen seneki balodan sonraki sabah.

Gülleri burnuma tutup Harikalar Diyarı'nda yaşadığım başka bir anıyı, Jeb'in kanıyla beyazdan kırmızıya dönen gülleri kafamdan atmaya çalıştım.

"Bunun senin için özel olmasını istedim." Islak gömleğini çıkarıp gözlerinde sabırsız bir ifadeyle sepetin yanına oturdu.

Sözleri zihnimde yankılandı: *Senin için özel olmasını istedim.*

Çiçekler parmaklarımın arasından kayıp düşerken yapraklarını incittiğim için bana söyleniyorlardı.

Onların fısıltılarına aldırmadan, "Ah," diye mırıldandım. "Demek... mesele buydu."

Yarım ağız güldü. Sol köpekdişinin ön dişine doğru hafifçe eğim yaptığı yerde belli belirsiz bir gölge oluştu. "Bu mu?"

Sepetten bir çilek aldı. Fenerin ışığı kollarındaki sigara izlerini aydınlattı. Zorlu geçen çocukluğunu hatırlatan bu izleri zihnimden tişörtünün içine kadar takip ettim.

"Hımm... *Bu.*" Jeb meyveyi havaya attı ve başını geriye yatırarak ağzıyla yakaladı. Çiğnerken son bir cümle beklermiş gibi beni süzüyordu. Başını kışkırtıcı bir şekilde yana eğişi, çenesindeki kirli sakalın kadife gibi görünmesine neden oluyordu. Oysaki kadife kadar yumuşak değildi. Çıplak tene değdiğinde acıtacak kadar sertti.

Karnımın altından bir sıcaklık yükselmeye başladı. Ayrı olduğumuz zamanlarda sürekli düşündüğüm tüm o seksi şeyleri düşünmemeye çalışarak bakışlarımı kaçırdım.

İlişkimizde bir sonraki adımı atmayı mesajlarımızda, telefon konuşmalarımızda, zaman zaman da karşı karşıya geldiğimizde dile getirmiştik. Jeb'in programı çok yoğun olduğu için ikimiz de balo gecesini takvimlerimize not almıştık.

Belki de artık daha fazla beklememeye karar vermişti. Ki bu da ona bugün *benim* hazır olmadığımı söylemem demekti. Hatta daha da beteri, nedenini de söylemek zorundaydım.

Tamamen hazırlıksızdım, aklımı kaçıracak kadar korkuyordum ve bilindik sebepler yüzünden değildi. Tünelin nemli havasıyla ağırlaşan ciğerlerim boya, taş ve toz yüzünden adeta sönüverdi. Öksürdüm.

"Kaykaycı kız." Sesindeki alaycı ton gitmişti. Lakabımı o kadar sessiz ve yumuşak söylemişti ki neredeyse arkadan gelen müzik ve dışarıdaki yağmur tıpırtısının arasında kaybolup gidecekti.

"Efendim?" Ellerim titriyordu. Parmaklarımı avcumda sıkarken tırnaklarım yara izlerime batıyordu. Jeb o izlerin, küçükken geçirdiğim bir araba kazasında patlayan ön camın ellerimde bıraktığı kesikler olduğunu sanıyordu... Oysa sakladığım onlarca sırdan yalnızca biriydi.

Ona istediği şeyi, yani kendimi tamamen veremezdim. Ona gerçekte kim olduğumu, *ne olduğumu* anlatmadan yapamazdım. Zaten baloya bir hafta kalmış olması yeterince kötüydü. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra ruhumu ona tamamen açmaya hazır değildim.

"Hey, sakin ol." Jeb, sıktığım parmaklarımı tek tek açarak ellerimi omuzlarına götürdü. "Bunu vermek için seni buraya getirdim." Elimi göğsüne, tişörtünün altında bozuk para büyüklüğünde bir düğümün hissedildiği noktaya kaydırdı. İşte o zaman boynundaki narin kolyenin pırıltısını gördüm.

Kolyeyi kaldırıp fenere tuttu. Bu, ortasında anahtar deliği olan kalp şeklinde bir madalyondu.

"Bunu Londra'daki küçük bir antika pazarında buldum. Her zaman taktığın o anahtarı annen vermişti, değil mi?"

Bu yarı gerçeği düzeltme isteğiyle yerimde kıpırdandım. Annemin benim için sakladığı anahtar değildi bu ama yine de aynı garip ve vahşi dünyanın kapılarını açıyordu.

"Peki..." Kolyeyi başımdan geçirmek için sepetin üstünden uzandı. Kolye tam da anahtarımın üstüne düştü. Saçlarımı açtı ve iki zincirin de kapatsın diye saç tutamlarımı düzeltti. "Sembolik olur diye düşündüm. Bu da aynı metalden ve tıpkı anahtar gibi antika bir görüntüsü var. İkisi bir arada olunca, zaten hep bildiğim bir şeyi kanıtlıyorlar. Hatta çocukken buraya geldiğimiz zamanlarda bile bildiğim şeyi."

"Neymiş o şey?" Tünelin ağzındaki mavimsi ışığın pürüzsüz teninin bir tarafını aydınlatışını ilgiyle izledim.

"Kalbimi açan anahtarın sadece sende olduğunu."

Sözleri beni afallattı. Heyecanımı gözlerimden anlamasın diye bakışlarımı aşağı indirdim.

Somurttu. "Çok banal oldu... belki de duvar resmi üzerinde çalışırken çok fazla boya koklamışımdır."

"Hayır." Dizlerimin üzerine kalktım ve kollarımı omuzlarına doladım. "Çok içtendi. Ve çok tatlı..."

Parmağını dudağımın üstüne koydu. "Bunu bir söz olarak düşün. Kendimi sana adadığıma dair. Bunu balodan önce, Londra'ya gitmeden önce söylemek istedim. Aramızda herhangi bir şey yaşanmadan önce."

Sözlerinde ciddi olduğunu biliyordum ama tamamen doğru da değildi. Çünkü kendini kariyerine de adamıştı. Annesinin ve Jenara'nın güzel şeylere sahip olmasını istiyordu; kız kardeşinin moda kariyeri için üniversite masraflarına yardım etmek ve Londra'da bana bakmak istiyordu.

Sanatına bu derece bağlı olmasının altında yatan gerçek sebep de buydu. Asla hakkında konuşmadığı sebep.

Kendini kanıtlama isteğini, önündeki örnekten çok daha iyi bir adam olduğunu kanıtlama kararlılığını kıskanmaya hakkım yoktu. Yalnızca dengeyi bulup mutlu olmasını diliyordum. Oysa bir bağımlı gibi, yaptığı her satış ve kurduğu her yeni bağlantı daha fazlası için hırslanmasına sebep oluyordu.

"Seni özledim," dedim aramızdaki sepeti sıkıştırarak ona sarılırken.

Geri çekilmeden önce, "Ben de seni özledim," dedi kulağıma. Gözlerim endişeli gözleriyle buluştu. "Sanki bilmiyorsun."

"Neredeyse bir haftadır senden haber alamadım."

Kaşlarını kaldırdığında üzgün görünüyordu. "Özür dilerim. Cep telefonum çekmiyordu."

"Sabit telefon hatları ya da e-posta gibi şeyler de var," diye çıkıştım. Sesim istediğimden daha sinirli çıkmıştı.

Jeb botunun ucuyla aramızdaki sepete hafifçe vurdu. "Haklısın. Geçen hafta çılgın gibi geçti. Son açık artırma haftasıydı. Ve tabii ki geyik muhabbetinin."

Geyik muhabbeti = sosyetiklerle parti yapmak. Ona dik dik baktım. Sertçe.

Somurtuşumu tebessüme çevirmek istermiş gibi başparmağını altdudağımın üstünde gezdirdi. "Hey, bana öyle bakma. Sarhoş olmuyor, uyuşturucudan kafayı bulmuyor ya da seni aldatmıyordum. Tamamen iş içindi."

Göğsüm sıkıştı. "Biliyorum. Sadece bazen endişeleniyorum."

Benim henüz deneyimlemediğim şeylere ihtiyaç duymasından korkuyordum. Jeb on altı yaşındayken yer gösterici olarak çalıştığı restorandaki on dokuz yaşında bir garson kızla beraber olmuş, bekâretini kaybetmişti.

Geçen sene, Taelor'la çıkarken hiç birlikte olmamışlardı; Jeb'in bana olan hisleri, o çizgiyi geçmesine engel olmuştu. Ama benden önce "kendinden büyük bir kadınla" birlikte olduğunu öğrenmek ve bunun her gün karşılaştığı ayartmaların sadece bir ön gösterimi olduğunu bilmek yeterince kötüydü.

"Ne için endişeleniyorsun?" diye sordu Jeb hızla.

Başımı salladım. "Aptalca şeyler işte."

"Hayır. Anlat bana."

Derin bir nefes aldım. "Hayatın artık benimkinden çok farklı. Geride kalmak istemiyorum. Bu sefer çok uzaklardaymış gibi hissettirdin. Dünyalar kadar uzak."

"Değildim," dedi. "Her gece rüyalarımdaydın."

Bu tatlı duygusallığı bana kendi rüyalarımı ve ondan sakladığım hayatımı hatırlattı. Tam bir ikiyüzlüydüm.

"Okulun bitmesine sadece bir hafta kaldı." Saçlarımın uçlarıyla oynadı. "Sonra Londra'ya gideceğiz ve sen de tüm ge-

zilerime benimle gelebileceksin. Artık senin de orada sanatını göstermenin zamanı geldi."

"Ama babam..."

"Her şeyi düzeltmenin bir yolunu buldum." Jeb aramızdaki sepeti ileri itti.

"Ne? Nasıl?"

"Cidden, Al." Sırıttı. "Bunu yapmak varken babandan mı konuşacağız?" Beni de yanında çekerek ayağa kalktı. Kollarıyla beni sarınca ona sokuldum, iPad'inde çalan şarkıyla dans etmeye başladık. Bedenlerimizin sallanması dışındaki her şeyi unuttum. Konuşmalarımız, kendi tanıdık ritmine döndü. Güldük, şakalaştık ve geçen birkaç haftada yaşadıklarımızı anlattık.

Dışarıdan gelen dikkat dağıtıcı şeyler kaybolurken, birbirimizin içinde eriyorduk, her şey olması gerektiği gibiydi.

Çalan parça değişip daha tutkulu ve ritmik bir şarkıya geçtiğinde, parmaklarım müzik temposuna uyarak omuriliğinden aşağıya kayıp tişörtünün altından göğsüne doğru yol aldı. Tırnaklarımı kaslı sırtına batırdım, boynunu öptüm.

İnlediğinde, ondaki değişimi hissedip loş tünelde gülümsedim. Benim dizginlediğim bir değişim. Belimden tutup beni yönlendirdi ve ikimizde yavaşça yerdeki örtünün üstüne uzandık. İçimde küçük bir parça, aramızda yarım kalmış gibi gelen şeyleri konuşup halletmek istiyordu. Öte yandan onun bu şekilde, benden başka hiçbir şeyle meşgul olmamasını, hem rahatlatan hem de arzulu ağırlığıyla yakınımda olmasını istiyordu.

Dirseklerini kulaklarımın iki yanına koyup onlardan destek alarak başımı tuttu ve beni derin ama nazikçe öptü. Az önce yediği çileğin tadını alabiliyordum.

Nefesim kesilmişti, başım dönüyordu... o kadar yükseklerde uçuyordum ki telefonunun gelen mesajla titreştiğini ancak fark edebildim.

Jeb gerildi ve telefonu kotunun cebinden çıkarmak için yana yuvarlandı. Mesajı açmak için ekranı kaydırırken, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Sıcaklığını ve ağırlığını şimdiden özlediğim için homurdandım.

Mesajı sessizce okuyan Jeb bana döndü. "*Picturesque Noir*'daki bir muhabirden gelmiş. Bu öğleden sonraya kadar galerideki fotoğraf çekimimi yetiştirebilirsem iki sayfalık boş yeri olduğunu söylemiş. Ondan sonra da röportaj yapmak için beni akşam yemeğine davet ediyorlar." Hayal kırıklığımı gözlerimden anlamış gibi, "Çok üzgünüm Al. Ama iki sayfalık yazı... bu çok büyük bir şey. Hafta sonunun geri kalanında, sabahtan akşama kadar seninim, anlaştık mı?" diye ekledi.

Tam onu bir aydır görmediğimi ve bugünün sadece bize ait olması gerektiğini söyleyecektim ki dilimi tuttum. "Elbette."

"Harikasın." Yanağıma minik bir öpücük kondurdu. "Eşyaları toplayabilir misin? Çalışmalarımı sergi salonunda hazırlaması için Bay Piero'yu aramam gerek."

Başımla sertçe onaylayınca, kendi çalışmalarını sergilemediği zamanlarda eski resimleri elden geçirdiği sanat stüdyosundaki patronunu aramak için tünelin çıkışına yöneldi. Karanlık aramıza girerken, fenerin ulaşamadığı yerlerdeki hüzünlü gölgeler de en az benim kadar kederli görünüyordu.

Doğrulup sepeti ve Jeb'in iPad'ini yerden aldım. Konuştuklarını duymaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki –fotoğrafçı için hangi salonun daha iyi ışık aldığıyla ilgili bir şeyler söylüyordu— böceklerin mırıltılarının tek bir ses haline gelene kadar yükseldiğini güçlükle fark ettim:

Onu dinlemeliydin. Rüyalarında seni uyarmıştı... şimdi tüm şüphelerin silinecek.

Tıp... tıp... tıp.

Tünelin arkamda kalan karanlık ucundan artarak gelen çiseleme sesi üzerine ayağa kalkmaya çalıştım. Duyduğum sesle ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Tıp... tıp... tıp.

Bunu araştırmak için Jeb'i geri çağırmayı düşündüm ama o anda duvara boyanmış parlak mavi bir kanadın ucu gözüme takıldı. Işık halkasının dışında kalmıştı. Daha önce nasıl fark etmediğime şaşırdım.

Fosforlu çizimlerin yanına yavaş yavaş yaklaşırken hızlı birkaç hamleyle Jeb'in ışıklı kordonunu çektim. Işık şeridi yere düştü ve pil kutusunu kulak tırmalayıcı bir sesle yanımda çekiştirip gizemli, kanatlı şekle doğru ilerlerken arkamdan geldi.

Tıp... tıp... tıp.

Tünelin sonundaki zifiri karanlığa baktım ama daha çok duvar resmi ilgimi çekiyordu. Kanatlı portreyi tıpkı bir bulmaca gibi parça parça aydınlatmak için uyduruk bir ışıklı eldiven gibi parmaklarıma dolanan şeridi havaya kaldırdım.

Bu yüzü ve mücevherlerle süslü gözleri tanıyordum. Bu vahşi, mavi saçları ve ipek, meyankökü ve tehlike tadındaki dudakları tanıyordum.

Göğsümün içinde hevesli ve endişeli bir his yumağı oluştu. Her zaman üstümde yarattığı karmaşık etkinin aynısıydı.

"Morpheus," diye fısıldadım.

Böcekler de koro halinde fısıldadılar:

O burada... Yağmura binmiş geliyor...

Sözleri omurgama çakılan çiviler gibi beni olduğum yere mıhladı.

"Koş!" Jeb'in tünelin girişinden duyulan çığlığı, beni bir anda daldığım düşüncelerden çıkardı. Ayaklarıma kadar yükseldiğini

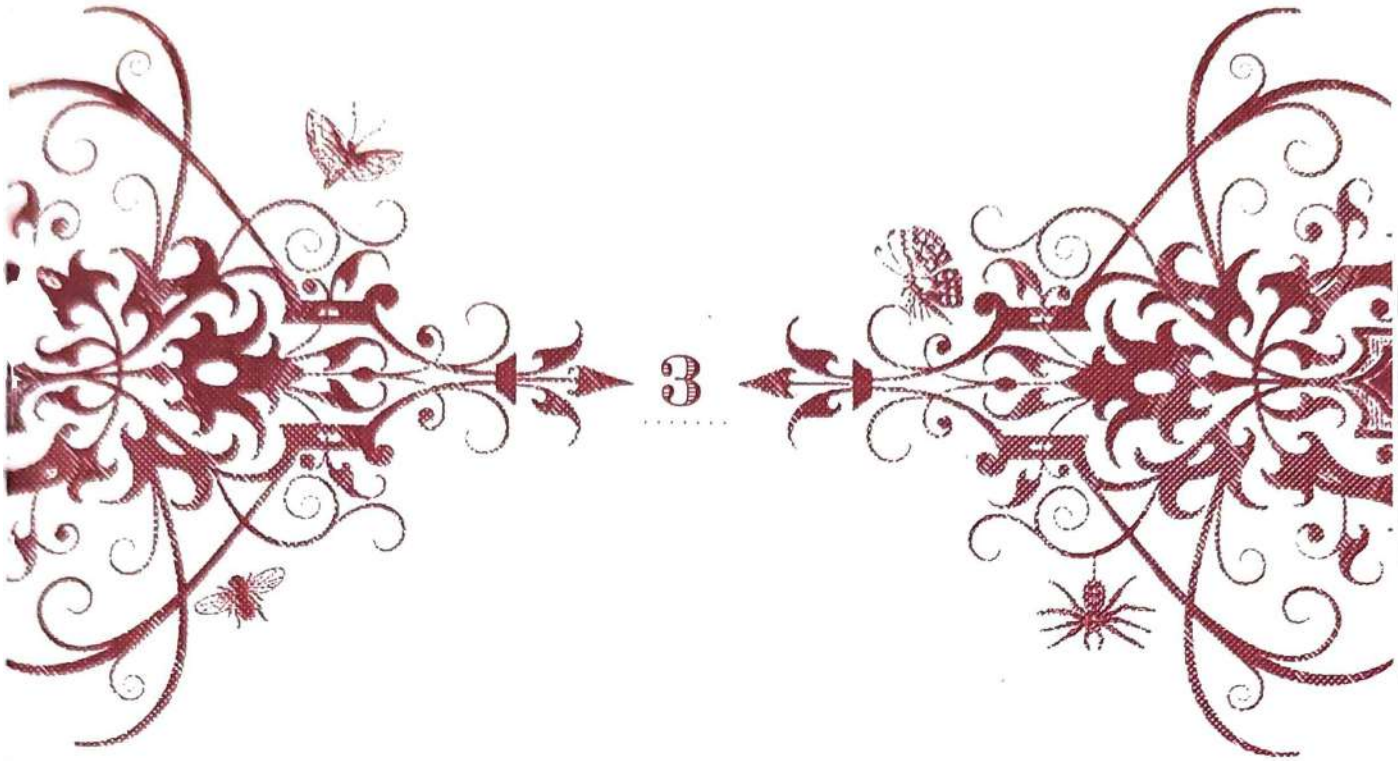
fark etmediğim suyun içinde bana yaklaştıkça botlarından sular sıçrıyordu.

Aramızdaki karanlıkta yalpalarken, "Sel!" diye bağırdı.

Paniğe kapılıp gitmek için adımımı atmaya çalışırken elimdeki ışıklar hareketlenip yılan gibi kıvrılarak bana dolanmaya başladı. Bileklerimin dolanıp onları birbirine bağladıktan sonra aynısını ayak bileklerime de yaptı. Kordonla boğuşmaya çalıştım ama daha bağırmaya fırsat bulamadan bağlanıvermiştim.

Tünelin karanlık ucundan kocaman bir dalga gelip bana çarparak dengemi bozdu. Yüzüstü yere düştüm. Soğuk, kirli sular yüzüme çarptı. Öksürdüm ve burnumu akıntının üstünde tutmaya çalıştım ama ışık kordonu felçliymişim gibi hareket etmemi engelliyordu.

"Al!" Su, bağlı el ve ayaklarımın etrafından dolanıp beni alıp götürmeden önce duyduğum son şey, Jeb'in korkunç çığlığıydı.

3

HARİKALAR DİYARI'NDA BOĞULMAK

El ve ayak bileklerimdeki ışık şeridi beni tünelin uzak ucuna, suyun simsiyah olduğu yere doğru, akıntıya karşı çekti. Soğuk bir mürekkebin içine batırılmış gibiydim. Başımı suyun üstüne çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. Soğuk beni hissizleştirmişti ve nefes alamıyordum.

Jeb beni buldu. Koltuk altlarımdan tutup hava alabileceğim kadar kaldırdı ama başka bir dalga onu tünelin ağzının bulunduğu yöne atarken plastik kablolar da beni tam tersi yöne çekti. Uzaktan gelen bağırışlarından, peşimden gelemediğini anlayabiliyordum. Akıntıya kapılmasından memnundum. Su onu dışarı attığında güvende olacaktı.

Bir yıl önce Harikalar Diyarı'nda öğrendiğim şeyler... Annem beni yakalayıp kızgınlıktan deliye dönmesin diye odamda

çalıştığım gizli yeteneklerim... Kordonun beni taşkın dalgaların içinde sürüklediği kadar güçlü bir şekilde geri geldi.

Kaslarımı gevşetip ışıklı kordona yoğunlaşarak canlı bir şeymiş gibi gözümün önüne getirdim. Kablolarının içinden geçen elektriğin kan ve besin maddelerine dönüştüğünü hayal ettim. Tıpkı yaşayan bir yaratık gibi bana cevap verdiler. Kablolar hareketlenirken ışıkları da suyun altını görebileceğim kadar parladı. Sorun şuydu ki sihir çalışmalarımın üstünde pek durmamıştım ve kordona hayat vermiş olsam da onun üstünde hiçbir kontrolüm yoktu. Sanki ışıkların kendi beyinleri vardı.

Belki de başka birinin etkisi altındaydılar.

Nefes almak için kıvranırken gözlerimi suyun altında açık tutmaya çalışıyordum. Soğuktan acıyorlardı. Elektrikli yılanbalıklarının çektiği bir arabadaymışım gibi tünelin derinliklerine çekildim. Kordonlar beni beton duvara gömülü, küçük ve eski zamanlardan kalma bir kapıya taşıdı. Kapı yosunla kaplanmıştı ve buraya, insanların dünyasına ait değildi ama daha önce de görmüştüm. Boynumda onu açacak anahtarı taşıyordum.

Kapının burada olması, Harikalar Diyarı'nın tek girişi, Londra'daki tavşan deliğinden bu kadar uzakta olması hiç mantıklı değildi.

Bağlarımı çekiştirdim. Uyumuyordum; o halde bu bir rüya da değildi. Uyanıkken o kapıdan geçmek istemiyordum. Hâlâ o dünyaya yaptığım son yolculuğun izlerini silmeye çalışıyordum.

Ciğerlerim artık patlayacak hale geldiğinde seçim şansım kalmadı. Soluk almak ve yaşamak için içeri girmek tek seçeneğimdi. Bileklerimdeki bağlarla boğuşarak dirseklerimi büküp göğsüme uzandım. İki elimle Jeb'in kalpli madalyonunu kenara itip kolyemdeki anahtarı kavradım. Akıntıyla başım beton duvara çarptı. Şakağımdan boynuma bir acı yayıldı.

Kapının önüne gidebilmek için bir denizkızı gibi bacaklarımı savurarak yönümü bulmaya çalıştım. Anahtarı deliğe soktum.

Bileklerimin tek bir hareketiyle sürgü kolayca açıldı ve su dışarı aktı. İlk başta kapıdan geçmek için fazla büyüktüm ama ya kapı büyüdüğü ya da ben küçüldüğüm için mükemmel bir şekilde sığdım.

Dalgalarla birlikte kapıdan geçerken hava almak için başımı yukarıda tutuyordum. Bir tepeciğe, ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltacak kadar sertçe çarparak durdum. Çamurun içinde öksürerek kalakaldım. Boğazım ve ciğerlerim acıyordu, bileklerim ışıklı kordonla boğuşmaktan yara bere içinde kalmıştı.

Sırtüstü dönüp bacaklarımı savurarak bağlarımı gevşetmeye çalıştım. Kocaman, siyah kanatların gölgesi, tepemde toplanan fırtınaya karşı beni korumak istercesine üzerimde süzüldü.

Gökyüzünde çakan neon şimşekler, bölgeyi fosforlu tonlara boyuyor ve acımtırak bir yanık kokusuyla kaplıyordu. Morpheus'un porselen teni, pürüzsüz yüzünden yarısı iliklenmiş gömleğinden görünen göğsüne kadar, elektrikli şimşeklerin altında ay ışığı kadar parlak görünüyordu.

Tepemde dikildi. Jeb'le tek ortak noktaları, ikisinin de muazzam derecede uzun boylu olmasıydı. Siyah trençkotunun etekleri botlarının etrafında uçuşuyordu. Elini uzattı, ceketinin kolundaki danteller dışarı sarkıyordu. "Tıpkı dediğim gibi, aşkım..." Derin aksanı kulaklarımı okşadı. "Eğer rahatlarsan, sihrin de sana cevap verir. Ama belki de bağlı kalmayı tercih ediyorsun. Bir sonraki ziyafetim için seni tabağa koymalı. Konuklarımın çiğ ve pörsümüş yemekleri tercih ettiğini biliyorsun."

Yanan gözlerimi kapatıp inledim. Üzgün ya da gergin olduğumda, yeraltı güçlerim için bir hilem olduğunu unutuyordum. Burnumdan derin bir nefes alarak kalp atışlarımı sakinleştirmek için okyanus dalgalarının üstünde parlayan güneşi düşündüm ve ağzımdan nefes verdim. Saniyeler içinde ışıklı kordon gevşeyerek düştü.

Morpheus beni ayağa kalkmaya zorlayınca irkildim. Suyla savaşımdan dolayı bacaklarım neredeyse tutmuyordu ama bana yardım bile teklif etmedi. Kendi başıma ayağa kalkmamı bekleyen tipik Morpheus'tu işte.

"Bazen gerçekten senden nefret ediyorum," dedim devasa yapraklı bir bitkiden destek alırken. Ağırlığıma ses çıkarmadan dayanan papatya, meraklanmama sebep oldu. Beni neden itmediğini ya da bu durumdan şikâyet etmediğini hayal bile edemiyordum.

"*Bazen*." Morpheus siyah kadife kovboy şapkasını mavi saçlarının üstüne yerleştirdi. "Birkaç hafta önce cevabın *her zaman* olurdu. Gelecek günlerde de bana olan ölümsüz aşkını ilan edeceksin..."

"Tiksinti demek istiyorsun," diye çıkıştım.

Kışkırtıcı bir gülümsemeyle şapkasını ukalaca eğdiğinde, şapkanın kenarındaki ölü gecekelebekleri titreşti.

"Her iki durumda da aklından çıkmıyorum. Her iki durumda da ben kazanıyorum." Uzun, zarif parmağıyla kırmızı süet pantolonuna hafifçe vurdu.

Gülüşüne gülerek karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Vücut dilinin, benim karanlık tarafıma neler yaptığının gayet farkındaydım. Güneş alan bir tepecikte sıcaktan kıvrılıp mayışmış ama kayıp düşmemek için de dikkatlice gerinen bir kediye benziyordu.

"Beni gündüz vakti buraya getirmemeliydin." Islak eteğimin uçlarını kıvırıp sıktıktan sonra aynı şeyi saçlarıma da yaptım. Esen rüzgârda ince saç tutamlarım uçuşuyor, yüzüme ve boynuma çarpıyordu. Giysilerimin altında tüylerim diken diken olmuştu. Titreyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hem bunu nasıl yaptın ki? Harikalar Diyarı'na sadece bir giriş var... Tavşan deliğini canının istediği yere taşıyamazsın. Neler oluyor?"

Morpheus bir kanadını bana dolayıp rüzgârı engelledi. Yüzündeki ifade eğlenme ile gerginlik arasında gidip geliyordu. "Bir sihirbaz asla sırlarını açıklamaz."

Homurdandım.

"Ayrıca buluşmak için günün belli bir saati üzerinde uzlaştığımızı da hatırlamıyorum," diye devam etti huysuzluğuma aldırmadan. "Ne zaman istersen buraya gelebilmelisin. Ne de olsa, burada da bir evin var."

"Demek ısrar ediyorsun." Beni büyüleyici bakışlarının içine çekmesine fırsat vermeden onunla göz temasımı kestim. Etrafımızdaki kargaşaya yoğunlaştım.

Harikalar Diyarı'nın gördüğüm en kötü haliydi.

Koyu mor bulutlar gökyüzünde şişman, puslu örümcekler gibi hızla yer değiştiriyordu. Geçtikleri yerlerde havada dönen örümcek ağları gibi karanlık izler bırakıyorlardı. Ayakkabılarımın altındaki çamur inleyip öksürüyordu. Kahverengi baloncuklar oluşup patlıyordu. Hani bilmesem, aşağıda birinin nefes aldığına yemin edebilirdim.

Rüzgârın bile sesi vardı. Yüksek ve melankolik ses, bir zamanlar karaağaçlar kadar kibirli zombi çiçek ormanından bu tarafa fısıldıyordu. Çiçeklerin, beni kibirli tavırlar ve küçümseyici konuşmalarla karşılaması gerekirdi. Oysa şu anda her biri korkuyla sinmiş, köklerine doğru eğilmiş, solgun kollarıyla yüzlerce kapalı gözün bulunduğu yapraklarını saklamışlardı.

Çok-gözlü yeraltı yaratıkları güçlerini kaybetmişlerdi... Ruhlarını...

Morpheus kırmızı eldivenlerini eline geçirdi. "Bunun korkunç olduğunu düşünüyorsan, Harikalar Diyarı'nın kalbinde neler olduğunu görmelisin."

Çok üzüldüm. Harikalar Diyarı'nın ürpertici ve gösterişli olduğu kadar güzel ve canlı da olması gerekiyordu. Yine de bu-

ranın harap görüntüsü beni bu kadar sarsmamalıydı. Son birkaç haftadır aşama aşama çürümesine rüyalarımda şahit olmuştum.

Dürüst olmak gerekirse bunun gerçek olmamasını ummuştum. Belki *bu* da sadece bir rüyaydı. Ama gerçek olması ve Morpheus'un doğruyu söylemesi ihtimaline karşı, sorumluluk almalıydım. Burası benim yerimdi.

Sorun şuydu ki Morpheus nadiren doğru söylerdi. Ayrıca her zaman gizli kapaklı başka bir planı olurdu. Benim için bencilce olmayan, hesapsız bir şey yaptığı o an dışında...

Dikkatim yeniden ona kayınca çenesindeki kasların seğirdiğini gördüm. Kendi düşüncelerine daldığının göstergesiydi. Ona özgü davranışları bu kadar iyi bilmek beni rahatsız etmeliydi ama bunları bilmenin *hoşuma gitmesi* beni rahatsız ediyordu.

Bu yakınlık kaçınılmazdı. Ben beş yaşındayken, masum bir çocuk görüntüsüyle her gece rüyalarımda beni ziyaret etmişti. Bir yeraltı sakini böyle çocuk kılığına girdiğinde, zihni de çocuklaşırdı. Böylece neredeyse birlikte büyümüş gibiydik. Geçen yaz onu yeniden gördükten sonra bir süreliğine yollarımızı ayırmıştık. Ondan rica ettiğim mesafeyi bana tanımıştı. Ama şimdi yeniden rüyalarımda yer almaya başlamıştı. Jeb her gittiğinde, o buradaydı ve bana arkadaşlık ediyordu. Ondan böyle bir şey istemediğim halde...

Biriyle bilinçaltınızı bu kadar çok paylaşınca, siz de onunla ilgili şeyler öğreniyordunuz. Bazen ne kadar savaşırsanız savaşın, ona birtakım hisler beslemeye bile başlıyordunuz.

Dişlerini sıkmasını izledim. Gözlerinin altında, Harikalar Diyarı'ndayken benim de sahip olduğum işaretlere benzer işaretler vardı. Onunkiler de uzun ve dalgalı kirpiklere benziyordu ama hoş ve karanlık görünen işaretlerin uçları mücevherlerle süslenmişti. Mücevherlerin gümüş, mavi ve bordo parıltılarıyla yüzünde adeta melankolik bir duygu girdabı dans ediyordu. Ruh

haline göre renk değiştiren yüzüklerde olduğu gibi renklerin anlamını çözmeyi öğrenmiştim.

"Bu yıkımı durdurmanın zamanı gelmedi mi sence de, Alyssa?"

Köprücükkemiğimin altına kadar inen iki kolyeme dokundum. Jeb'in madalyonunu kaldırıp metalin tadını almak için dudaklarıma bastırdım ve tüneldeyken bana verdiği bağlılık sözünü hatırladım. Onu suyun içinde öylece bırakmıştım ve nerede olduğumu bilmiyordu. İyi olduğundan emin olmak için geri dönmem gerekiyordu.

"Erkek arkadaşın için endişeleniyorsan, o iyi. Bunun garantisini verebilirim." Morpheus'un beni bu kadar net okuması şaşırtıcı değildi. Ben onu ne kadar tanıyorsam o da beni o kadar iyi tanıyordu. "Şu ana ve buraya odaklanman gerekiyor."

Ona baktım. "Neden beni ısrarla bu işe sürüklüyorsun?"

"Savaşı kontrol altına almaya çalışıyorum. Öyle ya da böyle, Kraliçe Kızıl seni mahvetmek için geri gelecek. O senin bir parçandı. Sadece birkaç saat için bile olsa, sende bir etki bıraktı. Tıpkı senin de onda bıraktığın gibi. Bu zamana dek onu yenilgiye uğratan tek kişi sensin."

Gözlerimi kıstım. "Senin dışında demek istedin sanırım."

Dudağının ucu kıvrıldı. "Ah, ama o keriz şansı ve ölümcül bir kılıçla oldu. Senin vuruşun ise kişiseldi ve aranızdaki bağ yüzünden Kraliçe'ye göre hainceydi."

"Tüm bunların sorumlusunun o olduğunu hâlâ kanıtlamadın. Son duyduğumda ruhu, çürümeye yüz tutan otların içindeydi."

"Anlaşılan yaşamak için sağlıklı bir yeraltı yaratığının bedenini bulmuş."

Bu ihtimal üzerine bel kemiğimden bir ürperti geçti. "Beni korkutmak için bunları uydurmadığını nereden bileceğim? Daha önce de yaptın. Tavşan deliğinden içeri atlamam için detaylı bir komplo hazırlamıştın. Bir daha piyonun olmayacağım. Beni oraya temelli götürmeyeceğine dair kanıtın var mı?"

"Kanıt..." Kaşlarını çatarak kanatlarını açınca beni tekrar rüzgârda savunmasız bıraktı. "Şüpheci, darkafalı bir insan gibi davranmayı bırak. Bundan çok daha fazlasısın sen."

Uçuşan saç tutamlarımın arasından ona baktım. "Yanılıyorsun. Ben *tam da* insan olmak için yaratıldım. Yukarıda yaşamayı seçtim." Elimle arkamdaki kapıyı gösterdim. "Alice'in yaşayamadığı her şeyi yaşayabilmek için."

Morpheus yüzünü gökyüzüne kaldırdı. "Sen ölümlü erkek oyuncağınla evcilik oynayacaksın diye Harikalar Diyarı'nı çürümeye bırakacağımı sanıyorsan korkarım ki yanılan sensin."

Yanaklarım sıcaktan karıncalandı. "Bizi mi izliyordun? Bekle. Boşaltım borusundaki sele *sen* sebep oldun. Buluşmamızı mahvetmek istedin."

Dibime kadar giren Morpheus, kanatlarını ikimizi de içine alacak şekilde kapadı. Bu hareketi rüzgârı etkili bir şekilde keserken ışığı da azaltınca onun dışında hiçbir şeyi göremez hale getirdi.

"O beceriksiz baştan çıkarma girişimine son veren ben değildim. Bu başarısızlık bizzat Jebediah'ya ait." İki kolyemi de parmaklarımın arasından kaptı ve onları koparmadan, hareket edemeyeceğim kadar gergin bir şekilde tuttu. "Kıymetli kariyeri yerine *seninle* daha çok ilgilenmeliydi..." Kolye uçlarını avcuna alıp eldivenli parmaklarıyla minik anahtarı kalbin ortasındaki anahtar deliğine soktu. "Belki o zaman senin ihtiyaçlarını ve arzularını anlardı." Gözlerini benden ayırmadan anahtarın dişlerinin, anahtar deliğine uymadığını gösterdi. "Bu durumda hiç de sana uygun biri değil."

Kafatasıma kanatlar çarpıyormuş gibi, zihnimde derinden gelen ve düzenli bir ses duydum. İçimdeki yeraltı yaratığının geri dönme sesiydi bu. Kimse Morpheus gibi onu geri getiremezdi. "Bırak!" diye emrettim.

Morpheus küstahca daha da sıktı. "Sendeki değişiklikleri fark etmek için sana zaman ayırdı mı hiç? Mozaiklerinde neden artık böcekleri ve çiçekleri kullanmadığını sordu mu? Ya da yükseklik korkunun neden yansıtıcı yüzeylerden tiksinmeye dönüştüğünü?"

Çenemi sıktım. "Sordu. Kanatlı bir ucube tarafından gözetlenmekten endişelendiğim için aynamın üstünü battaniyeyle örttüğümü nasıl anlatacağımı bilemedim sadece."

Morpheus sırıttı. "Dedi kanatları serbest kalmak için durmadan kaşınan kız."

Somurttum. Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Seni tanıyan ve anlayan bir erkeğe ihtiyacın var, Alyssa. Her iki yönünü de. Bir eşe ihtiyacın var." Kolyelerimi –ve beni– daha da yakınına çekti. "Her yönüyle dengin olan birine." Meyankökü kokusu burnuma doldu; ben gelmeden önce nargile içmiş olmalıydı. Bedenim bana ihanet ederek tütün aromalı öpüşlerin tadını hatırladı.

Çenemi tutmak için kolyeleri bıraktı. Eldiveni soğuktu ama karanlık ve gizemli gözlerinin cazibesi beni tepeden tırnağa ısıttı. Neredeyse onlara kapılacaktım, neredeyse kendimi ve seçimlerimi unutacaktım. Ama artık eskisinden güçlüydüm.

Silkindim ve onu arkaya düşürecek kadar sertçe göğsünden ittim. Trençkotu bacaklarına dolanmasına rağmen hemen dengesini sağladı.

Kıkırdadı ve kolunu gösterişli bir hareketle kaldırarak reverans yaptı. "Tuşe. Her zaman ve *daima* benim dengim." Kendini beğenmiş sırıtışı, vaatler ve imalarla benimle alay eder gibiydi.

"Bu bir oyun değil. O selde Jeb'i *öldürebilirdin*!" Üstüne atıldım ama beni savuşturmak için bir kanadını aramıza uzattı. Siyah, satenimsi bariyere çarpınca haykırdım. "Çizgiyi aştın! Bir daha beni gündüz saatlerinde rahatsız etme!" Kapıya yöneldim.

Burada bir saniye daha kalmaktansa lağım suyuyla dolu tünele girmeyi tercih ederdim.

"Daha bitirmedik," diye seslendi arkamdan.

"Ah, *kesinlikle* bitirdik."

Harikalar Diyarı'nı ruhumun tenha, özel bir köşesinde yüksek sesle itiraf edemeyecek kadar önemsiyordum. Ama Morpheus'un bunu görmesine izin verirsem... kalıp savaşmaya ikna olurdum. Kraliçe Kızıl'la son karşılaşmamızda kalbime dehşetin parmak izini bırakmıştı. Diyara olanlara bakınca, çok daha fazla güçlendiği anlaşılıyordu. Yeni bir ürpertiyi bastırdım. Bu büyüklükte bir savaş için yetersizdim. Onun yarısı kadar yeraltı yaratığıydım ve hiçbir şekilde onun dengi değildim.

Asla da olmayacaktım.

Kapıya sadece birkaç adım kalmıştı ki Morpheus'un deri eldivenli ellerini yalnızca bir kere çırpmasıyla olduğum yerde kaldım.

Etrafımdan mezarların üstünde uçuşan yaprak sesleri gibi uğursuz bir hışırtı yükseldi. Döndüm ama yeterince hızlı değildim. Sarmaşıklar hızla ayaklarıma dolanıyordu. O baskıyla baldırlarımdaki kaslara kramp girdi. Fazla gelişmemiş yeraltı sihrimi kullanarak bitkileri etki altına almaya çalıştım. Sarmaşık titreşti ama bırakmaya yanaşmadı.

"İyi tarafını bu kadar uzun süre ihmal etmen utanç verici," diye sataştı Morpheus bana yaklaşırken. "Daha çok çalışsaydın, senin için sıradan bir alışkanlık olurdu... Rahatlamak ve güçlerini ikna etmek çok daha kolay olurdu."

Homurdandım. Üst kısmım hâlâ serbestti, böylece karın kaslarına bir yumruk attım. *Ofladı* ama alaycı gülümsemesi değişmedi. Başının tek bir hareketiyle, daha önce tutunduğum papatya uzandı ve bileklerime kelepçe gibi sarıldı. Hem insan hem de bitki görünümlü elleri beni sımsıkı tutuyordu. Kurtulmaya çalıştığımda uyarırcasına tısladı.

Hayal kırıklığıyla dolu çığlığımı bastırarak Morpheus'un dipsiz siyah gözlerine baktım. "Eve gitmek istiyorum."

Gömleğiyle ilgilenmeye, yumruk attığım yerdeki buruşmuş kısmı düzeltmeye başladı. "Sorumluluklarını ihmal etmeye devam edersen döneceğin bir evin kalmaz."

Başımı iki yana salladım. "Daha kaç kere söyleyeceğim? Benim evim insanların dünyası, burası değil." Tamamen doğru değildi. Etrafımdaki yıkıma tekrar bakmaya dayanamıyordum. Ama geçen seneden beri ne kadar parçalandığımı... ne kadar arada kaldığımı görmesi gerekmiyordu.

"*Burayı* kastettiğimi düşünmene sebep olan ne?" Bir latin çiçeğinin gövdesine yaslandı. Bu pozunun tehditkâr olmaması gerekiyordu ama arkasında fırtınaya karşı açılmış siyah ve kocaman kanatlarının görüntüsüyle tenim korkuyla karıncalandı. Bileklerimi kurtarmaya çalıştım. Papatya çok güçlüydü. Gömleğimin uzun kollarına rağmen yaprak gibi parmakları tenime batıyordu.

"Kraliçe Narözü ve Fildişi Kraliçe'yi görmeyi talep ediyorum," dedim.

Morpheus bir kahkaha attı. "'Talep' mi ediyorsun? Demek kraliyet kartını oynamaya karar verdin, ha?"

Göğsüm sıkıştı. "Benim dünyama açılan portallardan kraliçeler sorumlu, sen değil."

"Ah, işte sorun da burada. Harikalar Diyarı'nın bazı kısımları çoktan Kızıl'ın güçlerine teslim oldu. Fildişi'ni devirerek senin tacını geri almaya ve böylece iki portalı da yönetmeye niyetli. Senin yokluğun ve ilgisizliğin, dizginleri cadıya verdi. Yerine ne kadar güçsüz ve unutkan bir budalayı, Narözü'nü bıraktığını biliyorsun."

Yeniden bir şimşek çaktı ve her şeyi ürkütücü bir ışıkla aydınlattı.

Altımdaki çamur yumuşamaya başladı ve bir santim, ardından da bir santim daha içine battım. Morpheus'un karanlık ruh hallerinden birini tetiklemiştim ve bu hiçbir zaman iyi sonuç vermezdi. "Yalan söylüyorsun."

"Gerçek kanda saklı. Sanatın yalan mı söylüyor?"

Beni okulda gözetlediği için ona tepki göstermek istedim ama bu, haklı olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Kanlı mozaiklerimdeki vahşi sahnelerin anlamını çözemesem de bu dünyada bir şeylerin ters gittiğini yeterince anlayabilmiştim. Ve bunların arkasındaki kişi Kraliçe Kızıl *olabilirdi.*

Çamurun içinde debelendim. Gittikçe daha çok batıyordum; hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Papatya kolumu tutmayı bırakınca sarmaşıklar beni daha da aşağı çekti. Soğuk, yapış yapış çamur baldırlarıma kadar çıkıyordu. Devasa çiçeğe yalvarmak için belimden hafifçe döndüm. "Sen benim arkadaşımsın. Geçen sefer ben buradayken birlikte kâğıt oynamıştık, hatırlıyor musun? Bunu yapmasına izin verme..."

Papatya sessizliğini bozmadan, bir sonraki talimatını beklercesine yüzlerce gözünü Morpheus'a dikti.

"Unuttun mu, Alyssa? Türümüzün yalnız yaşayanları kendilerinden başka hiç kimseye sadık değildir. Ya da en yüksek teklifi verenden başkasına..." Morpheus, botlarının uçları çamura değecek kadar yakına geldi. Yüzüm kalçasının hizasındaydı ama ona yeterince uzanamıyordum. "Onların gerçek doğasıyla yeniden kaynaşsan iyi edersin. Belki bu sana kendi doğanı da hatırlatır." Bu sefer ellerini iki kez çırptı.

Görebildiğim her yönde çiçek ormanı yükselmeye, bitkiler devasa gövdelerini çamurdan sökmeye başladı. Yapraklı kollar ve bacaklar oluştu. Çiçeklerinin tam ortasında genişçe açılan ağızlarından inleme sesleri duyulurken sivri dişleri ortaya çıktı. Yılan gibi hareket eden kökleriyle ileri doğru sürünüyorlardı. Çok geçmeden kırpışan, sıra sıra gözleriyle etrafımı sardılar.

Kalbim tekledi. Mutantlar artık etkisiz ve zayıf değildi... Tıpkı gizli bir tuzak gibi pusuda bekliyorlardı.

Kökleri çamurda sürünürken mezarımın içine kaydılar. Gövdeleri beni sıkıca bastırıyor, yosun tutmuş kat kat yaprakları ve çiçekleri beni hapsediyordu. Kollarım bedenime yapışıp omurgamı delecek gibi sıkıştırdığında acıyla kıvrandım. Etrafımdaki çiçek ordusunun ağırlığıyla çamura biraz daha battım. Şu anda Morpheus'un bacaklarıyla aynı hizaya gelmiştim. Klostrofobik hissetmeye başlıyordum. Kim olduğumu, daha önce buradan nasıl kaçtığımı hatırlayarak bu duyguyu bastırdım.

"Ah, haydi ama." Sesim beklediğimden daha sakin çıktı. "Kızıl bile beni kendi kuklası olmak için ağına düşürememişken, beni yosundan bir kafeste rehine olarak tutabileceğini mi düşünüyorsun?"

Çiçeklerden biri bu hakarete alınarak tısladı.

Gökyüzünde bir şimşek parlayınca Morpheus başını yana eğdi. "Hayır, sen hiç kimsenin kuklası değilsin, çiçeğim. Ama *yine de* rehinesin. Gerçi zincirlerini kimin tuttuğuyla ilgili kafan karışmış görünüyor." Çömeldi, burnu benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Çok sabırlıydım." Eldivenli parmaklarını çenemden aşağı, boynuma doğru kaydırdı. Gözlerinin altındaki mücevherler coşkulu bir mor tonunda parıldıyordu. "Ama artık zaman gibi bir lüksümüz kalmadı. Kızıl bunu garantiye aldı."

Tenimin, dokunuşuna nasıl karşılık verdiğini görmezden gelmeye çalıştım. Açıkçası, tüm tüylerim sanki elektrik akımına kapılmış gibi ona dönmüştü. Olduğum yere çivilenmiş gibiydim, tek yapabildiğim başımı arkaya atarak teması kesmek oldu.

Morpheus gözlerini kısarak arkaya yaslandı. "Kendini hapsettiğin zincirleri kopar. Tacını geri al ve içindeki yeraltı yaratığı çılgınlığını serbest bırak."

"Hayır. Ben insan olmayı seçtim." Bir yılanın fareyi sindirmesi gibi çamur da beni içine çekerken safra genzimi yaktı. Vıcık

vıcık çamur göğsüme, ardından da boğazıma kadar yükselince boğuluyormuş gibi hissettim. Bu blöfü ne kadar ileri götürmeyi planladığını merak ediyordum.

Yere, karnının üzerine uzandı. Kanatları arkasında kara bir göl gibi parlıyordu. Tıpkı eskiden olduğu yaramaz çocuk gibi görünüyordu. Çenesini yumruğuna dayayıp beni inceledi. "Yalvarmayacağım. Senin için bile, *kıymetli* kraliçem."

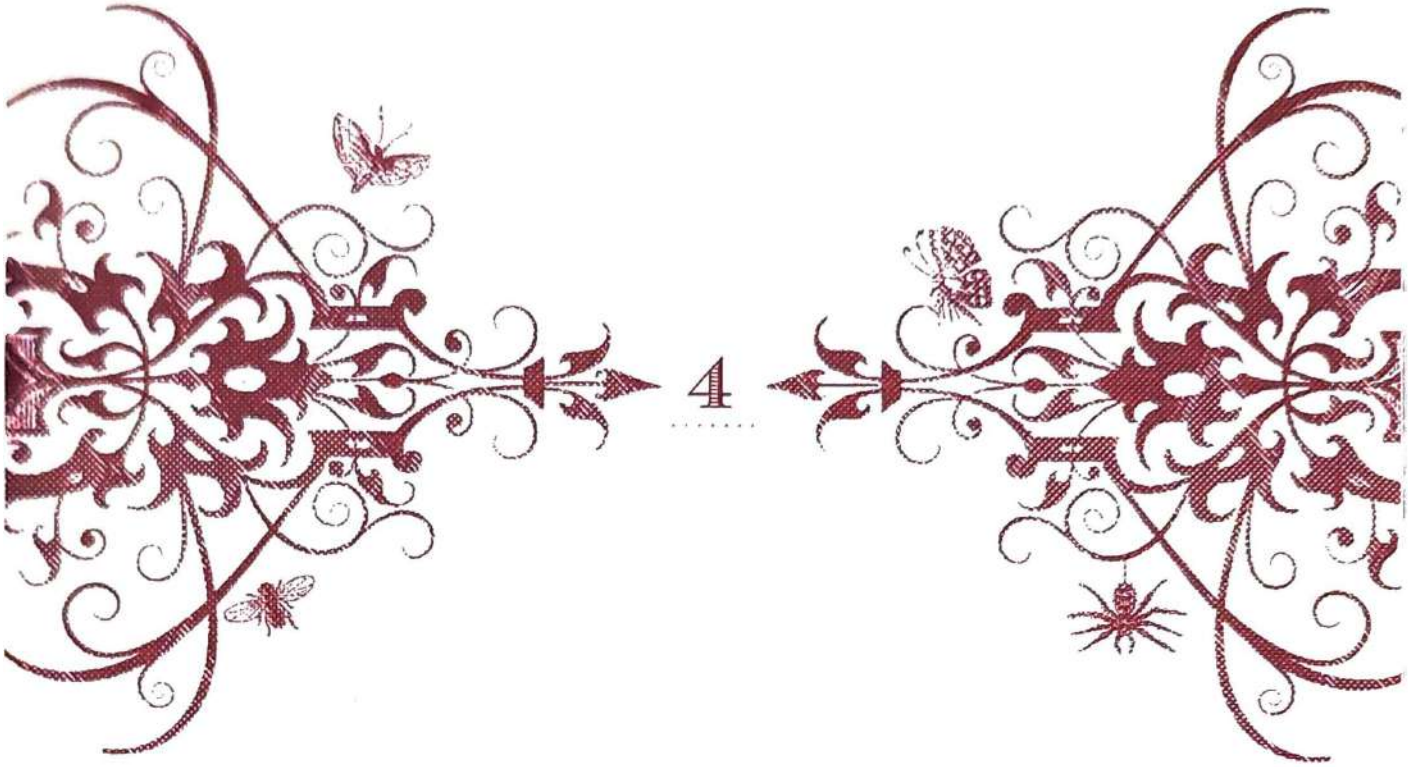
Aramızda sert bir rüzgâr eserek şapkasını uçurdu. Şapka gökyüzüne havalanmadan kenarından yakaladı.

Tekrar bana döndüğünde parlak mavi saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Burada kalıp Harikalar Diyarı'nı kurtarmayacaksan, ben de kendi kaosumu insan dünyasına taşırım. Ya bizimle birlikte savaşırsın ya da sonuçlarına katlanırsın."

Çiçekler içe doğru kapanıp beni ona doğru itti. Sert, yapraklı elleri boynumu ve yanaklarımı çiziyordu ve saçlarımı kafa derimden sımsıkı tuttukları için kendimi geri çekemiyordum. Morpheus gülümsedi. O kadar yakınımdaydı ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissediyordum.

"Sana izin vermeyeceğim," diye direndim. "Benim dünyama girmene izin vermeyeceğim."

"Artık çok geç," diye mırıldandı tenime doğru. "Cesedini bulduklarında ben orada olacağım."

4

ŞEYTAN İLE ÇAMUR DENİZİ ARASINDA

Bedenimi bulduklarında mı? Çığlık atmak istiyordum ama ağzıma kapanmış yapraklı elin altından inlemeyi bile başaramadım.

Morpheus ayağa kalktı. Trençkotunun etekleri bileklerinin çevresinde uçuşuyordu. Şapkasını başına yerleştirdi, çiçeklere selam verdi, ardından anılarımdan çıkmayan gecekelebeğine dönüştü: Mavi gövdeli, siyah kanatlı, kuş boyunda bir kelebeğe.

Sarmaşıklar beni dibe çekerken çamur bedenimi yapış yapış bir yumruk gibi sardı. Dışarıdaki tüm sesler boğuklaşmaya başladı. Kendi kalp atışlarım ve kaburgalarımın arasına sıkışıp kalmış titreşimlerden ibaret hıçkırıklarım dışında hiçbir şey duymuyordum.

Gözkapaklarımı açmam imkânsızdı, kirpiklerim yanaklarıma o kadar sıkı yapışmıştı ki titreşemiyordu bile. Üstümdeki

her giysi parçası sanki tenime yapıştırılmış gibi daralmıştı. Felç olmuştum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da...

Çok dardı... çok sıkıydı. Geçen sene üstesinden geldiğimi düşündüğüm klostrofobim yıkıcı bir dalga gibi geri geldi.

Zifiri karanlık... Ölüm sessizliği... Çaresizlik...

Çamurun burnumdan içeri girmesinden korkarak nefes almamak için direndim. Yine de içeri sızıp burun deliklerimi doldurdu. Çamur bedenime dolarken ciğerlerimde hissettiğim sıkışmayla öğürdüm.

Kıvranmaya, kaslarımı hareket ettirmeye çalıştım ama kıpırdayamadım. Sürekli kıpırdandığım için etrafımı saran çamur, bataklık gibi iyice sertleşti.

Kalbim deli gibi atıyor, telaştan tüm sinir uçlarım karıncalanıyordu.

Bunu yapma! Zihnimden Morpheus'a bağırdım. İşi bu derece ileri götüreceğini hiç düşünmemiştim. Beni önemsediğini söylediğinde aptal gibi ona inanmıştım.

Beni öldürmek işleri nasıl düzeltecek? Onu ikna etmeye çalıştım. Ama onun yerine kendi mantığım devreye girdi. Morpheus hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı. Harekete geçmem için beni zorluyordu. Kendi kendimi kurtarmamı bekliyordu.

Morpheus! Zihnimden bir kere daha çığlık attım. Öfkeli kalp atışlarım bana karşılık verdi.

Ciğerlerimde artan baskı acı vericiydi. Gözkapaklarımın ardında gözyaşlarım birikti ama akmadı. Bedenim çamurlu duvarların baskısından ağrıyordu. Başım dönüyordu ve şaşkındım.

Tükenmiştim ve kendimi üstüme çöken mahmurluğa bırakmaya başlıyordum. Orası daha güvenliydi, duygular... korkular yoktu.

Kaslarım gevşedi ve acım uyuştu.

"*Direnmeye başla artık!*" Zihnimde duyduğum bu bağırış beni uyandırdı.

Yeniden gerildim. *Nasıl direneceğim? Kapana kısıldım.*

"*Güçlerine güven.*" Morpheus'un sesi daha sakindi şimdi. Nazik ama yine de kışkırtıcıydı. "*Çamurun içinde yalnız değilsin.*"

Elbette yalnızdım. Zombi çiçekler beni dibe çektikten sonra sinsice sıvışmışlardı. Şimdi yukarıda Morpheus'la birlikte güldüklerinden hiç şüphem yoktu. Mezarımı benimle paylaşan tek şey etrafımda gezinen böceklerdi.

Böcekler...

Yıllar boyunca onların fısıltılarını dinlemiştim. Ama bir kere bile onlarla konuşmamış, gerçekten iletişime geçmemiştim. Onlara ulaşırsam, bana yardım etmeye gönüllü olabilirlerdi.

Beni etrafımdaki çamur yığınından çekip çıkarmaları için o düşünce, o minicik umut kırıntısı ve sessiz bir yakarış yeterliydi.

Böcekler ve solucanlar bacaklarımda sürünerek ilerlediler. Üstümdeki basınç hafifleyince ayak bileklerimi oynatabilecek konuma geldim. Ardından ellerim hareket etti. En sonunda kollarım ve bacaklarım serbest kalınca ben de kazdım ve çamurun içinden çıkmaya çalıştım.

Yukarı, yukarı, yukarı. Çamur sıvı haline geldi ve dışarı doğru yüzmeye başladım. Ama sonra bir şeyler yanlış gitti. Böceklerle solucanlar yönlerini değiştirip genzimi doldurdular. Boğazım kaygan, ürpertici hislerle doldu. Öğürdüm, soluk borum genişleyerek onların varlıklarına uyum sağlamaya çalışıyordu.

Morpheus yeniden bağırdı: "*Savaş... yaşamak için savaş! Nefes al. Nefes al!*"

Ama bağıran Morpheus değildi. Jeb'di. Ve ben de bir çamur denizinden çıkmaya çalışmıyordum. Etrafım suyla, ıslak gökyüzüyle ve sağlık görevlileriyle çevrilmişti. Böceklerden başka bir şey boğazımdan içeri sokulmuştu. Zorlukla soluyarak tüpten gelen oksijeni içime çektim. Bundan sonra fark ettiğim ilk şey çarşaflarla kaplı bir sedyeyle ambulansa taşındığım oldu.

Titredim. Islak kirpiklerim titreşti; hareket ederken çok fazla acımayan tek yerim orasıydı.

Parmaklarını benimkilere kenetlemiş Jeb bana doğru eğildiğinde yüzü bulanık da olsa görüş alanıma girdi. Saçları alnıma değiyordu. Ya ağlamaktan ya da selle boğuşmaktan gözleri kıpkırmızıydı. "Al, çok üzgünüm." İçini çekerek burnunu elime sürttü. "Ben... ben çok üzgünüm." Ardından hıçkırarak sessizliğe gömüldü.

Bunun sorumlusunun o olmadığını söylemek istiyordum ama boğazımdaki tüple konuşamadım ve aslında bunun bir önemi de olmayacaktı. Jeb, Morpheus'un kim olduğunu hatırlamıyordu. Oksijensiz kalmaktan hayal gördüğümü düşünecekti. Bu yüzden ona cevap vermek yerine, kendimi baygınlığın kollarına bıraktım.

Bir şeyin bileğimdeki doğum lekesine dokunduğunu hissetmemle tüm bedenim aniden ısındı. Çok geçmeden bir hastane odasında uyandım.

Sağ tarafta duvarı kaplayan bir pencere vardı. Güneş, jaluzilerin arasından süzülüyor, gökkuşağı gibi kurdelelerin üstünde pembe bir sis yaratıyordu. Pervazına *Geçmiş Olsun* balonları, pelüş hayvanlar, çiçek aranjmanları ve saksı bitkileri dizilmişti.

Geri kalan her şey renksizdi. Beyaz duvarlar, beyaz fayanslar, beyaz çarşaflar ve jaluziler. Dezenfektan ve annemin meyve aromalı parfümünün kokusu, pencerenin kenarındaki zambakların kokusuyla karışmıştı.

Yeni kesilmiş çiçekler, vazolarının çok dar olduğuyla ilgili söyleniyorlardı ama annemin sesi homurtularını bastırdı.

"Gece gündüz buralarda dolanmaya hakkı yok," dedi. "Koridora çık ve o çocuğa gitmesini söyle."

"Lütfen şunu keser misin?" dedi babam. "Kızımızın hayatını kurtardı."

"Neredeyse ölmesine sebep olan da o. En başta onu oraya götürmeseydi hayatı tehlikeye girmezdi..." Annemin sesi alçaldı ama onu hâlâ duyabiliyordum. "Tanrı bilir orada ne yapıyorlardı. Sen evine gitmesini söylemezsen ben söylerim."

Jeb. Sıçrayınca, elimin hassas derisine takılmış serumu çekiştirdim. Bana çamurda olduğum zamanı hatırlatan bir mahpusluk hissine kapıldım. Midemin bulantısını bastırmaya çalışarak aileme iğneyi çıkarmalarını söylemek istedim fakat boğazım yanıyordu. Soluk boruma takılan tüp çıkarılmıştı ama arkasında izini bırakmıştı.

Ailem tartışmaya devam etti. Babamın Jeb'i savunmasıyla çok rahatlamıştım ama gözlerimi kapadım ve buradan gidip beni fısıldayan bitkilerle baş başa bırakmalarını diledim. Çiçekler Jeb'in içeri girmesine izin verirdi. Özellikle de vazodaki beyaz güller. Jeb'den geldiklerini anlamak için üstündeki kartı okumama gerek yoktu.

"Anne..." Ağzımdan çıkan sesi tanıyamadım. Sesten çok, patlak bir lastikten çıkan havayı andırıyordu.

"Allie?" Tepemde belirdiğinde çenesine kadar gelen platin renkli saçları yüzünü çevrelemişti. Asla yaşını göstermezdi. Otuz sekiz yaşında olmasına rağmen tek bir kırışıklığı yoktu. Tıpkı bir tavus kuşunun kuyruğu gibi turkuvaz benekleri olan mavi gözlerini siyah kirpikleri tamamlıyordu. Ya yorgunluktan ya da ağlamaktan gözlerinin beyazı kanlanmıştı. Ama tüm inceliği ve narinliğiyle çok güzeldi ve güneş adeta onunla parlıyordu. Ve parlıyordu da. Sihir onda parlıyordu. Asla faydalanmadığı o sihir.

Benim içimde de olan sihir.

"Tatlı kızım benim." Yanağımı okşarken narin yüz hatları rahatlayarak yumuşadı. Temasıyla göğsümde bir rahatlama hissettim. Çocukluğum boyunca bana dokunmaktan korkmuştu... avuçlarımı kestiği gün olduğu gibi bana tekrar zarar vermekten korkmuştu.

"Bezelye parmak," dedi annem, "bana buz parçalarını uzat." Söyleneni yapan babam, plastik bir kaşıkla kâğıt bardaktan ağzıma buz parçasını atan annemin bir altmışlık bedeninin arkasında dikildi. Buz eridikçe boğazımı yumuşatıyordu. Suyun tadı lezzetli bir yemek gibiydi. Başımı sallayarak daha fazlasını istedim.

Ben ağrılı yutkunmamı uyuşturmaya yetecek kadar buz yerken, onlar da endişeli bir sessizlikle bana bakıyorlardı.

"Jeb nerede?" Boğazım yeniden acıyınca irkildim. Annemin yüz ifadesi gerginleşti. "O da benimle suyun içindeydi. İyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmeliyim." Daha etkili olsun diye öksürdüm ama sonucunda ortaya çıkan acı, gerçekti. "Lütfen..."

Babam, annemin omzunun üstünden eğildi. "Jeb iyi, kelebeğim. Bırak da biraz seninle ilgilenelim. Nasılsın?"

Sızlayan kaslarımı oynattım. "Her yerim ağrıyor."

"Eminim." Babamın kahverengi gözleri yaşardı ama başımı okşamak için annemin etrafından dolanırken yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Daha iyi bir baba isteyemezdim. Keşke büyükbabam ve büyükannem doğumumu görecek kadar yaşamış olsalardı. Ailesiyle bu kadar ilgilenen vefalı bir oğulları olduğu için gurur duyarlardı. "Uyandığını Jeb'e haber vereyim," dedi. "Buradan bir an olsun ayrılmadı."

Annemin, babamın göğüskafesine attığı dirseği görmemek imkânsızdı ama itirazı babamı korkutmadı. Bir elini koyu renkli saçlarından geçirdi ve annem tartışmaya başlamadan odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

İç çeken annem bardağı yatağımın yanındaki konsola koyup köşedeki yeşil plastik sandalyeyi çekti. Hemen yanıma oturdu ve puantiyeli ipek elbisesini düzeltti.

Hastaneden ilk çıktığı zamanlarda, her anını benimle geçirmek ve kaçırdığımız tüm o zamanı yakalamak isterdi. Birlikte yemek yapmış, çamaşır yıkamış, evi temizlemiş, bahçeyle bile uğraşmıştık. Çoğu kişiye göre sıradan ya da sıkıcı olan işler bana

cennet gibi gelmişti çünkü sonunda onları birlikte yapabileceğim anneme sahiptim.

Bir cumartesi öğleden sonra, çalıştığım ikinci el kıyafet mağazası Kelebek İplikleri'ne götürmüştüm onu ve askılar dolusu giysilerin içinde kendimizi kaybetmiştik.

Oradaki çoğu kıyafet benim tarzımdı; bu yüzden limon yeşili kemeri ve eteğinden onunla uyumlu tüller sarkan o muhteşem siyah puantiyeli mor saten elbiseyi bulana kadar neredeyse her fikirde ters düşmüştük. Onu elbiseyi almaya ikna etmiştim. Ama eve döndükten sonra, babam da ona çok yakıştırmasına rağmen, elbiseyi hiçbir zaman insanların içinde giymemişti. O elbiseyle fazla dikkat çektiğini söylemişti.

Babamın onun için yaptığı onca şeyden sonra, onun da babam için neden en azından bunu yapmadığını sormuştum. Salıverilmesinden sonra yaptığımız ilk tartışma buydu. Şimdiyse sayısını bile unutmuştum.

Bugün giydiği elbisenin anlamını gözden kaçıramazdım. "Selam anne," dedim kurbağa gibi bir sesle.

Sırıtarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. "Selam."

"Güzel görünüyorsun."

Başını salladı ve hıçkırığını zorlukla bastırdı. Daha ne olduğunu anlamadan üstüme yığıldı ve yüzünü karnıma gömdü. "Seni kaybettiğimi sandım." Çarşafların altından gelen sesi boğuk, nefesi kesik kesik ve sıcaktı. "Doktorlar seni uyandıramadı."

"Yapma, anne." Parlak, mor bir tokayla tutturduğu saçlarının şakaklarına düşen yumuşak tutamlarını okşadım. "Ben iyiyim. Hem de senin sayende."

Bakışlarını bana çevirerek labirenti andıran doğum lekesini gösterecek şekilde elini kaldırdı. Sol ayak bileğimdeki kanat dövmesinin altında kalan doğum lekemin aynısıydı. Birbirlerine bastırıldıklarında, sihirli bir şekilde iyileşebiliyorduk.

"Bu gücü yeniden kullanmamaya yemin etmiştim," diye mırıldandı. Geçen sene burktuğum ayağımı iyileştirdiğinde hiç umulmadık olaylar zincirini başlatmasından bahsediyordu. "Ama çok uzun süre baygın kaldın. Herkes komaya girmenden korkuyordu."

Sürdüğü azıcık maskara, teninde yol yol ince lekeler bırakmıştı. Bu görüntü beni rahatsız etti; tıpkı Harikalar Diyarı'nda, gözlerimde olan izlere benziyordu. Ama bu düşünceyi bir kenara attım. Şu anda geçen sene yaşananlar hakkında konuşmanın sırası değildi.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Üç gün," diye yanıtladı hiç duraksamadan. "Bugün pazartesi. Anma Günü."

Zaten ağrıyan boğazım şokla kasıldı. Tek hatırladığım, derin ve karanlık bir uykuydu. Baygın olduğum sürede Morpheus'un zihnimi ziyaret etmemesi garipti.

"Ben... seni korkuttuğum için üzgünüm," diye fısıldadım. "Ama yanıldığını biliyorsun."

Serum takılı elimdeki damarlara bakan annem başını hafifçe eğdi. "Ne hakkında?"

"Erkek arkadaşım hakkında."

Leylak pembesi dudakları hoşnutsuzlukla büzüldü. Elimi çevirip yara izlerime baktı. Bir süre önce ona, neden ben beş yaşındayken yaralarımı iyileştirmediğini sormuştum. O da bu kesikleri açarken sağlıklı düşünemeyecek kadar büyük bir şok yaşadığını söylemişti.

"Baş başa olmamızı istedi," diye devam ettim, "çünkü bana bir şey vermek istiyordu. Bir kolye." Boynuma dokundum ancak kolye yerinde değildi. Çılgın gibi etrafıma bakmaya başladım.

"Sakin ol, Allie," dedi annem. "Kolyelerin güvende. İkisi de." Sesinde, yaralarımın mı yoksa kolyelerin mi tetiklediğinden emin olamadığım belli belirsiz bir titreme vardı. Yakut taşlı anahtarın

yol açtığı çılgınlığı anımsamamayı tercih ederdi. Ama birkaç ay önce, benden gizlediği yeşim tırtıl satranç taşı için ettiğimiz kavgadan sonra, kolyeyi ortadan kaldıramayacağını iyi biliyordu.

"Şehrin eski mahallesine gittik," dedim, Jeb'in niyetinin kötü olmadığını kanıtlamaya kararlı bir sesle. "Çünkü Jeb köhne sinemayı ne kadar sevdiğimi biliyor. Yağmur yağmaya başlayınca biz de korunmak için tahliye borusuna girdik."

"Yani kuru kalmanız için etrafta bir market ya da halka açık başka hiçbir yer yok muydu?" diye sordu alaycı bir sesle. "Erkekler herhangi bir temiz niyetle kızları drenaj borularına götürmez."

Kaşlarımı çatarak elini bıraktım ve ellerimi battaniyemin altına soktum. Serum iğnesinin battığı yerden bir acı yükseldi. "Yalnız kalmak istiyordu ama senin düşündüğün sebepten değil."

"Önemi yok. Seni tehlikeye attı. Ve onunla Londra'ya gidersen, bunu yeniden yapacak."

Dişlerimi gıcırdattım. "Dur... Nasıl yani? Şimdi de sen mi bize zorluk çıkarmaya başlayacaksın? Ben biriyle yaşamaya başlamadan önce babam elbette parmağıma bir yüzük takmamı bekleyecek. Ben onun küçük kızıyım. Ama sen bana her zaman ilk önce hayatımı yaşamamı ve evlilik için acele etmememi söylerdin. Fikrini mi değiştirdin?"

"Mesele bu değil." Kâğıt bardağı bana verip ayağa kalktı ve pencere pervazındaki çiçeklere yöneldi. Zambağın mercan rengini andıran yapraklarını okşadı. Daha önce jaluzilerin arasından süzülen pembe ışığın yerini alan alacakaranlıkta saçları, elbisesinin mor tonuyla aynı renkte parlıyordu. "Onları duyuyor musun, Allie?"

Ağzımdaki buzu emerken öksürüyordum. "Çiçekleri mi?"

Başıyla onayladı.

Tek işittiğim annemin onlardan bahsetmesiyle mırlayan zambaklardı. "Konuşmuyorlar ki..."

"Şu anda değil ama sen uyurken konuşuyorlardı. Böcekler de. Söyledikleri hoşuma gitmedi."

Ayrıntılı bir şekilde açıklaması için bekledim. Bazen annemle farklı şeyler duyduğumuzu fark etmiştik. Sanki bitkiler ve böcekler mesajlarını kişiye özel hale getiriyor, paylaşmak istedikleri şeye bağlı olarak bizimle ayrı ayrı konuşuyorlardı.

"Sana en yakın kişinin, sana en kötü şekilde ihanet edeceğiyle ilgili beni uyardılar."

"Sen de bunun Jeb olduğunu mu düşündün?" diye sordum kuşkuyla.

"Jebediah değilse başka kim olabilir? Uyanık olduğun tüm zamanı ya onunla konuşarak ya onu düşünerek ya da onunla birlikte geçirdiğin başka kim var?"

Uyanık olduğum saatler mi? Jeb'den başka kimse yoktu.

Ama uyuduğum saatlerde...

Gözlerimi kapadım. Elbette Morpheus'tu. İnsanlar diyarındaki hayatıma sokulmaya yeltenerek asla kazanamayacağım bir savaşa girmem için beni Harikalar Diyarı'na dönmeye zorlamakla bana zaten ihanet etmişti.

Hissettiğim dehşetle başım zonklamaya başladı. "Geçen sene tavşan deliğinden girdiğinde Jebediah da yanındaydı," dedi annem pencerenin yanından. Klimalar zambakları okşayarak tatlı kokularını burnuma getirdi. "Harikalar Diyarı'nın bir kısmı belki onu etkilemiştir. Belki şu anda etkisizdir ve... bekliyordur. Sana ulaşmanın bir yolunu bulmayı bekliyordur."

Ofladım. "Teknik olarak hiçbir zaman orada olmadı. Bu hiç mantıklı değil."

Yüzüme bakmak için arkasını dönerken etekleri hışırdadı. "Orada hiç mantık yok. Bunu biliyorsun, Allie. Harikalar Diyarı'ndan kimse lekelenmeden çıkamaz. Orada bulunmak bile... insanı değiştirir. Özellikle de tamamen insansa. Garip rüyalar gördüğünden hiç bahsetti mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Anne, durumu olması gerektiğinden çok daha karmaşık hale getiriyorsun."

"Hayır. İşleri karmaşıklaştıran sensin. Neden Amerika'da kalmıyorsun ki? New York'ta harika sanat okulları var. Bırak da Jebediah Londra'ya sensiz gitsin. O zaman ikiniz de güvende olursunuz."

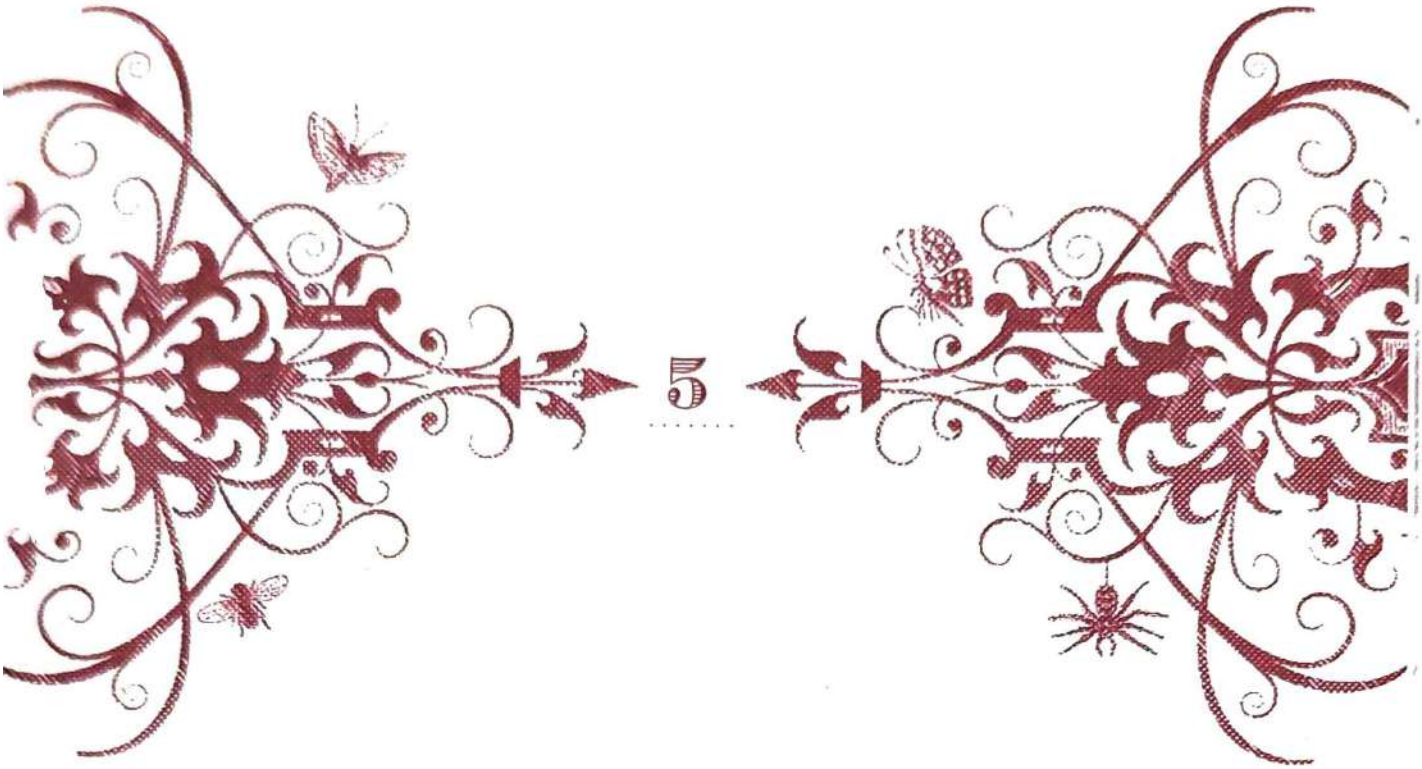
Elimdeki bardağı konsola koymak için uzandım. "*Bırakayım* mı? Ben onu yönetmiyorum. Birlikte gidebilecek duruma gelene kadar beklemek, onun tercihi."

Annem elleriyle arkasındaki pervaza tutundu. "Normal bir hayat istiyorsan, yaşadığın tüm o deneyimle ve orada bulunan herkesle bağlarını kesmelisin." Başını dik tutuşundan, geri adım atmayacağını anlıyordum.

Boğazımı parçalayacak kadar acıtacağını bilsem de patlamama engel olamadım. "Oraya gelmeyi o seçmedi! Jeb'den nefret etmen hiç adil değil!"

Gözucuyla bir hareket yakaladım ve başımı hızla çevirdiğimde Jeb'in açık kapının önünde durduğunu gördüm. Kapıyı açtığını duymamıştık ama yüzündeki yaralı ifadeden anlaşıldığı üzere o benim bağırışımı kesinlikle duymuştu.

Asıl soru şuydu: Başka ne duymuştu?

5

KARMAKARIŞIK AĞLAR

Jeb'in arkasından kapının eşiğinde babam belirdi. Erkek arkadaşımdan biraz daha kısa olmasına rağmen, küçük ve kırılgan görünen Jeb'di. İçeride hoş karşılanacağından emin olmadığı için eşikte oyalanıyormuş gibi bir hali vardı.

Annem bakışlarını puantiyelerine indirdi. Tuhaf sessizliğimizi sadece koridordaki odalardan gelen bir öksürüğün ve diyafondan yankılanan hemşirenin sesi bozuyordu.

"Canım," dedi babam anneme, durumu kontrol altına alarak. "Artık bu elbisenin içinde seninle hava atmamın zamanı geldi sanırım. Yemek yiyelim mi?" Jeb'in omzunu sıktı ve pencereye doğru yürürken ayak bileğimi okşadı.

Jeb ve babam arasında bir şeyler kesinlikle değişmişti. Yine eskisi gibi arkadaş olmuşlardı.

"Onlara biraz zaman verelim," dedi babam. Annem itiraz etmeye hazırlansa da babamın bakışı nedeniyle zoraki gülümsedi ve elini tuttu. Babam annemin bileğini öptü.

Annem cep telefonunu konsolun üstündeki kâğıt bardağın yanına bıraktı. "Bize ihtiyacın olursa babanın telefonunu ara," dedi Jeb ile bana bakmadan. "Ziyaret saati sekize kadar, Jebediah."

Jeb çıkmaları için içeri girdi. Babam kapıyı kapamadan önce omzuna cesaret verici bir şaplak indirdi.

Ellerini ceplerine sokan Jeb, gözlerini bana dikti. Koyu yeşil gözleri acı doluydu.

"Üzgünüm..." Özür dilemeye çalıştım. Annemin Harikalar Diyarı'yla ilgili söylediklerini duyduysa cevaplanması gereken soruları olacaktı. İmkânsız soruları.

Başını sallayarak itiraz etti. "Üzgün olması gereken sen değilsin." Bana yaklaşırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Az önce annemin oturduğu sandalyeye oturup elime uzandı ve parmaklarını benimkilere doladı. Ilık ve yumuşak dudaklarıyla parmak eklemlerimi öptü. "Asıl *ben* üzgünüm. Önceliğimin her zaman sen olacağına söz verdim ama sonra aptal bir telefon görüşmesi için uzaklaştım ve neredeyse ölümüne sebep olacaktım." Elimin üstündeki dudaklarının gerildiğini hissettim.

"Ah, hayır, Jeb. Hayır." İpek gibi pürüzsüz yüzünü okşadım. Tıraş olmuştu ve her zamankinden farklı giyinmişti. Gri kanvas pantolon ve kısa kollu, yakası düğmeli şık bir siyah polo yaka tişörtle annemin gözüne girmek için kendine çekidüzen verdiğini tahmin ettim. Her zamanki hırpani rock'çı görünümünden kalan tek şey asker botlarıydı.

Evet, kendine çekidüzen vermişti. Ne yazık ki annemin endişelerinin onun dış görünüşüyle hiç ilgisi yoktu.

Ben parmaklarımla çenesini okşarken o da bana bakıyordu. Dudağının altındaki pirinç pirsingine gelince duraksadım. Uğurböceği kadardı ama dikkatlice bakıldığında muşta şeklinde ol-

duğu belli oluyordu. Birkaç ay önce doğum gününde ben hediye etmiştim. Onu daha sert gösterecek bir çete üyesi eşyasına ihtiyacı olduğuyla ilgili takılmıştım ona.

O anda küçük bir oğlan çocuğu gibi görünse de benim için daima sert olmuştu. Bir keresinde bana Çılgın Şapkacı'nın aşk kölesi dediği için bir oğlanı dövmüştü. Annemin yokluğunu hissettiğim zamanlarda en büyük dayanağım oydu. Peşimden Harikalar Diyarı'na geldiğinde –bir saniye bile düşünmeden aynanın içine atladığında– hayatımı kurtarmak için neredeyse her şeyden vazgeçmişti. Yaptığı bu fedakârlığı hatırlamasını çok isterdim; o zaman kendini bu kadar hırpalamaya son verirdi belki.

"Senin de üzgün olman gerekmiyor," dedim. "Babam, beni senin kurtardığını söyledi. Yani sana bir teşekkür borçluyum. Şimdi buraya gel bakalım." Yakasından tutup yanıma çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Uzun kirpikleri kapandı ve boştaki eliyle boynumu tutup parmaklarını saçlarıma daldırdı. Kırılacağımdan korkarmış gibi öpmesi o kadar nazikti ki neredeyse acı vericiydi.

Geri çekilip alnını benimkine yasladı; burunlarımızın uçları birbirine değiyordu. "Hiç bu kadar korkmamıştım, Al. Hayatım boyunca hiç... Hatta babam..."

Bocaladı ama cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Neler yaşadığını biliyordum. Birbirine bitişik evlerde yaşayıp da onların acılarına şahit olmamanız imkânsızdı. Tabii bunu *görmezden gelmeyi* seçmezseniz.

"Tahliye borusunda ne oldu?" diye sordum elini tutarak. "Su geldikten sonrasını hiç hatırlamıyorum."

Bakışlarını botlarına çevirdi. "Işık kordonu etrafına dolandığında, benim ayak bileklerimi de yakalayıp ikimizi birbirimize bağladı. Tünelin dışında suyun daha sığ olduğu yere kadar sırtüstü yüzdüm ve seni de çektim. Ama sen..." Acıyla irkildi, yüzü solmuştu. "Sen morarmıştın. Ve uyanamıyordun. Hareket

edemiyordun. Nefes alamıyordun." Hâlâ birbirine kenetli parmaklarımıza bakarken sesi titredi. "Suni teneffüs yapmaya çalıştım ama işe yaramadı. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

Bunu söyleyip duruyordu ama *korkmuştu*. Bir kez daha boğulma tehlikesi geçirmiştim. O zaman onu bir daha da asla korkutmamamı söylemişti. Başka bir yerde, başka bir zamanda.

"Bunu görüp duruyorum. Tekrar tekrar," diye mırıldandı. "Tıpkı kötü bir rüya gibi. Uyanamadığım bir kâbus."

Rüya.

"Bekle," dedim. "Kafam karıştı. Beni suda kaybetmedin mi? Yani ben bir yere sürüklenip sonra sana geri dönmedim mi?"

"Görüş alanımın dışına hiç çıkmadın." Altdudağını ısırınca çenesi kasıldı. "Neden sana eşyaları toplattım ki? Seni orada bırakmasaydım, kablolara dolanmayacaktın." Küfretti.

"Jeb, kes şunu. Sen bana hiçbir şey *yaptırmadın*."

Her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol edermiş gibi büyük bir dikkatle yüzümü inceledi. "Su çarpıp seni yere devirdiği anda kafanı çarpmış olmalısın. Giysilerinin balon gibi şiştiğini ve etrafında dalgalandığını görebiliyordum." Yutkununca âdemelması kabardı. "Ama batmaya devam ettin... Seni bırakmadım." Daha da dikkatli bakmaya başladı. "Bunu biliyorsun değil mi? Seni *asla* bırakmam."

"Biliyorum." Burnumu avcuna sürttüm.

Öyleyse Morpheus'la yaşadığım tüm o şeyler sadece rüyadan ibaretti. Tabii ki öyleydi. Morpheus'un tavşan deliğinin yerini değiştirmek gibi bir yeteneği yoktu. Hiç kimsenin yoktu. Onu açmak için anahtarımı kullanmamıştım. Suda bilinçsizce yüzüyordum. Aslında Harikalar Diyarı'na gitmemiştim.

Demek ki gördüklerim gerçek değildi. Demek ki işler onun söylediği kadar kötü değildi.

Ve en iyisi de söylediğinin aksine burada, benim dünyamda değildi.

İlk defa, benimle oyun oynadığı için mutluydum. Harikalar Diyarı'yla ilgili suçluluk hissetmeme gerek yoktu çünkü her şey bir yalandan ibaretti.

Sanatın yalan mı söylüyor? Morpheus'un sorusu zihnimde belirdi. Mozaiklerim... Onlar da yalan mıydı? Bunun arkasında da bir şekilde Morpheus mu vardı?

Kapının kolunun döndüğünü duydum. Jeb de duymuş olmalıydı ki geri çekilip sandalyesine yaslandı.

İçeri bir hemşire girdi. Kızıl saçlı ve çerçevesi taşlı gözlüğüyle çekici, genç bir kadındı. Önlük yerine beyaz bir hemşire elbisesi giymişti. Hani şu Cadılar Bayramı kostümleri gibi olanlardan ama o kadar kısa ve dar değildi. Gerçek hayatta ilk defa böyle bir giysi görüyordum. Yakasındaki Amerikan bayrağı rozeti olmasa her erkeğin kurduğu kütüphaneci ve hemşire fantezisine uygun olabilirdi. Adını tahtaya yazdı ve insanı sakinleştiren bir sesle kendini tanıttı.

Jeb'le göz göze gelince sırıttım.

Jeb dudak hareketleriyle, "Sünger banyosu mu?" diye sordu kaşlarını oynatarak. Gözlerimi devirdim ve kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Benimle şakalaşması iyiye işaretti. Kendini affetmeye çalıştığını gösteriyordu.

Hemşire Terri yatağımın yanına geldi. Gözlüğünün arkasındaki gözleri griydi. Bakışlarında, onu neşelendirmek için bir şeyler yapmak istememe sebep olan bir hüzün vardı. Birkaç dakika sonra ilk kez ayağa kalkabilmiştim. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin serindi. Vücudumdaki bütün kaslar sele karşı yüzme savaşımdan dolayı ağrı içindeydi. Bacaklarım titriyordu. Oramdan buramdan çıkan tüplerden utanıp elimle hastane önlüğümün arkasını tuttum. Jeb göz kırptı ve ankesörlü telefon bulmak için koridora çıktı.

O gittikten sonra banyoyu kullandım ve aynaya bakmak için cesaretimi topladım. Bir yanım aynadaki yansımamda, ar-

kamda Morpheus'u görmekten korkuyordu. Orada olmadığını görüp rahatladım; ta ki platin sarısı saçlarımda alev gibi parlayan kırmızı tutamı görene kadar. Bu, Harikalar Diyarı'ndaki hayatımı anımsatan, annemin görmezden gelemeyeceği tek şeydi. Bu tutamın rengini açmayı denemiştik ama olmamıştı. Kesmeye çalışmıştık ama daima aynı canlı tonda geri uzuyordu. Annem de artık bunu kabullenmişti.

Ama orayla duygusal bağımı asla kabullenemeyecekti. Yeraltı yaratıklarının kaotik dünyasını zaman zaman, hatta şimdi bile özlediğimi kabul edemeyecekti. Bunu ona söylesem aklını kaçırırdı.

Göğsüme yeni bir suçluluk dalgası yayıldı. Morpheus Harikalar Diyarı'nın çöküşü konusunda beni kandırmaya çalışmış olabilirdi ama bu orada yanlış bir şeyler dönmediği anlamına gelmiyordu. O dünyaya öylece sırtımı dönemezdim; oranın çürümesine ve Kraliçe Kızıl'ın idaresi altında harabeye dönmesine izin veremezdim. Ama sevdiğim insanları da burada bırakıp gidemezdim. Bir yanımı geride bırakmadan nasıl diğerinin peşinden gidebileceğimi bilmiyordum.

Yüzüme soğuk su çarptım.

İyileş, hastaneden çık ve gerçeği öğren. Sonra bu konuda ne yapacağıma karar verebilirdim.

Yatağıma geri döndüğümde Hemşire Terri bir avuç bitkisel öksürük pastili verdi. Sadece onun gülümsediğini görmek için hiç düşünmeden bir tanesini ağzıma attım. Vanilya ve vişne tadındaki pastil boğazımı yumuşattı.

Bazı testler yapmak için kanımı aldı. Mozaik yaparken olduğu gibi kanımın canlanacağından endişelenerek nefesimi tuttum. Olaysız bir şekilde üç tüp dolduktan sonra rahatça nefes alabildim; Hemşire Terri de çorba ve krakerle döneceğine söz verip gitti.

Ben Jeb'in dönmesini beklerken dışarıda rüzgâr başladı ve camlarda uğultusu duyuldu. Burada, Teksas'ta, alışık olduğum bir sesti ama yine de bu gece beni huzursuz ediyordu. Elimdeki serum iğnesine baktım. Bir damla kan şeffaf tüpten yukarı doğru ilerliyordu. Tıpkı bir uçurtma ipi gibi titreşiyordu. Tam düğmeye basıp hemşireyi çağırmayı ve iğneyi ne zaman çıkaracağını sormak üzereyken Jeb içeri girdi.

"Selam," dedim.

"Selam." Kapıyı kapadı.

Yerine oturunca dirseğini yastığımın kenarına koyup elimi tuttu. Boştaki parmaklarıyla da yastığıma dağılan saçımla oynamaya başladı. Ağrıyan bedenimden bir haz kıvılcımı geçti. Bütün dikkatinin üstümde olmasından son derece memnundum ve şimdi soracağım sorudan çekiniyordum ama öğrenmeliydim.

"Röportajın nasıl geçti?"

"Erteledik," diye cevapladı.

"Ama iki sayfalık yazı çok büyük bir olaydı."

Jeb omuz silkti ama umursamazlığının zoraki olduğu çok belliydi.

Dudağımı ısırıp konuyu değiştirecek bir şey düşündüm. Olumlu bir şey. "Babamla yine iyi anlaşıyorsunuz."

İrkildi. "Evet ama annen benden her zamankinden daha çok nefret ediyor."

Arkasındaki pencereye baktım. "Ne kadar aşırı korumacı olduğunu bilirsin."

"Benim için yalan söylemenin faydası yok. Söylediklerini duydum..."

Kaşlarımı çattım. "Ne duydun?"

"Beni korumaya çalıştığını. Orada olmayı benim seçmediğimi söylediğini. İkimiz de o tahliye borusunda olmayı *benim* seçtiğimi biliyoruz. Yağmuru ya da olabilecekleri hesaba katmadan seni oraya ben götürdüm."

Elini sıktım; bir yanım rahatlamış, diğer yanımsa hayal kırıklığına uğramıştı. "Kızdığı şey bu değildi."

"Neydi peki?"

Pencerenin önündeki pelüş hayvanlara baktım: Bir ayı, başında kareli şapkası olan büyükçe bir palyaço, etiketinde *Geçmiş Olsun* yazan, konserve yiyen bir keçi. Palyaço, uğursuz bir şekilde tanıdık geliyordu ama bunun ışıktan kaynaklandığını düşündüm. Oyuncakların üstüne parça parça gölgeler düştükçe gözleri ya da bir organları eksikmiş gibi görünüyorlardı. Bana Harikalar Diyarı mezarlığını o kadar çok anımsatıyordu ki midem bulandı.

"Al." Jeb beni hafifçe dürttü. "Ben içeri girdiğimde neden birbirinize bağırdığınızı anlatmayacak mısın?"

"Sadece kariyerime odaklanmamı ve yapmam gereken şeyden uzaklaşmamamı istiyor. Birine bağlandıktan sonra fotoğrafçılıktaki şansını kaybettiğini hissediyor. Sadece sana özel değil. Dikkatimi dağıtacağını düşündüğü her şeye karşı." Örtülerin altında huzursuzca kıpırdandım. Yalan, ağzımdan bu kadar kolay çıkmamalıydı.

Jeb başıyla onayladı. "Ben dikkat dağıtmıyorum. Yardımcı oluyorum. Senin başarılı olmanı en az onun kadar istiyorum."

"Biliyorum. Ama o böyle görmüyor."

"Bu gece Ivy Raven'la buluştuktan sonra Londra'da hayatımıza başlamamız için gereken paraya sahip olacağım. Sana yardımcı olmak istediğimi bu kanıtlayacaktır."

Ellerine dolanmış parmaklarım titredi. Demek tıraş olması ve giysileri bu yüzdendi. Yeni müşterisinde iyi bir izlenim bırakmak içindi. Annemin ihanetle ilgili uyarısı aklıma geldi ama bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Jeb'e güvenebileceğimi biliyordum. Yine de dudaklarımdan dökülenlere engel olamadım.

"Ayıldığım ilk gece beni iş için yalnız mı bırakacaksın?" Sesimdeki muhtaç tondan ben bile korktum.

Jeb saçlarımı parmaklarına doladı. "O gelmeden buradan gitmemi istediğini annen net biçimde belli etti. Ivy şehirde ve ben de onunla buluşup bir resim seçmesini sağlayacağım. Her zaman ülkede olmuyor. Hazır buradayken bundan faydalanmalıyız."

"Ama bugün tatil. Galeri kapalı değil mi? Bay Piero da sizinle orada mı buluşacak?"

"Evde, ailesiyle birlikte. Bana bir iyilik yapıp galeriyi kullanmama izin verdi."

Dudaklarım çizgi halini aldı. Nedenini tam olarak açıklayamasam da yalnız başına gitmesinden hoşlanmamıştım. İçimdeki duygu hayvaniydi, belki de yeraltı yaratığı yönümden kaynaklanıyordu. Vahşiydi. Geçtiğimiz sene boyunca aramızda oluşan güveni silip götüren karanlık ve kafa karıştıran bir histi.

Jeb benimdi. *Benim, benim, benim.*

Dudaklarımdan bir hırıltı çıkacak gibi oldu ama bastırdım. Benim neyim vardı? Pelüş palyaço yere düşüp metalik bir ses çıkardığında korkuyla sıçradık.

"Hah," dedi Jeb ve oyuncağı alıp pervazdaki yerine geri koydu. Garip şekilli şapkasını çekiştirdi. "Bunun altında metal bir şey var. Ağır gelmiş olmalı."

"Kimden gelmiş?"

"Cuma günü seni sudan çıkardıktan sonra yardıma gelen delikanlıdan. Sana nefes aldırmaya çalışırken birdenbire ortaya çıktı. Yolda bir ambulans gördüğünü ve bizim için ona işaret ettiğini söyledi. Cep telefonun selde kaybolmuştu. Aslında bize o yardım etti."

Bu palyaçoda garip bir şey vardı. Çok tanıdık gelmesinden ya da diğer oyuncaklardan çok daha büyük olmasından başka bir şey... Sanki canlıydı. Hareket etmesini bekledim.

O da bana bakarken, yüzünde gölgeler oynaştı ve gülüşünü şeytani bir sırıtışa dönüştürdü. Elinde tuttuğu çello bile bu görüntüyü yumuşatmaya yetmiyordu.

Bir çello.

Bir anda dikkat kesildim. Çalmayı bildiğim tek enstrüman buydu. Geçen yazdan beri dokunmadığım enstrüman. Bir yabancı hakkımda bunları nasıl bilebilirdi?

Jeb, oğlanın birdenbire ortaya çıktığını söylemişti...

Boğazım endişeyle düğümlendi. "Adı neydi?" diye sordum.

"Sormadım," diye yanıtladı Jeb. "Palyaçonun üstündeki kartta 'Umarım en kısa zamanda kendini eskisi kadar güçlü hissedersin' yazıyor. İmza yok. Ama herkese sorduğumuz halde kimse, kimin yolladığını bilmiyor. Ondan gelmiş olmalı."

Oyuncağın siyah boncuk gözleri, hevesli hamamböcekleri gibi bana odaklanmıştı. "*Eskisi* kadar mı?" diye mırıldandım. "Bir yabancının böyle bir şey söylemesini beklemezsin, değil mi?"

Jeb omuzlarını silkti. "Hımm... Belki de İngiltere'de böyle diyorlardır."

Nabzım aniden hızlandı. "İngiltere mi?"

"Evet. Ambulans gittikten sonra motorumu sudan çıkarmama yardım etti. Pleasance Lisesi'ne kayıt yaptıran bir değişim öğrencisiymiş. Okulun son haftası kaydolmak anlamsız gelmiş ama ailesi ısrar etmiş."

Kollarım uyuşmuş gibiydi. "Sana İngiltere'den geldiğini mi söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Aksanı vardı."

Morpheus'un tehdidi hafızamda yankılandı: *Cesedini bulduklarında, ben orada olacağım.*

Kalbim deli gibi atarken üstümdeki örtüleri attım. "Buradan hemen çıkmamız gerek!"

"Al!" Jeb ayağa kalkmamı engellemeye çalıştı.

Bense kalkmak için kollarından destek aldım. "Lütfen Jeb, beni eve götür!"

"Ne? Hayır, haydi ama, kendini inciteceksin. Lütfen yat."

Beni yatağa yatırmaya çalışırken yalvarışlarım çığlıklara dönüştü. Beni durdurmasına fırsat vermeden elimdeki serum iğnesini söktüm. Elimden damlayan kan battaniyelere ve çarşaflara akıyor, hemşireyi çağırma düğmesine basarken kanı durdurmaya çalışan Jeb'in parmaklarına bulaşıyordu.

Annem ile babam geri döndü. Jeb'in yerini alan annemin yüzü en az çarşaflarım kadar beyaz oldu.

"Sanırım artık gitmen gerekiyor," dedi Jeb'e.

"Hayır!" diye bağırdım.

Söylemek istediğim asıl şey, telaşımın sebebinin onunla değil, on iki yıl önce akıl hastanesine girmesinde önemli rolü olan yeraltı yaratığıyla ilgili olduğuydu.

"Kimsenin gitmesine gerek yok," diye müdahale eden babam, kaosun ortasında mantığın sesi gibiydi.

Hemşire Terri içeri girdi ve hüzünlü, gri gözleri beni düzgün davranmaya ikna etti. Babamla birlikte beni yatağa yatırdılar. Şoktan ve üç gün komada kalmamdan kaynaklı, gecikmiş bir tepki gösterdiğimden bahsetti. Ardından serum iğnesini yeniden taktı ve içine sakinleştiriciyle dolu bir şırınga enjekte etti.

Şeffaf tüpün diğer ucunda iğneyi gördüğümde ona bunu yapmamasını söylemek için dudaklarımı oynattım. Beni rüyalarımda savunmasız bırakmamasını ya da en azından uğursuz palyaçoyu uzaklaştırmasını söylemek için. Ama dilim donmuş gibiydi ve zihnim hızla çalışıyordu.

Beş dakika içinde sersemledim. Jeb elimi öptü, beni sevdiğini ve biraz uyumamı söyledi. Babam bana sarılıp iyi geceler diledi ve birlikte dışarı çıktılar. Annem saçımı okşadı, portatif karyolayı açtı ve banyoya girdi. Sonra da açık tutmak için ne kadar uğraşsam da gözkapaklarım kapanıverdi.

Uyandığımda saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece sonunda uyandığım için mutluydum.

Dezenfektanların kokusu bana nerede olduğumu hatırlattı. Karanlıktı. Jaluzilerin arasından ya da kapının arkasındaki koridordan hiç ışık gelmiyordu. Kapının altını annemin havlu koyarak kapadığını tahmin ettim. Bazen kendini içeri kapadığında daha iyi uyuyordu, akıl hastanesinde yatarken edindiği bir alışkanlıktı. Her gece böcek var mı diye odasının duvarlarındaki ve yer döşemesindeki bütün çatlakları kontrol ederdi. İçeride hiçbir şey olmadığına ikna olduktan sonra da kapının altını yastık kılıfıyla kapatırdı.

Sıcaktı, havasızlıktan boğuluyormuş gibiydim. Daha iyi nefes almak için kapıdaki havluyu kaldırmalıydım. Üstümdeki battaniyeleri attım ve ayak bileklerimi yatağın kenarından sarkıttım ama ayağa kalkamadan donakaldım.

Rüzgâr jaluzileri sallıyordu. Hem de öncekinden çok daha gürültülü bir şekilde. Şarkıya benzeyen ürpertici bir uğultu vardı. Pencerenin kenarındaki çiçekler ve bitkiler bile bunu dinliyormuşçasına sessizleşmişti. Ani bir ışık patlaması oldu. Bunun şimşek olduğunu anlamam birkaç saniye aldı. Yağmur sesi duymuyordum. Bir elektrik fırtınası olmalıydı.

Bir sonraki şimşek etrafımı aydınlattı. Ürkütücü bir kubbe gibi görünen kalın örümcek ağları, yatağımdan pencere pervazına, oradan da tavana kadar uzanıyordu; sanki devasa bir örümcek tuzak kurmuştu.

Ayağa kalktığımda yapış yapış, zar gibi bir şey ağzıma doldu. Bir sonraki şimşekte daha da kalınlaşmıştı ve beni boğuyordu. Örümcek ağlarını yüzümden kazıyarak temizledim ve anneme seslendim. Onu göremiyordum, aramızda çok fazla engel vardı. Serum iğnemden kurtuldum ve yataktan aşağı atladım.

Elimden kanlar akıyordu ama nedense farklıydı. Yukarı doğru süzülüp katı bir çizgi haline gelerek parlak kırmızı bir kılıca

dönüştü. İçgüdüsel olarak kılıca uzanıp aldım. Kılıcı savurarak yapış yapış lifleri kestim ve annemin portatif yatağına ulaşmak için kendime yol açtım. Annem kalın bir ağ tabakasının içinde kaybolmuştu.

Kılıcımdan çıkan kırmızı parıltı, etrafımda asılı duran peluş hayvanları aydınlatıyordu. Pencerenin kenarında gördüğümü hatırladığımdan çok daha fazla oyuncak vardı sanki. Koza gibi görünen anneme doğru yolumu açarak ilerlediğim sırada saçımı çektiler ve ısırdılar. Oraya varmadan hemen önce palyaço sallanan bir ipten aşağı kaydı. Çellosunu çalıyor, kahkahalar atıyor ve benimle alay ediyordu. Az önce duyduğum ses aslında rüzgârın sesi değildi... enstrümanın sesiydi.

Kandan kılıcımla saldırdım. Oyuncak ayaklarımın dibine düştü, şarkısı sustu ama kolunu susan çello tellerinde hareket ettirmeye devam etti.

Sonunda kozaya ulaştım. Beyaz kabuğu kesip açtım ama bakmaya korkuyordum. Kenarları arkaya doğru kıvrıldığında kozanın içinde ölü gözleriyle bana bakan annemin cesedi değildi.

Jeb'di.

Yüzü griydi ve parçalanmıştı. Ağzı açıldı ve çığlık atmaya başladı. Aynı anda ben de çığlık atmaya başladım. Birleşen feryadımız o kadar tizdi ki kulaklarımı kapamak zorunda kaldım.

Ardından gelen sessizlikte, zihnime sessiz bir fısıltı süzüldü.

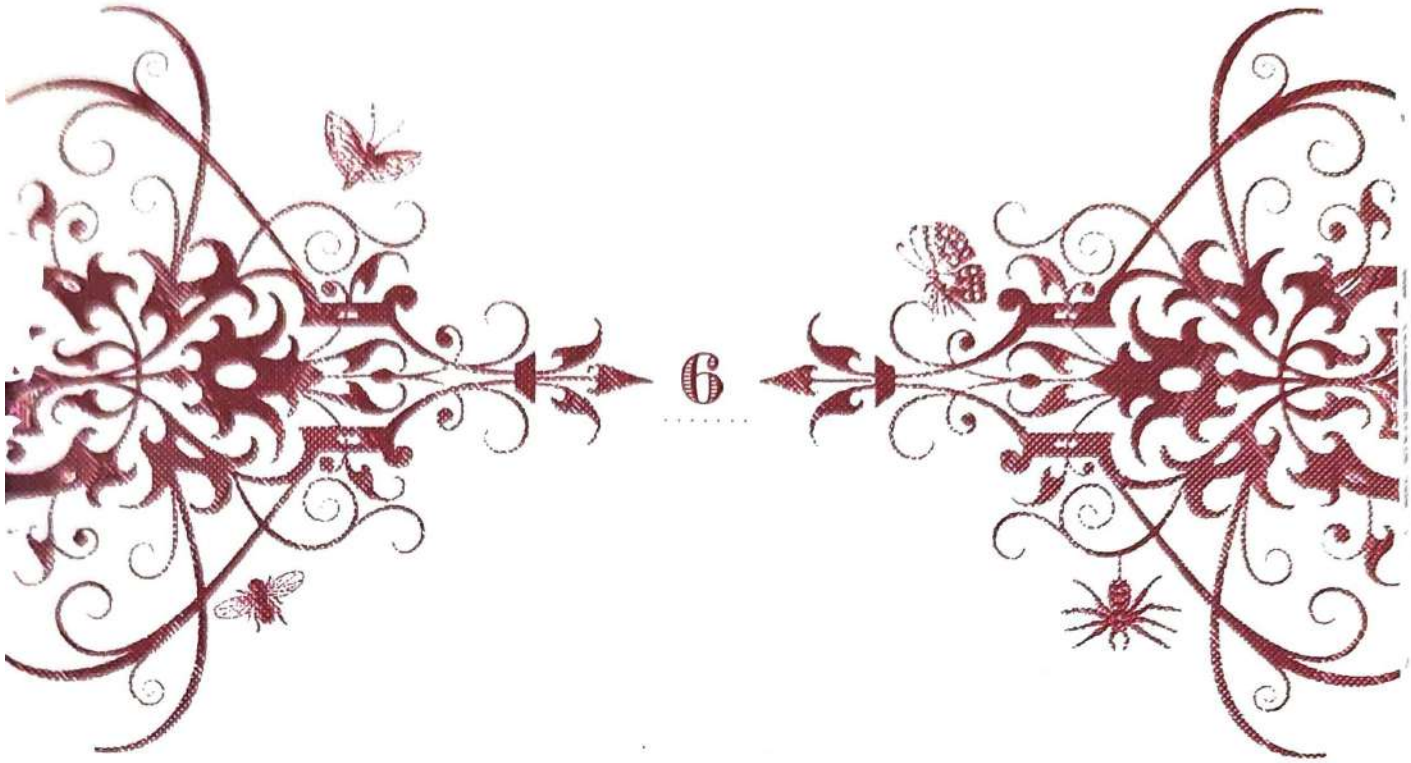
"*Direnmezsen, sonu böyle olur. Ayağa kalk. Uyan ve savaş.* Savaş!"

Nefes nefese uyandım. Saçlarım yüzüme dökülmüştü. Görebilmek için geriye attım. Ay ışığı jaluzilerin arasından süzülüyordu. Görünürde hiç örümcek ağı yoktu.

Portatif yatağında annemin huzur içinde uyuduğunu gördüğümde kalp atışlarım sakinleşti. Pelüş hayvanlar pencerenin pervazında duruyordu. Bir tanesi dışında. Palyaço, yanımdaki konsolda durmuş, gözlerini bana dikmişti. Elindeki yay, dışarıdan

gelen rüzgârın uğultusuyla uyumlu biçimde çellonun tellerinde hareket ediyordu.

Boğuk bir sesle inleyip oyuncağı yere ittim. Gürültülü bir ses çıkararak düştü. Hareket etmiyordu ama yine de sessiz şarkısının mesajı hâlâ yankılanıyordu: Morpheus burada, insanların dünyasındaydı. Onu bulmadığım, tacımı geri almadığım ve Kraliçe Kızıl'ın gazabına karşı Harikalar Diyarı'nı savunmadığım sürece sevdiğim herkes tehlikedeydi.

6

KİMLİK HIRSIZI

Gördüğüm kâbustan sonra palyaço bana bir daha dadanmadı. Annem uyurken onu çöpteki kâğıt havluların ve dergilerin altına tıktım. Oyuncak, düşündüğümden ağırdı, neredeyse küçük bir çocuk kadardı ve sanki kucağımda kıpırdanıp duruyordu. Daha da sinir bozucu olansa bu palyaçoyu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamamamdı. Anneme, yabancı birinden geldiği için oyuncağı çocuk bölümüne götürsün diye hemşireye verdiğimi söyledim.

Yabancı. Morpheus'u tanımlayan mükemmel kelimeydi. Şimdiye kadar tanıştığım her insandan ve her yaratıktan daha yabancıydı bana. Ve elimde kıyaslayabilecek upuzun bir listem vardı.

Çarşamba sabahı babam beni okula yirmi dakika erken bıraktı.

Bitkindim. Salı günü taburcu olduktan sonra doktorun yazdığı sakinleştiricileri almayı reddetmiştim. Yaralarımın ağrısıyla,

Jeb'in müşterisini ve Morpheus'un günlük hayatıma girmesini düşünüp durmaktan pek uyuyamamıştım.

"Makyajla bile solgun görünüyorsun." Kamyonetten kayarak asfalt otoparka adım attığım sırada babam arka koltuktaki sırt çantamı uzattı. "Umarım fazla yorulmuyorsundur."

Yüzümdeki bütün kanın çekilmesinin asıl sebebini ona anlatamazdım. Ayrıca hastaneden döndüğümden beri annemin hissettiklerinin yanında onun endişesi hiçbir şeydi. Dinlenmem gerektiğinde ısrarla ziyaretçi kabul etmeme izin vermemişti; bu yüzden ne Jeb'i ne de Jenara'yı görebilmiştim. Yeni cep telefonumun şarjı olmadığından ve ayarları yapılmadığından, ikisiyle sabit hattan hiç de tatmin edici olmayan bir görüşme yapmıştım. Müşteriyle görüşmesi hakkında Jeb kaçamak cevaplar vermiş, bunu yalnızken konuşmamızda ısrarcı olmuştu. Bu da sinirlerimi hiçbir şekilde yatıştırmamıştı.

Sabah evden ayrılmadan önce annemin son sözleri, "Okula bu kadar erken dönmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Belki de arabanın lastiği yapılana kadar bir gün izin almalısın," olmuştu.

Beni okula bırakması için nasıl olduysa babamı ikna edebilmiştim ve şimdi de geri dönmeye hiç niyetim yoktu. "Baba lütfen annem gibi endişelenmeyi bırak. Persephone bana bir hafta izin verdi. Evde oturunca canım sıkılacak. Geçmem gereken sınavlar var ve kesinlikle yaz okuluna kalamam. Sınıfımla mezun olmak istiyorum."

Kararlı bir şekilde dimdik durdum. Bu tartışmayı kazanmak zorundaydım. Bugün Morpheus'u bulamazsam, beni aramak için eve gelecekti. Annemin ihtiyacı olan son şey buydu.

Babamın direksiyonun üstünde duran elleri kasıldı. Ön camdan yansıyan güneş ışığı, alyansında ve iş gömleğinin üstündeki gümüş logoda parlıyordu. "Annenin fazla üstüne gitme. Bizi gerçekten çok korkuttun. Dengesini sağlamakta zorluk çekiyor."

Yanağımı ısırdım. "Anlıyorum. Ama etrafımda dolanıp durması kontrolden çıktı. Artık tehlike geçti." *Bu doğru değil.* Hemen köşeden çıkmak için hazır bekliyordu. "Ben ikinizin düşündüğünden de güçlüyüm, tamam mı?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim kelebeğim. Geçtiğimiz yıl ne kadar büyüdüğünü bazen unutuyorum." Ardından bana içten bir şekilde gülümsedi. "İyi bir gün geçir. Ve o sınavlara kimin patron olduğunu göster."

"Teşekkürler." Uzanıp elini sıktıktan sonra kapıyı kapadım. Kendime güvenli görünüşüm ne kadar zorlama olsa da gülümsedim ve uzaklaşırken ona el salladım. Morpheus'un ne sakladığını düşünürken endişelenmeden duramıyordum.

Yeraltı yaratıklarının, insanların dünyasına geçtiklerinde uymaları gereken kurallar vardı. Oldukları gibi, yani tüm o sihirli tuhaflıklarıyla görülmek istemedikleri sürece kamufle olabilmeleri için bir insanın vücudunu ve yüzünü ödünç almaları, onlarla yer değiştirmeleri gerekiyordu. Ölümlülerin dünyasında aynı kişiden iki tane olmaması için o insanın Harikalar Diyarı'nda kalması şarttı ve yeraltı yaratığının, onun görüntüsüne ihtiyacı kalmayana dek dünyaya dönemezdi. Ancak o zaman hayatlarını ve kimliklerini geri alabilirlerdi.

Bu demek oluyordu ki Morpheus, birini tavşan deliğinden aşağı inmeye zorlamıştı. Ayrıca benim tanıyamayacağım halde olacaktı ve bu da ona açıkça avantaj sağlayacaktı.

Şu anda sahip olduğundan fazlasına ihtiyacı varmış gibi.

Gökyüzü açıktı ve güneş sırtımı ısıtıyordu. Annemle yaptığım kıyafet savaşını kazanmıştım. Gül kurusu tüllü etek ve fular, korseli gri ceket, şal desenli çorap, dizlerime kadar bağcıklı siyah botlar giymiştim. Kendimi onunla yüzleşmeye hazır olduğuma ikna ederek iki binayı birbirine bağlayan koridorun kapısına yöneldim.

Arabaların arasından dolandığım sırada –bazıları doluydu ve içlerinden bangır bangır müzik sesi yükseliyordu, bazıları ise boştu– Corbin'in 1950 model Chevrolet Sidestep'ini gördüm. O ve Jenara zil çalmadan önce birkaç ateşli öpücük için baş başa kalmışlardı.

Başka zaman olsa yürüyüp gider ve o özel anı bozmazdım ama bugün yeni değişim öğrencisiyle ilgili bilgiye ihtiyacım vardı. Pleasance Lisesi'nde olan her şey ve herkes hakkında Jen'in her zaman bilgisi olurdu.

Yolcu tarafındaki yarı açık camdan country ve batı tarzında bir şarkı duyuluyordu. Boğazımı temizledim ve camı tıklattım. Parmaksız eldivenlerim sesi boğmuştu.

Corbin'in gözleri aniden açıldı ve Jen'i geri iterek beni işaret etti. Jen ciyakladı, kapıyı açtı ve sarılmak için beni yanına çekerken, Corbin'i de yer açması için itti. Corbin kalçası ile kapı arasında duran büyük boy kahve bardağının dökülmemesi için öne atıldı.

Jen'in omzunun üstünden dudaklarımı oynatarak, "Affedersin," dedim.

Corbin anladığını gösterircesine çenesine dokundu ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Her zaman yaptığım gibi, o ve Jeb arasındaki büyük kardeşlik bağıyla dalga geçerek selamlayacağımdan hiç kuşkusu yoktu. Jeb de o da arabalara çok düşkünlerdi ve Corbin'in Chevrolet'sini yenilemek hakkında konuşurlardı. Jeb'in onunla çalışabilmek için zaman bulamaması çok kötüydü. *Dünyama hoş geldin, Corb.*

"İyi ki geldin," dedi Jenara bana sıkıca sarılırken. Şampuanının kokusuyla sarmalanmıştım. "Seni hastanede görmek... her yerinde tüpler, kablolar ve makineler vardı." Yüzünde şefkatli bir ifadeyle, dikkatle bana bakmak için geri çekildi. "İnsanın en kötü kâbuslarının gerçekleşmesi gibiydi."

O, akıl hastanesine kapatılıp bağlanmamdan bahsediyordu ama benim aklıma, baygınken Morpheus'un Harikalar Diyarı'nın yıkımını gösterdiği ve sakinleştirici etkisinde gördüğüm örümcek ağlı rüyalarım geldi. Kâbusların gerçekleşmesinden bahsederek ne kadar isabetli bir tahmin yaptığından haberi yoktu.

"Artık iyiyim." Bileğini okşadım.

Alnıma düşen bir tutam saçı geriye attı. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma, tamam mı?"

"Tamam, tamam," diyerek sırıttım. "Tıpkı ağabeyin gibi konuşuyorsun. Bu arada şu vâris hatunla buluşması hakkında sana bir şey söyledi mi? Dün gece telefonda çok sessizdi."

Ne demek istediğimi anlayan Jen'in siyah kalem çekilmiş gözleri kısıldı. "Endişelenmeyi bırak. Sen onun dünyasısın... ilham perisisin. Öyle değil mi, Corbin?"

"Ha?" Corbin içtiği kolanın pipetinden ağzını çekti. "Ah, kesinlikle," dedi ağır güneyli aksanıyla. "Gözü senden başkasını görmüyor." Cesaret verircesine gülümsediğinde burnundaki çiller renkli takımyıldızlar gibi sıralandı.

Son on dakika zili çaldığında kamyonetten indik. Jen, saçındaki pembe bir tutamı parmağına dolayıp dar kotunun üstüne giydiği fildişi rengi fileli eteğiyle uyumlu inci tokasının altına kıstırdı. Sırt çantasını Corbin'e verdi. Konuşmaya devam ederek kalabalık bir öğrenci grubunun peşine takıldık.

"Peki, Jeb size ambulans bulmasına yardımcı olan oğlandan bahsetti mi?" diye sordum. "Buraya kaydolduğunu söylemiş..."

"Evet," dedi Corbin, kolasından bir yudum aldıktan sonra. "Dün kaydolmuş. Cheshire, İngiltere'den gelen bir son sınıf öğrencisi."

Cheshire'dan gelmiş.

"Tabii ya," diye fısıldadım. Bu maskaralık için kimin hayatını ve kimliğini ödünç aldığını bulmanın zamanı gelmişti. "Adı neymiş?" diye sordum.

"M," diye cevap verdi Jenara.

"Ne? Emmett'in kısaltması Em gibi mi?"

"Hayır. Alfabedeki M gibi."

Güleyim mi yoksa öğüreyim mi bilemedim.

İki binayı birbirine bağlayan geçide girdiğimizde ayaklarımızın altındaki fayanslar dışarıdaki asfalta kıyasla daha kaygandı. Küçük üçlü grubumuz diğer öğrenciler tarafından kuşatıldı ve soru yağmuruna tutuldum: *Neredeyse ölüyor olmak nasıl bir duyguydu? Komadayken hiç hayalet görmüş müydüm? Cennet, filmlerde gösterildiği gibi miydi?*

Garipti ama ilgi odağı olmak ilk defa çok da kötü gelmemişti. Kimin soyundan geldiğim ya da nasıl giyindiğimden başka bir şey yüzünden dikkat çekmek beni neredeyse normal... hatta kabul edilmiş hissettirdi.

Temkinli cevaplar verdiğim meraklı sınıf arkadaşlarım uzaklaştıktan sonra, Jenara konuşmamıza kaldığı yerden devam etti. "Değişim öğrencisi çocuğun soyadı Itlarey."

Kelimeyi zihnimde evirip çevirirken kaşlarımı çattım. *Itlarey.* Yeraltı kelimesinin tersten yazılmış haliydi. Morpheus olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Muhteşem spor arabasını görmen gerek," diye ekledi Corbin. "İsteyen herkesin kullanmasına izin veriyor. Dün öğle yemeğine giderken ben sürdüm."

Dişlerimi sıktım. Gizlenmeye bile çalışmıyordu pislik. Değer verdiğim herkesin yanına ne kadar kolay yaklaşabileceğini ve bana bir uyarı olarak benim dünyama karışabileceğini göstererek hava atıyordu.

Ondan uzak durmalarını söylemek istedim ama teknik olarak onunla henüz tanışmamışken bu isteğimi nasıl haklı gösterebilirdim ki?

"Ve Al," Jen neredeyse ışıldıyordu, "onun tarzına bayılacaksın. *Ölü-böcek şıklığı.*"

Corbin gözlerini devirdi. "İşte başlıyoruz."

Jen, erkek arkadaşına dirseğiyle hafifçe vurdu. "Kes sesini. Al bunu kesinlikle anlayacaktır." Kolunu benimkine doladı. "Böcekbilimci filan olmak istiyor. Bana tamamen yeni bir stil ilhamı verdi. Solmuş kot pantolon, yılan derisi kovboy çizmeleri ve kovboy şapkası. Şapkanın kenarında..."

"Gecekelebekleri dizili," diye tamamladım cümlesini kalbim duracak gibi olurken.

Jen ile Corbin şaşkınlıkla bakakaldı.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Corbin.

"Jeb bahsetmişti," diye yalan söyledim ve etkisini artırmak için boğazımı temizledim.

"Ah." Jenara'nın gri göz farı sürdüğü gözkapakları ve ağabeyiyle aynı tondaki yeşil gözleri parladı. "Pekâlâ, dün altıncı dersteyken bazı ölü böcek şekilleri tasarladım. Okuldan sonra bizimle geleceksin değil mi?"

Başımla onayladım.

"Sana eskizleri sonra gösteririm. Model olarak M'yi kullandım. Seksi bir androjen havası var."

"Ben kaçıyorum." Corbin elindeki sırt çantasını Jen'e geri vermeden önce çantayla poposuna vurdu. Deneyimli kollarıyla elindeki boş kola bardağını birkaç metre uzaklıktaki çöp kutusuna fırlattı. Bardak düzgün bir şekilde içine düştü. "Çift cinsiyetli İngiliz kovboyunuz bunu yapsın da görelim. Bütün marifet ellerde." Parmaklarını Jen'e doğru oynattı. "Bende *erkek* becerileri var, bebeğim. Bu yüzden oyun kurucu oldum."

Jen ofladı. "Gerçekten mi? Bence daha çok temizlikçi becerileri gibi görünüyor," diye dalga geçti.

Corbin kahkaha atarak köşeyi dönüp gözden kayboldu. Jen de bana sarıldı ve ilk derse gitmek için ayrıldık.

Sırama yerleştim. Morpheus görünürde yoktu ama neredeyse her kızın konuşmasının ve birbirlerine verdikleri küçük notların

ana konusuydu. Bir tanesinin omzunun üstünden bu notlardan birini okumayı başardım:

*Zengin İngiliz ailesiyle başının belaya girdiğini ve sıradan insanların nasıl yaşadığını görmesi için buraya yollandığını duydum. Yaşasın Amerikalı köylüler! M babasının Mort isminin kısaltmasıymış ama o buna isyan ediyormuş. *salyalar akar**

Yani şimdi sadece zengin, İngiliz ve eksantrik olmakla kalmayıp aynı zamanda isyankâr kötü çocuktu. Bir kez daha herkesin iplerini ele geçirmişti.

İki sınav ve bir çalışma kâğıdı değerlendirmesiyle işkence gibi geçen üç ders boyunca onu bir kere bile görmeden oturdum. Programını benimkiyle çakışacak şekilde ayarladığını tahmin ediyordum; böylece nerede ve neyin peşinde olduğunu merak edecektim. Dengemi bozmak için oynadığı başka bir oyun daha.

Dördüncü derse gitmek için zemin katta yürürken, derse gitmek yerine onu bulana kadar son sınıfların koridorundaki her sınıfa göz atmaya ve öğle yemeğinden önce onu bulmaya karar verdim. Kalabalık bir kafeteryada onunla yüzleşmek istediğim son şeydi.

Kızlar tuvaletine girdim ve zilin çalıp koridorun boşalmasını bekledim. Küçük ve gri odacık, kızların ve erkeklerin birinci kattaki soyunma odalarının hemen altındaydı. Çürük borular kirli beyaz tavan boyunca uzanıyordu. Pas lekeleri sarı ve kahverengi damarlar gibi görünüyor, küf kokusu havayı ağırlaştırıyordu.

Üst kattaki spor salonunun zeminindeki boruların patlaması ve her şeyi mahvetmesi an meselesiydi. Bu yüzden mezuniyet hediyesi olarak bu yaz yeni bakır borular döşemeleri için sınıfça para toplamıştık.

İkinci zil çaldı. Seslerin azalarak yok olmasını ve kapıların kapanmasını bekledim. Duvarın tavanla birleştiği yerdeki küçük pencereden içeri güneş ışığı huzmeleri süzülüyordu. Menteşeli pencere sadece nefes almaya yetecek kadar aralık bırakılmıştı.

Böceklerin ve bitkilerin koro halindeki fısıltıları birleşerek anlamsız bir uğultuya dönüşüyordu. Pencerenin çerçevesinden örümcek ağları sarkıyor ve esintiyle hafifçe dalgalanırken sanki bana mendil sallıyorlardı.

Tozlu aynadaki yansımama baktım. Kırmızı saç tutamıma yoğunlaşarak, örümcek ağları gibi hareketlendiğini, görünmez bir ip tarafından dans ettirildiğini hayal ettim. Tam konsantre olduğumda saçım oynayıp bükülmeye başladı.

Tüm kaslarım gerildi. Güçlerimi burada, okulda kullanmam ve ayrı tutabilmek için aylarca çabaladıktan sonra hayatımın parçalarını birbirine dolamam hiç güvenli değildi. Dikkatli olmazsam sonuçları korkunç olabilirdi.

Korkumu görmezden gelerek sihir dalgası yeniden başlayana kadar konsantre oldum. Kırmızı tutam, etrafını saran platin saçların yanındaki doğru yere gelene kadar kıvrıldı ve sallandı. Tıpkı hastanede gördüğüm rüyadaki gibi... kandan bir kılıç gibi.

Bu hatıramla tetiklenmişçesine, yansımamın hemen yanında bir görüntü belirmeye başladı. Konsantrasyonum dağılır gibi olunca saç tutamım gevşeyerek düştü. Aynada siyah, kırmızı ve beyaz kareli desenlerden bir bulanıklık oluştu ve netleşerek hastanedeki palyaçoya dönüştü. Beliren orantısız şekil, lunaparktaki sihirli aynalara bakıyormuşum gibi hissettirdi. Gümüşi tırnaklı elindeki kar küresini sallayan palyaço, keskin dişlerini göstererek gülümsüyordu. Dizlerim titredi ama geri adım atmadım; kendimi bunu hayal ettiğime inandırdım.

Arkamı dönersem gidecekti.

Lütfen orada olma... lütfen lütfen lütfen...

Tüm cesaretimi toplayarak arkama döndüm.

Duvarlar ve lavabolar dışında hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes alıp tekrar aynaya döndüm. Yansımadaki palyaço kaybolmuştu.

Belki de babam haklıydı. Belki de kendimi fazla zorluyordum...

Koridorda çarpan bir kapının sesi, buraya neden geldiğimi hatırlattı. *Morpheus.*

Bu da onun akıl oyunlarından biri olmalıydı.

Sesler susana dek bekledim, ardından dikkatlice dışarı çıktım. Taelor Tremont'un kıs kıs gülmesi sessizliği böldüğünde, sadece iki adım atabilmiştim. Biri ona sessiz olmasını söyledi, birkaç kişi kıkırdadı, sonra avcumdaki yara izlerinden daha iyi tanıdığım kötücül bir kahkaha duyuldu.

Sırt çantamın saplarını sıkıca kavrayıp köşeden gizlice baktım.

Oradaydı. Birkaç metre ötemde, sırtı bana dönüktü. Uzun boylu ve zayıftı. Geniş omuzlarına yapışan dar bir tişört ve deri bir yelek giymişti. Yıpranmış kotu bacaklarını sarıyordu. Kimin bedenini çaldıysa, kendi vücuduna çok benziyordu; yalnızca saçları daha kısaydı. Arkadan bakınca kovboy şapkasından sarkan hiçbir şey görünmüyordu.

Duvara doğru bir poster tutuyordu. MASAL GİBİ SONLAR İÇİN OYUNCAKLAR: HASTA BİR ÇOCUĞA SONSUZA DEK MUTLULUK VERİN. Sınıfımızın organize ettiği ve bugünden başlayıp cumaya kadar sürecek yardım kampanyasının posteriydi. Mezuniyet balosuna katılmak için herkesin yerel çocuk hastanesine bir oyuncak bağışlaması şarttı. Duvarın yanında, yapılan bağışlarla şimdiden yarısı dolmuş bir kutu duruyordu.

Son sınıf öğrenci konseyinden dört kız Morpheus'un etrafını sarmış, posterin kutunun üstündeki yeriyle ilgili fikirlerini soruyorlardı. Taelor ve Twyla, bandı kimin yapıştıracağıyla ilgili tartıştılar. En yakın arkadaş olduklarını iddia etseler de her zaman ya tartışır ya da birbirleriyle rekabet ederlerdi. Parazit bir mantarla konak canlı arasındaki simbiyotik ilişki gibi. Gerçi henüz hangisinin mantar olduğunu çözememiştim. Bu dörtlüyü, bant tutucular olarak Kimber ve Deirdre tamamlıyordu.

Dördü de Morpheus kraliyet ailesindenmiş gibi üstüne salyalarını akıtıyordu. Daha buradaki ikinci günüydü ama şimdiden

benim tüm okul hayatım boyunca kat ettiğimden daha çok yol almıştı. İçimden yükselen kıskançlık dalgasını bastırdım.

İzlediğimi hissetmiş gibi arkasına döndü. Bir an başka biri, bir yabancı gibi göründü. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar yeniden Morpheus'a dönüştü: Gözlerinin çevresindeki işaretler ve uçlarında, ruh durumunu yansıtan mücevherleriyle.

Omuzlarının arkasında siyah kanatları açılıp sınıf arkadaşlarımı gölgeler içinde bıraktığında hafifçe inledim. Nefesimi tutarak tekrar köşeye saklandım. Duvara sertçe yaslandığımda sırt çantam omurgam ile soğuk fayansların arasına sıkıştı.

Buna hazır olduğumu düşünmüştüm ama onu benim dünyamda, bir zamanlar normal olan her şeyi temelinden sarsarken ve saklamaya çalıştığım şeyleri ortalığa dökerken görünce... adeta felç oldum. Nefesimi tuttum, kulaklarım yanıyordu ve kızların, onun ne olduğunu –*benim ne olduğumu*– anladıklarında atacakları çığlıkları bekledim.

Oysa kulağıma daha çok cilveli fısıltı ve kıkırdama sesi geldi.

Yeniden o tarafa bakmak için cesaretimi topladım. Taelor ve diğer baştan çıkarıcı kızlar merdivenlerden çıkıyorlardı.

"Unutma," dedi Taelor en baştan çıkarıcı sesiyle Morpheus'a. "O aşırı seksi arabanı öğle yemeğinde kullanacağıma bana söz verdin."

Kızlar görüş alanımdan çıktı.

Benim bu kadar açıkça gördüğüm bir şeyi nasıl gözden kaçırırlar?

Morpheus tekrar bana döndü. Kanatları kocaman açılmıştı. Koridorda kimse yoktu ama kalbim, tüm dünyaya benim ve onun sırlarını gösteren bir sergiye çıkmışız gibi güm güm atıyordu.

Geri geri giderek bir kere daha kendimi tuvalete attım. Kapı kapanmadan hemen önce Morpheus eşikte belirdi. Pencereden süzülen güneş ışığı, zarif çizgilerle bezenmiş karanlık gözlerine vuruyordu. Şu anda onu tanıyabildiğim tek yeri gözleriydi. Yüzü

ve vücudu onunkine çok benzese de hayatımda hiç görmediğim bir insan erkeğine aitti.

Hasar görmüş ama hâlâ güzel, kırık bir vazo gibiydi. Sol şakağından yanağına kadar uzanan ince yara iziyle köşeli yüz hatlarına sahipti. Teni altın rengiydi, Morpheus'un kaymaktaşını andıran cildinden çok farklıydı. Ayrıca çenesinde benimkine benzeyen küçük bir gamze vardı. Benim yaşlarımdaydı ve tam da liseye aitmiş gibi görünüyordu.

Morpheus şapkasını çıkarınca, neredeyse parlayacak kadar göz alıcı bir maviye boyanmış kısa saçları ortaya çıktı.

"Alyssa." Ses, kesinlikle onundu. Derin ve kötülüğün kıyısında dolaşan şehvetli bir sesti. "Seni son gördüğümden çok daha iyi görünüyorsun. Yine de itiraf etmeliyim, o ıslak giysiler sana çok yakışıyordu." Bedenimin her parçası, o da benim gibi altüst olana kadar onu sarsmak istiyordu. Tam da normal olabilmek için bir şansım olduğunu düşündüğüm sırada geri gelmiş ve her şeyi mahvetmişti. Sırt çantamı gürültüyle yere bıraktım.

"Ben..." Konuşurken dilim dolaşıyordu. "Bunu sormayı kendime yediremeyeceğim."

Dudağının sağ tarafı hafifçe kıvrıldı. Çapkın gülümsemesi dolgun, yeni dudaklarında yabancı ama her zerresiyle çileden çıkarıcıydı. "O zaman ben *senin yerine* sorayım." Bakışları pas lekeli tavana kaydı. "Senin kadar güzel bir kraliçenin," burnunu kırıştırdı, "böyle kötü kokan bir yerde ne işi var?"

"Kes şunu." Sert sert baktım. "Yaptığın şey hiç komik değil. Bedenini çaldığın çocuk... Kim o?"

Morpheus şapkasını başına yerleştirip hafifçe eğdi. Bir sıra kurumuş beyaz kelebek şapkanın kenarında sallandı. "Adı Finley. Yalnız bir tip. Başarısız bir müzisyen. Onu, İngiltere'nin eski bir balıkçı kasabası olan Grimsby'de uyuşturucudan sızmış halde buldum."

"Aklı başında değilken mi? Demek bu şekilde onu Harikalar Diyarı'na gitmeye ikna ettin."

"İkna etmeme gerek kalmadı. İnsanların dünyasındaki hayatında mutsuzdu. Bak, daha önce kaç kere kendini kesmeye kalkmış." Bileklerini gösterdi. Dört örgü deri bilekliğin altında tenine işlenmiş, dirseklerine kadar uzanan iki yılan dövmesi vardı. İntihar girişimlerini ve iğne izlerini kapamak için yapılmışlardı ama aynı zamanda Morpheus'un, başka birinin şeklini alsa bile hâlâ orada olan yeraltı yaratığı işaretini de gizliyorlardı.

Sol ayak bileğimdeki işareti düşündüm. Onu kapamak için kaç dövme yaptırırsam yaptırayım, ne kadar tayt veya çorap giyersem giyeyim her zaman benim bir parçam olarak kalacaktı.

Soluk borum daralarak nefes almamı zorlaştırdı. "Alice'ten hiçbir şey öğrenmedin mi? O çocuğu öylece alıp onu önemseyen insanlardan uzaklaştıramazsın. Karışıklıklar olacaktır, bu yaptığının sonuçları olacaktır."

Morpheus düşünceli bir şekilde elini boynundaki deri şeride attı. "Çok dikkatli seçtim. Onu seven kimsesi yok. Ona iyilik yaptım. Hatta hayatını bile kurtarmış olabilirim."

Şakaklarım zonkluyordu. "Hayır, hayır, hayır. Bu kararı sen veremezsin. Burada yaşaması gereken bir hayatı vardı, ne kadar acınası olursa olsun. Bir şeyler değişebilir, onu bu hayattan kurtarabilirdi. Kendini kurtarma şansını elinden aldın..."

"Binlerce yeraltı yaratığının hayatını kurtarmanın karşılığında, hasarlı bir ruh. Adil bir takas."

Kaşlarım iyice çatıldı. Hileli ve soğukkanlı taktiklerinden iğrensem de Harikalar Diyarı'na ve oradaki arkadaşlarına sadakatini anlayabiliyordum. Peki, neden o da benim *bu* dünyaya sadakatime anlayış gösteremiyordu?

"Fin için endişelenmeyi bırak," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ona iyi bakılacak. Fildişi Kraliçe'yi eğlendirmesi için Fin'i ona verdim."

Bu söylediğiyle sinirlerim iyice bozuldu. "Fildişi böyle bir şey yapmaz."

"Yapmaz mı? Bir arkadaş için nasıl yanıp tutuştuğunu unuttun mu? Fildişi'ne onun durumunu anlattım. İnsan gerçekliğinde yalnızlıktan ölmek üzere olduğunu. İyileşmesi için sevgiye ihtiyaç duyduğunu. Birinin zayıf yönünü bilirsen, onu kandırman o kadar kolay olur. Sen de bu taktiği çok iyi bilirsin, değil mi?"

Hastanedeki rüyamı anımsadım ve Jeb'in çığlıkları zihnimde yankılanınca irkildim.

Morpheus bana yaklaştı. "Sevdiklerimizi korumak için gereken her şeyi yapmalıyız." Yüz ifadesi içtendi ve karanlık bakışlarının ardında çözemediğim bir gizem vardı. Harikalar Diyarı'ndan fazlasını kastediyordu. Ama ne yazık ki varlığından ötürü bunu değerlendiremeyecek kadar dağılmıştım.

Aramıza bariyer olması için elimi göğsüne koydum. "Bak, benim dünyamda kalacaksan, uyman gereken sosyal kurallar var. Öncelikle, kişisel alan denilen bir şey var. Karşılaştığın herkesin, ki buna ben de dahilim, içinden geçilmez bir kutunun içinde olduğunu hayal et." Boştaki elimle etrafıma görünmez çizgiler çizdim. "Bu kutunun sınırlarını aşamazsın. Anlaşıldı mı?"

Elimin altındaki göğüs kasları seğirdi; geri çekilirken kovboy çizmeleri tozlu zeminde gıcırdıyordu. "Belli ki kıkırdayıp duran arkadaşların bugün kutularını giymeyi unutmuş."

Ona tiksindiğimi gösteren bir bakış fırlattım. "Onlar benim arkadaşım değil. Ve orada yaptığın gösteri? Tüm dünyanın görmesi için gerçek halini ortaya çıkarmak? Bu da *yanlış*. Nasıl görmediler bilmiyorum ama bunu bir daha yapamazsın!"

Ofladı. "Ah, yapma, Alyssa. O yönümü bir tek sen görebilirsin." Yerdeki sırt çantamın sapını ayağıyla tutup kendine çekti. Çantayı kapmak istedim ama çok hızlıydı. Fermuarını açıp kitaplarımı ve kâğıtlarımı karıştırmaya başladı. "Bu anlamsız, beyin çürüten, ölümlü zırvaları yerine Harikalar Diya-

rı'nın temel kurallarına çalışsaydın, sihrin nasıl işlediğini bilirdin." Biyoloji kitabımı açıp birkaç sayfa çevirdi ve bir insan vücudu şemasında durdu. Bana göstermek için kitabı çevirdi. "Fin olabilmem için, portaldan dünyaya geçmeden önce onun görünümünü kendiminkinin üstüne işlemek zorundaydım. Bu maskeyi korumak, gücümün çoğunu alıyor. Bir anlığına bile olsa büyünün kalkmasına izin verirsem ortadan kaybolur; ta ki bir kez daha görüntüsünü kendime işlemek için Fin'i ziyaret edene kadar." Tek eliyle kitabı sertçe kapadı. "Ama ya sen? *Sen* gerçekten parçalar yakalayabilir, maskemdeki çatlakları fark edebilir ve beni gerçek halimle görebilirsin. Çünkü sen yeraltı yaratığı gözleriyle bakmayı öğrendin."

Sürekli neyin peşinde olduğunu merak edip durmak yerine onu görebilmemin bu kadar kolay olmasını dilerdim. "Artık şunu bitirelim. Oyun oynamaktan sıkıldım."

Sahibinin ne demek istediğini anlamaya çalışan bir köpek yavrusu gibi başını hafifçe yana eğdi. "Ben oyun oynamıyorum."

"Tabii." Palyaçodan bahsetmeyi düşündüm ama inkâr ettiği şeylerle daha fazla vakit harcamamaya karar verdim. İşbirliği yapıyormuş gibi görünüp ondan kurtulmak daha iyiydi. "Kraliçe Kızıl'la ilgili sana tam olarak nasıl yardımcı olabilirim? Finley'i buraya," onu tepeden tırnağa süzdüm, "hayatına geri getirmen için?"

Zil, kemiklerimi titreterek çaldı. Pencereden içeri gülüşmeler ve konuşmalar doldu. İnsanlar geçtikçe, kapının altından gölgeleri görünüyordu.

Morpheus, kitabı çantama tıkıştırıp fermuarını kapadı. "Öğle yemeğinde biriyle randevum var. Yarın konuşuruz. Aynı yerde, aynı saatte. O zaman kadar aklını başına topla ve mozaiklerini incele. Sana anlatmak istedikleri bir şeyler var ve birazcık sihirle bunu çözmene yardımcı olabilirim. Sonra da Harikalar Diyarı'na yola çıkabiliriz."

Sevdiğim her şeye ve herkese veda etmek için yirmi dört saat mi? Hiç sanmıyorum. "Morpheus, bekle. Bunu konuşmamız gerek."

"M," diye düzeltti. "Ve konuşacak hiçbir şey yok."

Sadece saygısız cevabından değil, aynı zamanda kullanmakta ısrarcı olduğu aptal isme de sinir olarak başımı iki yana salladım. "Neden Fin'in adını kullanmıyorsun?"

"Ya biri onu tanırsa?"

"İşte!" Parmağımla burnunu gösterdim. "Yani bir ailesi var."

Bileğimi yakaladı. "Senin dünyandaki herkesin bir ailesi var, Alyssa. Ne yazık ki Fin'in ailesi onun nerede olduğunu artık umursamıyor. Ama onun gibi bir adamın düşmanları vardır. Belaya ihtiyacım yok. Bu yüzden sadece görüntüsünü aldım. Kimliğini değil."

"Benim de belaya ihtiyacım yok." Tutuşundan kurtuldum, çantamı aldım ve kapıya yöneldim. "Harikalar Diyarı'na dönmeye hazır değilim. Burada yapmam gereken şeyler var."

Umursamaz bir tavırla aynaya dönüp şapkasını düzeltti. "Ah, demek çok meşgulsün. Belki de sen Harikalar Diyarı için zaman bulana kadar ben de kendimi pembe saçlı ve parlak yeşil gözlü Jen'le eğlendirmeliyim." Sesi kısık ve müstehcendi. "Gözleri ağabeyinin gözlerine çok benziyor."

Boğazımda bir endişe düğümü oluştu ve çantamı kenara atıp hızla arkamı döndüm. "Sevdiğim insanlardan uzak duracaksın! Beni duydun mu?"

Cevap vermeyince benimle yüz yüze gelmeye zorlamak için dirseğinden kavradım. Ben tepki bile veremeden bileğimi yakaladı ve kalçamı lavabonun soğuk kenarına yasladı. Yüzüm göğsüyle aynı hizadaydı ve tek yapabildiğim kıvranmaktı. Arkamdaki porseleni kavrayarak vücuduyla beni kenara sıkıştırdı.

"Şuna bir bak," dedi alaycı bir sesle. "Anlaşılan kutun küçülmüş."

Arkama baktım ama lavabonun içine düşmeden geri çekilemezdim.

"Sevdiğin insanları gerçekten korumak istiyorsan," diye devam etti aynı alaycı tonla, "söylediğim şeylere kulak asmalısın. Senin rahatın onların güvenliğinden daha mı değerli?"

Aniden sert ve acı bir şekilde farkına vardım. "Finley'den bahsetmiyordun, değil mi? Harikalar Diyarı için feda etmeyi düşündüğün ruh benim. Doğru mu?" Göz göze geldik ve orada gördüğüm kararlılık korkularımı doğruladı.

Boynumdaki eşarpla oynayan Morpheus suratını astı. "Savaş, hiçbir zaman güzel bir şey değildir, Alyssa."

Hıçkırığımı bastırdım. Annem çiçeklerden ve böceklerden duyduğu uyarılarda haklıydı. Morpheus beni yarı yolda bırakacaktı. "Kazanma şansım olmadığını bildiğin halde, beni yine de onun peşinden göndereceksin!" Onu sertçe ittim ama yerinden kıpırdamadı.

"Ya sen onun peşinden gideceksin ya da o senin peşinden gelecek. Savaşı Harikalar Diyarı'yla sınırlı tutarsan aileni ve arkadaşlarını ateş hattından uzak tutma avantajın olacaktır." Boynumdaki eşarbın altında kalan –Jeb'in– kalp madalyonunu ve anahtarı inceledi. "Son seferde erkek arkadaşın işin içine karışınca olanları hatırla. Ne kadar yaklaştığını, neredeyse..."

"Sakın söyleme," diye yalvardım.

Omuzlarını silkti. "Sadece önemli bir noktanın altını çizmek istedim. Bir daha Harikalar Diyarı'yla karşı karşıya gelirse, o kadar şanslı olmayabilir."

Lavabonun kenarı kalçama batıyordu. "Bırak da ineyim." Sesim kısık olmasına rağmen boş tuvalette yankılandı.

Ciddi ve yoğun bir ifadeyle beni lavabonun önünden çekti çantamı yerden alıp çocuğunu anaokuluna hazırlayan bir anne gibi saplarını kollarımdan geçirip düzeltti.

"Seni Kızıl'la yüzleşmene hazırlamak için yapmamız gereken çok iş var," dedi. Sıcak nefesi enseme vuruyordu. "Henüz onunla savaşabilecek donanıma sahip değilsin. Ama olacaksın. Sakın unutma, sen iki dünyanın da en iyisisin. İhtiyacın olan tek şey kendine inanman."

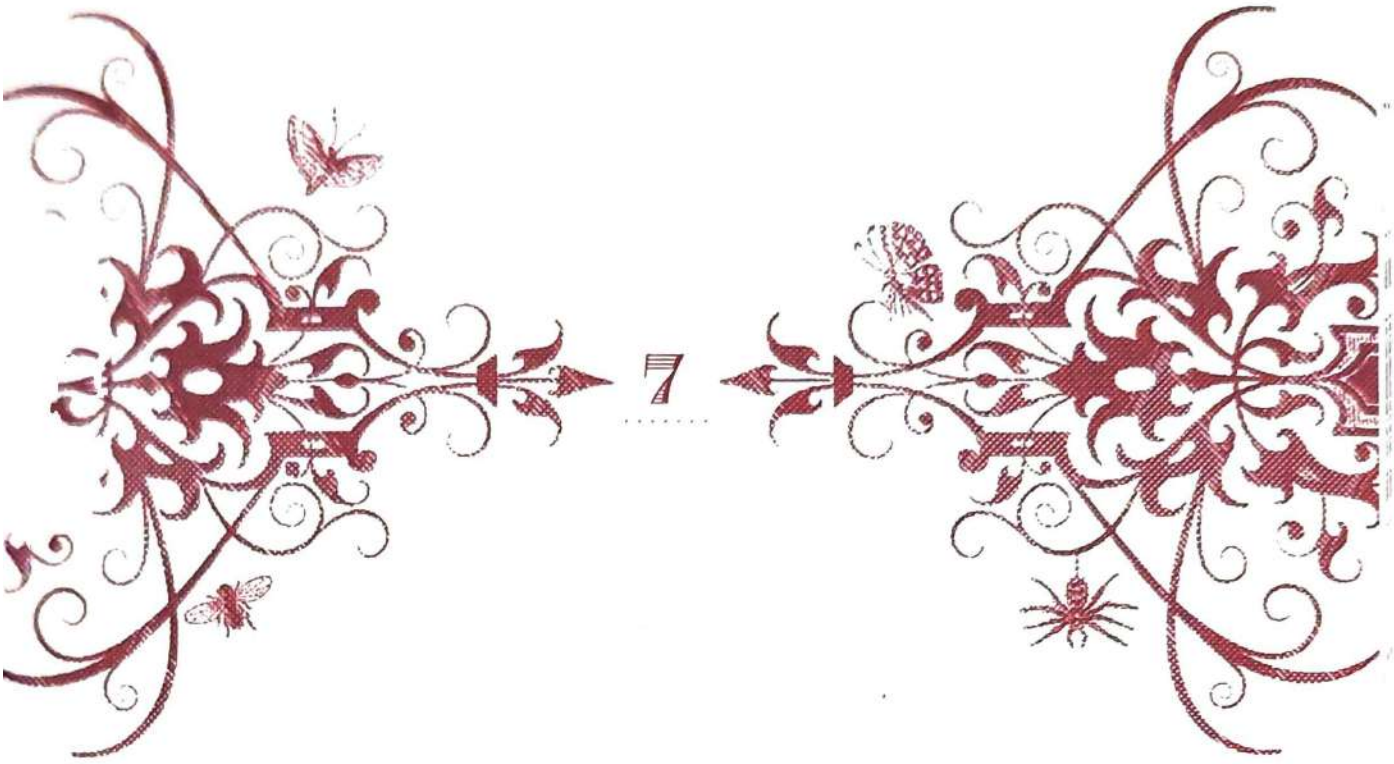
Başka kelime etmeden dışarı çıktı. Kapı ardından kapandı.

Pencerede sallanan örümcek ağlarına baktım. Az önce saçımla yaptığım ucuz numarayı düşündüğümde haklı olduğunu biliyordum. Kesinlikle sihirli bir savaşa hazır değildim.

Peki ya yanılıyorsa? Bir şeyin yarısına sahip olmak, tamamına sahip olmaktan nasıl daha iyi olabilirdi? Hiçbir çalışma ya da inanç, beni Kraliçe Kızıl ve onun yüksek güçlerine hazırlayamazdı.

İçimde kötü bir his vardı: Harikalar Diyarı'na yapacağım bu yolculuk sonum olacaktı. Kendimi yeniden tehlikeye atarak normal, günlük yaşantımdan daha fazlasını kaybedecektim.

Bu kez hayatımı ve her şeyimi *kaybedecektim*.

7

SIĞINAK

Babam, bugünkü iki sınavımdan başarıyla geçtiğim için akşam yemeğinde istediğimi yiyebileceğimi söylemişti. Bunun ailece yediğimiz son yemek olduğunu düşünerek, ünlü akçaağaç soslu pankeklerinden ve büyük bir bardakta buz gibi süt istemiştim.

Üstüme daha rahat kıyafetler –kareli lacivert tayt ve gümüş rengi uzun kazağımı– giydikten sonra gizlice oturma odasına geçip her gece yaptıkları gibi akşam yemeğini birlikte hazırlamalarını köşeden seyrettim. Annem elinde bir kâse un taşırken hapşırdı. Babamın suratı bembeyaz unla kaplandı ve ardından bir yemek savaşı başladı. Bittiğinde, pankek malzemeleriyle kaplanmış halde kahkahalar atıyorlardı. Babam, annemi kendine çekti ve bir bezle dudaklarını nazikçe sildikten sonra onu öptü.

Saklandığım yere geri çekildim. Gülümsüyordum ama içim acıyordu. Onları âşık çocuklar gibi flört ederken görmek kal-

bimi binlerce parçaya ayırmıştı. Kaçırdıkları onca yıldan sonra bunu hak etmişlerdi. Bu kadar mutlu olduklarını son görüşüm olmasını istemiyordum.

Yemeğe oturduğumuzda, şurup damlayan pankekler hafif ve yumuşaktı. Tatları tıpkı ev, huzur ve güvenlik gibiydi. Şekerden boğulacak gibi olsam da hepsini mideye indirdim.

Annem ile babam masayı toplarken odama kaçtım ve evcil yılanbalıklarımı haşlanmış yumurta parçalarıyla besledim. Afrodit ile Adonis bedenlerini birbirine dolayarak zarif bir dans sergilediler ve âşıkların dilleriyle kar tanelerini yakalamaları gibi, dibe batan yemekleri yakaladılar.

Bu sahne bana palyaçonun elinde tuttuğu kar küresini anımsattı ve tam o anda bir Harikalar Diyarı hatırası üstüme dalga gibi çarptı. Öylesine canlıydı ki sanki yeniden oradaydım: Beş yaşındaydım, elindeki kar küresini ulaşamayacağım bir yükseklikte tutan sekiz yaşındaki yeraltı yaratığı arkadaşım ve rakibime gözyaşları içinde bakıyordum.

Morpheus'la İnsani Tuhaflıklar Dükkânı'nı ziyaret ettiğimiz zamandı bu. Beni rüyalarımda daima Harikalar Diyarı'na götürürdü ama başka yeraltı yaratıklarıyla pek iletişim kurmazdık. Morpheus onlara izin vermediği takdirde aramızda duran uyku perdesinin ardını göremezlerdi. Biz de onlara akvaryumdaki balıklara bakarmış gibi bakardık.

Ama o gün, Morpheus benim bir şeyi öğrenmemi istemiş ve bu perdeyi geçici olarak kaldırmıştı.

Kar küresini önümde sallayıp, "Meşgulüm," diye sataşmıştı Morpheus genç ve küstah sesiyle. "Kendine ait bir oyuncak mı istiyorsun? Kendin halletmek zorundasın." Dükkânı keşfetmek için arkasını dönerken siyah kanatları çıplak ayaklarıma sürtünmüştü.

"Ama uçabilen sensin," diye homurdanmıştım, saç örgümün ucunu yeni düşen dişimin boşluğuna sokarak.

Zayıf omuzlarının üstünden bakıp gözlerini devirdiğinde aklını çeldiğimi anlamıştım. Kırmızı pijama üstüme bakmıştım. Onunla takım olan pantolonum, daha önce devasa mantarların altında oynadığımız elim sende oyundan kalan çamur lekeleriyle kaplanmıştı. Beyaz saten gömleğini ve siyah kadife pantolonunu kirletmeden oyunu kazanmıştı. Her zaman onun kazanmasından sıkılmıştım.

Surat asıp dükkânda dolaştım. Tavan dallar ve kuru yapraklardan dokunmuş bir tenteden yapılmıştı. Yer ve duvarlar da kırık taşlarla kaplıydı ve çatlaklarının arasından yosunlar fırlamıştı. Küf gibi kokuyordu ve çıplak ayaklarımın altında soğuktu.

Ahşap raflar sırt sırta dizilerek koridor oluşturulmuştu. Raflar pırıl pırıl parlayan tabaklar, çatal kaşık takımları, lambalar, diş fırçaları, taraklar ve insan dünyasına ait binlerce eşyayla doldurulmuştu. Bizim için sıradan olan şeyler, Harikalar Diyarı'nda değerli koleksiyon eşyalarıydı.

Dükkânın arka taraflarında tepedeki bir raf dikkatimi çekti. Uzanamayacağım kadar yüksekti. Kenarından mavi gözlü, simli pembe dudakları gülümseyen, neşeli bir bez bebek sarkıyordu. Altında kalan yedi raf başka hediyelik eşyalarla doldurulmuştu: bir büyüteç; kafes içinde canlı gibi görünen ve gerçekten ölü olup olmadığını anlayamadığım doldurulmuş bir kanarya; ön taraflarına, gülümseyen, mutlu uğurböcekleri resmedilmiş çömlekler; şık parfüm şişeleri; bir kapı kulpu; gaz lambasından dönüştürülerek yapılmış ve kapaklarının üstüne plastik bebek kafaları koyulmuş şekerlikler. Ama hiçbiri bez bebek kadar ilgimi çekmemişti.

Morpheus beni özellikle görmezden gelerek başka bir raf sırasına yöneldi.

Tereddütle dükkânın ön tarafında, kasanın yanında oturan satıcı Bay Kuzukuzu'ya doğru sessizce yürüdüm. Raflarındaki tüm ilginç şeylerin birleşiminden ortaya çıkmış gibi görünen garip bir yaratıktı. İnsana benzeyen yüzü, teni küflenmiş gibi gri ve beyaz kabarık lekelerle kaplıydı. Dudakları, kaşları, bıyıkları ve saçları yeşil renkli kadifemsi küftendi. Lime lime olmuş bir elbiseden farkı olmayan vücudunda kalem inceliğinde, robotu andıran yirmi çift kolu ve bacağı vardı. Bunlar bedeninin kenarlarına, omuz boşluklarına paslı çivilerle ve menteşelerle tutturulmuştu.

"Bay Kuzukuzu, beğendiğim bir şey buldum. Benim için ona uzanabilir misiniz?" diye yalvardım en nazik ses tonumla.

Yassı ve geniş kalçasıyla bir bar taburesinin kenarına tünemişti. Islak kayalar gibi keskin ve parlak gözleriyle kare gözlüğünün üstünden baktı.

"Hayır," diye kestirip attı.

Gökkuşağı renklerinde parıldayan bir kumaşa kelebek kanatları işlerken pirinç kaplama el ve ayak parmaklarında örgü şişleri tıkırdadı. Çok sayıdaki uzvunun yardımıyla daha fazla sayıda şiş ekliyor ve kumaşa ürkütücü bir hızla daha fazla desen işliyordu. Geldiğimde tavana değen kelebek kanatları şimdi neredeyse başına değiyordu. Yükseklik korkum yüzünden kullanamayacağımı bilsem de bir çift kanat sahibi olmak arzusuyla onlara baktım.

"Benim işim," gırtlaktan gelen sesi, bir tabutun kapağına sürtülen tırnaklar gibi kulağıma batıyordu, "müşterilerin ısırılmamasını sağlamak. Alacağın şeylere sahip olmak sana bağlı. Ve sakın rafları gücendirme. Neşil ahşabından yapılmalar. Şimdi geri çekil. Kendime yeni bir elbise dikmekle meşgulüm."

Neşil ahşabının ne özelliği olduğunu ve müşterilerin ısırılması derken neyi kastettiğini merak ettim. Ama daha büyük bir

sorunum vardı. Oyuncağı almanın tek yolu tırmanmaktı ama ne zaman yükseğe çıksam midem bulanırdı.

Labirent gibi koridorlardan geçerek oyuncak bebeğe geri döndüm. Pelüş oyuncak temizdi, yukarıdan bana bakıyordu. Güzel yüzü, evdeki kum havuzumda saatlerce eğlenebileceğimizin sözünü veriyordu. İçimde bir şeyler harekete geçerek beni bunu yapabileceğime inandırdı.

Çıplak ayağımı dikkatlice ilk rafa yerleştirdim ve üstümdeki rafı parmaklarımla sıkıca kavradım. Merdivenden çıkarmış gibi yavaşça ilerlemeye başladım. İki raf, dört ve ardından altı raf yukarıdaydım. Satıcının şişlerinden gelen düzenli tıkırtılarla hareketlerim uyum içindeydi.

Aşağı bakmaya cesaret edemiyordum. O yüzden sadece iki raf yukarıda olan ödülüme yoğunlaştım. Gözucuyla gördüğüm kitap raflarının arkası sanki delik delikti. Ama baktığımda tek gördüğüm ahşaptaki çizgilerdi.

Sonunda en üst rafa vardım. Heyecandan ellerim titriyordu. Rahatlamak için uzanıp bebeğin yumuşak yün saçlarını kokladım. Deterjan ve vanilya kokuyordu. Sırıtarak geri çekildiğimde, yanındaki rafın arkasında kalan palyaçoyu fark ettim. Palyaçonun neşeli gülüşündeki bir şey beni çekti. Ona uzanırken dengemi sağlayabilmek için diğer elimin tırnaklarını ahşaba geçirdim.

"Ah, çimdikliyorsun!" Palyaçonun arkasından yükselen çığlık, sanki iki zımpara kâğıdının birbirine sürtülmesi gibi pütürlü ve hırıltılıydı. Ahşabın damarları olarak gördüğüm koyu renkli çizgiler değişerek dudak halini aldı ve kocaman bir mağara gibi açılarak kıymıklı dişleriyle yamru yumru gri dilini ortaya çıkardı.

Rafın ağzı vardı...

"Biraz gevşetir misin?" diye bağırdı bana.

İrkildim, neredeyse düşecektim ama tam zamanında iki elimle rafa daha sert tutundum.

"Sert oynamak istiyorsun ha?" diye bağırdı tiz bir sesle; nefesi gübre yığını gibi kokuyordu. Birdenbire ahşabın içinden siyah dişetlerine gömülmüş sivri dişler, takma dişlerini tüküren yaşlı bir adamınki gibi dışarı fırladı. İki oyuncağı ısırdıktan sonra dişler ağzına geri girdi; bez bebek ve palyaço ortadan kaybolmuştu. Delik de gözden kaybolmuş, sadece ahşabın çizgileri ve boş bir raf kalmıştı.

Dehşete düştüm, dengemi kaybettim. Daha çığlık atmama fırsat kalmadan Morpheus beni havada yakaladı. Yere doğru süzüldüğümüz sırada ağız ve dişler sanki her rafta bizi takip ediyor ve oradaki eşyaları yutuyordu.

Aşağı indiğimiz anda, "Rafları uyandırman şarttı tabii," diye azarladı Morpheus. "Neşil ağacının en çabuk sinirlenen ağaç olduğunu bilmiyor musun? Oynamayı çok istediğin oyuncağın gelip sana dadanmasını umsan iyi olur."

"Gelip dadanmak mı?" diye sordum, kalbim hâlâ neredeyse düşüyor olmanın korkusuyla küt küt atarken. "Ama raf onları yedi!"

"Hayır. Bir neşilin boğazı başka boyuta açılan bir geçittir. HerhangiYer adında bir yere... ayna dünyasına." Morpheus parmaklarını dizlerine gerginlikle vurdu. "İçeri giden eşyalar köprüde reddedilirse, geri gönderilirler. Ve bir şey dışarı atıldığında, nadiren gittiği gibi geri döner. Değişmiş olur. Hem de sonsuza dek."

"Hepsinin canı cehenneme." Bay Kuzukuzu'nun yakınması odanın diğer tarafından duyuldu. Aramızdaki koridorlar yüzünden onu göremiyorduk ama şişlerin sesi susmuş, mekanik bir cızırtı başlamıştı. Köşeden dönüp gelirken metal ayağı yerdeki taşlara sürtüyordu.

Boş raflara şöyle bir göz attıktan sonra pirinç kaplı parmaklarından birkaçıyla kapıyı işaret etti. "Defolun!" diye emretti. Arkamızdan gelen gürültülü geğirti, satıcının sesinin yankısını bastırdı. Hepimiz ahşap çizgileri yeniden ağza dönüşen en alttaki rafa döndük. Raf, yeni bir geğirtiyle yuttuğu her şeyi geri çıkardı.

Eşyalar, bir kâbustan fırlamışçasına ezilmiş ve buruşmuştu. Noel topu, kömür gibi kararmıştı. Ortasında kanlı bir göz açılmış, bize bakıyordu. Bana doğru yuvarlandı ama Morpheus tekme atarak uzaklaştırdı. Büyüteç kırılmıştı, çatlaklarının arasından kan sızıyordu. Gümüş kulp o kadar yüksek sesle inliyordu ki baştan aşağı ürperdim. Artık pembe ve tüysüz olan sarı kanarya, gagasını açıp gakladı. Kafesin tabanından sekiz tane tel bacak çıktı ve öfkeli kuşu bize doğru sürükledi.

Geriledik. Satıcı, annesinin onu döveceğiyle ilgili bir şeyler söyledi ve ağlarla ilgili bir şeyler mırıldanarak yazarkasanın üstüne güçlükle tırmandı.

Morpheus havalanarak beni yerde tek başıma bıraktı.

"Yardım et!" diye bağırdım ona. Kalbim deli gibi atıyor, nefes almamı güçleştiriyordu.

"Seni taşımak için her zaman yanında olamam." Gözlerinin altındaki mücevherler açık maviydi. "Nasıl kaçacağını kendin bulmak zorundasın."

Bir şeyin ayağımı gagalamasıyla acı bir çığlık atarak geriye sıçradım. Çığlık atan kanaryayla karşı karşıya gelince, kafesi kenara ittim. Tel çatısı sarsıldı ve kabuğunun üstüne devrilmiş bir kaplumbağa gibi metal bacakları havada çırpındı.

Etrafımı daha fazla ucube mutant sardı.

Beyaz tabak takımı, açıp kapanan kıskaçları olan, ön yüzlerine resmedilmiş uğurböcekleriyle hiçbir benzerliği olmayan binlerce böcek kustu. Yaşlı bir adamın eline dönüşen kapı kolu eğri büğrü, bükülü parmaklarıyla kendini bana doğru iterken,

şekerliklerin üstündeki plastik bebek kafaları da iğneye benzeyen ince ve keskin dişlerini açıp kapıyorlardı.

Dikkatlice geri geri gittim. Dükkânın ön tarafına ilerlerken onları gözümü onlardan ayırmıyordum. "Morpheus!" diye bağırdım tekrar ama artık onu göremiyordum.

Mutasyona uğramış eşyalar bir yol oluşturmak için bölündüler. Bez bebeğim ve palyaço ortaya çıktı. Tüyler ürpertici, başarısız bir ameliyattan çıkmışlar gibi tam ortadan kanlı bir iplikle dikilmişlerdi. Dört göz yerine toplam üç gözleri vardı. Gözlerden biri dikiş yerinde kalmıştı. "Diğer gözümü bulmama yardım et," diye yalvardı bez bebek. "Lütfen, lütfen. Gözüm." Küçük bir kızınki gibi çıkan sesi ve palyaçonun çarpık kahkahası yüzünden hava buz gibi olunca hıçkırıklara boğuldum.

Gözyaşlarımdan göremez halde sendeleyerek uzaklaştım. Tezgâhın üstünde oturan Bay Kuzukuzu, mutantları devasa ağlarla yakalıyordu. "Saklansana, seni aptal çocuk!" diye bağırdı.

"Bir şey yap, Alyssa!" Morpheus yeniden ortaya çıktı ve ürkütücü mutantlar bana yaklaşırken yukarıdan bağırdı. "Sen iki dünyanın da en iyisisin," diye kışkırttı. "Sahip olduğun şeyi kullan. Bizde *olmayanı*. Hepimizi kurtarabilecek bir şey yap!"

Sığınmak için Bay Kuzukuzu'nun kelebek kanatlarından yaptığı yığının altına girdim. Örgü şişleri yere saçılmıştı, birkaçını almak için elimi uzattım. Hafif ve kırılgan sığınağımın içinde kükremelerin ve diş seslerinin yaklaşmasını duymazdan geldim. İki kanadı elime aldım ve bir şişin önünde tutarak onların birleştiğini, ölümcül, keskin metal gövdeli yeni bir tür kelebeğe dönüştüğünü hayal ettim.

Örgü şişiyle birleşen kelebek kanatları titreşerek ellerimde canlandı. Nefesim kesilerek kelebeği bıraktığımda saldırganlarıma doğru uçtu. Bir an hareket edemeyecek kadar şoke olmuştum.

Satıcının tiz çığlıkları beni yeniden harekete geçirdi ve daha fazla kelebek yapıp ilkine yardım etmeleri için yolladım.

Kelebeklerim, saldıran böceklerin üstüne pike yaparak onları kavanozlarına geri soktu. Plastik bebek kafalarına saldırdılar ve saçlarına dolanarak köklerinden kopardılar.

Kısa sürede tüm mutantlar tıslayıp hırıldayarak geri çekildi.

Saklandığım yerde, kalan kanatların beni taşıyabileceğini ve pijamalarımın her yerine eklendiğini hayal ettim. Saniyeler içinde Morpheus'un yanında havada süzülüyordum. Aşağı bakamadığım için elimle yüzümü kapadım.

"Başardın," dedi kolunu bana dolayarak. Gözlerindeki gururu göremesem de sesinden hissedebiliyordum.

Morpheus üstümüze uyku perdesini çekmeden hemen önce satıcı, metal kelebeklerim için tezahürat yapmaya başlamıştı.

Onu kurtarmıştım. Hepimizi kurtarmıştım.

Akvaryumumun hava pompası lıkırdadı ve beni bir anda şimdiki zamana geri döndürdü.

Ellerimle şifoniyerden destek aldım. Bacaklarım titriyordu.

Demek Morpheus bu yüzden dükkândakinin neredeyse birebir benzeri olan palyaçoyu göndermişti. Bu hatıra için bir tetikleyiciydi.

Geriye doğru sendeleyip titreyerek yatağıma oturdum. Beni çok küçük yaşımda ziyaret etmesi ve çoğunlukla rüyalarımda beraber olmamız yüzünden yaşadığımız maceralar bilinçaltımın derinliklerinde gömülüydü. Onları yeniden hatırlamama yardımcı olmakta kesinlikle Morpheus'un üstüne yoktu.

Annemle konuşmak için kıvranıyordum. Neşil ağacıyla ilgili bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyordum. Belki Morpheus'un bunu neden şimdi hatırlamamı istediğini anlardı.

Annemin inatçılığı onu akıl hastanesine kadar götürmeden önce, Morpheus'la onun da bir geçmişi vardı. Ama annemi de rüyalarında mı ziyaret ediyordu, yoksa sadece böcek ve çiçekler

aracılığıyla mı temas kuruyordu bilmiyordum. Sık sık onları ne çeşit hatıraların bağladığını merak ederdim.

Annem hiçbir zaman Harikalar Diyarı'na gitmemişti. Tavşan deliğinden geçme düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu. Bilinmeyenden duyulan korkuydu bu. Bu yüzden deneyimlerini bana anlatması için ona hiç baskı yapmamıştım. Daima kırılgan görünürdü. İşte bu yüzden Morpheus'un bugünkü gerekçelerinin kaynağını bulmak da bana bağlıydı.

"*Sahip olduklarını kullan*," demişti hatıramda. "*Bizde olmayanları.*" Bir kere daha kendisiyle çelişiyordu. Yeraltı yaratıkları onun anlattığı kadar harikaysa, insanlarda onların sahip olmadığı ne olabilirdi ki?

Kalktım ve annemin eski Lewis Carroll romanlarının olduğu çekmeceden çıkardığım *Aynanın İçinden*'i açtım. Kenarlarına ve satıraralarına mürekkebi okunamayacak kadar bulanıklaşmış notlar yazılmış *Alice Harikalar Diyarında* kitabının aksine bu sayfalar sararmış, eski ve temizdi.

Neşil ormanıyla ilgili bilgi almak için Ejdercenk şiirini gözden geçirdim ama kocaman açılan ve eşyaları kâbustan fırlamışçasına geri tüküren ağızlarla ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Üçüncü bölümdeki "Ayna Böcekleri" kısmına atladım ve ayna dünyası ya da Morpheus'un bahsettiği HerhangiYer isimli farklı bir boyut hakkında bilgi aradım. Yine bir şey yoktu.

Sonunda beşinci bölüme geldiğimde durdum: "Yün ve Su." Burada Alice bir dükkânı ziyaret ediyordu. Sahne ilerledikçe hatıralarımda gittiğim yerle olan benzerlikleri görüyordum ama farklılıklar da vardı. Elbette Carroll'ın hikâyesiyle aynı olmayacaktı. Hiçbir zaman olmazdı. Geçen sene onun kitaplarının Harikalar Diyarı'nın gerçek çılgınlığının çok daha yumuşak ve hoş görünen hali olduğunu öğrenmiştim.

Carroll'ın versiyonunda, satıcı örgü örmeyi seven bir kuzuydu. Benim hatıramda ise örgü örmekle kafayı bozmuş satıcının adı

Bay Kuzukuzu'ydu. Raflar tıpkı orijinal kitaptaki gibi oyunlar oynamayı seviyordu ama benim yaşadığım oyunlar, masal versiyonundakinden çok daha korkunçtu.

Kapı zili çalınca kitabı çarparak kapadım. Akşam yemeğinden sonra gelmesi için Jeb'i davet etmiştim. Kitapları şifoniyere bırakıp kapıya koştum.

Hâlâ titreyen bacaklarımla çok yavaştım ve annem kapıya benden önce ulaştı.

Jeb veranda ışığının altında bekliyordu. Göz göze geldik; içeri dalıp onun da en az benim kadar sıkıca sarılmak istediği çok belli oluyordu. Sanki onu sonsuzluk kadar uzun bir süre önce görmüştüm ve acı gerçek şuydu ki onu yeniden görene kadar sonsuzluk kadar zaman geçebilirdi.

Annem ikimizin arasında yerini aldı. "Kusura bakma, Jebediah. Allie bir gün için yeterince heyecan yaşadı. Onunla telefonda konuşabilirsin."

Jeb'in dikkatini çekmek için annemin omzunun üstünden ona el salladım. Beş parmağımı kaldırıp dudaklarımı oynatarak *Sığınak* dedim.

Bana hafifçe başını salladı, anneme nazikçe veda etti ve verandadan inip alacakaranlığa karıştı. Annem kapıyı kapadı ve oturma odasına kadar peşimden geldi. Kimya kitabımı sırt çantamdan çıkardım.

"Gerçekten çok kibardın, anne," diye homurdandım. Onu incitmek istemiyordum ama kızgın değilmişim gibi davranırsam şüphelenebilirdi.

"Erkek arkadaşının senin de ara vermeye ihtiyacın olduğu gerçeğine saygı duyması gerek," diye cevap verdi.

"Buna saygı duyması gereken sadece o değil." İkna edici bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ders çalışmak için arka bahçeye çıkıyorum."

Son birkaç aydır annemle çoğu akşamüstünü, geceleri parıldayan bir ay bahçesi üzerinde çalışarak geçirmiştik. Zambaklar, hanımeli ve gümüş meyankökü ekmiştik. Hatta ışıklandırdığımız küçük bir fıskiyemiz bile vardı. Akan suyun sesi böceklerin ve bitkilerin fısıltılarını bastırmamıza yardımcı oluyordu. Çalışmak ve düşünmek için en sevdiğim yerdi.

Annem de bana eşlik etmek için yürümeye başlayınca ona bakmak için arkama döndüm. "Refakatçiye ihtiyacım yok. *Lütfen.*"

"Kimya terimlerinde yardıma ihtiyacın var," diye ısrar etti. Kaşlarımı çattım. "Bu tek başıma yapabileceğim bir iş, anne."

Omzuna bir bulaşık havlusu atmış olan babam mutfaktan çıktı. Elbiselerinde hâlâ un vardı. Bir anneme bir bana baktı.

Yanağımı ısırdım ve patlamamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. "Yarın okula gitmeden önce kafamı rahatlatmak için biraz izin verir misiniz?" Soruyu doğrudan babama sormuştum.

Annem ellerini önlüğüne sildi.

Mutfak tarafından, duvardaki kedili saatin tik takları duyuluyordu. Geçen her saniyeyle kuyruğu sallanıyordu. Annemin peşime takılmasına izin veremezdim. Önce Jeb'le konuşup bir kez daha ona sarılmadan, yarın tavşan deliğinden içeri atlamayacaktım.

Kendimi kaybetmek üzere olduğumu babam anlamış olmalıydı. "Bırak gitsin, canım," dedi. "Bugün hiç yalnız kalmadı."

Annem en sonunda, "son zamanlarda yağan yağmurlar yüzünden akşamları hava daha soğuk olmaya başladığı için" yanıma bir battaniye daha almam karşılığında kabul etti. Ama benim bu battaniye için farklı planlarım vardı.

Avluda yanıp sönen ışık demetleri, salıncağın bulunduğu kameriyemsi kafesi sarmalıyor, arka pencereden salıncağın görünmesini engelliyordu.

Verandadaki salıncağın yastıklarını kabarttım ve oradaki battaniyeyi dikkatlice üstlerine serdim. Sonra kitabımı açıp üs-

tüne yerleştirdim; böylece annem pencereden bakarsa çardağın arasından gördüğü siluetin ben olduğumu düşünecekti.

Elimdeki battaniyeyle verandanın ilerisine uzanan yola yöneldim. Nemli akşam havasında çiçeklerin kokusu yoğunlaşmıştı. Ay ışığı ve yanıp sönen ışıklar solgun çiçekleri ve yapraklarını aydınlatıyordu. Her şey sakin ve rüya gibiydi. Hissettiklerimin tam tersiydi.

Battaniyeyi arka kapıdan ve pencereden görülmeyecek şekilde bahçenin en karanlık köşesine serdim. Burası çiçekler ya da bitkilerle kaplanmamış tek bölümdü. Salkım söğüdün dalları Jeb'lerin arka bahçesiyle bizimkini ayıran çitin üstünden sarkıyor ve bir mağara oluşturuyordu. Annem birkaç kere buraya bir şeyler ekmeyi denemiş ama hiç çiçek açmadıklarından, buranın çok gölgede kaldığına karar vermişti.

Bilmediği şeyse, herkes yatağına girdikten sonra konuşmak, yıldızları saymak ya da başka şeyler yapmak için Jeb'le geceleri burada buluştuğumuzdu.

Burası bizim sığınağımızdı.

Fidelerin gelişmesini engelleyen bizdik. Ve bundan hiç de pişman değildim. Yere uzandım ve parmaklarımı Jeb'in boynumdaki madalyonuna doladım. Ay ışığı tepemdeki dalların arasından süzülüyordu, fıskiyenin sesi geliyordu. Buradaki her şey bana geçen sene neden bu dünyada yaşamayı ve insan olarak kalmayı seçtiğimi hatırlatıyordu. Morpheus ise tüm bunları başka bir boyuttaki savaş için geride bırakmamı istiyordu.

Haklı olduğunu anlamaya başlıyordum. Sevdiğim tüm bu şeyleri korumak anlamına gelecekse, gitmek zorundaydım.

Ama önce Jeb'e anlatacaktım. Onun da bilmesini istiyordum. Belki de beni gitmemeye ikna etmek isteyeceğini bildiğim içindi. Çok tehlikeli olduğunu söyleyecekti. Bir daha geri dönmeme ihtimalim varken gitmemem gerektiğini söyleyecekti...

Korkmakta bir sakınca olmadığını duymak istiyordum. Buna inanmasam bile.

Anahtar kolyeye dokununca, Harikalar Diyarı'nın yıkılıp parçalandığı görüntüler gözlerimin önüne geldi. Kalbim ortadan ikiye ayrılmış gibi acıyla doldu.

Sol tarafımda bir çekirge şarkı söylemeye başladı. Cırlamalarının arasında bana sataşıyordu. *Cesur ol, Alyssa. Çok büyük değişiklikler yaklaşıyor... çılgınca, çılgınca değişiklikler. İçindeki kraliçeyi ortaya çıkaracak değişiklikler.*

Parmaklarım kolyelerde, donakaldım. Çitin diğer tarafından gelen ses çekirgeyi susturdu. Tepemdeki yapraklar sallandı ve birkaçı kopup düşerken yüzümü gıdıkladı. Çardağın dışındaki silueti görmek için yaprakları kenara ittim.

"Ay ışığında inanılmaz görünüyorsun." Jeb'in sesi kısık ve ipek gibiydi; çekirgenin mesajının sebep olduğu kötü hissi silip götüren bir merhemdi.

Kolyeleri kazağımın altına soktum, kelimeler boğazımda düğümlendi.

Dallar ikiye ayrılarak yüzünü ve dağınık saçlarını ortaya çıkardı. Yüzünde kocaman, seksi bir gülümseme vardı. "Biliyorum, iki dakika geciktim. Şaplak atılmasını hak ediyorum."

Şakalaşmasıyla sakinleşerek güldüm. "Rüyanda görürsün." *Bunu yapabilirim.* Ona her şeyi anlatabilirdim. Sonuçta o Jeb'di.

Tek eliyle bir dala tutunarak çevresinde döndü ve kendini aşağı bıraktı. Çocukken yaz aylarında, dağın kralı oyununda yaptığı bir numaraydı bu.

Tek bir zarif hareketle ata biner gibi üstüme oturdu. Ağırlığıyla beni yumuşak battaniyeye bastırıyordu. "Rahat mısın? Çok ağır mıyım?"

Dizlerinin ve dirseklerinin üstünde dengede durmaya çalışırken kollarımı ona sardım. "Olduğun yerde kal." Tekrar yerine yerleştiğinde kaslarımı memnuniyetle oynattım. Hiçbir şey bana

onun altında olduğumdaki kadar harika ya da güvende hissettirmiyordu.

Tek parça halimde olduğumdan emin olmak istercesine elini göğüskafesim boyunca dolaştırıp her kemiğin üstünde oyalandı. "Sonunda tamamen benimsin," diye fısıldadı, sıcak nefesi yüzüme değerken.

Parfümünün kokusuyla zevkten dört köşe olmuştum. "Jeb, sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Mmmm, bekleyemez mi, kaykaycı kız?" Dudakları boynumda dolaştı.

Lakabımı duyunca pes ettim. Onu öpmek için başını kendime çektim. Bu dünyayı parçalarına ayırmadan önce son bir kez. Parmaklarımı saçlarına daldırdım. Bizi döndürünce üste ben geçmiştim. Bedenim onunkine bastırıyordu; dudaklarımız birbirimizin boynunda, kulaklarında ve yüzünde dolaşıyordu. Yıldızların altında, dış dünyanın ulaşamayacağı bir yerde öpüştük ve ikimiz de nefessiz kalana dek durmadık.

Soluk soluğa geri çekilip birbirimize baktık. Son birkaç günde yaşananlar yüzünden şaşkına dönmüştük. Şimdi bunlardan çok daha kötüsü olacaktı.

"Eee..." diyerek sessizliği böldü Jeb. "Beni mat edebilmek için dikkatimi dağıtma yöntemin bu mu?"

Bu anıyla neredeyse gülümseyecektim. "O kadar mı belli ediyorum?"

Beni çekip yanına, örtünün üstüne yatırdı ve yüzüme düşen saçları çekti. "Baban işteyken bu ağacın altında satranç oynayarak onca yazı boşa geçirdiğimize inanamıyorum."

"Her zaman kazandığım için kızgınsın sadece," dedim.

Kolunu uzatıp başını yasladı. "Buna değerdi. Sonrasında seni gıdıklayabiliyordum." Parmağının ucuyla dudağımı okşadı. "Sana dokunmak için bir bahanem olması hoşuma gidiyordu."

Parmağını öptüm. "O zamanlarda bile bana dokunmayı mı düşünüyordun?"

"Her günümü senden esinlendiğim eskizlerle geçirince, başka bir şey düşünmeye zaman kalmıyordu."

Eski basit hayatımıza duyduğum özlemi bastırdım. O zamanlar, hayatımın ne kadar kolay olduğunu hiç anlamamışım.

Buradan gideceğimi ona nasıl söyleyecektim? Başbaşa geçirdiğimiz dakikalara nasıl veda edecektik?

Doğru kelimeleri arayarak parmağımı kulağının etrafında gezdirdim.

Ürperdi, gülümsedi. "Sanatımdan bahsetmişken," dedi daha ben konuşmadan, "seninle Ivy hakkında konuşmamız gerek. Ne kadar ödeme yapmayı göze aldığı konusunda yanılmışız."

Vârisin adını duyduğumda dudaklarımı sıktım. Demek bu yüzden telefonda kaçamak cevaplar vermişti. Londra'da yeni bir hayata başlamamız için bu paraya güveniyordu.

Mükemmel bir fırsattı. Ona bunun önemli olmadığını söyleyecektim. Geleceğimizin önündeki en önemsiz engel paraydı.

Ağzımı açtım ama Jeb yine benden önce davrandı. Tişörtünden ve kotundan yaprakları silkelerken, "On bin daha fazla öneriyor," dedi doğrularak.

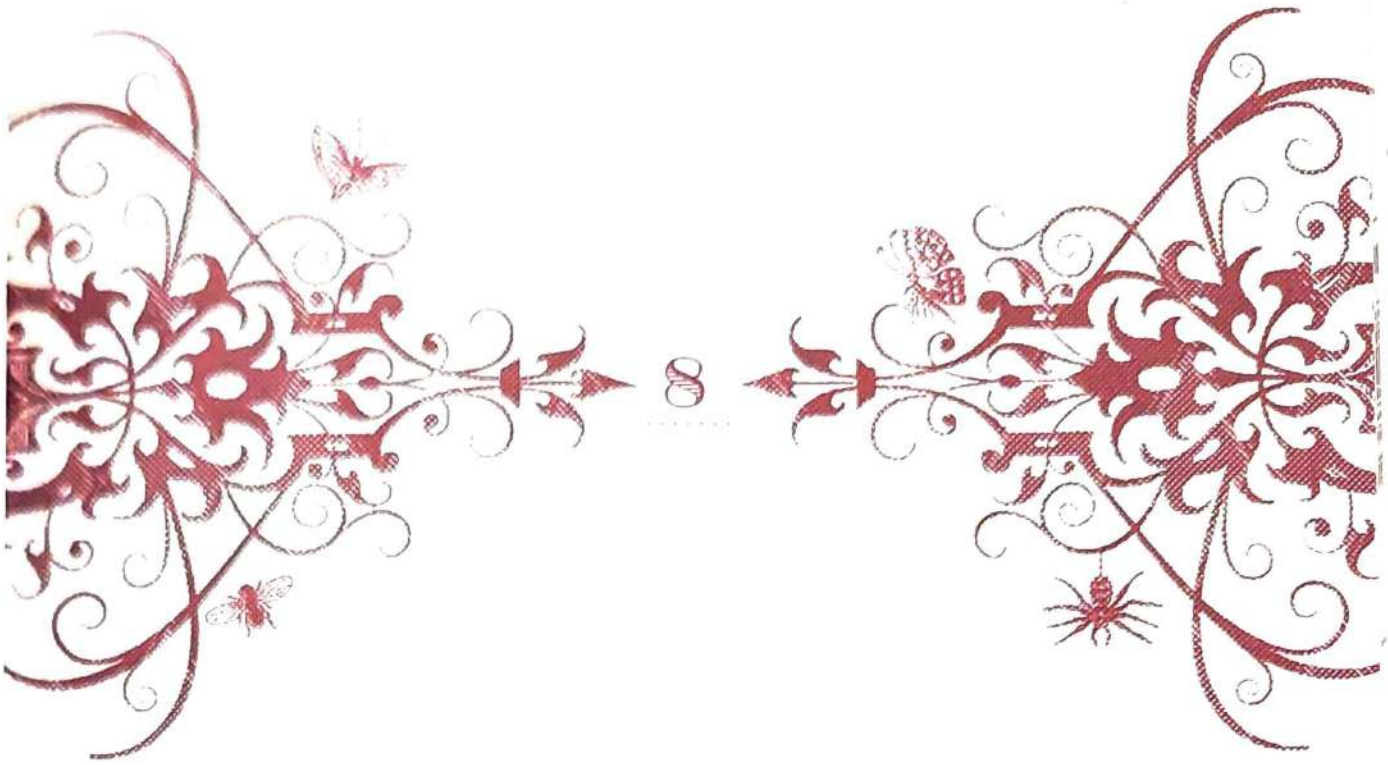
Yanında durmak için sendeleyerek kalktım. Başım dönüyordu. Kazağım omzumdan sıyrılmıştı, açıkta kalan kısmını soğukta bırakıyordu. "*Yirmi bin papel mi*? Bir peri tablosuna mı?"

Jeb bir parmağını omzumda dolaştırdı. "Tam olarak değil. Seri istiyor... üç tane yeni peri tablosu. Daha *seksi* resimler."

Jeb beni ne zaman çizse bana poz verdirir, vücudumun her ayrıntısını ölçer, tenime yansıyan ışık ve gölge açılarını incelerdi ve tüm bunların sonucunda da çalışmak dışındaki şeylere yönelirdik. O seansları özlemiştim. Onlara yeniden başlamak harika olurdu. Bu düşünce canımı gitmekten daha çok yaktı.

Yutkundum ve hiç gitmek istemediğim halde ona veda etmek için kendimle savaştım.

Jeb eğilip hassas, sıcak ve tatlı bir şekilde çıplak omzumu öptükten sonra yakamı düzeltip kapadı. "Yalnız bilmen gereken bir şartı var," dedi gözlerimin içine bakarak. "Iyv kendi resimlerinden bir koleksiyon istiyor. Benim ilham perim *olmak istiyor.*"

8

KUKLALAR

Harikalar Diyarı ve büyülü savaşlar düşüncesini bir kenara attım. "Ivy sana modellik mi yapmak istiyor?"

Jeb, özel portreler yapmak zorundaydı ama bunun *bugün* olmasına hazır değildim.

Hiç konuşmadan bana baktı.

"*Seksi* resimler derken ne demek istedin?" diye üsteledim.

"Şahane bir kostümü var. Stüdyoda buluştuğumuzda onu giydi. Biraz dekolte ama..." Çenesini sıvazladı. "En azından nü olmayacak. Böyle bir şeyle ilgilenmediğimi ona söyledim."

Centilmenliğine sevinmiştim ama pek de rahatlamamıştım. Onun her gün sofistike, deneyimli, yarı çıplak bir kadın tarafından baştan çıkarılacağı düşüncesiyle midem kasıldı.

"Al, onunla tanışman lazım. Sanat konusunda ne kadar ciddi olduğunu görünce kendini daha iyi hissedeceksin. Kostümleri

haricinde gerçekten çok ilginç... hatta alışılmışın dışında fikirleri var. O da tıpkı bizim gibi, çok kafa dengi."

Kafa dengi. Güzel ve zengin olması zaten yeterince kötüydü. Kişiliğini de sevmesi gerekmiyordu.

Kalbim öylesine ayağa düştü ki yürüsem takılıp düşebilirdim. İçimden sahiplenici bir ses yükseliyordu: *Benim, benim, benim.*

Rüzgâr esmediği halde etrafımızdaki yapraklar titreşmeye başladı. Söğüt ağacının dallarına yoğunlaşarak hissettiğim her şeyi onlara yönlendirdim. Jeb'in arkasındaki dallar, onu benim kuklam yapacak ipler gibi kıvrılıp bükülüyordu.

Jeb irkilince dallar gevşedi. Yukarıda sallanan dalları görünce kaşları çatıldı. Bunları benim yaptırdığımı, aylardır sakladığım ve içimde uyanan şeyin buna sebep olduğunu fark etmedi. O anda bastırmak istemediğim bir şeydi çünkü içimdeki vahşi öfke, güvensizliklerimin fethedilebilir olduğunu ve karşılığında güçlü hissetmemi sağlıyordu.

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce beni buz gibi soğuk bir utanç dalgası sardı. Öfkemi ve kıskançlığımı bastırdım. Dallar yeniden durgunlaştı.

Jeb'in bakışları benimkilerle buluştu. "Gördün mü?"

Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Neyi gördüm mü?"

Elini saçlarına daldırdı. "Yemin ederim..." Kendini durdurdu. "Rüzgâr esmiş olmalı."

Verecek cevabım yoktu. Karanlık tarafımın bu kadar kolayca yüzeye çıkmasından ve Jeb'e boyun eğdirmeyi bu kadar çok istemiş olmaktan dehşete düşmüştüm. Onu kontrol etmeyi istememden...

Yüzümü kaplayan utancı görmüş olmalıydı ki elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. "Bu Ivy olayını sana birdenbire söylediğim için üzgünüm. Ama ona bir cevap vermem gerekiyor. Sadece bu haftalığına burada. Onu geri çevirirsem,

saygınlığım zedelenebilir." Kenetlenmiş ellerimize baktı. "Koleksiyoncular ve eleştirmenler tükendiğimi düşünebilir."

"Anlıyorum," diye mırıldandım, duygularımın beni yeniden kontrol etmesine izin vermemeye çalışırken.

En azından bu kararı vermek onu zorluyormuş gibi rol yapmasını dilerdim ama ifadesi umut doluydu. Para ya da sanatsal gelişimi için bunların hiçbirini sorun etmediğimi söylememi beklediği çok açıktı. Ama yakmaması gerektiğini bildiğim halde, canımı yakıyordu. Onun ilham perisi hep ben olmuştum ve bu durum artık bana ihtiyacı olmadığını gösteriyordu... en azından sanatsal açıdan.

Dürüst olmak gerekirse, benimle bağları kopuyormuş gibi görünüyordu ve bu gerçekten de canımı acıtıyordu.

Verandadaki ışıklar bir kez yanıp söndü. Ailemin çalışmayı bitirip eve dönmem için verdiği sinyaldi bu ve zamanlamaları berbattı.

Jeb beni ayağa kaldırdı ve eğilip alnımdan öptü. "Yarın daha çok konuşuruz." Bir adım geri çekildim ama kazağımın yakasını kavrayarak içindeki kalp madalyonu tutup benikendine çekti. "Hey, sakın seni sevdiğimi unutma."

"Ben de seni seviyorum." Elini göğsüme yasladım. Kendimi yeniden toparlayana kadar etrafımızdaki yapraklar yeniden hışırdadı.

Başımın üstünden baktıktan sonra Jeb bana sarılıp yavaşça öptü ve ağaca zıplamak için geri çekildi.

"Bekle." Dallara ulaşmadan önce parmağımı kotunun beline geçirdim. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Ona kendim ve Harikalar Diyarı hakkında anlatacaklarımla aklını Ivy'den ve alacağı komisyondan sonsuza dek uzaklaştırabilirdim. "Beni yarın okuldan alır mısın?"

Kaşlarını çattı. "İşten o kadar erken çıkabileceğimden emin değilim."

Hayal kırıklığıyla dişlerimi gıcırdattım.

"Tamam," dedi beni yatıştırmak için. "Tamam. Bir yolunu bulacağım."

"Güzel. Çünkü sana mozaiklerimi göstermeye hazırım."

Tek umudum, onun da bunları görmeye hazır olmasıydı.

Perşembe sabahı annemle tartışmakla vakit harcamadım. Onun onaylayacağı gibi bir kıyafet –ince çizgili taytımın dizlerine gelen iki katlı organze, jüponlu bir etek– seçtim ve birinci zil çalarken ilk derse yetiştim. Dersin daha yarısında kimya testimi bitirdim ve geride Jeb'le aramdaki şeyleri düzeltmeden insanların diyarından ayrılmama kararımı Morpheus'a nasıl söyleyeceğimi düşünebileceğim ıstırap dolu iki saat kaldı.

Morpheus işimi kolaylaştırmayacaktı.

Dersler arasında birkaç kere koridorda onun ve hareminin yanından geçtim. Yanımdan tek kelime etmeden, beni görmezden gelerek geçse de her seferinde ya kolunu ya da elini bana sürtmeyi başarıyordu. Bu tuhaf biçimde acı vericiydi.

Sonunda dördüncü ders bittiğinde onu beklemek için, kendimi boş tuvalete kapadım. Zil çaldı ve çok geçmeden koridor boşaldı.

Tepedeki minik pencereden süzülen ışık zemini hafifçe aydınlatsa da içerisi gri ve sakindi. Böcekler, dün geceki çekirge onları ayaklandırmış gibi bugün durmaksızın fısıldaşmışlardı:

Buradalar, Alyssa. Buraya ait değiller... onları geri gönder.

Lavaboya yaslandım. "Kim?" diye fısıldadım yüksek sesle, belirsiz uyarılarından usanarak.

Bir cevap beklediğim sırada, yarı kapalı bölmelerden birinde bir hışırtı duydum. İrkilerek derin bir nefes aldım, sırt çantamı

yere bıraktım ve saçlarımı nemli fayanslara değdirmemeye dikkat ederek metal kapının altından bakmak için yere eğildim.

"Orada biri mi var?"

Cevap da yoktu, kovboy çizmeleri de. Klozetin üstüne çömelmediyse, içerideki Morpheus değildi. Ayağa kalktım, kapıyı itip açtım.

Boğulur gibi bir tıslama sesiyle palyaçonun biçimsiz suratı karşıma çıktı. Yeniden oyuncak boyutuna dönmüştü ve klozet kapağının üstünde oturuyordu. Tiz bir çığlık atarak gerileyince çantama takıldım. Dirseğim kâğıt havlu kutusuna çarpınca kutu açıldı. Kahverengi kâğıtlar etrafa saçıldı.

Yere atlayan çılgın oyuncak bana doğru koştu; jilet keskinliğindeki dişleri ortaya çıkmıştı ve birbirine çarpıyordu. Ayakkabılarından biriyle yerdeki kâğıt havlulara basınca kaydı ve düştü. Buna rağmen yavaşlamadan, sürünerek ilerlemeye devam etti. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken etrafıma bakınıp hırlayan ağzından kendimi koruyabileceğim, silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım.

Sırt çantam uzaktaydı ve uzanabileceğim hiçbir şey yoktu. Kirli tavana ve damar misali uzanan pas lekelerine baktım. Kendimi sakinleştirip derin bir nefes aldım ve bu lekelerin kalın iplerden oluştuğunu hayal ettim.

Öfkeli oyuncağı görmezden gelerek lekelere yoğunlaşmaya devam ettim. Tavandan ayrılıp aşağı sarktılar. Daha da odaklanarak iplerin palyaçonun kol ve bacaklarına sarılmasını, onu tıpkı bir kukla gibi bağlamasını sağladım.

Onu artık ben kontrol ediyordum.

Korkum öfkeye dönüştü. Ürkütücü şeyi havada dans ettirdim, sonra iplerin, oyuncağı döndürüp sarı-kahverengi lekelerden oluşan bir kozaya hapsettiğini hayal ettim. Palyaço çığlık attı ve ben daha kozayı kapayamadan, çellosunun sapını kullanarak ipleri

koparıp yere yuvarlandı. Koridora fırlayınca, kapı arkasından savrularak kapandı.

Duvardan titreyerek yere kaydım. Nabzım öfkeyle boğazımda atıyordu. Artık düşünmediğim lekeler, tavandaki yerlerine geri döndüler.

Aynı anda hem sersemlemiş hem de mutlu olmuştum. Tavandaki lekeler tam da istediğim şeye dönüşmüşlerdi; gücümün geri gelmesi kısacık bir an sürmüştü.

Ama neden bu sihri kendi dünyamda kullanmak zorunda kalıyordum? Morpheus'un palyaçosu neden hâlâ buradaydı? Zaten amacına ulaşmamış mıydı?

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Soğuk ellerimi yanaklarıma bastırarak adrenalini bastırmaya çalıştım.

Birkaç dakika geçtikten sonra koridora çıkan kapı yavaşça açılmaya başladı. Dizlerimi göğsüme çekip sihrimi yeniden kullanmaya hazırlandım.

Bir kovboy çizmesinin ucu göründü ve Morpheus içeri girdi.

Rahatlama duygusu bedenimi ele geçirdi ama hemen ardından ani bir öfke hissi onu takip etti.

Beni yerde, kâğıt havluların içinde görünce kaşlarını kaldırdı. "Yuva mı yapıyorsun?" diye sordu. "Uçmaya eğilimin var diye kuş gibi davranmana gerek yok."

"Kes sesini." Ayağa kalkmaya çalıştım ama kâğıtların üzerinde kaydım. Elini uzattı. İstemeye istemeye tutup ayağa kalktım.

Kendimi çekmeye fırsat bulamadan parmaklarımı kavradı ve loş ışıkta kolumu çevirerek parıldayan tenimi inceledi. Bu sihrimin görsel bir belirtisiydi... güçlerimi kullanmamın sonucuydu.

"Vay vay. Neyin peşindeydin bakalım?" diye sordu sırıtarak. Alaycı bakışlarının arkasında gurur pırıltıları dolaşıyordu.

"Sanki bilmiyorsun." Elinden kurtuldum ve göz işaretlerimin ortaya çıkmadığından emin olmak için omzumun üstünden aynaya bakarken ona kaşlarımı çattım. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

diye sordum, öyle hissetmesem de hâlâ normal göründüğüm için rahatlayarak. "Neden sürekli o şeyi ortaya çıkarıp duruyorsun?"

Sessizlik... Aynadaki kafası karışmış görüntüsü beni sinirlendirdi. Bir korsan kadar suçlu olduğunu bildiğim zamanlarda bile tamamen masummuş gibi görünebilme yeteneği vardı.

Dönüp yüzüne baktım. "O şeyi buraya sen getirmediysen de en azından görmüş olman gerek."

"Şey mi?"

"O ucube oyuncağı!"

Sırıtırken Finley'nin yabancı yüzünde tanıdık bir bakış belirdi. "Tamam, okulunun her yerinde içleri oyuncak dolu kutular bulunduğuna göre kabul etmeliyim. Evet, bir oyuncak gördüm. Hatta yirmi tane de gördüm."

"Hastaneye yolladığın palyaçodan bahsediyorum. Bilmiyormuş gibi davranma."

"Hastaneye oyuncak falan yollamadım."

Homurdandım. Tabii ki yolladığını kabul etmeyecekti, buraya getirdiğini de kabul etmeyeceği gibi.

Onu itip kapıdan dışarıya göz attım. Koridorun önce bir tarafına, sonra diğer tarafına. Yardım kutuları dışında hiç kimse ya da hiçbir şey yoktu. Kutuyu kurcalamak için dışarı çıktım. Kanıtımı gösterirsem itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Morpheus dirseğimi yakalayıp beni içeri çekerek kapı ile arama girdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Çözmemiz gereken mozaikler ve kazanmamız gereken bir savaş var."

Ona baktım. "Mozaikler bende değil."

"Anlamadım?" diye soran Morpheus'un sesindeki kızgınlıkla duvara doğru geriledim. Kâğıt havlular ayaklarımın altında kaydı. "Sana tek bir görev verdim. *Bir.* Davamız için bunun ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Omuzlarımı kararlılıkla dikleştirerek başımı salladım. "Önemi yok. Henüz gitmiyorum. O yüzden zorbalığı kes."

"Zorbalık mı?" Gerçek yüzü belirdi. Finley'nin yüz hatlarının ardından hayal meyal görünüyordu. Gözlerinin altındaki mücevherler, biri derisinin altına ışıklar döşemiş gibi parladı. Bunların bağlı olduğu siyah işaretler solgun gölgeler gibiydi. Morpheus'un parıltılı garipliğinin bir yansımasıydı adeta.

"Zorbalık yapmama gerek yok. Harikalar Diyarı'na *geliyorsun*. Kalbin, ruhun zaten orada. İstediğin kadar deneyebilirsin ama kanına işleyen o dünyadan ve serbest kalmak için yalvaran bir güçten kendini uzaklaştıramazsın."

Dakikalar önce palyaçoyla yaptığım tuhaf dansı ve önceki gece söğüt ağacının dallarına yaptığım talihsiz büyüyü düşününce korkuyla sindim.

"Okuldan sonra benimle buluşacaksın," diye devam etti. "Kuzey otoparkında. Mozaiklerini de getir. Onları çözdükten sonra bir sonraki adımımızı kararlaştıracağız. Başka bahane istemiyorum. Sen artık Harikalar Diyarı'na aitsin."

Çenemi dikleştirdim. "Ben kendime aitim ve hazır olana kadar da buradan gitmiyorum."

Morpheus kaşlarını çatınca mücevherleri pirinç sarısı renginde parıldamaya başladı. Cüretkâr ve sabırsızdı. Jeb'in kolyesini inceledi. "Demek kendine aitsin, öyle mi? Bunun şu insan oyuncağınla ilgisi olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bunun İnsani Tuhaflıklar Dükkânı'yla ilgisi var."

Gözleri ilgiyle parlayarak kısıldı. "Bir şey hatırladın, değil mi?"

"Şaşırmış gibi yapma. Onu sen tetikledin."

"Ah," dedi ve bu gözlemimi ne kabul ne de inkâr ederek gözlerinde hülyalı bir bakışla bana baktı. "Güzel zamanlardı. Mutantlar, kelebek kanatları ve neşil raflar."

Öfkeyle ona baktım. "Tam olarak öyle. Ama neşil rafların bunlarla ne ilgisi var ki? Neden bu hatıra?"

Başını salladı. "Neden *bana* soruyorsun? Bunu hatırlamayı seçen senin bilinçaltın. Belki de onlara karşı kazandığın zafer, raflardan daha önemlidir, ha?"

"Sorularımı geçiştirip durmayı kes. Bilmek istediğim... Ne zamandan beri bir şeyin yarısı olmak, herhangi bir şeyde en iyisi olmak anlamına geliyor?"

Dudakları büzüldü. "Safkan bir yeraltı yaratığı olmak, Kızıl'ı üstün yapıyor," diye kabullenince, bencilliğinden duyduğum rahatsızlığı zorlukla bastırdım. "Ama doğru ellerde, zayıflığın da avantajları vardır. Safkan yeraltı yaratıkları olarak sadece elimizde olanları, olduğu haliyle kullanabiliriz. Kraliçe Kızıl gevşemiş sarmaşıkları, zincirleri ya da diğer şeyleri hareket ettirebilir. Ama *sen* cansız bir şeyden tamamen farklı bir şey yaratıp canlandırabilirsin. Masum ve hayallerle dolu insan bir çocukken, hayal gücünü kullanmayı öğrendin. Bu bizim yaşama fırsatı bulamadığımız bir şey."

Başım dönüyor, açıklamasını özümsemeye çalışıyordum. Az önce yaşananlarla tam olarak örtüşüyordu... oyuncak palyaçoyu hapsetmek için su lekelerinden kukla ipleri yaratmıştım. Ayrıca hatıramdaki metal kelebekleri... "Bunu hiç anlamamışımdır. Neden yeraltı yaratıklarının normal bir çocukluk yapamadıklarını." Bununla ilgili bir açıklama beklemiyordum.

Morpheus'un siyah gözleri daha önce hiç görmediğim bir özlemle doldu. "Belki bir gün bunu da tartışırız. Şimdi tek bilmen gereken, Kızıl'la karşılaştığında onu yeneceğine dair inancım. Ne zaman seni üstesinden gelemeyeceğin bir duruma soktum?"

Ona bir liste saymak için ağzımı açtım ama parmağını altdudağıma koyup beni susturdu. Onu ısırmaya değip değmeyeceğini düşünürken çenemi sıktım. Beni durduran tek şey, bundan hoşlanacağından emin olmamdı.

"Kazanmayı hep başarıyorsun," diye üsteledi. "Büyük bir şevkle."

"Bunun için sana teşekkür edemeyeceğim," diye homurdandım.

Cık cıkladı. "Huysuzluk yapmayı bırak. Bunun bana ne yaptığını biliyorsun. Odaklanmamı imkânsızlaştırıyor." Gözlerinin altındaki fuşya kıvılcımları görebileceğim bir süre boyunca gözlerini benimkilerden ayırmadı. Sevginin rengi. "İnsan tarafının en büyük zaafı, fani duygularına ve onların sana ket vurmasına düşkünlüğün. Harikalar Diyarı'na gitmeden önce bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Hiç düşünmeden savunmaya geçtim. "Bunun üzerinde nasıl çalışmayı planlıyorsun?"

"Sen onu bana bırak."

O anda tuvaletin kapısı savrularak açıldı.

Morpheus, ellerini belime koyup beni yakınına çekti. Ondan kurtulmaya çalıştım ama çok geçti. Koridordan süzülen ışık neredeyse kör edici olmasına rağmen, kapıda duran kızın siluetini ve sarı saçlarını seçebiliyordum.

"M?" Taelor'ın sesi sessizliği böldü. "Neden benimle burada buluşmak istedin..." İçeri girip beni tanıdığı anda yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

Morpheus'un dudakları tam bir tatmin ifadesiyle kıvrıldı. Yüzüme kan hücum etti.

Beni oyuna getirmişti.

Ondan kurtulmadan hemen önce alnıma bir öpücük kondurmayı başardı.

Elimin tersiyle alnımı sildim. İçimden öfkeli bir çığlık yükseliyordu ama bastırdım. Daha büyük bir izleyici grubu çekmeme gerek yoktu. Morpheus buna bayılırdı.

"Senden nefret ediyorum," dedim dudak hareketleriyle.

Morpheus bakışlarını benden ayırmadan, "Üzgünüm, güzelim," dedi Taelor'a. "Alyssa beni takip etmiş. Birbirimizi daha yakından tanımamız gerekiyordu."

Taelor'ın ağzı açık kaldı. Kahverengi gözleri şok ve nefretle doldu. Çantamı kaptım ve kızla yüzleşmek için koridorda durdum. "Sandığın gibi değil."

Sonunda alaycı bir tavırla sırıttı. "Eminim öyledir! Jeb'i çok fena kandırdın. Mükemmel, masum, küçük *kaykaycı kız*." Dilini arsenik şişesinin içine sokmuş gibi kelimelerinden zehir damlıyordu.

Morpheus sadece benim görebildiğim kanatları ve azametli duruşuyla onun arkasındaydı. Küçük bir reverans yaptı. Kuklasını yöneten bir kukla ustasıydı. Taelor erkek arkadaşını çaldığım için bir senedir benden intikam almayı bekliyordu ve Morpheus beni feda etmiş, planını uygularken çıkabilecek bütün engelleri yolundan kaldırmak için mükemmel bir yol bulmuştu.

Göğsüm yanıyordu. Taelor'a masumiyetimi kanıtlamam imkânsızdı; bu yüzden onların konuşmalarını duymazdan gelip sadece adımlarıma yoğunlaşarak merdivene yöneldim. Taelor'ın Morpheus'u ne kadar yakından "tanıdığımızla" ilgili detaylıca sorguya çektiğini duymama gerek yoktu. Morpheus daha iyi bir suç ortağı ya da koca ağızlı birini bulamazdı.

Öğle yemeğinin sonunda, tuvaletteki buluşmamızın haberi tüm okula yayılacaktı. Günün sonunda Jenara bunu duyacaktı. Ve bu gece Jeb, olmayan tüm küçük, kirli sırlarımı öğrenmiş olacaktı.

9

ÇAN KULESİNDEKİ YARASALAR

Sekizinci saatteki sanat dersinde gruplara ayrılmış, mezuniyet balosu için süslemeler yapıyorduk. Amacımız, içecek bölümü ve fotoğraf kabini için "büyülü orman" konsepti yaratmaktı.

Öğrencilerden birinin ailesinin elma bahçesi vardı ve iki düzine kadar, bir buçuk metre boyunda, boynuza benzer dallardan oluşan "ağaçlar" temin etmişlerdi. İki haftadır onları sprey boyayla beyaza boyuyor, sim serpiştiriyor ve dik durmaları için onlarla uyumlu, içleri şeffaf taşlarla dolu seramik saksılara yerleştiriyorduk.

Eğlenceli bir projeydi. Bugüne dek.

Taelor'ın tuvalette gördüklerinden sonra kendimi hiçbir gruba dahil olacakmış gibi hissetmiyordum. Yalnız takılmanın sonucu

buydu. Dedikodular ortaya çıktığında, hiç kimse bana inanacak kadar iyi tanımıyordu beni. *Gerçek* anlamda beni tanıyan yoktu.

Sprey boyalar yüzünden başım ağrıyormuş numarası yaptım ve köşedeki masamda tek başıma otururken Jeb'e mesaj attım. Ders sırasında cep telefonu kullanmak yasaktı ama Bay Mason bir süreliğine dışarı çıkmıştı. Geçici olarak yerine bakan kişi ya liselilerden korkuyordu ya da umursamıyordu çünkü elinde telefonu olan tek kişi ben değildim.

Ufak bir hasar kontrolü yapmak için Jeb'e değişim öğrencisiyle tuhaf bir karşılaşma yaşadığımı ve ben açıklayana kadar kafayı yememesini söyleyen bir mesaj attım.

Benzer bir mesaj da Jenara'ya yolladım.

O ve Corbin, Corbin'in annesinin iç mimarlık sunumuna katılmak için öğle yemeğinden sonra okulu ekmişti. Ama işin iç yüzünü anlatmak için birinin onu araması ya da mesaj atması an meselesiydi. İlk benden duyması çok daha iyiydi.

Sınıfın içinde bir sinek dolaştı ve gelip omzuma kondu. *İşleri düzelt, Alyssa.* Fısıltısı kulağımı gıdıkladı. *Çiçekler tehlikeli. Onları durdurmalısın.*

Böceği nazikçe kovaladım. Anlaşılmaz bilmecelerden bıkmıştım. Yeterince derdim vardı.

Çaprazımdaki masadan birkaç kıkırtı yükseldi. Alt sınıflardan dört kız, onların tarafına baktığımda bakışlarını benden kaçırıp dantel örtüler ve beyaz LED'lerle yaptıkları fenerlerle ilgileniyormuş gibi yaptılar. Dantelleri birbirine bağlayıp fenerlerin tepesini yaparken kıkırdamaları arttı. Geçen cuma motoruyla beni almaya geldiğinde Jeb'e göz süzen gruptu bu. Morpheus'la benim sözde yaptığımız şey hakkında mı yoksa erkek arkadaşım gibi harika bir adama rağmen, etrafta yiyişen bir salak olduğumu mu konuştuklarından emin değildim. İki türlü de sohbetlerinin konusu olduğumdan emindim; beşinci dersten beri girdiğim tüm sınıflardaki gibi.

Ensem ve yanaklarım yanıyordu.

Parmaklarımın arasındaki telefonum titredi. Jeb'in cevabına tıkladım.

Hımm... karşılaşma mı? Detaylar ltfn.

Ya kıskanmıştı ya da acelesi vardı.

Altdudağımı ısırarak geçen derste üzerinde çalıştığım yalanı yazdım: *Ailesinin Londra'daki Liddell'larla iyi arkadaş olduğu ortaya çıktı. Beni almaya geldiğinde her şeyi anlatırım.*

Anlatmaktan daha iyisini yapacaktım. Onun önünde bir mozaik yapacaktım. Kanımın sihrini hareket halindeyken görmesini sağlayacaktım. Çıldırma kısmını atlattığımızda belki Harikalar Diyarı'nı ve sevdiğimiz insanları korumak Kızıl ile yüzleşme faslından nasıl konusunda hakkında bir yol bulmama yardım ederdi.

Telefonum yeniden titreşti. *Seni bgn alamayacağım. Röp. bu akşamüstüne alındı. Jen'le glebilirmsn?*

Hayır. Çığlık atmak istedim. Ona her şeyi bırakmasını ve *şimdi* gelip beni görmesine gerçekten ihtiyacım olduğunu söylemek istedim. Ama daha cevap yazamadan sınıfın kapısı açıldı ve Bay Mason içeri girdi. Sınıfın yarısı gibi ben de telefonumu çabucak sakladım. Bay Mason sessizce yerine bakan vekiliyle konuşup onu yolladı.

Bay Mason masasına oturduktan sonra çekmecesinden sanat malzemeleri tedarik kataloğu çıkardı. İçimden gelen masama yatıh etrafımdaki şeylere karışma isteğine rağmen elimi kaldırdım. Pembeye çalan gözlük camının arkasından beni fark etti ve eliyle yanına çağırdı.

Sınıfın önüne doğru yürüdüm. Bir tıslama sesi duyunca durdum. Tıpkı kızlar tuvaletindeki palyaçonun sesi gibiydi. Kaskatı kesilip arkamı döndüğümde uzak köşedeki iki oğlanın bir ağaca sprey sıktığını gördüm.

İlerlemeye devam ettim. Kızlar yeniden kıkırdamaya başlayınca midem kasıldı. Arkamdan bakmaları yüzünden üstüme bir ağırlık çöküyor, yavaş ve tuhaf adımlar atmama sebep oluyordu.

Bay Mason'ın masasına vardığımda bakışlarını bana çevirip gözlüğünü düzeltti. "Alyssa. Seninle mozaiklerin hakkında konuşmak istiyordum." Başımla onaylayarak dolabını gösterdim. "Tamam. Eve götürmem için onları bir kâğıda sarabilir miyiz?"

Ağzı şaşkınlıkla açıldı ama hemen kendini toplayıp ayağa kalktı. "Annen sana söylemedi mi?"

"Neyi?"

"Geçirdiğin kazadan sonra beni hastaneden aradı. Mozaiklerini duymuş, görmek istedi. Ben de cumartesi akşamı toplayıp götürdüm."

Nabzım şakaklarımda atıyordu. *Çalışmalarımı anneme kim söyledi?* Kraliçe Kızıl'ın korkunç katliam sahnelerini gördüğünü düşününce kan beynime sıçradı.

"Yani mozaiklerim annemde mi?"

"Sadece üç tanesi... Hepsini tek seferde arabama taşıyamayacağım kadar ağırdı. Geri kalanını almak için döndüğümdeyse... gitmişlerdi. Çalındılar."

Korkunç bir hisle içim ürperdi. Palyaçoyu ve yatıştırıcının etkisi altındayken örümcek ağlarıyla dolu rüyamı hatırladım. İster inkâr etsin isterse kabul etsin, tüm bunların arkasında Morpheus olmalıydı. Demek ki hastanedeydi, gölgelerin arasında gizleniyordu ve ipleri oynatıyordu. Bay Mason ile annemin konuşmalarını işitmiş olmalıydı. Yani üç mozaiği çalmıştı ve annemin diğer üçüne sahip olduğunu biliyordu. Mozaikleri getirmemi öylesine söylemişti. Yine aklımı karıştırmaya çalışıyordu.

Onun oyunlarını oynamaktan bıkmıştım. Her şeyi itiraf etmediği sürece bugün evimden başka hiçbir yere gitmeyecektim.

"Ne kadar özür dilesem az," dedi Bay Mason. "Nasıl oldu bilmiyorum. Araba yeni. Alarm sistemi birinci sınıf. Ama bir

şekilde hırsız alarmı çalıştırmadan kapıyı açmayı başarmış." Kataloğu alırken yanakları kızardı. "O kırmızı çizgili taşlardan bulmak için tüm tedarik listelerimi gözden geçiriyorum. Sana onlardan almak istiyorum. O zorlu çalışmanı telafi edemem... ama..."

Çalan zil yerimden sıçramama sebep oldu.

Sınıf arkadaşlarım kitaplarını ve çantalarını toplayıp çıktılar. Devasa bir kaya yutmuşum gibi midemde koca bir düğüm vardı. Tek düşünebildiğim şuydu: *Annem biliyor.* Aklımın hâlâ Harikalar Diyarı'nda olduğunu bilmesine rağmen yine de tek kelime etmemişti.

Kataloğu Bay Mason'un elinden alıp masasına koydum. "Kullandığım taşların aynılarını bulamazsınız." Sersem bir halde sırama gidip çantamı aldım. "Ama endişelenmeyin. O mozaikleri yapmak sandığınız kadar zor değil."

Cevap vermesini beklemeden sınıftan çıktım.

Fayans oyuklarına, dolapların altına saklanmış tüm böcekler aynı anda konuşuyormuş gibi bir uğultu vardı kulaklarımda. Bu his beynimi dolduruyordu ve kalabalık koridorlarda yürüdüğüm sırada diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Ben yanlarından geçerken Taelor ile çetesi bana baktı; sanki aramızda görünmez bir duvar vardı. Çarpan dolap kapakları kâğıt yelpazeler gibi hışırdıyordu; konuşmalar, gülüşmeler bir farenin ciyaklamaları kadar küçük ve silikti. Her şeyden soyutlanmıştım.

Öfkem dışında her şeyden... Morpheus da annem de benden bir şeyler saklıyordu.

Ona mozaikleri kimin söylediğini bilmiyordum ama *emin olduğum* tek bir şey vardı. Annem kan dondurucu çalışmalarımı görebilecek kadar duygusal ve zihinsel olarak dayanıklı durumdaysa, bu bilgiyi benden saklarken tam bir çöküş yaşamadıysa, düşündüğüm kadar kırılgan olmayabilirdi.

Onunla geçmişi hakkında *bugün* konuşacaktık.

Dışarı adımımı attığımda yüzüme çarpan ılık rüzgâr ve güneşe minnettar oldum. Kafamdaki uğultu gittikçe azalarak hafif bir vınlamaya dönüştü. Sanki böcekler başka bir şeyle meşgul olmaya başlamıştı. Ya da en sonunda beni rahat bırakıyorlardı.

Bilerek uzun yoldan gittim; böylece fazladan kazandığım sekiz dakika içinde park yeri neredeyse bomboş kalmıştı. Morpheus söylediği yerde, havalı çocukların arabalarını park etmekten kaçındıkları çöp tenekelerinin yanında bekliyordu.

Anlaşılan tuvalet maceramızdan sonra o da sosyal açıdan en az benim kadar dışlanmıştı, tamamen yalnızdı. Gerçi çok da umurunda değilmiş gibi bir havası vardı. Beni görünce güneş gözlüğünü düzeltti ve ödünç aldığı yüzünde alaycı bir sırıtma belirdi.

Harikalar Diyarı'nda ayılan zavallı Finley'yi ve şu anda yaşadığı korkunç şeyleri düşündüm. En azından yanında onu rahatlatacak Fildişi Kraliçe vardı.

Morpheus dövmeli koluyla arkasında duran arabayı gösterdi.

"Modifiye bir Mercedes-Benz Gullwing," dedi. "Bahse girerim daha önce bunlardan birini görmemişsindir."

Bir metre kadar önünde durdum. Etkilenmek için hiçbir sebep yoktu. Bunun için bir peni bile harcadığından şüpheliydim. Büyük ihtimalle sahibinin zihnine girmiş ve öylece almıştı.

Spor araba simsiyahtı ve hiçbir yeri parlamıyordu. Sanki biri karbon kâğıdını almış ve boyanın üstüne sürtmüştü. Jantlar ve jant kapakları bile mat siyahtı. Filmli camlarına şöyle bir göz attığımda koltuk döşemelerinin kırmızı deri olduğunu gördüm. Bu aracın Morpheus'a tam uyduğunu ona belli etmemeye çalıştım: Gotik bir güzelliği vardı, abartılı ve ilginçti.

Gerçekleri öğreneceksem, ondan bir adım önde olmalıydım. Morpheus olumlu ya da olumsuz, her zaman dikkat çekmeyi başarıyordu. Ondan nefret etmemden zevk alıyordu, tıpkı alışıl-

madık hayranlıklarımdan zevk aldığı gibi. Katlanamadığı şey ise ilgisizlikti. Bu, onu hem acınası hem savunmasız bırakıyordu.

Yani benden tam olarak alacağı şey buydu. Kesin ve mutlak bir ilgisizlik.

Bilerek onunla göz göze gelmedim ve onun yerine bakışlarımı kaportanın ortasında cilalı bir oniks gibi duran tek parlak çizgiye yoğunlaştırdım. Dudaklarımı sımsıkı kenetlemiştim; böylece bunca zamandır elinde olan mozaiklerim için bağırmayacaktım.

Tepkim yüzünden Morpheus'un gülümsemesi solunca zevkteh dört köşe oldum. Haksizlığa uğramış gibi yüzünü buruşturup anahtarlığındaki bir düğmeye bastı.

Kilitler açıldı ve iki kapı da hava akımı varmış gibi yukarı doğru kaymaya başladı. Tamamen açıldıklarında tıpkı kanatlar gibi göğe uzanmışlardı. Araba esrarengiz bir şekilde canlı gibiydi, uçan bir yarasa gibi... ya da devasa bir gecekelebeği.

O anda numara yapmayı unutuverdim.

Kanatlar.

Morpheus görkemli bir şekilde gülümsedi. Duman gibi siyah, ince bir pusa benzeyen kanatlarının bir benzeriydi bu. Kapıları ve aynaları gölgede bırakarak, arkasında zarif bir yay çizerek açılmışlardı.

"Senin kullanmana izin veriyorum, aşkım." Derinden gelen sesi baştan çıkarırcasına tenimi yaladı. Şapkasının siperinden görünen kaşlarını beklentiyle kaldırıp anahtarlığı uzattı. Güneş gözlüğünün kenarından görünen gözlerinin altındaki mücevherler altın renkli parıltılar saçıyordu.

Tek düşünebildiğim, kır yoluna çıkıp ağaçlar yanımdan hızla geçene ve Newton'ın ivme kanunu, çimento torbaları gibi göğsüme baskı yapana kadar gaza basmaktı. Ardından camları açacaktım ve rüzgâr beni delip geçecekti.

Tıpkı uçmak gibi.

Damarlarımda, içimdeki karanlıkla beslenen bir heyecan kıvılcımı tutuştu. Gücü, özgürlüğü ve şehveti için Jeb'in motorunu kullanmaktan hoşlanan karanlıkla; sırtımdaki kanat yerlerinin sabırsızca karıncalanmasını sağlayan karanlıkla... Bu, dışarı çıkıp oynamasına çok nadir izin verdiğim tarafımdı.

Harikalar Diyarı'nı, kayıp mozaikleri, annenin yalanlarını ve Morpheus'un oyunlarını unut! Kötü kız oyun oynamak istiyor. Yaklaştım ve Morpheus'un elindeki anahtarı kaptım. "Nereye?" diye sordum.

Sırıttı. "Sen seç. Mozaikleri okuyabileceğimiz özel bir yer olsun."

Çenemi sıktım, asımı oynamaya hazırdım. "Hangi mozaikleri? Annemdekileri mi yoksa senin sakladıklarını mı?"

Gözlüğünü çıkarıp boş gözlerle bana baktı. Oldukça etkileyiciydi. Aslında şaşırmış görünüyordu.

"Bunu anlamayacak kadar aptal olduğumu düşündüğün için aklını kaçırmış olmalısın," dedim. Yanından geçip arabaya bineceğim anda belimden yakalayıp beni çevirdi. Sırt çantam göğsüne bastırıyordu.

Çantamın saplarından tutup beni iyice kendine çekti ve fısıldamak için eğildi. "Kötü bir şaka bu, aşkım." Sıcak nefesiyle saç derim karıncalandı. Askıları omzumdan sıyırınca onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Görünmez kutumu hatırla, Morpheus." Kollarımı kavuşturdum.

"Benim insan adımı hatırla. Alyssa." Somurttu ve içinde ne olduğunu anlamaya çalışır gibi çantamı salladı. Somurtması endişeli bir kaş çatmasına dönüştü. "Burada değiller."

"Şaşırmış gibi yapmayı kes, *M.*" Yanından geçip sürücü koltuğuna oturdum. Sıcak deri, vücut hatlarım için özel yapılmışçasına beni zevkle sardı. Emniyet kemerimi takarken uzun eteğim kemerin tokasına sıkıştı. Eteği kurtarmak için kemeri

açmaya çalışsam da sıkışan kumaş yüzünden yerinden oynatamadım. Morpheus'tan yardım istemeyecektim. Daha sonra bunun icabına bakacaktım.

Arabanın içi nargile gibi kokuyordu ki bu, kızgınlığımı daha da artırdı. Anahtarı yuvasına sokup kontrol paneli aydınlanacak kadar çevirdim ve tüm o parlak gümüş göstergelere, teknolojik özelliklere alışmaya çalıştım.

Çantamı arkamdaki ufak boşluğa fırlatan Morpheus yanımda diz çöktü. Başının üstündeki kapıyı tutarken tabanları asfalta sürtündü. "Çalışmalarının yarısının gerçekten de kaybolduğunu mu söylüyorsun?"

İç çekerek radyoyu açıp gösterge panelinde iPad boyutlarında bir ekran belirmesini izledim. "Ah, yapma. İkimiz de senin hastanede olup herkesi gözetlediğini biliyoruz."

Hoparlörlerden bir alternatif rock parçası yükseldi. Ruh halimin yansıması gibi ateşli ve kızgın bir ritmi vardı. Sesini kısmak için bir düğmeye bastım. "Mozaiklerin geri kalanını alması için Bay Mason'ın içeri girmesini bekledin. Sonra da arabasında bıraktıklarını aldın. Senden başka kim alarmı çalıştırmadan kilitleri açabilir?"

"Kahretsin!" diye gürledi Morpheus. Ayağa kalkıp arabadan uzaklaştığı sırada etrafımdaki hava titreşti. Aceleyle yolcu tarafına yürümesini izlerken, bakışlarım dikiz aynasında asılı duran rakun kuyruğuna takıldı. Açık kapılardan gelen esintiyle kuyruk sallandıkça üstündeki siyah kırmızı çizgiler turuncu ve gri görünüyordu. Kuyruk bana bir yerlerden tanıdık geliyordu. Ben ona dokunmak için elimi uzatırken Morpheus yolcu koltuğuna çöküp kapıları kapadı. Şapkasını çıkarıp gözlüğünü torpidonun üstüne fırlattı.

Parmaklarımı anahtara bastırıp arabayı çalıştırmam için zorladığında tepki vermeye fırsat bile bulamadım. Motor uyluk-

larımı ve baldırlarımı titreten bir kükremeyle çalıştı; her arzumu yerine getirmeye hazır devasa bir canavardı.

Morpheus'a dik dik baktım. Şaşkındım.

"Anneni ziyaret edeceğim," dedi. "Şimdi sür."

Bunu tartışacak değildim. Annemle mozaikler hakkında konuşmayı ben de istiyordum. Ama bunu Morpheus etraftayken yapmak istediğimden pek emin değildim. Göründüğünden daha az kırılgan olsa da, annemin onu görmeyi nasıl karşılayacağını bilmiyordum.

Park yerinden çıkıp mahalleye giden yola saptım. Yaklaşık yarım kilometre sonra tozlu yollar ve tren raylarıyla çevrili banliyö sitelerine açılacaktı. Evime gitmenin uzun yoluydu bu.

Bu rota, sihirli çalışmalarımın neden onun ve Harikalar Diyarı'nın yıkılışı için bu kadar önemli olduğuyla ilgili Morpheus'u sorguya çekmem için fazladan zaman kazandıracaktı bana.

Klima saçlarımı uçuşturdu. Yan aynayı, yolcu koltuğunu görecek şekilde ayarladım, böylece Morpheus'tan gözümü ayırmayacaktım. Yan gözle baktığımda renk değiştiren kuyruğun öne arkaya sallandığını görüyordum.

Çevrede kimsenin olmadığı bir dörtyol ağzında durdum ve tüm dikkatimi yolcuma verdim. "Yani mozaiklerimin kaybolmasıyla senin hiçbir ilgin olmadığını mı söylüyorsun?"

Cevap vermedi. Şapkasını kucağında tutmuş, tüm kasları gerilmiş bir halde dümdüz önüne baktı. Kesinlikle bir şey saklıyordu.

Gözümü ondan ayırmadan ayağımı frenden çektim. Beni durdurmak için elini dizime koyup arabanın önünü işaret etti.

Üç tekerlekli bisiklete binen bir çocuk karşıdan karşıya geçiyordu. Dehşete kapıldım, kalbim hızla atmaya başladı. Kollarım direksiyonun üstünde kaskatı kesildi. Morpheus araya girmese, o küçük çocuğa çarpabilirdim. Onu öldürebilirdim.

"Anlayamıyorum," diye fısıldadım. Çocuk güvenle kaldırıma çıkınca nabzım normale dönmeye başladı.

"Neyi anlamıyorsun, aşkım?" diye sordu Morpheus kapkara gözlerini bana çevirerek.

"O çocuğu ezip geçmeme izin verebilirdin. Onu katiyen önemsemiyorsun. O sadece değersiz bir nefis. Tıpkı Finley gibi."

Umursamaz bir yüz ifadesine büründü. "Arabamı kirletmek istemedim."

Bu duyarsızlığıyla o kadar afalladım ki bir an dörtyol ağzında durduğumuzu unuttum. Karşımızdaki dur işaretinin yanındaki bir Chevrolet kornaya basınca, geçmesi için elimi salladım. "Gerçekten içinde hiç merhamet yok, değil mi?" Kaşlarımı çatarak Morpheus'a baktım.

O da kaşlarını çatarak aynadan bana baktı. Eli hâlâ dizimdeydi, taytımın üstünden bile ağırlığı ve sıcaklığı hissediliyordu.

"Artık çekebilirsin," dedim.

Elini çekmeden önce parmaklarını hafifçe batırdı. "Dikkatli ol. Araba sürmek bir ayrıcalıktır."

"Her neyse, *Büyükanne M.*" Dokunuşunun etkisini silmek için dizimi ovuşturdum. "Senden çok daha uzun süredir direksiyon başındayım. Ve henüz ölmedim."

Kafamda bir plan şekillenirken dur levhasından dönüp sitelerin bulunduğu tarafa yöneldim. Morpheus'un, arabasına insan hayatından çok daha fazla değer vermesi bir adım öne geçmemi sağlamıştı.

Önümüze bir tabela çıktı: LÜKS VE HESAPLI: SONBAHAR MALİKÂNELERİ. Terk edilmiş bir inşaat alanında birkaç bina iskeleti yükseliyordu. Uzaktan bir trenin kederli ve yalnız sesi duyuldu...

"Bu senin evine giden yol değil." Morpheus'un gözlemiyle sırıttım.

"Öyle mi? Küçük bir oyun oynamaya karar verdim," dedim onu kızdırmak için. "Oyun oynamanın hep ne kadar eğlenceli olduğunu söylersin." İlk toprak yola sapıp hızımı artırdım.

Morpheus emniyet kemerini takıp gösterge panelini kavradı. Parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Bundan pek de zevk almıyorum." Gözlerinin altındaki mücevherler telaşını belirten koyu bir turkuvaz renginde parıldadı.

Gaza daha çok bastım. Bir dakikadan az sürede hız göstergesindeki işaret, kırktan yüz ona fırladı. Etrafımızda toz bulutları dönüyordu. Jeb'in motoruyla sayısız kere bu yoldan geçmiştim. Burada nadiren polis olurdu. Raylara kadar dümdüz ve terk edilmiş bir yoldu. Manyak gibi sürebilmek için mükemmel bir alandı. Gaza yeniden yüklendim ve hızı yüz otuza çıkardım.

"Lanet olsun, Alyssa!" Morpheus bir eliyle konsolu, diğeriyle de kapıyı kavramıştı. "Dikkat et!"

Bir çukura girince araba zıpladı. Toprakta dönmeye başladığımızda midem kalktı. Babam bana buzda araba kullanmayı öğretmişti, orada öğrendiklerim hemen devreye girdi. Direksiyonu çabucak diğer yöne kırdım. Saniyeler içinde yeniden arabanın kontrolünü elime aldım.

Morpheus'un zorlukla nefes alma seslerine sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Gaza biraz daha bastım ve bir çukura daha girdik. Ön tampon yere çarpınca çalılara doğru savrulduk. Eğri büğrü zemin boyunca ilerlerken devedikenleri arabanın yan tarafını tırnak gibi çiziyordu.

Morpheus bağırdı.

Yola tekrar girdiğimizde aynadan ona baktım. Çok sevgili şapkası, göğsüne bastırdığı yumruklarının altında dümdüz olmuştu. Çizikler ve göçükler için endişeleniyorsa neden kenara çekmem için beni zorlayıp anahtarları almıyordu?

İşte o anda fark ettim: Bu tepkiyi vermesinin sebebi arabası için duyduğu endişe değildi. Bu saf dehşetti.

Bu yüzden başkalarına Mercedes'ini kullanmaları için izin veriyordu: Çünkü kendisi kullanmaya korkuyordu. Finley'yi taklit ederken kanatlarını kullanamaz ya da gecekelebeğine dönüşemezdi. Daha önce hiçbir zaman, ulaşım için kendinden başka bir şeye güvenmemişti ve bir arabanın içindeyken hız kontrolü onun elinde değildi. Büyük ihtimalle bir teneke kutuya hapsedilip uçurumdan atılıyormuş gibi hissediyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yani... ne yaptığını bilen birinin sürmesine izin vermek çok daha mantıklıydı.

Onu tanıdığımdan beri ilk defa Morpheus kendini tamamen rahatsız hissediyordu. Onu tanıdığımdan beri ilk defa kontrol *bendeydi.*

Yıllar boyunca ne zaman uçmaya gitsek benimle alay etmiş ve beni zorlamıştı; korkudan felç olmuş halde korkunç yaratıklarla ve dehşet verici durumlarla beni karşı karşıya bırakmıştı. Bana hiç acımamıştı.

Şimdi sevinç çığlığı atma ve bazı cevaplar alma zamanıydı.

Gaza basarken gülümsedim. Hem de Cheshire kedisi gibi.

Kahverengi tozlar, nohut büyüklüğünde dolu yağıyormuş kadar gürültüyle camlara ve arabanın yan taraflarına vuruyordu. Tozları temizlemek için silecekleri çalıştırırken kornaya bastım.

"Bu araba olağanüstü! Öyle değil mi, Morpheus? Tıpkı uçmak gibi, değil mi?" Korkusunu gizlemeye çalışırken yanımda kaskatı oldu. Ona bakınca sapsarı olduğunu gördüm; hatta teninin altındaki mücevherler sağlıksız, iğrenç bir tonda parlıyordu. "Sorun ne? Azıcık miden mi bulandı? Her zaman demez misin bunlar yaşadığını gösteren ufak işaretlerdir diye?"

"Lanet olsun! Önüne bak!" diye bağırdı, yaklaştıkça daha yüksek duyulan trenin düdüğünü bastırarak.

Kahkaha atarak dikkatimi yeniden yola verdim. İlerideki yol ayrımından tren yolunu geçtikten sonra doğruca benim mahalleme varacaktık. "Sana ne diyeceğim. Yolun geri kalanında yavaş gideceğim ama iki şartım var. İlki, bugün kızlar tuvaletinde olanlarla ilgili Jeb'le işleri yoluna koyacaksın. Ve ikincisi, mozaiklerimle ilgili gerçeği bilmek istiyorum. Aksi takdirde..." Gazı kökleyince araba öne atıldı.

"Kabul ediyorum." Titreyen parmaklarıyla şapkasını buruşturdu.

"İki şartımı da. Yemin et."

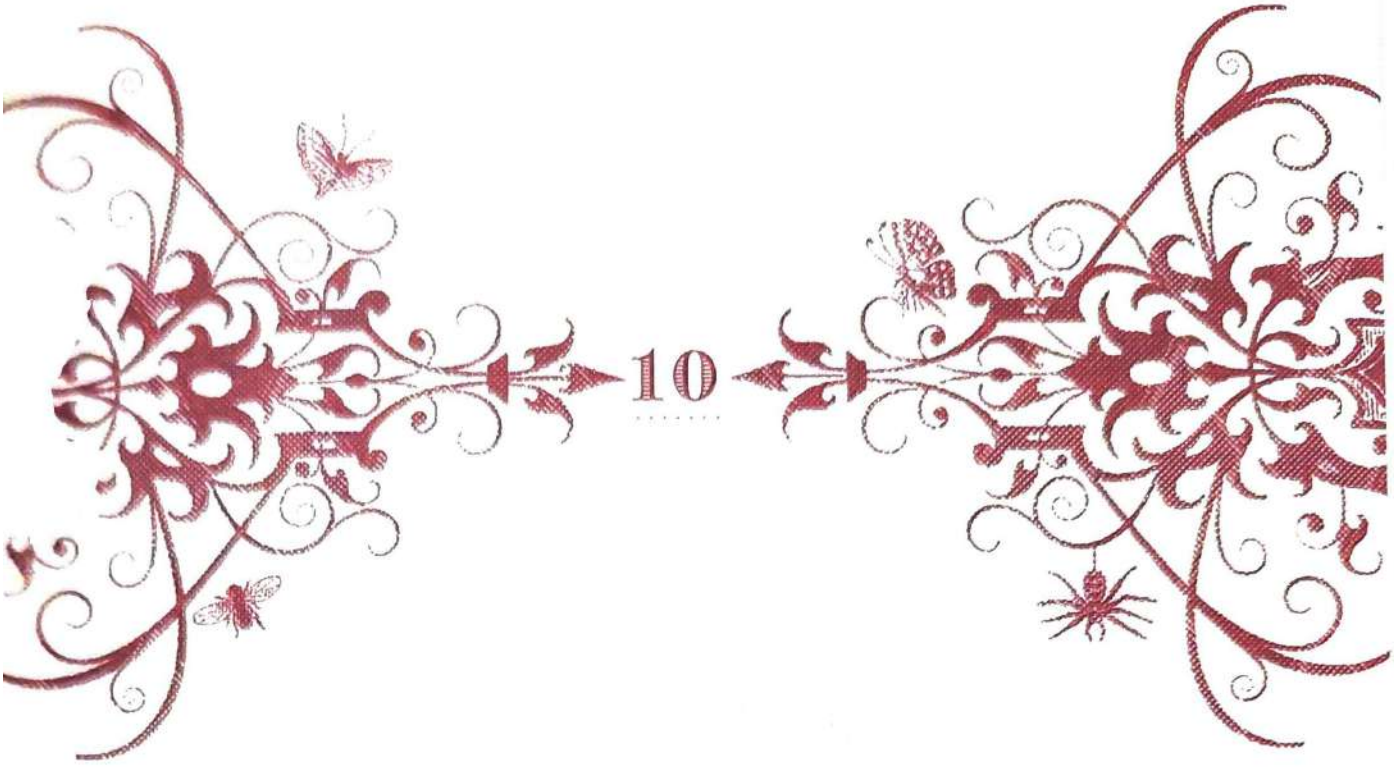
Elini göğsüne bastırıp şartlarımı tekrarladı. "Yaşam büyümün üzerine," diyerek yeminini sonlandırdı.

"Mükemmel. Şimdi, mozaiklerimi anlat."

Şapkasını bacaklarına vurdu. "Gerçekten de bir arabanın alarmını çalıştırmadan içine sızabilecek yetenekteki tek kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun? O mozaikleri en az bizim kadar isteyen biri daha var. Ve o kadın, onları elde etmek için her şeyi yapar."

"Kadın mı?" Başımı itiraz edercesine sallarken hızımı altmışa düşürdüm. "Annem mi? Ama o hastanede, odamdaydı. Nasıl olur da..." Buruşuk şapkasını kucağına koyarken Morpheus'un bana attığı bakış lav sıcaklığındaydı. Sonra gözleri boynumdaki anahtara kaydı.

"*Kızıl*," diye mırıldandım. Bu düşünceyle şakaklarım zonklamaya başladı. "O burada. İnsanların dünyasında."

10

AYNA AYNA

Morpheus yeniden kusacakmış gibi görünüyordu ama bu seferkinin arabayı sürüşümle ilgisi yoktu.

"Kızıl gerçekten de buradaysa," dedi, "işler düşündüğümden kötü demektir. İki krallığın portalları da ona karşı korunuyor. Oralardan geçebilmesi için ya Kızıl ya da Beyaz Saray'ı kontrolü altına almış olmalı. Bu her şeyin dengesini değiştirir. Senin bildiklerinin bir kısmını gördüyse, bulmacayı tamamlamak için mozaiklerinin geri kalanını da elde etmek isteyecektir. Bunları almasına engel olmalıyız. İmgelemlerini önce onun görmesine izin veremeyiz."

Yola bakmak için kendimi zorlarken, sadece ara ara aynadan ona göz atıyordum. "*İmgelemlerim* mi? Neden bahsediyorsun?"

Dişlerini gıcırdatınca Finley'nin şakağındaki yara izi kıpırdadı. "Kızıl kraliyet soyundan en son taç giyen sen olduğun

için, onu artık takmasan bile, taç-büyüsü artık sadece senin damarlarında dolaşıyor. Krallığın tehlikeye girdiğinde bu güç zirveye ulaşır ve sana geleceği gösterme gibi bir yeteneği var. Harikalar Diyarı'nda yaklaşan savaşla birlikte büyü artıyor. Kanın artık bunu taşıyamayacak duruma gelince o da kendi başına bir yol bulup alıcı olarak camı kullanıyor. Yaptığın o mozaikler tıpkı şişelenmiş imgelemler gibi. Kızıl da mozaiklerin anlamını çözmeni istemiyor. Onu mağlup etmek için kullanmandan korkuyor çünkü kendisi de aynı şekilde kullanabilir."

Direksiyonu tutan parmaklarımı o kadar sıktım ki neredeyse yoldan çıkacaktım. "Peki, kanımı ele geçirirse, kendi mozaiklerini oluşturup onları okuyabilir mi?"

"Hayır. Büyü her taç giyen için daima özel bir yol seçer. Senin için bu, sanatsal alandı. Kızıl, safkan bir yeraltı yaratığı. Hayal gücünü ve bilinçaltını serbest bırakmak gibi bir yetenekten yoksun. Sen yarı insan ve bir ressamsın. Senin gücün yaratmak. Bu, onun çok istediği ama asla sahip olamayacağı bir güç. Yine de yaptıklarını çaldıysa ve onları çözerse..."

Sapaktan çakıllı yola dönerken nefesim tıkandı. Evim tren yolunu geçtikten sonra yarım kilometre ilerideydi.

"Bu yüzden onları almak için her şeyi yapar," dedim kalbim korku ve endişeyle dolarken.

Morpheus başıyla onayladı. "Şimdi neden evine gitmek zorunda olduğumuzu anladın mı?"

O anda tren yolunun bariyerleri alçalmaya başlayınca alarm zili çaldı.

"Ağırdan alma" niyetim aklımdan uçup gitti. Annemin güvenliğinden başka hiçbir şeyi önemsemeyecek kadar endişelendiğimden, treni geçip ona ulaşma kararlılığıyla gazı sonuna kadar kökledim.

Motoru kükreyen araba tam gaz öne atıldı ama birden motordan yüksek sesli bir gümbürtü geldi. Mercedes önce sarsılıp titredi ve tam tren raylarının üstünde durdu.

Motor ışığı yanıp sönüyordu. "Ah, olamaz," diye fısıldadım. "Hayır hayır hayır." Anahtarı çevirip gaza bastım. Hiçbir şey olmadı.

"Kahrolası arabayı çalıştır," dedi Morpheus sağındaki pencereden bize doğru gelen yük trenine çaresiz gözlerle bakarak.

Anahtarı tekrar tekrar çevirdim ama motor çalışmadı.

"Yap şunu!" diye bağırdı.

"Yapamıyorum! Ben... sorun ne bilmiyorum!"

Trenin düdüğü yeniden duyuldu ama bu kez yalnız değil, uğursuz bir sesi vardı.

"Çık dışarı!" Morpheus kemerini açtı. Kaskatı kesilmiş titreyen parmaklarımla ben de kendiminkini açmaya çalıştım ama eteğim kemere sıkışmıştı ve kilit açılmıyordu.

Hıçkırdım. Tüm gücümle kumaşa asılırken vücudumdaki her kas gerilmişti. Morpheus kendini konsol ile koltuğun arasına sıkıştırıp eteğimi yırtmayı denedi. İşe yaramayınca onu çıkarmam için bağırdı.

"Sıkışan yer fermuarın olduğu bölüm..." Ölmek üzere olduğumuzu anladığımda nefesim kesildi. "Zamanımız yok!"

Hırlayarak elini benimkinin üstüne kapadı, düğmeye birlikte bastık ama işe yaramadı. "Sihrini kullan, Alyssa!"

Kafam deli gibi çalışıyor, bizi bundan kurtaracak bir şeyler hayal etmeye uğraşıyordu. Ama omurgamdan kafatasıma kadar yükselen panik hissi her şeyi ortadan kaldırıyordu. Titreyerek başımı omzuna dayadım. "Sen git!" Boğazımdan kopan acı çığlık trenin sesini bastırıyordu.

Yaklaşan trenin gümbürtüsü arabanın metal çerçevesini titretiyordu ve Morpheus'a kendini kurtarması için bir kez daha bağırdım.

Ondan sonra tüm duyu ve duygularımı kaybettim. Tren birkaç metre ileride görünüyordu ama duyduğum tek ses kulaklarımda atan nabzımdı. Morpheus, "*Chessi-pisi, biraz yardım et!*" diye bağırdığında bile sesi sanki suyun altından geliyordu.

Gözlerimi kısarken, turuncu ve griye dönüşen rakun kuyruğunun aynada kaybolduğunu gördüm. Kaportanın altından metalik bir gürültü duyuldu. Motor çalışmaya başladı. Ellerim direksiyona kenetlenmiş ama hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Tren birkaç metre ötedeydi.

Morpheus ayağını benimkinin üstünden uzatıp gaza bastı. Tekerlekler dönerek bizi rayların üstünden itip diğer taraftaki yola çıkardı. Tren gümbürdeyip düdüğünü çalarak bizi birkaç saniyeyle kaçırdı.

Morpheus ayağını gazdan çekip el frenine asıldı. Mercedes sessizce durdu. İkimiz de hareket etmiyorduk. Vücudu hâlâ sağ tarafıma yaslanmış durumdaydı, elleri direksiyonun üstündeki ellerimdeydi ve hırıltılı nefesi kulağımın dibindeydi. Ses, his ve ışık gittikçe arttı, ta ki her şey fazla canlı, fazla parlak hale gelene dek.

Canlanmamla birlikte duygularım da geri geldi: Ertelenmiş korku, şaşkınlık, pişmanlık... Çok fazla, çok hızlıydı. Titremeye başladım. Gözyaşlarımı tutamıyordum.

Morpheus kolunu bana doladı. "Bir şeyin yok, çiçeğim," diye fısıldadı kulağıma. "Kullanabilir misin?"

Burnumu çeke çeke başımla onayladım.

"Güzel." Koltuğuna geri döndü ve ona bakmam için çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. "Bir dahaki sefere, *yeraltı yaratığı tarzında* bir çözüm bulmanı bekliyorum."

Gözyaşlarım eline akıyor, makyajım parmaklarına bulaşıyordu.

"Beni bırakmadın," diye mırıldandım inanamayarak. "Beni bırakacağını düşünmüştüm."

Yüzümü bıraktı ve rimelimin bulaştığı elini kotuna silerken kendi tarafındaki pencereden dışarı baktı. "Saçmalık. Araba için kaldım."

Cevap vermeme fırsat kalmadan, turuncu bir sis havalandırmadan dışarı süzüldü. Buharın içinden Harikalar Diyarı anılarımdan hatırladığım bir gülümseme belirdi.

"Chessie?" diye sordum. Hamster boyutundaki yaratığın geri kalanı da cisim buldu ve hatırladığım şekline büründü: Bir kedinin yüzü, bir sinekkuşunun kanatları ve turuncu-gri renkli bir rakunun gövdesi. Uçup gösterge paneline kondu ve diliyle kabarık tüylerine bulaşan yağı bir sincap gibi temizlemeye başladı.

Başımı salladım. "Bekle... yani o sen miydin? İçeri girip motoru mu tamir ettin?" Hapşırdı ve ardından koca yeşil gözlerinden birini kırptı.

Hâlâ dışarı bakarken, "Chessie'nin yeteneği çizerek anlatma," dedi Morpheus duygusuz bir sesle. "Zihninde bir şablon çizerek bir duruma ustalıkla müdahale edebilir ve sonra da onu çözmek için en iyi yolu ayrıntılarıyla planlayabilir. Eşyaları bizim göremediğimiz bir şekilde görüyor, sonra da tamir ediyor."

Kuyruğunun hafifçe sallanmasıyla, Chessie dikiz aynasındaki yerine döndü. Üst kısmı gözden kayboldu ve yeniden bir araba süsüne dönüştü.

Yanaklarımdaki gözyaşı lekelerini sildim. "Eteğinde sakladığın başka sürprizlerin de var mı?" diye sordum Morpheus'a.

Şapkasındaki göçükleri düzeltirken somurttu. "Yeteri kadar getirmediğimden korkmaya başladım. Yeraltı yaratıklarının iyi olduğu bir konu varsa o da pisliği temizlemektir."

"Eh, pislik yapmakta da epey iyiler," dedim.

"Kabul ediyorum. Hatta bazıları epey *büyük* pislikler yapabiliyor." Bana dik dik bakarken kemerini bağladı. "Aklıma yollarda arabaların altında kalan hayvanlar geliyor. Bu sefer daha

dikkatli kullan. Ölürsek ne annene ne de Harikalar Diyarı'na yardım edebiliriz."

Sarsılmış olmama rağmen eve kadar sürmeyi başardım. Garaj yolumuza girdiğimde, her şeyi dışarıdan bile olsa normal ve huzurlu görünce rahatladım.

Raylardayken yaptığı kahramanlık için Morpheus'a bir kere daha teşekkür etmeyi denedim ama yol boyu yaptığı gibi beni geçiştirerek yine "*Araba için kaldım*," dedi.

Ama ben işin aslını biliyordum. Benim için bencilliğini bir yana bırakması ilk değildi. Ayrıca yoldaki küçük çocuğa çarpmamı engellemesinin sebebinin de göstermek istemediği bu yumuşak tarafı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Tabii zihnimdeki resmini sürekli değiştirip durmasaydı...

Kontağı kapadım ve Chessie'nin sallanan kuyruğuna dokundum. "Saklanmaya devam edersen, sen de içeri gelebilirsin." Tüy yumağı, kıllı bir yılan gibi parmağıma dolanıp sıktı, sonra gevşedi. Bu hareketi bana huzur ve sıcaklık verdi.

"Davetiyeye ihtiyacı yok," diye küçümseyerek konuştu Morpheus. "İçeri girmek isterse kimse onu dışarıda bırakamaz."

Emniyet kemerimi çıkarmaya çalıştım. "Hâlâ sıkışmış durumdayım."

Morpheus yaklaşıp elimi tuttu. "Eteğini çıkarmayı deneyelim mi?" dedi kışkırtıcı bir sesle. "Bu kez bunu doğru yapabilecek kadar zamanımız var."

Bu önerisinin altında başka imalar yatıp yatmadığından emin değildim ama söz konusu Morpheus olunca ondan her şeyi beklerdim.

"Unut bunu. Kendim hallederim." Uzaklaşmaya çalıştım ama elimi tekrar kemere yönlendirdi. Parmaklarımı arabanın anahtarının etrafına doladı ve düğmeyle uğraşırken anahtarın çıkıntılarıyla eteğimi çekiştirdi. Birkaç dakika sonra kumaş serbest kaldı, buruşmuş ama sağlam durumdaydı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Benim için zevkti." Gözleri benimkilerle buluştu. Elimi dudaklarına götürdü ve döndürerek bileğimin içini açığa çıkardı. Tenime doğru nefesini verdi, öyle sıcak ve yakındı ki cevap olarak damarlarım yanıp tutuştu. Ardından parmaklarımı son anda açıp anahtarları aldı ve elimi bıraktı. Kendimi toplamaya fırsatım olmadan koltuğuna döndü.

Başparmağımla buruşmuş eteğimi düzeltirken duygularımı da bu kumaş kadar kolayca düzeltmek isterdim.

"Bak..." Sesime yeniden kavuştum. "Deli gibi sürerek seni korkuttuğum için üzgünüm. Korkularınla böyle pervasızca oynamamalıydım."

Kapısını açtı. Kapı, menteşelerinden yukarı doğru yükselirken bir ayağını yere koydu ve omzunun üstünden bana baktı.

"Özür dilemek mi istiyorsun?" Sırıttı. "Neden ki? Herkesin kendine karşı kullanılabilecek bir şeyi vardır. Sen doğuştan içinde olan merhamet hissini bir kenara attın ve istediğini elde etmek için *benim* zayıflığımı kullandın. Bu iyi bir hamleydi. İçgüdülerini dinledin ve a koçluk yapmama gerek kalmadan kendi engellerini kaldırdın. Bu iyi bir şey. Kızıl'ı yenmenin tek yolu acımasız olman. Büyülü olsa da olmasa da hiçbir savaş meydanında merhamete yer yoktur." Arabadan indi. Demin yaşadığımız olaydan sonra kendine gelmek istermiş gibi sallandı. "Beni kendi çıkarına göre nasıl kullanacağını biliyorsun, ben de seni biliyorum. Ödeştik."

Hayır. Asla ödeşmeyeceğiz.

Daima birbirimize üstün gelmeye çalışacaktık. Bundan hoşlandığımı itiraf etmeyeceğim gibi bunu yüksek sesle de dile getirmeyecektim ama içimdeki ilkel, güçlü yanım bunu arzuluyordu ve hep de arzulamıştı.

"Bekle." Mercedes'ten indim, çantamı aldım ve kapıları kapamak için uzaktan kumandaya bastım. "Annemi görmeden önce

hikâyemizi düzgün kurmalıyız. Sen okuldaki değişim öğrencisisin ve benim çalışmalarımı görmekle ilgileniyorsun. Böylece ondaki mozaiklerin bahsini açabileceğiz."

Kollarını arabanın tavanına yaslayıp gözlerini bana dikti. Siyah gözlerinin altındaki mücevherler şapkasının gölgesinde parıldıyordu. "Peki ya maskenin altındaki gerçeği görürse? O da seninle aynı kandan."

"Hallederiz," dedim o kadar kolay olmayacağını bilsem de.

Garaja yürümeye başladığımız sırada, yan kapıdan gelen bir bağırış bizi durdurdu.

"Selam." Bir omzunda elbise çantası, diğerinde ise dikiş malzemelerinin olduğu torbayla Jen bize doğru koştu. Bana hazırladığı balo elbisesinin üstünde son dakika değişiklikleri yapacağımızı tamamen unutmuştum. Morpheus'u tepeden tırnağa süzdü. "*M?*"

Şaşırmış görünüyordu ama kızgın değildi; demek ki öğlenki sözde kaçamağımızı henüz duymamıştı.

"Selam, Jen." Omuz çantamın askılarıyla oynayıp Morpheus'a bakmamaya çalıştım. "Mesajımı aldın mı?"

"Ah, üzgünüm," diye yanıtladı. "Öğle yemeğinde şarjım bitti. Telefonum evde, şarjda." Dikkati yeniden Morpheus'a kaydığında o meraklı parıltı hâlâ gözlerindeydi.

"İyi günler, yeşil göz." Şapkasına hafifçe dokundu ve Jen'e kalp durduran gülümsemelerinden birini gönderdi.

"Ah, selam." Jen bana döndüğünde yanakları da saçlarıyla aynı tonda pembeleşmişti. "Bugün seni ağabeyim almayacak mıydı?"

En azından bir mazeret uydurup bugün söylediğimden daha fazla yalan söylemek zorunda kalmayacaktım. "Dergi, onunla yapacağı röportajı bugüne almış. Mor... M beni eve getirmeyi teklif etti. Ailenin eski bir dostu." Evet, *eski* demekle biraz hafife alıyordum; ya *dost* demekle? Bu pek de durumu karşılamıyordu. "Demek istediğim, ailesi, bizimkileri yıllardır tanıyor." *Rahat-*

sız ediyor demek daha doğruydu. Ayaklarıma baktım. "Anneme selam vermesi için çağırdım."

"Senin neyin var?" diye sordu Jen. "Sanki sizi arabasında yiyişirken yakalamışım gibi davranıyorsun."

Morpheus kahkaha attı. "Doğru zamanlama her şeydir, değil mi?"

"Ne demek bu?" Jen ona döndü.

Morpheus bakışlarımı yakaladı. "Birkaç dakika önce gelseydin, bizi yakalayabilirdin. Ellerim Alyssa'nın eteğinin içindeydi."

Jen, ona öldürücü bir bakış fırlattı ve eteğimin fermuarının etrafındaki kırışıklıklara kaşlarını çatarak baktı. "Neler oluyor, Al? Neden böyle darmadağın haldesin?"

Morpheus'u yumruklama isteğimi bastırdım. "Bay Mason'ın mozaiklerimden üçünü kaybettiğini öğrendim," dedim Jen'in suçlayıcı bakışlarını yatıştırmak için. "Çok üzgündüm." Vurgulamak için kurumuş rimel izlerimi sildim.

Jen'in ifadesi yumuşadı ve başparmağıyla dağılmış göz makyajımı silmeye çalıştı. "Peki, bunun eteğinle ne ilgisi var?"

Morpheus'a o kadar sert baktım ki adeta gözlerimden ateş fışkırdı. Bu benim hatamdı. Ona sadece Jeb'le aramı düzeltmesi için yemin ettirmiştim, Jenara ile değil. Bu da demekti ki, dünyamı karıştırmak için hâlâ onu kullanabilirdi. "Emniyet kemerine sıkıştı, o da kurtulmama yardım etti."

"Ah." Jenara küçümser gibi bir kahkaha attı. "*Ellerini eteğinin içine sokmuş.* Çok komik." Morpheus'a döndüğü sırada iğneleyici tavrında bir gerginlik vardı. "Benden tavsiye. Ben olsam Jeb'in yanında bu şakayı yapmazdım. O benim aksime mizahtan anlamaz... aslında 'önce yumruk at sonra sor' şeklinde hareket eder."

"Aşırı korumacı eğilimlerinin farkındayım," dedi Morpheus.

"O nasıl oluyor?" diye sordu Jen, elbise çantasını boynuna boğa yılanı gibi dolarken. "Ağabeyimle sadece bir kere karşılaştın. Ve o kesinlikle iyi bir gün değildi. Al neredeyse boğulmuştu."

Morpheus şapkasını çıkardı ve şapkanın siperini ellerinin arasında döndürdü. Şapkasını zarafetle, Jen'e saygı gösterircesine çıkarmıştı ama numara yaptığını biliyordum. "Elbette. Ne kadar endişeli ve ilgili olduğunu gördüm." Morpheus bana baktı. "Onun için dünyanın sonuna kadar gideceği çok belli."

Geçmişi hatırlayınca boğazım düğümlendi. "Ben de aynı şeyi onun için yaparım."

"Bu yüzden ikiniz birlikteyken bu kadar harikasınız." Jen gülümsedi ve bir kolunu benimkine dolayarak yeniden benim tasasız en iyi arkadaşım oluverdi. "Peki, elbiseni görmeye hazır mısın? Kuru temizlemeciden yeni geldi ve son dokunuşları için bekliyor."

Morpheus şapkasını yeniden başına geçirdi ve rahat bir tavırla köşesini hafifçe eğdi. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Jen'in burada olması işleri daha karmaşık hale getiriyordu. Annemi kenara çekip Morpheus'un aile dostu olmasıyla ilgili yalanımı devam ettirmesi için ikna etmem gerekecekti. Bunu yapabilmek için de kim olduğu hakkında ona tamamen dürüst davranmak zorundaydım. Kraliçe Kızıl'ın muhtemelen benim dünyama gelmiş olması ve tamamen hazırlıksız olduğum savaş üst üste gelince beynim duracak gibi olmuştu.

Garaja giden yolu gösterip kilidin tuşlarına basarken saç diplerimden boncuk boncuk terlemeye başladım. Morpheus, bahçe aletleriyle dolu kovalara bakmak için duraksadı.

Jen yanında durdu. "Al, bu kovaları eskiden mozaiklerinde kullandığı böcekleri yakalamak için yapmıştı. Taşlarla çalışmaya başlamadan önce."

Morpheus cevap vermedi; gözlerini dikip kovalara bakmakla yetindi. "Aslında göründükleri kadar rahat değiller," dedi huysuz bir somurtmayla.

Bir sene önce, gecekelebeği formundayken bunun içinde geçirdiği geceyi kastediyordu ama Jen'in bunu bilme ihtimali yoktu.

Jen kıs kıs güldü. "Gerçekten mi? Bunu sana böcekler mi söyledi? Onlarla konuşabiliyor musun?"

"Alyssa'ya söylemiş olmaları lazım," diye cevap verdi, "ama o dinlememeyi seçti."

Jen kahkaha attı.

Garajın içinde saklanan birkaç böcek beni azarlamak için bağırdıklarında yüzümü ateş bastı:

Biz ona söyledik, evet...

Bizi hiç dinlemedi. Şimdi bile ona anlatmaya çalışıyoruz...

Çiçekler, Alyssa. Onların bizden daha fazla kazanmasına izin veremezsin.

Sen kraliçesin... durdur onları.

Çiçekler ile böceklerin aynı takımda olduklarını düşünürdüm. Yıllar boyunca Harikalar Diyarı'yla bağlantım olmuşlardı. Şimdi birbirleriyle kavga mı ediyorlardı?

Kızıl'ın saldırısıyla ilgili bir şey olmalıydı.

Jen garaj kapısından oturma odasına geçti. Morpheus şapkasını sinir bozucu bir jestle eğdi ve önden buyurmam için yol verdi.

Böceklerin susması rahatlatıcıydı ama bu rahatlık, oturma odasının boş olduğunu gördüğümde çok uzun sürmedi. Duvardaki klimadan ağır bir rutubet kokusu geliyordu. Ahşap duvar kaplamaları odayı küçük ve karanlık gösteriyordu. Annemin Harikalar Diyarı hazinelerini içinde sakladığı (odamdaki Lewis Carroll kitapları dışında hepsi gitmişti artık), fitilli kadifeden,

eski püskü ve üstüne papatyalar işlenmiş, babamın en sevdiği koltuğunun üstünde katlanmayı bekleyen temiz havlular ve bezler duruyordu.

"Anne?" Sırt çantamı yere bıraktım ve mutfağa göz attım. Tezgâhın üstüne soğuması için bırakılmış çikolatalı kurabiyelerin kokusu geliyordu.

"Nerede acaba?" dedim dalgın dalgın ama o sırada misafirlerim duvarlarını böcek mozaiklerimin süslediği koridora çıkmışlardı.

Babam bunları eyalet festivalinde kazandıkları ödülden sonra asmıştı. Şimdi de annemle yalvarmamıza karşın indirmeyi reddediyordu. Fazla duygusal düşünüyordu ve bunlardan neden hoşlanmadığımızı tam olarak açıklayamadığımız için hep o kazanıyordu.

"Sana yetenekli olduğunu söylemiştim," dedi Jen, omzundaki askıyı düzeltirken.

Morpheus sessizce başını salladı.

Jen, en sevdiği parçanın önüne gitti: *Kışın Kalp Atışları.* Karanfil ve gümüş cam boncuklar ağacı oluşturuyordu. Her dalın ucuna iliştirilmiş kırmızı kış böğürtlenleriyle ağaç adeta kanıyordu. Zemini ise parlak siyah hamamböcekleri oluşturuyordu.

Morpheus sayarmış gibi böğürtlenlere nazikçe dokundu. "İhtişamlı bir rüyadan çıkmış gibi." Omzunun üstünden bana baktı. Sesinde gurur ve nostaljiye özlem vardı.

Bu ağacın aynısı Harikalar Diyarı'nda vardı. Gövdesi elmasla kaplıydı ve dallarından yakutlar sarkardı. İkimiz de çocukken, Morpheus bir rüyada beni oraya götürmüştü. Bilinçaltımdaki hatırayı serbest bırakmanın bir yolu olarak yıllar sonra bu görüntüyü yapmıştım.

Mozaiklerimin tümü Harikalar Diyarı manzaralarını ve Morpheus'la yaşadığım anları temsil ediyordu. Sanatıma ilham

verdiğini ya da *musallat olduğunu* bilmenin, egosunu okşadığından hiç şüphem yoktu.

Musallat olmak çok daha iyi bir kelimeydi.

"Tamam. Haydi Al." Jen yatak odama yöneldi. "Balo yarın. Bu elbise kendi kendini düzeltmeyecek."

Peşinden odama gitmeden önce annemlerin odasına başımı uzattım. Annem ne orada ne de ebeveyn banyosundaydı. Bu çok garipti. Sanki birkaç dakika önce buradaymış gibi havada parfümünün kokusu vardı. Okuldan geldiğimde daima evde olurdu. Araba kullanmazdı bu yüzden biri onu almış olmalıydı.

Ya da daha kötüsü, biri onu zorla götürmüştü.

Morpheus'a işaret ettim. Parmağını, dokunmamaya dikkat ederek *Katil Ay Işığı* tablomun üstündeki mavi kelebeklerin üstünde dolaştırıyordu ve ben boğazımı temizleyene kadar tamamen yaptığı şeye gömülmüştü.

Başını kaldırdı. "Bir şeye mi ihtiyacın var, aşkım?"

Omzumun üstünden odama baktım. Jen, torbasını açmış ve mezura, dikiş tebeşiri, yüksük, toplu iğneler çıkarıp yatağıma koymuştu. Tekrar Morpheus'a döndüğümde, son böcek mozaiğimin önüne gelmişti bile.

"Kızıl buraya gelmemiş," dedi daha ben endişemi dile getirmeden. "Her şey çok düzenli. Onun olduğu yerde nasıl bir kaos oluştuğunu bilirsin. Ayrıca, o senin zihninin içini görmek istiyor. Evini bulsaydı bu mozaikler de gitmiş olurdu."

Söyledikleri korkularımı biraz yatıştırdı ama yine de onu yalnız bırakmak istemedim. "Morpheus," diye fısıldadım.

Yeniden bana baktı.

"Burada işleri berbat etme. Söz ver bana."

Sözüme alınmış gibi somurttu. "Yemin ederim. Sen arkadaşının dikkatini dağıt, ben de etrafa bakınayım. Belki annen bir not bırakmıştır."

Çekinerek de olsa, etrafa bakınması için onu yalnız bıraktım ve odama girip kapımı kapadım. Panjurun aralıklarından güneş ışıkları süzülüyor, havada uçuşan tozları açığa çıkarıyordu. Her şey yerli yerindeydi: Köşede boy aynam, Jeb'in duvarlarda asılı resimleri, hafifçe uğuldayan akvaryumdaki yılanbalıklarım. Yine de ensemdeki tüyler hâlâ yatışmamıştı. Annemin parfümü burada, evin içindeki her yerden daha yoğun hissediliyordu. Sanki tam önümde dikiliyordu ve ben onu göremiyordum.

Ürperdim.

"Evet, benim tepkim de böyleydi." Jen sırıttı ve elbisenin üstündeki naylon kılıfı sıyırdı. "Sonunda filmdekinden çok daha iyi olmuş, değil mi?" Elbiseyi kucağına aldı.

Elbise tıpkı gözümde canlandırdığım gibiydi ve takdir edercesine iç çektim.

Jen'le baloda giyeceğimiz "peri masalı" kostümümüz için beyin fırtınası yaparken emin olduğum tek bir şey vardı: Hiçbir şekilde prenses elbisesi giymeyecek ya da daracık, parlak pullu bir peri olmayacaktım.

Aklım sürekli Jeb, Corbin ve Jenara ile izlediğimiz *Vegas'taki Zombi Gelinler* isimli berbat korku filmine kayıyordu. Oradaki narin elbise, sırtı açık korsesiyle, zarif bir şekilde parçalanmış ve mezarın mavi-gri küfüyle lekelenmiş dökümlü bir etekten oluşuyordu. Tarif edemeyeceğim kadar hoşuma gitmişti.

Korkunç ve güzel şeylerdeki suç ortağım Jen, elbisenin benzerini yapmakta ısrar etmişti. İnternetten örnek olarak bulduğumuz bazı resimleri kullanarak birkaç eskiz çizmişti ve bir kopyasını çalıştığımız ikinci el mağazasındaki patronumuza vermişti. Persephone, ne zaman yeni ürünler için ev satışlarına gitse buna benzer gelinlikler araştırmıştı ve sonunda yirmi papele bir tane bulmuştu: straplez, beyaz saten, pullu ve incili... Klasik cazibenin mükemmel bir örneğiydi. Hatta uzun, yerleri

süpüren bir kuyruğu bile vardı. En güzeli de bana sadece bir beden büyüktü.

Makas, birkaç dikişle daraltma, Jeb'in stüdyosundan bir havalı boya tabancası ve birkaç damla unutmabeni çiçeği rengi boyayla Jen bir şaheser ortaya çıkarmıştı.

Eteğin ucundan minik üçgenler kesip fistolu bir kenar yapmıştı. Hassas sateni aşındırarak desen yapmış, fistoları solmuş çiçek yaprakları gibi kırışık bırakmıştı. Son olarak da boya tabancasına koyduğu simli boyayla kesik uçların, kalp şeklindeki göğüs dekoltesinin ve korse ile eteğin pilili katlarının dikişlerinin üstünden geçmişti.

Sonuç parıltılı, karanlık ve çürüğümsüydü.

Jen elbiseyi sağa sola hareket ettirince çiçek yapraklarından kenarları hışırdadı. İçimde yıllardır hissetmediğim bir şey cız etti: Süslü püslü giyinmece oynamanın heyecanı.

"Eyvah! Başımız dertte," diye dalga geçti Jen, dile getiremediğim minnettarlığımı fark ederek. "Bu gördüğüm heyecan mı? Alyssa Gardner bir elbise ve taç giyerek yaşıtlarıyla takılmayı hevesle bekliyor olabilir mi? Bu kesinlikle kıyametin yaklaştığının bir işareti."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elbiseyi yatağa serdi ve naylon kılıfı sallayarak içinden menekşe rengi, fileli iç etekliği çıkardı. Bu bana fırtınadan sonra, bulutlar açılıp güneş ortaya çıkmadan hemen önce ufukta beliren yanardöner sisi anımsattı.

"Sana söylemem gerek, Al. Sözünden caymadığın için gerçekten çok mutluyum."

Yanılıyordu. Sözümden cayacaktım. Ama bunu isteyerek yapmayacaktım.

Bunların hiçbiri yıpranan sinirlerimi yatıştırmadı. Annem, kanlı mozaiklerim ve Kızıl konusunda endişeliydim... Jeb'e gerçeği anlatmaktan ve onu benim yerime Ivy ile vakit geçirmek üzere yalnız bırakmaktan endişeliydim. *Her şey* hakkında endişeliydim.

Yapmam gereken son şey, aptal bir dans hakkında umutlanmaktı.

Her şey yolunda ve normalmiş gibi davranmaya devam edemiyordum.

"Haydi, şimdi de şu çizmeleri görelim," dedi Jen, bir ay kadar önce internetten bulduğum, dize kadar gelen platformlu çizmeleri kastederek.

Mekanik hareketlerle çizmeleri dolabımdan çıkardım. İç çamaşırlarım kalana kadar soyunduktan sonra iç etekliği başımdan geçirip lastiğini belime göre ayarladım. Ardından elbiseyi giydim ve Jen arkadan fermuarımı çekti.

Yatağın kenarına oturup çizmeyi dövmeli sol ayağıma giyerek elimi sentetik derinin üstünde gezdirdim. O da elbiseyle aynı tonda solgun mavi-griye boyanmıştı. Dokuz santimlik topukları ve bacağım boyunca ilerleyen kopçalarıyla, prenses olmaya engel her şeye sahipti.

İki çizmeyi de bağlayıp menekşe rengi parmaksız eldivenlerimi dirseklerime kadar çektiğimde, yarım ağızla, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum Jen'e.

Sırıtması hem gururlu hem de komplocuydu. "Tüm o sahte kurbağa prenseslerin seni gördüklerinde orta yerinden çatlayacağını düşünüyorum." Ayağa kalkmama yardım ederken kahkahalara boğuldu. Tasasız bir kahkaha atmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ama tekdüzeliğini ve sahteliğini bastırdığımdan emin değildim.

Jen, yerinde sabit kalması için korseye diktiği şeffaf sutyen askılarını ayarladıktan sonra, başıma yapay karanfil ve unutmabeni çiçekleriyle yapılmış bir taç yerleştirdi. En ufak detaya bile dikkat etmişti. Hatta çiçeklerin arasından sarkan ve bir duvak gibi boynumdan aşağı dökülen sahte örümcek ağlarına kadar.

Beni aynaya döndürdüğünde nefesim kesildi. Omzumun üstünden görünen yüzü, benim kadar etkilenmiş görünüyordu.

Elbise tıpkı hayal ettiğim gibiydi. Hatta daha da iyiydi çünkü Jen etek uçlarını fistolayarak modernleştirmiş, böylece dizlerimin üstüne çıkan etek, çizmelerimi de ortaya çıkarmıştı. File iç eteklikle elbisenin ucu yere çok az değiyordu, böylece dans ederken ayağım takılmayacaktı.

Daha doğrusu *takılamayacaktı* çünkü gerçekten baloya gitmeyecektim.

Korsemin içinden Jeb'in madalyonunu çıkardım. Anahtar kolye de ona takılmıştı. Tıpkı iki kimliğim gibi iç içe geçip çözülemeyecek biçimde düğümlenmiş iki zincire baktım.

Jen tacımı düzeltti. "Şimdi bana, *kendi* düşünceni söyle."

Yakında gideceğimi ve tüm bu yaptıklarının bir hiç için olduğunu biliyor ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu şaheser için hem çok zaman harcamıştı hem de büyük bir sevgiyle çalışmıştı. "Sen bir dâhisin," diye fısıldadım. "Mükemmel olmuş."

Arka tarafı kabarttı. "Maskeyi takana kadar bekle." Yatağın üstünde duran, elbiseye uyması için boyanmış beyaz saten, yarım maskeye göz attım.

"Jeb'in perilerinden birinin canlanmış hali gibi görüneceksin. İkiniz, gecenin sonunda taç giymiş kral ve kraliçe olursanız hiç şaşırmam."

Sözleri bana, omuzlarımda şeffaf kelebek kanatları olan, mücevherlerle süslü bir elbise giydiğim ve gerçekten de karanlık bir peri kraliçesi olarak tahta çıktığım günü hatırlattı. Hangi unvanın –okuldakinin mi yoksa yeraltındakinin mi– daha fazla prestij, izleyen daha fazla göz ve daha fazla baskı anlamına geldiğine karar veremiyordum. Harikalar Diyarı'ndaki o dakika, benim geleceğimi, geçmişimi... ve şu anda olduğum kişiyi değiştirmişti. Balo gecesinin de hayatımı değiştirecek bir şey olduğunu düşünüyordum. Jeb'le sonunda her anlamda birlikte olacaktık.

Ama bunların hepsi yalandı. Gerçek beni tanımıyordu, sadece bir yarımı biliyordu. Diğer yanımla henüz barışmamıştım. Bunu yapmadan da birine gerçekten nasıl bağlanabilirdim?

Zamanımı boşa harcamaya ve şu anda ulaşamayacağım bir deneyimi arzulamaya bir son vermeliydim.

"Jeb'in mezar taşı smokini ne durumda?" diye sordum, korkuya kapılmamaya çalışarak. Sonuçta Jen'i oyalamam gerekiyordu.

"Sadece biraz daha eskitmem lazım," diye yanıtladı, tek kaşını komik bir tavırla kaldırarak. "Ve ölsen bile baloya gitmeyeceğini söylediğini düşünürsek, bu sözünü yutman gerekiyor çünkü balodaki en seksi ölü çift siz olacaksınız."

Aynadaki görüntümde, saçımdaki kırmızı tutamın örümcek ağı duvağıma takıldığını ve tıpkı Jeb'in kozanın içindeki cesedini kurtarmak için kullandığım kılıç gibi göründüğünü fark ettim. Boğazımdan yükselen inlemeyi zorlukla bastırdım.

Belimdeki küçük boşluğu kapatmak için küçük bir pili yapıp iğneleyen Jen, aynadaki yansımamı süzdü.

"Şu M olayı çok tuhaf," dedi iğne kutusunu karıştırırken. "Londra'da kimseyi tanımadığını sanıyordum. O da tahliye borusundayken Jeb'e seni tanıdığından hiç bahsetmemiş. Aile dostu olduğunuzdan da." Birkaç toplu iğneyi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ihtiyacı olduğunda ağzındaki iğnelerden alıp korsemi belime göre ayarlamaya devam etti.

"Annem kızken tanışmış onunla."

Jen'in gözleri büyüyünce ağzım açık kaldı. Bunu söylediğime inanamadım.

"Yani *babasıyla*. Annem babasıyla tanışmış. M ve ben hiç karşılaşmamıştık, o yüzden o gün beni tanımamış."

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.

"Ah," diye mırıldandı Jen iğnelerin arasından. Pilileri sabitlemek için elbiseyi çekiştirdi, kullanmadığı iğneleri kutusuna tükürüp ayağa kalktı. "Pekâlâ, İngiliz kovboyumuzun senin için

ağzının suyu akıyor. Jeb geldiğinde işler gerçekten de çok ilginç bir hal alacak. Erkeklerin, bu gibi şeylerin kokusunu almada kendine özgü bir yetenekleri var."

Tuvaletteki olayı anlatmak için mükemmel bir zamanlamaydı. İzlerimi kapamak için başka bir yalan daha söylemenin tam sırasıydı. "Benden *o şekilde* hoşlandığını sanmıyorum. O sadece biraz... eksantrik."

Jen dikiş malzemelerini toparlarken güldü. "Sen ne dersen de, inkâr kraliçesi."

Ona cevap vermeye, yalan söylemeye ya da gerçekleri anlatmaya fırsat bulamadan odadan çıktı.

Neredeyse bir yıldır içimde tuttuğum sırların ve üstüne eklenenlerin ağırlığıyla, elbisem dışında sevebileceğim bir şey görmeyi umarak aynaya baktım. Çünkü şu anda, en sevdiğim kişi kendim değildim.

Yansımamın etrafında güneşin turuncu ışıklarıyla turuncuya boyanmış toz zerrecikleri uçuşuyordu. Dağılmış bir büyünün parçaları gibi süzülüyorlardı. Balo için anti-prenses olmak istemiştim. Yeraltı yaratığı gibi görünerek bunu başarmıştım da. Bir peri masalının zıttı olan her şeyle...

Annemin neden giyim tarzımdan hoşlanmadığı bir anda kafama dank etti. Çünkü beni onlar gibi gösteriyordu.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. İki dünyamın parçalarını zorla bir araya getirmeye çalışan Morpheus değildi. Bendim. Hem de en başından beri. Ve bunun ihtiyaçtan kaynaklı bir seçim olmadığını da anlamaya başlıyordum.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki toz zerrelerinin havada birleşip minyatür bir kedi şekli aldığını güçlükle fark edebildim. Çırpınan kanatlar beni trans halimden çıkardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Chessie yanımda süzülmeye başladı; sivri dişli gülümsemesi meraklı ve kocamandı. Çığlığımı

bastırarak aceleyle kapıyı kapamaya gittim ve ben onu yok olmaya ikna edemeden Jen içeri girerse diye kilitledim.

Onunla yüzleşmek için dönerken saten ve fileler hışırdadı. "Kimsenin seni görmesine izin veremeyiz," diye fısıldadım. "Haydi saklanacak bir yer bulalım, tamam mı?" Eldivenli elimi uzattım.

Dantelin üstüne yerleşti. Tıpkı küllerin üstündeki közler gibi gri ve turuncu renkli kürkü parıldıyordu. Onu dolabıma taşıyıp bir çekmeceyi açarken, kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Onu yumuşak çorapların üstüne bırakıp başını okşadım. Çekmeceyi kapamadan yeniden havaya fırladı, kanatları bir karaltı gibiydi. Gülümsemesi genişledi, ön patisiyle beni çağırdı ve kıvrılıp boy aynamdan içeri girdi. Ortadan kaybolmadan önce gördüğüm son şey kuyruğuydu.

Bir anlığına, gittiği yerin yansımasını gördüm: Karanlık sisli bir vadinin üstünden geçen ve diğer ucunda tuhaf bir köy bulunan metal bir köprü. Sonra ayna kırılıp çatladı, parçalandı ve sadece benim parçalanmış yansımalarımı gösterdi.

İçimdeki tüm alarm zillerine rağmen, bir elimi çatlakların arasına uzattım ve temas ettiğim anda geriye doğru sıçradım. Kırık aynanın erimiş metal ve karmaşık bir anahtar deliğine benzeyeceğini bildiğim halde yine de irkildim. Ayna aracılığıyla seyahat etmeyeli uzun zaman olmuştu.

İnsanların dünyasında, bir ayna sizi istediğiniz yere götürebilirdi. Tabii hedeflediğiniz tarafta, içinden geçebileceğiniz büyüklükte bir ayna olduğu sürece.

Harikalar Diyarı'nda da aynayla seyahat edilebiliyordu ama oradaki kurallar daha faklıydı. Ayna sizi yeraltı dünyasında, ayna ya da aynasız herhangi bir yere tükürebilirdi.

Değişmeyen tek bir kural vardı: Bir diyardan ötekine ayna götüremezdiniz. Harikalar Diyarı'ndan insanların dünyasına geri gelmenin tek yolu, biri Beyaz Saray'da diğeriyse Kızıl Saray'da olan iki portaldan birinden geçmekti. Ve buradan Harikalar

Diyarı'na gitmenin tek yolu ise, tek yönlü bir giriş olan tavşan deliğiydi.

Tüm bunları bildiğimden, gergin olmamalıydım. Chessie'nin takip etmemi istediği yer neresiyse burada, insanların dünyasındaydı en azından. Parmaklarım titreyerek boynumdaki anahtara uzandım. Hemen altındaki Jeb'in madalyonu sallandı. Onu görmek, bu durumda ne söyleyeceğini düşünmeme sebep oldu.

Chessie, Morpheus'un sağ kolu. Bunda bir numara olabilir...

Bir göz atsam yeterdi. Başımı içeri sokacak ama ayaklarımla buraya ve şimdiye sımsıkı tutunacaktım.

"Gitmek istediğin yeri gözünün önüne getir," dedim Morpheus'un bana öğrettiği gibi. Gözlerimi kapayıp ayna çatlamadan önce gördüğüm köprüyü ve köyü hayal ettim. Anahtarı deliğe sokup çevirdim.

Yeniden gözlerimi açtığımda cam, sıvıya dönüşmüştü. Sudan bir pencere açılıp metal köprüyü ortaya çıkardı. Altındaki nehre parlak ve davetkâr yıldızlar yansıyordu. Burası neresiyse, çok güzeldi.

Uzakta bir kadın gözüme çarptı. Çimenli bir tepecikten köprüye yürüyordu. Kesik kesik nefes aldım. Ay ışığının altında bile siyah ve fuşya renkli eşofmanı tanıdım. Bu sabah ben okula giderken de üstündeydi.

Annem.

11

PARÇALANMIŞ GÖRÜNTÜLER

Annemi aynanın içinde görmek kalbimi Chessie'nin kanatları kadar hızlı çarptırdı.

"Oraya nasıl girdin?" diye sordum, beni duyamayacağını ya da göremeyeceğini bildiğim halde. Boynumdaki anahtara dokundum; bundan sadece bir tanesine sahip olduğumuza yemin edebilirdim. Belki de onu Kızıl içeri çekmişti.

Bu düşünceyle yüksek sesle ciyakladım.

Ama dikkatli baktığımda, annemin üzgün ya da korkmuş görünmediğini fark ettim. Omzunda çuval bezinden bir çanta taşıyordu. Hastaneye yatmadan önce, ben çok küçükken göl kenarında yaptığımız pikniklerde kullandığımız plaj havlularını, plastik kürekleri ve kovaları koyduğumuz çantaydı. O pikniklerı çok severdim...

Kararlı adımlarla köprüye yürüyordu. Bir şeylerin peşindeydi. Yapmak *istediği* bir şeylerin. Chessie'nin parlayan silueti ortaya çıkıp çantasının askılarına yerleştiğinde annem irkilmedi bile. Sanki onu bekliyordu.

Bu çok fazlaydı. Nerede oldukları umurumda değildi; oraya gidip neler döndüğünü görmek zorundaydım.

"Tüm kalbinle iste," diye hatırlattım kendime. "Sonra da riski göze alarak harekete geç." Ayağımı kaldırdım ve diğer taraftaki serin havaya uzattım ama o anda biri kapının kolunu sallamaya başlayınca kaskatı kesildim.

"Al, neden kapıyı kilitledin?" diye seslendi Jen diğer taraftan. "Jeb burada ve işler gittikçe çirkinleşiyor. İşteyken Taelor'dan bir telefon almış. O ve M garaj yolunda..."

Hayır. Şu anda bununla uğraşamazdım. Annemin neyin peşinde olduğunu görmek zorundaydım. "Meşgulüm!"

"Meşgul mü?" Jen kapının diğer tarafından tiz bir sesle bağırdı. "Dalga mı geçiyorsun? Jeb onu öldürecek! Hemen buraya gel!"

"Kahretsin," diye homurdandım. Sanki bozulan konsantrasyonumla tetiklenmiş gibi portal, bir kovaya suyun dolması gibi dalgalandı. Bunu yapacaksam, kapanmadan önce, şimdi yapmalıydım. Annemle ilgili gizemi çözmek için can atsam da buradaki hayatımın beni çektiğini hissederek kendimle mücadele ettim.

Bu tereddüt anı, şansımı kaybetmeme sebep oldu. Aynanın üstünü yine o yoğun sıvı kapladı. Portal kapanıp beni annemden ve sakladığı sırlardan koparmadan saniyeler önce ayağımı çektim.

I

Elbiseyi ya da tacı çıkarmakla uğraşmadım. Ben koridordan aşağı koştururken, Jen de okulda olanlarla ilgili beni soru yağmuruna tutuyordu. Nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığı

için yanından hızla geçtim ve bir kan gölü bulmayı bekleyerek kendimi ön kapıdan bahçeye attım.

Bunun yerine ikisinin, Morpheus'un arabasının açık kaputunun önünde durduklarını gördüm. İkisi de bizi fark etmedi.

Jeb röportajdan doğruca buraya gelmiş olmalıydı. Çekimde giydiği kıyafetler hâlâ üstündeydi: Siyah kot pantolon, kaslarını saran merserize, uzun kollu polo kazak, onun altında da uzun kollu, şarap rengi tişört ve açık düğmelerin arasından bol bir şekilde bağlanmış Japon esintili bir kravat.

"Yani bir caddenin ortasında öylece durdu mu?" diye sordu Jeb, başını kaldırmadan.

Morpheus başıyla onayladı. "Aslında çok da uygunsuz bir şekilde durdu."

Bu açıklamayı duyunca dudağımı büzdüm.

Jeb dirseklerini arabaya yaslayarak motora hafifçe vurdu. "Buna neyin sebep olduğundan emin değilim. Bu modelin her şey için tek bir kayışı var ve o bozulduğunda tüm motor duruyor. Ama böyle bir şey olduğunda, onu yeniden çalıştırmak neredeyse imkânsız." Biraz daha kurcalayınca eline yağ bulaştı. "Gerçi seninki biraz yıpranmış görünüyor. Yakında değiştirmen gerekebilir."

Morpheus düşünceli bir tavırla şapkasının siperliğine vurdu. "Ben de bundan korkuyordum. Bu şekilde daha ne kadar gider?"

Nefesim sıkıştı. Birbirlerini öldürmedikleri için rahatlamam gerekiyordu ama algılayamıyordum. Annemin aynanın içinde bir gezintiye çıkması da eklenince, tek seferde çok fazla tuhaf şey olmuştu.

Jen yanıma geldiğinde ona bakmak için döndüm. "Kavga ettiklerini söylemiştin," diye fısıldadım.

Omuz silkti.

Morpheus sözünü tutmuş ve bir şekilde Jeb'le işleri yoluna koymuş olmalıydı. Bu da annemle ilgilenmem için bana fırsat yaratmıştı. Sinirlerim tepemde içeri yöneldim.

Jenara boğazını temizledi.

Döndüğümde, Jeb ve Morpheus'un bakışlarıyla karşılaştım.

Orada öylece durup sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana baktılar. Akşamüstü güneşinin son ışıkları üstüme vuruyor, kumaşı ısıtıp beni kaşındırıyordu. Her şey çok sessizdi ki fısıldayan böceklerin yokluğunu acıyla fark ettim. Bir kere daha ortadan kaybolmuşlardı. Son zamanlarda ya çiçekler hakkında sızlanıyorlardı ya da sadece... sessiz kalıyorlardı.

Jeb arabanın kaputunu kapadı. Yanıma gelirken cebinden çıkardığı bir bandanayla ellerindeki yağı sildi.

"Vay canına." Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra göz göze geldiğimizde, yüksek sesle söyleyemediği hırçın ve aç bir mesaj yolluyordu: *Sana o kadar çok dokunmak istiyorum ki canım yanıyor...*

Daha önce bana hiç bu kadar dikkatti bakmamıştı. Bacaklarım hamur gibi yumuşadı.

Dantel kaplı elimi tutup sarılmak için beni kendine çekti.

"Sen *böyle* görünürken balodan sonrasını nasıl bekleyeceğim?" diye fısıldayıp şakağımdan öptü.

Sözleri beni nefessiz bıraktı. Keşke keyfini çıkarabilseydim. Güçlü omuzlarının üstünden baktığımda Morpheus'un bizi izlemesini yakaladım. Şapkasını çıkarmıştı ve siyah gözlerindeki parıltı, onun da elbiseyi onayladığını gösteriyordu.

Kaşlarımı çattım ve gözlerimle ona bağırdım: *Vakit harcamayı bırak! Annemi aynadan dışarı çıkar! Kızıl'ı bul da onu geri gönderebilelim!*

"Mükemmel peri gelin," dedi Morpheus, düşüncelerimi duymadığını açıkça belli ederek. "Tek eksiğin bir çift kanat."

Jeb'in beni saran kolları kasıldı. İşte, dışarı çıktığımda aralarında görmeyi beklediğim kısım buydu. Şu anda ikisi de en iyi tavırlarını takınmışlardı ama bu barış hali her an bozulabilirdi.

Jenara yerini değiştirdi, böylece Morpheus'un görüş alanını kapamış oldu. "Kanatlardan söz açılmışken... Bay Böcek Uzmanı, Alyssa'nın elbisesi için sana bir sorum olacaktı. Neden biraz kurabiye alıp beyin fırtınası yapmıyoruz?"

Morpheus onu takip ederken omzunun üstünden bana son bir bakış fırlattı.

Gittikleri anda Jeb, "Hiç gitmeyecekler sandım," diye fısıldadı ve beni öpmek için eğildi.

Onu hafifçe itip kapıya yöneldim.

Kaşlarını çatarak beni takip etti. "Seni okuldan almadığım için kızgınsın. Buraya gelmek için röportajı kısa kestim. Soruları bitirmek için muhabirle daha sonra yeniden buluşmam gerekecek. Bunun senin için bir anlamı yok mu?"

İncinmiş ifadesini görünce içimde bir şeyler kıpırdandı. "Evet. Yani demek istediğim, hayır, kızgın değilim. Ben *senin* kızgın olduğunu düşünmüştüm. Jen dedi ki Taelor..."

"Mort olanları açıkladı." Bandanasını cebine tıkıştırdı.

"Mort mu? Ona öyle hitap etmene izin mi verdi?"

"İzin istemedim."

Başımı dalgın dalgın salladım. "Yani ikinizin arasında her şey yolunda mı?"

"Bana bir 'karşılaşma' yaşadığını yazmıştın. Mort da, sana asılıyormuş gibi yaparak Taelor'ı kıskandırmak istediğini ama bu geri teptiği için kızın sinirden kudurarak detayları abarttığını söyledi... Eh, açıklaması gayet uygun. Yine de Tae'yi düşman edinmesi onun için çok kötü olmuş. Karşına almak istemeyeceğin bir kızdır o."

"Bir de bana sor," diye mırıldandım çimenlikte Jeb'le yürürken. "Okulda yaydığı söylentiyi duyman gerek."

"Mort yarın her şeyi açıklığa kavuşturacak. Eski bir aile dostu olsa da Mothra'nın[1] seni bu şekilde kullanmaya hiç hakkı yoktu."

Ayaklarım olduğu yere mıhlandı. Bu takma ismi duyduğumda tüm vücudum donakaldı. Jeb, Morpheus'un gecekelebeğine dönüşme yeteneğini hatırlamaya başlıyor olamazdı. Bu hatıralara sahip olması için teknik olarak Harikalar Diyarı'nda olması gerekirdi ama orada değildi.... artık değildi. Tabii annem hastanedeyken, hiç kimsenin Harikalar Diyarı'ndan hasar görmeden ayrılamayacağını söylediğinde haklıysa. Artık yaşamadığı bir deneyimi bilinçaltında bir şekilde hatırlamaya mı başlamıştı?

"Ona ne dedin sen?" diye sordum, sesim titrek ve... umut doluydu.

"Mothra," diye cevap verdi. "Bilirsin işte, Godzilla'nın baş düşmanı var ya? Çünkü çocuk kelebek delisi." Muzipçe sırıtarak bana baktı. "Haydi ama, şapkasını görmemiş olamazsın. Ya arabası? Gullwing modeli, iki kapısı da havadayken kelebeğe benzer."

"Haklısın." Tabii ki hatırlamıyordu. Zihnim anneme ve sırlarına kaydı. "İçeri girelim de üstümü değiştireyim."

"Bekle." Jeb elimi tutup beni döndürdü, böylece eteğimdeki çiçek yaprakları hafifçe dalgalandı. "Mort haklı. Evlenen bir peri gibisin. Bırak da bu fantezinin birazcık daha keyfini süreyim."

İpek gibi yalvarışı çok tatlıydı, neredeyse tenimin üstünde hissedebilecektim. Eldivenli elimi öptü.

Verandanın ilk basamağına gelince durduk. Kapıdan Morpheus'un kahkahası duyuluyordu. Bu sesi duyan Jeb'in yüzündeki hayranlık ifadesi yerini öfkeye bıraktı.

"Buraya ilk geldiğimde onu öldürmeye hazırdım." Bakışlarını takip edip garaj yolunun girişine öylesine park edilmiş motosikletine baktım. Ayaklarını indirmek için bile zaman

---

1 İngilizce gecekelebeği anlamına gelen moth kelimesiyle benzerlik kuruyor. (ç.n.)

kaybetmemişti. "Onu arabasına çiviledim ve yüzünde bir yara daha açmakla tehdit ettim."

En sonunda Jeb'in tüm dikkatinin merkezinde olmak garipti ama şimdi ikiye bölünmüş olan bendim. Bir tarafım beni eve, diğer tarafımsa ona doğru çekiliyordu.

Jeb elimi tutup göğsüne götürdü. "Bana, yüzüne istediğim şeyi yapabileceğimi söyledi. Sadece arabasına zarar vermememi istedi. Babasından kalan tek şey oymuş." Parmağını, belimi saran dantelin üstünde gezdirdi. "Yaralarını gördüm, Al. Dövmeleri onları gizleyemiyor. İntihar girişimlerinden haberin var mıydı?"

Başımla onayladım ve Morpheus'a acısına gönülsüzce hak verdim çünkü o yaraların başka birine ait olduğunu henüz ona açıklamam mümkün değildi.

Jeb, Morpheus'un arabasına baktı. "Babasının ondan nefret ederek öldüğünü anlattı. Amerika'ya gelmesinin asıl sebebi de annenle tanışmakmış. Babasını bir de başkasının gözünden görmeye çalışmak, geçmişiyle barışmak için." Jeb yeniden bakışlarını bana çevirdiğinde, o kadar empatiyle öyle doluydu ki göğsüm sıkıştı. Morpheus'un, Jeb'in hassas noktalarını kullanması haksızlıktı. Ama bunu yargılamaya hiç hakkım yoktu çünkü ben de hem bunu yapıyor hem de yalan söylüyordum.

"Yani sana saygılı olduğu sürece," dedi Jeb, içimde yaşadığım karmaşaya seslenir gibi, "ona saygılı davranmak için elimden geleni yapacağım."

Ses tonu gergin ve acı doluydu ama kontrollüydü. Babası gibi şiddet yanlısı olmamak için çok çabalamıştı ve ben de onunla gurur duyuyordum. Babası onu duygusal bir enkaza çevirmek için her şeyi yapmıştı ama Jeb dürüst ve merhametli bir adama dönüşmüştü. Daha önce bu denli ona layık olmadığımı hiç hissetmemiştim.

Elini dudaklarıma götürüp bileğinin üstündeki dövmesinden öptüm. Dönüştüğüm bu düzenbaz halimi bilse hakkımda ne

düşünürdü? Şu anda aynanın içinde, dünyanın diğer ucundaymışçasına ondan uzaktım.

"Hey..." Elini çekti ve beni kaldırıp verandaya koydu. O hâlâ çimlerin üstündeyken onunla göz hizasına geldik. "Çok sessizsin. Hikâyenin daha fazlası varsa bana anlatırdın değil mi?"

Daha fazlası var. Annemin neden aynamın içinde olduğunu bulmak ve psikopat, sihirli bir kraliçeyi yenmek zorundayım... Sadece bunları sana nasıl anlatacağımdan emin değilim.

Gözlerim doldu.

Jeb kaşını çatıyordu, sonra yüzünü ekşitti. "Neden ağlıyorsun? Tae doğruyu mu söylüyordu?" Gözleri alev alev oldu. "O pislik sana elini mi sürdü? Seni öptü mü?"

Lanet olsun. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece, belki de artık Ivy konusunda neler hissettiğimi anlarsın. Neden tereddüt ettiğimi."

İrkildi. "Bu tamamen farklı."

Bakışlarımı çizmelerime çevirdim ve doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. Acele edip bu durumu düzeltmeli ve böylece odama koşup diğer şeyleri halletmeliydim.

Jeb verandaya çıktı. "Al, bu iş. Hepsi bu. Ve ona çoktan evet dedim bile."

Duygularım yüz seksen derece dönüş yaparak endişeden öfkeye dönüştü. "Bunu tartışacağımızı sanıyordum."

"Bu akşamüstü Toskana'ya geri döndü ve ay sonuna kadar gelmeyecek. O gitmeden önce bir cevap vermek zorundaydım. Bunu ikimiz için yapıyorum, görmüyor musun? Bu bizim Londra'daki ilk yılımızı karşılayacak ve üstüne biraz da para kalacak. Bu gerçek para ve benim beceriksiz biri olmadığımın kanıtı."

"Tabii ki beceriksiz değilsin." Boğazımdan yükselen hıçkırığı yuttum. "Şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli ressamsın."

"Sen de öylesin," dedi Jeb ve bana daha dikkatli bakmak için biraz geri çekildi. "Daha fazla gözyaşı yok, tamam mı?"

Burnumu çektim. "Ama beni çizmekten sıkıldın." Çok zavallıydım. Annem dünyanın başka bir yerindeydi ve bense burada erkek arkadaşımın modeli olmak için ağlıyordum.

Ama o tutunacak tek dalımdı. Ve yapmak istediğim son şey olsa da ondan uzaklaşmak üzereydim.

"Sıkılmak mı?" Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Seni çizmekten asla sıkılmam. Bu elbise," karnımın üstündeki incilere ve pullara hafifçe vurdu, "tamamen yeni bir seriye ilham verdi: Peri Gelinin Mehtapta Baştan Çıkarması. Balodan sonra başlayacağız."

Evet. Hiç gerçekleşmeyecek balomdan sonra. Çığlık atmamak için yanaklarımı ısırdım.

Jeb eğildi, böylece alınlarımız birbirine değdi. "Bekleyemiyorum, biliyorsun," dedi başparmağıyla omuz askımın altını okşayıp tenimi karıncalandırarak. "Bu gece, Ivy'nin kiraladığı sanat stüdyosunu kontrol etmeye gideceğim. Çatı katı da var. Danstan sonra oranın bize biraz mahremiyet sağlayacağını düşünüyorum."

Ama ben orada olmayacağım, demek istedim acıyla.

Ön kapı açıldı ve beni her şeyi –tüm gerçeği– açıklamaktan alıkoydu.

"Hey, çifte kumrular," dedi Jenara alayla. Jeb'e bir kurabiye uzattı ve bir şeyi böldüğünü hissederek dikkatle bize baktı. "Üzgünüm ama Al'in annesi geldi."

"Geldi mi?" diye sordum.

"Evet, içeride. Arka bahçede, bahçeyle uğraşıyormuş ve bizim burada olduğumuzu anlamamış."

Nabzım hızla atmaya başladı. Aynadan geçip dönmüş olmalıydı. Nereye gittiğini öğrenmek zorundaydım. "Bekle... Annemi *onunla* yalnız mı bıraktın?"

Jenara elindeki kırıntıları, modaya uygun bir şekilde yırtılmış kotuna sildi. "Kiminle, M'yle mi? Ben daha anneni göremeden o hızla banyoya koşturuyordu."

Annemin çığlığını takip eden yüksek bir şangırtı, sessiz akşamüstünü böldü. Eteğimin kuyruğunu koluma dolayıp Jen ile Jeb'in arkasından giderek hızla eşikten atladım.

Morpheus odamın kapısında durmuş, ciddi bir ifadeyle içeri bakıyordu. Onu geçip dikkatlice annemin yanına gittim. Yere saçılmış ayna parçalarının ortasında dizlerinin üstüne çökmüştü. Boy aynam, boş bir ahşap çerçeve olarak hemen yanında yatıyordu.

Eşofman ceketinin boynuna bir kolye tıkıştıran annem gözlerini bana çevirdi. Anahtarı nereden bulduğunu sormak için kelimeleri bile bir araya getiremedim. Eşofmanı onu yutmuş gibi küçük ve kırılgan görünüyordu. Etrafındaki kırık parçalardan güneş yansıyor, siyah kumaşın üstüne noktalar halinde ışık huzmeleri düşürüyordu.

Bir yerimi kesmemeye çalışarak dikkatle yanında diz çöktüm. "İyi misin?"

Bir kolunu arkasında tutuyordu. "Aynanın yerini değiştirmeye çalışıyordum... dolabına çarptı. Camı kırıldı." İzleyicilerimize baktı. "Bu onun suçu."

İlk başta Jeb'den söz ettiğini sandım ama Morpheus odaya girdi.

"Bu berbat bir yalan," dedi Morpheus ve yatağa oturdu. "Ben daha koridordan buraya gelmeden önce kırdın aynayı. Neden yaptığını bilmesem de bence bilerek kırdın."

"Hey..." İçeri giren Jeb'in Morpheus'a yönelttiği bakışlar kızgın ama aynı zamanda şaşkındı. "Biraz saygılı ol."

Morpheus da ona aynı şekilde kaşlarını çattı ve göz hizasında olabilmek için ayağa kalktı. "Bir insanın saygımı *kazanması* gerekir."

Jeb'in dudakları kıvrıldı. "Bitiremeyeceğin bir işe soyunuyorsun, kelebek çocuk. Burada misafirsin. Bunu unutma." Rakibinin sırtındaki kanatların gölgesine aldırmadan geçip gitti.

Annemin korkuyla iç çekişi, onun da kanatları *görebildiğini* ve konuğumuzun, olmaya çalıştığı kişi olmadığını bildiğini kanıtladı. Morpheus'u kapıda gördüğü andan beri bunu bildiğinden şüphelendim.

Jeb diz çöktü ve annemin arkada gizlediği koluna dokundu. "Elinizi görebilir miyim, Bayan Gardner?" Sesi fark edilir şekilde yumuşamıştı şimdi.

Annem transa girmiş gibi elini uzattı. Başparmağından başlayıp serçeparmağında biten bir yarıktan kan akıyordu. Midem düğümlendi. "Anne, yaralanmışsın!"

Jen tiz bir çığlık atarak ağzını kapadı. Yirmi dört saat boyunca kalkmadan kanlı korku filmleri izleyebilse de midesi gerçek kan görmeyi kaldırmazdı. Çocukluğundaki sahneleri anımsatırdı ona. "Biraz bandaj getireyim." Titreyerek banyoya yöneldi.

"Dikiş atılması gerek," dedi Jeb, anneme kalkması ve yatağıma gitmesi için yardımcı olurken. Bandanasının temiz tarafıyla elini sardı. Annemin hissizleşmiş gibi görünmesi endişeden tüm vücudumun kasılmasına sebep oldu. Cam parçalarını toplamaya giriştim.

Onunla yalnız olmalıydım, onu rahatlatmalı, iyileşmesi için doğum lekemi onunkine bastırmalıydım. Ama herkesten nasıl kurtulacaktım? Kontrolden çıkmış çılgın hayatımın denetimini ele geçirmeye çalışarak elimdeki camı saran parmaklarımı daha sert sıktım.

Jeb ile annem yatağa otururken Morpheus kenara kayıp onlara sırtını döndü. Komodinimden bir mendil kaptı ve çenesiyle elimi göstererek uzattı.

Parmaklarımın arasından kan damlıyor, ayaklarımın dibindeki camlara sıçrıyordu. İşaretparmağım acıyordu. Bakmak için

çevirdiğimde kâğıt kesiğinden daha büyük olmayan bir çizikle karşılaştım. Camı çok sıkı tutmuş olmalıydım. Kanamayı durdurması ve eldivenime gelmemesi için, mendili parmağıma sardım.

Yere yeniden baktığımda nefesim kesildi. Kanım bir camdan diğerine tıpkı suda seken bir çakıltaşı gibi zıplıyor, ardında ince çizgiler bırakıyordu. Zıplaması durduğunda tüm çizgiler dolabımı gösteren kırmızı bir oka benziyordu.

Daha önce, çizmelerimi çıkardığımda, dolap kapısını hafif aralık bırakmıştım. Aralıktan baktığımda içeride bir hareket gördüm. Gölgelerin içinden bir çift parlak pembe göz bana bakıyordu.

12

SAMİMİ YABANCILAR

Bu delici pembe bakışları her yerde tanırdım. Geçen sene Jeb'le tavşan deliğinden içeri atladığımızda, bizi karşılayan ilk yaratıklardan biriydi.

"*Davşan Beyaz*," diye mırıldandım sessizce. Yeraltı yaratığının belirmesine Morpheus da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Demek ki bu, onun kaçak yolcularından biri değildi.

Geçen yaz bana ve Kraliçe Narözü'ne kraliyet danışmanı olarak bağlılık yemini etmişti. Kızıl Krallık'ta ters giden bir şeyle ilgili beni uyarmak için gelmiş olmalıydı. Belki de annemi ürkütmüştü ve annem de o yüzden aynayı kırmıştı.

Birden, perşembelerin babamın işyerindeki haftalık sayım günü olmasına çok sevindim. Yediden önce evde olmayacaktı. Belki Morpheus'un yardımıyla, o saatten önce bu pisliği temizleyebilirdim. Ve sadece kırık aynadan söz etmiyordum...

Jen ilaç kutusuyla birlikte telaşla içeri girdiğinde, ben de bir gözüm dolapta hemen annemin elini sarmaya yardım ettim. Fark edildiğini anlamış gibi, Davşan dolabın daha da derinliklerine gizlendi. Boynuzları askılara takılınca askılar birbirine çarptı.

Jeb, sesin geldiği tarafa bakarken sarabilmem için annemin elini tutuyordu. "Siz de duydunuz mu?"

"Onu ben götürürüm," diye sözünü kesti Morpheus. Yatağa yaklaştığı sırada cam kırıklarını çizmesiyle eziyordu. Bir elini anneme uzattı. "Eline dikiş atmaları için Alyssa ile ben hastaneye götüreceğiz."

Jeb başını sallayarak ayağa kalktı. "Hayır, arabayla sorunun olduğuna göre ben kullanmalıyım. Anahtarlarını ver, Mort."

Annem hareketsizliğinden sıyrıldı ve ayağa kalkarak yanımda dikildi. "Alyssa kullanabilir." Kan ve yağ lekeli bandanayı Jeb'e uzattı. "İkinize de yaptıklarınız için teşekkür ederim ama Mort aileden biri gibidir. Bundan sonrasında bize o yardımcı olabilir."

Kolayca söylediği yalan beni çok şaşırttı. Hepimiz birden içeri dalmadan önce Morpheus'la sadece birkaç dakika geçirmiş olmalıydı. Uydurma hikâyemizi bilmesinin tek yolu buydu.

Jeb'in yüzündeki yaralanmış ifade dikkatimi çekti, kalbimi acıttı. Gerçeği bilseydi... annemin Morpheus'tan ne kadar nefret ettiğini ve bunun tersi gibi davranmanın onun için ne kadar zor olduğunu...

"Elbette, biz gidelim artık." Jen eşyalarını topladıktan sonra Jeb kız kardeşinin dikiş çantasını eline aldı.

Onları hızla kapıya götürdüm; annemle başka dünyadan gelen ziyaretçilerimizi baş başa bırakmaktan huzursuzdum. Gerçi annemin sandığımdan çok daha az korktuğundan da şüphelenmeye başlamıştım.

Jenara çantasını Jeb'den alıp verandaya çıktı. "Kelebek İplikleri'ni kapamak zorundayım ama sen elbiseyi daha sonra getirebilirsin. Tadilatları yapmam sadece birkaç dakikamızı alır."

Elbisemi bir gün yeniden *giymeyi* dileyerek başımla onayladım.

Jen elimi sıktı, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Annen için endişelendiğini biliyorum. Ama aklı başında, aksi takdirde hastaneden çıkarmazlardı. Bunun kaza olduğunu söyledi. Öyle olduğundan eminim. Her şey yoluna girecek, tamam mı? Bana ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara."

"Teşekkürler." Ben de onun elini sıktım. Neden endişelendiğimi hiç bilmese de söyledikleri içime dokunmuştu.

Kız kardeşi gittikten sonra Jeb kollarını bana dolayıp beni yanına çekti. "Benim de gelmemi istemediğinden emin misin? Mort'un arabası pek güvenilir değil."

Boynunda atan damara baktım ve hızlanan nabzını hissedebilmek için parmağımı üstünde gezdirdim. "Güvenmediğin şey arabası değil. Kendisi."

"Annenle o şekilde konuşmaya hiç hakkı yoktu. Saygısız pisliğin teki."

Onunla tanıştığında da aynısını düşünmüştün, diye itiraf etmek istedim. Artık bu anıları onunla paylaşamıyor olmak çok acı vericiydi...

Kelimelerim boğazımdaki yumruya takılıp zorlukla çıktı. "Endişelendiğin için seni seviyorum. Ama söz veriyorum, sorun çıkmayacak. Babamı arayacağım ve bizimle acil serviste buluşmasını söyleyeceğim, tamam mı?"

Jeb cevap vermedi ya da gitmeye yeltenmedi. Annemin yanına dönüp elini iyileştirmek için çaresizlikle, onu göndereceğini bildiğim tek şeyi söyledim. "Şu dergideki çocukla buluşmayacak mıydın sen? Birkaç sorusu daha kaldığını söylemiştin."

Yüzündeki ifade hislerimle örtüşüyordu: Paramparçaydı. "Annenin durumuyla ilgili beni bilgilendir. *Ara*. Mesaj atma. Sesini duymak istiyorum."

"Arayacağım." Gitmek için hareketlendi ama kolunu yakaladım. "Burada olduğun için teşekkürler. Yardım ettiğin için."

"Her zaman yanında olacağım." Bana kemiklerimi eritecek bir bakış attıktan sonra veda öpücüğü verdi.

Annem paldır küldür mutfağa daldığında kapıyı henüz kapamıştım.

"Ve sakın bana bir daha dokunma!" Omzunun üstünden oturma odasına bağırdı. Etrafımdan dolaşırken elindeki bandajı çözüp iyileşmiş elini açtı.

Morpheus oturma odası tarafından mutfağa girdi. "Çok nankör bir yumurcak oldun sen, Alison," dedi bana bakmadan. "Öylece durup benim türümden birinin kan kaybından ölmesini izleyecek değildim."

Şapkasını masanın üstüne fırlattı. Güneş ışığı camlardan süzülüyordu ve Finley'nin vücudunun altındaki yeraltı yaratığı capcanlıydı. Kanatları açık ve kocamandı, gözündeki izleri koyulaşmıştı ve mücevherleri kırmızıdan siyaha parıldıyordu.

"Allie beni gayet güzel iyileştirebilirdi," diye itiraz etti annem.

Annem, son bir saatte yaşadıklarımız her gün yaşanan şeylermiş gibi kurabiyeleri tepsiden alıp kapaklı bir kaba koyarken kapının çerçevesine tutunup sessizce ikisini izledim.

Neden Morpheus konusunda çılgına dönmüyordu? İyileşen eli hakkında şikâyet edip duracağına, onun ve Davşan'ın neden yatak odamda olduklarını sormuyordu? Ya da daha iyisi, aynamı kullanarak nereye gittiğini ve mozaiklerimi nereye koyduğunu neden açıklamıyordu?

Annem parmağına bulaşan çikolatayı yaladı ve Morpheus'u işaret etti. "İşler artık geçmişte olduğu gibi değil. Ben büyüdüm. Akıllandım. Artık senin yardımına ihtiyacım yok."

Gözleri her zamankinden daha maviydi ve yanaklarına renk gelmişti. Enerji ve güç yayıyordu. Morpheus, annemin içinde uyuyan bir şeyi uyandırmıştı, tıpkı bende yaptığı gibi. Aralarında gerçekten ne olduğunu merak ettim. Bana daha önce söylediği

gibi annemi de sevmiş miydi? Belki de benden önceki bütün kuşakları baştan çıkarmıştı.

Bu düşünceyle midem çalkalandı.

"Bana ihtiyacın yok, ha?" Anneme yaklaştı ama genellikle bana yaklaştığında olduğu kadar yakınına gitmedi. Annemin görünmez kutusunun sınırlarına saygı duyuyor gibiydi. Kaptan bir kurabiye kaptı ve hayalet kanatlarını savurarak masanın ucuna oturdu.

"Pekâlâ, sanırım haklısın. Benim bilgilerimi kesinlikle iyi kullandın. Sana onun mozaiklerinden bahsettim, böylece onları *güvende* tutabilecektin. Sonra Alyssa'dan öğreniyorum ki beceriksiz öğretmeninden onları dışarı çıkarmasını istemişsin, üç tanesi de ortalık yerde kalmış. Bence kahrolası *yardımıma ihtiyacın var.*" Bunu vurgulamak istercesine ağzına bir parça kurabiye attı.

"Bir dakika durun." Keyifsiz bir şekilde mutfağa girdim. "Sana çalışmalarımdan bahseden Morpheus muydu? Onun burada olduğunu biliyor muydun? Ben seni koruduğumu düşünürken... tüm bu süre boyunca sen *benden* bir şeyler saklıyordun."

Annem dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak kurabiye tepsilerini eviyeye koyup suyu açtı. "Tam bir set olmadan işe yaramazlar," diyerek Morpheus'a cevap verdi, ben orada yokmuşum gibi. "Bendeki üç tanesinin icabına baktım. Onları güvenli bir yere sakladım. Hiçbir yeraltı yaratığının onlara dokunmaya cüret edemeyeceği bir yere."

Sözleri bana boy aynamda gördüklerimi hatırlattı. "Bu yüzden mi yansımanın içindeydin... o köprünün yanında? Çantada benim çalışmalarım mı vardı?"

Annem bana bakmak için arkasına döndü, kaşları çatılmıştı.

"Ah." Morpheus bir bana bir anneme baktı. "Alison Demirköprü'nün oraya gitmiş ha? Bu şekilde Londra'ya geçmek zekice bir strateji."

Demirköprü... Morpheus bir keresinde yeraltı yaratıklarının demirden hoşlanmadıklarını söylemişti. Büyülerini bir şekilde örttüğünü anlatmış ama hiç detay vermemişti.

"Mozaikleri güvende tutmamın tek yolu buydu," dedi annem aklımdan geçeni okumuş gibi.

"Elbette," dedi Morpheus alayla. "Oradayken Demirköprü Vadisi'nde sevdiğimiz yerlere de gittin mi? Trene binip bazı kayıp hatıraları tekrar yaşadın mı?" Gözlerini kıstı. "Bu yüzden aynayı kırdın. İzlerini örtmek için."

Annem dikkatini eviyedeki tepsilere çevirdi. "Keşke Harikalar Diyarı'na açılan tüm portalları kapatabilsem," diye mırıldandı kendi kendine söylenir gibi. "O zaman Kızıl ya da Allie'yi incitmek isteyen kim varsa, geri dönemeyecek şekilde yeraltı dünyasında mahsur kalırdı. Tıpkı olması gerektiği gibi."

"Sanki bunun gerçekleşmesine izin verirmişsin gibi." Morpheus şapkasını yeniden taktı. "Biz farklı bir türmüşüz gibi konuşuyorsun. Ama sen de aynısın. Vahşi... çıkarcı... ve bir parça deli. İnsandan daha çok bir yeraltı yaratığısın, Alison. Kalbindeki yuvana geri dönememeyi kaldıramazsın."

Dikkatlerini çekebilmek için elimi tezgâha sertçe vurdum. "Neler döndüğünü biri bana anlatabilir mi?"

Sessizlik oldu ve annem bir süngerle tepsideki kurabiye kalıntılarını ovalamaya başladı. Su ve sabun önüne ve yerlere sıçrıyordu.

Morpheus, masa örtüsünün ucuyla ağzını sildi. "Alison kendisinin yardıma muhtaç, küçük bir gül goncası olduğunu düşündürerek seni kandırdı. Ama bunların hepsi numaraydı, Alyssa. Annen acımasız biridir ve mükemmel bir Kraliçe Kızıl olacaktı. O yakut tacı istiyordu. Çok da yaklaşmıştı. Ama babanla tanıştı... testleri tamamlamayı başaramadı. Aksi takdirde asla vazgeçmez, insan dünyasında asla kalmazdı. Ve sen, küçük

aşkım..." Yüzüme odaklandı, mücevherleri simsiyah parıldıyordu. "...Asla doğmamış olacaktın."

Dilim taş gibi sertleşip ağırlaşmıştı. Sormam gereken tüm sorular bunun altında sıkışıp kalmıştı. Kapıya, gölgelerin bir teselli vaat ettiği yere doğru gerileyerek Morpheus'un çirkin suçlamalarıyla arama mesafe koydum.

Hayır. Annem kraliçe olmak istemiş *olamazdı*. Bu, gerçeği bildiği anlamına gelirdi. Harikalar Diyarı'ndan döndüğüm akşam konuştuğumuz her şeyin, ailemizin artık lanetlenmediğini ona anlattığım o hassas anlarımızın bir oyun olduğu ve bu konularda hiçbir şey bilmiyormuş gibi *rol yaptığı* anlamına gelirdi.

Bu doğruysa, başka neler hakkında yalan söylüyordu?

Elimi ağzıma bastırdım. Morpheus aramıza girmeye çalışıyordu. Ona izin vermeyecektim.

"Hayır," dedim. "Sen..." Morpheus'u işaret ettim. "Sen bana, Alice'ten beri tavşan deliğinden içeri atlayan ilk kişi olduğumu söylemiştin."

Parmağını kaldırdı. "Tam olarak öyle değil. Alice'ten beri tavşan deliğini kendi başına keşfedecek ve içine atlayacak kadar cesur tek kişisin, dedim. Anneni tavşan deliğine ben yönlendirdim ve onu aşağı indirmem için kendisini taşımama izin verdi. O senin kadar becerikli değildi. Sonuçta onun çöküşüne de bu sebep oldu diye düşünüyorum. Bir de sadakatsizliği."

Annem ona kaşlarını çattı.

Yükselen hıçkırığımı yuttum. "Ama İlk Kız Kardeş, o gün mezarlıkta... taht için öne çıkıp deneyen ilk kişi olduğumu söylemişti."

Annem ile Morpheus bilmiş bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Belki de annen hiç o kadar ileri gidememiştir?" Morpheus soruma soruyla cevap vermişti. Bir şeyler gizlediğinin kesin kanıtıydı.

"Fark etmez," diye yanıtladım. "İlk Kız Kardeş, testleri geçersem neler kazanacağını görmek için, Harikalar Diyarı'nda olduğum tüm süre boyunca gelişmelerimin kaydını tutuyordu. Aynısını anneme de yapmış olmalı. Hayır." Sözlerimi anneme yönelttim. "Sen asla orada olmadın. Liddell ailesinin lanetli olduğunu düşünüyordun. Gerçeği bilmiyordun, testlerin ne için olduğunu bilmiyordun. Ben sana söyleyene kadar bilmiyordun. Değil mi anne? Değil mi?"

Annem ellerini kurulama bezine silip kapıya yöneldi. "Allie," dedi eşiğe geldiğinde, "bırak da açıklayayım."

Morpheus, dudaklarında haşin bir gülümsemeyle onu takip etti. "Ona bir açıklamadan çok daha fazlasını borçlusun. Bunca yıl onu kandırdığın için bir özür borçlusun."

"Sen mi kandırmaktan bahsediyorsun?" dedi annem öfkeyle.

"Ah?" Zarif ve ani bir hareketle Morpheus, ona hiç dokunmadan annemi duvara yasladı. Yine de aralarındaki mesafeyi korumuş, o görünmez sınırı aşmamıştı. "Alyssa'nın Harikalar Diyarı'na çekilmesi ve hayatındaki karışıklıkların sorumluluğunu *benim* üstlenmemi mi istiyorsun? Oysa verdiği sözlere sırtını dönen sendin. *Bezelye Parmak* kocanla sahip olacağınız tüm çocukların geleceğini etkileyecek seçimi bilinçli olarak yaptın. Artık kabullensen iyi edersin."

Loş ışığın altında annemin platin rengi saçları, capcanlı ay ışığı huzmeleri gibi kıvrılmaya başladığında bahçemizin geceleyin rüzgâra kapılmış bitkilerini andırıyordu. Tüm dikkatimi anneme yoğunlaştırdığım için, Morpheus homurdanana kadar neler olduğunu fark etmedim.

Şapkasının etrafındaki kelebekler canlanmış gibi kanat çırpmaya başlamıştı. Başındaki şapkayı havalandırdıklarında, yakalamak için sıçramak zorunda kaldı. Annemin dudakları titredi, kendini beğenmiş gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

Kelebeklerin kanatlarını hareket ettiriyor.

Gözlerimin önünde olanları inkâr edemeyerek içimde yükselen çığlığı bastırdım. İçinde hiç olmadığını sandığım büyü capcanlıydı çünkü Harikalar Diyarı'na gitmişti... ve geri dönmüştü.

Harikalar Diyarı'nda çiçek periyle ilk karşılaşmamızı ve benim tıpkı "kim olduğunu bildiğim" kişi gibi göründüğümü söylediklerini hatırladım. Alice'ten ya da Kızıl'dan bahsettiklerini düşünmüştüm hep. Ama anlaşılan öyle değildi. Annemden bahsediyorlardı.

Kanat şişkinliklerimi acıtacak kadar sert bir şekilde sırtımı duvara bastırdım. "*Alice Harikalar Diyarında* kitabındaki bulanık yazılar," dedim fısıltı gibi bir sesle. "Onları Morpheus dağıtmadı. Sendin. Orada olduğunu anlamamı istemedin."

Morpheus şapkasını yeniden başına geçirdi. Birkaç metre ötemdeki duvara yaslanıp botunun topuğunu süpürgeliğe dayadı. "Annen başından beri benimle çalışmak istedi. On üç yaşında yeraltı çağrısını duyduğundan beri. Tacın gücünü işte bu kadar çok arzuluyordu. Tek yapmam gereken, Kral Kızıl'ın emrettiği imkânsız testleri geçebileceği bir yol bulmaktı. Böylece üç yıl boyunca, yazdırdığı tanımların üzerinde oynayarak, taleplerini yerine getirmek için engellerle dolu başka bir yol üzerinde çalıştım ve her adımda annenin onayını..."

"Kraliçe Kızıl'ın senin içinde yaşamasına izin mi verecektin?" diyerek sözünü kestim, anneme kuşkuyla bakarak.

"Pek değil," diye çıkıştı Morpheus. "Senin aksine, Alison dilek hakkını aynen ona söylediğim gibi, Kızıl'ı Harikalar Diyarı'ndan sonsuza dek sürgün ederek kullanacaktı. Sen de erkek arkadaşının değersiz ölümlü hayatını kurtarmak yerine aynısını yapsaydın, şu anda içinde bulunduğumuz acınası durumda olmayacaktık."

Bunu söylediği için gözünün altındaki mücevherleri koparmak istedim ama kıpırdayamıyordum.

Morpheus bir elini salladı. "Şimdi bunun önemi yok. Başladığı işi bitirmesi için yaşam büyüsü üzerine yemin ettirmemekle, asıl hatayı ben yaptım. Alison bir hain. Babanla tanışınca sözünden caydı. Her şey ortada. Tüm o aile yadigârlarını saklaması ve ona verdiğim ipuçlarını kimsenin takip edememesi için önlemler alması... Belki de taht için ileride bir şans daha yakalamayı umuyordu."

"Sebebi bu değildi, Morpheus," diye tısladı annem. "Sen de biliyorsun."

Morpheus omuzlarını silkti. "Davşan'a sorabiliriz. O da oradaydı."

Başımı salladım. "Davşan *nerede*?" Tüm bu deliliğin ortasında, onu odamda yalnız bıraktığımızı unutmuştum.

"Onu bağladım," diye cevap verdi annem. "Yılanbalıkların onu oyalıyor. Elektroşok terapisi. Geçen yaz sana olanlar yüzünden kendi cezasını çekiyor."

Duygusuz sesiyle nefesim kesildi ve odama koşmak için harekete geçtim ama Morpheus yoluma çıktı.

"O iyi," diye rahatlattı beni, tek elini omzuma koyarak. "Elektrik bizim türümüzü etkilemez."

Silkelenerek onu uzaklaştırdım. "Tamam ama benim yılanbalıklarım için iyi olmaz," diye bağırdım. "Çok korkmuş olmalılar!" Morpheus ile annem aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar. Öyleysem de bunun için suçlanacak kişiler onlardı. "Davşan'ı dışarı çıkar. Neden burada olduğunu öğrenmek istediğimi söyle."

Morpheus kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ardından gözlerinde takdir eden bir parıltıyla şapkasını çıkarıp reverans yaptı. "Siz nasıl isterseniz, Majesteleri." Anneme anlamlı bir bakış attı. "Bir seferliğine de olsa kızına doğruyu söylemeyi deneyebilirsin. Mozaikleri saklamadan önce şifresini çözebildiğin oldu mu?"

Annem yüzünde nahoş bir ifadeyle omuzlarını silkti.

"Ne gördüğünü anlat... sakladığın diğer şeylerle birlikte. Gerçekleri bilmezse, Kızıl'ın saldırılarından sağ kurtulamaz." Morpheus bana son bir kez daha baktıktan –mücevherleri şefkatin nazik mavi renginde parıldıyordu– sonra şapkasını taktı. Çizmeleriyle döşemenin üstünde gürültülü bir şekilde yürüdü.

Ayak sesleri oturma odasının halısında kaybolduğunda açıklamasını dinlemek için tüm dikkatimi anneme yönelttim. "Mozaikler," diye patladım. Gerçi cevabını öğrenmek istediğim şey tam olarak bu değildi.

Bakışlarıma bakışlarıyla karşılık verdi. "Sadece birini çözecek fırsatım oldu. Yakut taç için savaşan üç Kraliçe Kızıl vardı ve bir duvarın arkasında sarmaşıklarla gölgelerin arasından bunları izleyen, işin sonucuyla yakından ilgilenen, tüm bunlardan büyük bir çıkarı olan başka bir kadının silueti görünüyordu. Kadının gözlerini görebildim. Hüzünlü ve delip geçen bakışlardı. Acelem vardı ve sadece bu kadarına zaman bulabildim."

Geçen yazdan beri üç Kraliçe Kızıl olmuştu: Ben, benim yerime yönetmesi için görevlendirdiğim Narözü ve Kızıl'ın kendisi.

Geriye bir tek, gölgelerin içindeki dördüncü oyuncunun kim olduğu sorusu kalıyordu.

Seçenekleri aklımdan geçirirken annem yüzüme baktı. Somurtması yumuşayarak daha anlayışlı bir tavırla kaşlarını çattı ve bir zamanlar tanıdığım o kadın gibi göründü: Boğazım şiştiğinde bana jöleli buzlu şekerler yapan; acıyan yerlerimi öperek geçiren ve bana ninniler söyleyen; beni Harikalar Diyarı'ndan korumaya kendini adayan o kadın gibi.

Ama artık hatırladığım anne değildi. Bu annemin saçı hâlâ parıldıyordu, teni yıldızların altındaki kar gibi ışıldıyordu. Bu annem... bu *yeraltı yaratığı*... benim için bir yabancıydı.

"Harikalar Diyarı'ndaydın," dedim sesim titreyerek.

"Onun anlattığı gibi değil, Allie," diye mırıldandı. "Sayfalardaki ipuçlarını ben karaladım. Ama bunu sadece babanla

tanıştığım ve bu arayışa sonsuza dek son vermek için yaptım." Elindeki kurulama bezini çekiştirdi. "Yadigârlarla ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Bu yüzden onları sakladım. Onları öylece atamazdım... bizim soyumuzdan gelen hiç kimsenin kendini tekrar Harikalar Diyarı'nda bulmaması için bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım."

Söyledikleri küçük alanda yankılandı. Anlattıkları, omurgamdan aşağı soğuk, acıtan bir hissin yayılmasına sebep oldu. "Testleri biliyordun. Daha da kötüsü, onlara sen *sebep oldun.* Senin yüzünden, Morpheus Harikalar Diyarı'nda yaptığım tüm o çılgınca şeyleri yaptı. Hepsi senin kraliçe olabilmen içindi. Sonra da onu yarı yolda bıraktın ve ben de senin yerine geçmek zorunda kaldım."

Elindeki bezi yoğurdu. "Bu planı biz daha sen doğmadan önce yapmıştık, Allie. Ben... ben işlerin böyle sonuçlanacağını bilmiyordum..."

"Ciddi misin?" Sesim tiz ve acı dolu çıktı. "En önemli noktayı kaçırıyorsun! Daha önce Harikalar Diyarı'na gittin ve bunu bana söylemeye zahmet etmedin! Ben ne yaşadıysam, sen de yaşadın. Bunu bilmeye ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiç fikrin var mı? *Yalnız* olmadığımı bilmeye?"

Yüzü asıldı ama sinir bozucu sessizliğini korudu.

"Akıl hastanesindeki o gece sana içimi döktüğümde neden bana anlatmadın?" Ardı ardına yükselen hıçkırıklarımı tutmaktan boğazım, tüp sokulduğu zamankinden daha çok acıyordu. "Ya da ondan önce? En başından itibaren, böcekleri ve bitkileri duyabildiğimi anladığında, bana dürüst olsaydın," diye hıçkırarak nefes almaya çalıştım, "bu her şeyi değiştirirdi. Harikalar Diyarı bu kadar karışmazdı çünkü oraya gidip her şeyi batırmazdım."

Annem elindeki bezi can simidi gibi kavramıştı. "Senin yüzünden değil. Kızıl yüzünden."

"Ama onu ben *serbest bıraktım*," diye kükredim. "İşte bu yüzden, her şeyi yoluna koymak da benim sorumluluğum."

"Tatlım, hayır..." Bezi bırakıp bana uzandı. Köşeye sıkışmıştım, kaçamazdım, o yüzden ben de eline vurup uzaklaştırdım.

"Allie, lütfen..." Sesi titredi.

Yaralı sesi beni hiç etkilemedi. Gördüğüm tek şey bir haindi. Hastane odamdaki zambaklar ondan bahsediyordu. Bana en kötü şekilde ihanet edecek olan kişi *annemdi.*

"İnanılmazsın," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "İşleri hepimiz için düzeltmeyi planlamıştın, öyle mi? Harikalar Diyarı'yla bağlantılı her şeyden *korkan* sen! Sana aksini söyleyene kadar ailemizin lanetli olduğunu düşünen sen! Benden aylarca değil, yıllarca sakladığın anahtarınla bugün aynama giren sen! Peki neden? Bir gün geri dönüp kraliçe olabilmek için mi? Babamı terk etmeden önce ona anlatacak mıydın?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama devam ettim.

"Tüm bu süre boyunca giysilerim, makyajımla ilgili beni sinirlendiriyordun... vahşi ya da açık saçık giyindiğim için değildi. Bir yeraltı yaratığına çok benzediğim içindi. Sana kaybettiklerini anımsatıyordu. Öyle değil mi?"

Burnunu çekti ama cevap vermedi.

"Seninle aynı hataları yapmamamı söyleyip duruyordun. Çok genç yaşta âşık olup ressam olma şansımı kaçırmamamı... Artık hastaneden çıktığın için, her zaman istediğin kariyere neden tekrar atılmadığını merak ediyordum. Ama konu hiçbir zaman senin fotoğrafçılığın olmamış. Babam seni kraliçe olmaktan alıkoymuş. Ve şimdiyse taca ben sahibim. Bize gerçekten çok içerlemiş olmalısın."

"Hayır, Allie..."

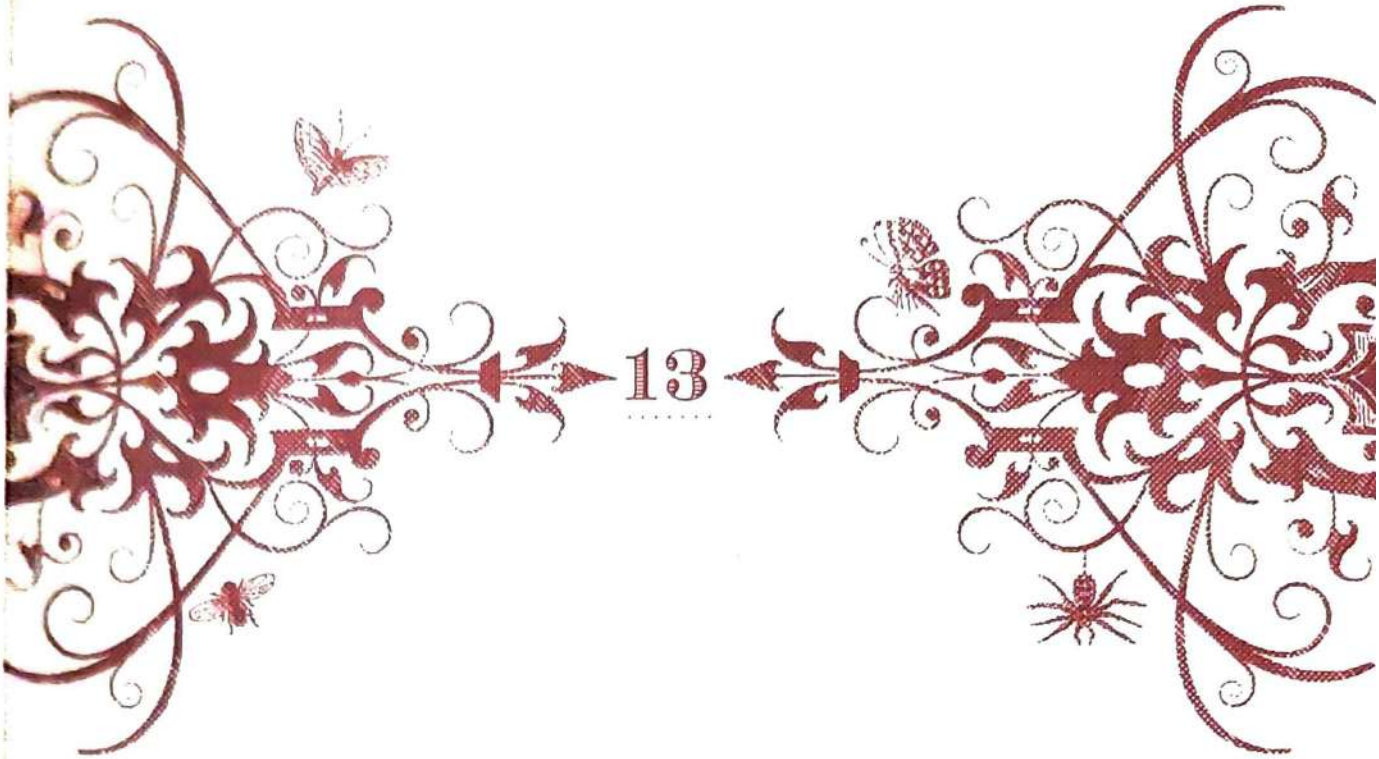
Ona karşı sağırlaşmıştım. Yalanlarından başka bir şey duymuyordum. "Babam kadar harika birine nasıl kin besleyebilirsin? *On bir* yıl boyunca sana sadıktı. Sana sadık kaldı ve iyileşmeni

bekledi. Oturma odasında yalnız başına oturduğu onca gece... Karısına duyduğu özlem... Senin tüm sırlarını gizleyen o aptal papatyalara gözlerini dikip bakması... Gerçeği hak ediyordu, anne." Boğazımdan bir hıçkırık daha kaçtı. "*İkimiz* de hak ediyorduk!"

Loş ışığın altında, yüzünden yaşlar akıyordu.

Ben küçükken, beni korumak için akıl hastanesine yatmıştı. Bu anılar öfkemi yumuşatır gibi oldu. Ama yaptığı şeyleri aslında neden yaptığını nasıl bilebilirdim? Belki de onun yerine benim kraliçe olmamı istememişti ve bu yüzden Harikalar Diyarı'yla bağlantımı kesmeyi denemişti. Belki de mozaikteki kadın oydu. Gölgelerin içindeydi, izliyordu ve tacı çalmak için fırsat kolluyordu.

İçimde büyüyen kuşkular, merhametimin son kırıntılarını da silip süpürdü ve düşünebildiğim en zalim hakareti savurdum. "Artık senin kim olduğunu bilmiyorum. Ama tek bir şeyi biliyorum. Sen, Morpheus'tan bile büyük bir yalancısın."

13

ÇARPIŞMA ROTASI

Annemin mahvolmuş yüzüne dayanamadığımdan onu kenara itip elbisemin kuyruğunu toplayarak hızla koridora çıktım.

Arkamdan gelen sessiz hıçkırıkları çığlık gibiydi... Bugün az kalsın altında kalacağım trenden daha gürültülüydü. Belki de trenin altında kalsam çok daha iyi olurdu. O acı anlık olurdu ve sonra geçerdi. Böyle uzamaz ve şu anda hissettiğim gibi beni içten içe kemirmezdi.

Zavallı babam. Annemin ona, sevdiğine ve sonsuza dek birlikte olacağına yemin ettiği adama, tam bir sahtekâr gibi davrandığına inanamıyordum. Üstelik ben de tıpkı onun gibi oluyordum. Sevdiği adama yalan söyleyen biri. Ki bunu bir daha asla yapmak istemiyordum...

Annem ayaklarını ağır ağır sürüyerek oturma odasından geçti ve ardından arka kapı çarpıldı. Benim peşimden gelmek

yerine, derdini paylaşmak için geveze çiçeklerinin yanına gitmişti. Bu gayet uygundu. Benim şimdiye kadar bildiğimden daha çoğunu biliyorlardı.

Yatak odamın dışındaki duvarın dibine çöktüm. Morpheus'la karşılaşmadan önce titrememin geçmesini diledim. Göğsüm sıkışıp gözlerim yanarken, kapı aralığından içeri baktım.

Akvaryumun etrafında birkaç gölcük oluşmuştu. Yılanbalıklarım iyi görünüyor, baloncuklar arasında hiçbir şey olmamışçasına kayıyorlardı.

Davşan Beyaz yatağımın üstünde bir havluya sarınmıştı. Tavşan boyutundaki yeraltı yaratığının görünen tek yeri kel kafasıydı. Tavşanlarınki gibi pembe gözleri vardı ve insanlarınkine benzeyen kulaklarının arkasından tüylerle kaplı beyaz boynuzlar çıkıyordu.

Buraya ait görünmüyordu. Geri gitmesi gerekiyordu. Şöyle bir problem vardı: Boy aynam kırılmıştı ve onu Londra'ya, tavşan deliğine gönderebilecek büyüklükte bir aynam yoktu. Yeraltı dünyası, beni bir kere daha geri dönüşü olmayan kapılarıyla avcunun içine almıştı. Kızıl ve Beyaz krallıklardaki portallar yalnız Harikalar Diyarı'ndan *çıkış* içindi. İçeri *giriş* sadece tavşan deliğinden oluyordu. Keşke kuralları esnetebilseydim.

Keşke Morpheus gibi vurdumduymaz olabilseydim.

Morpheus, Davşan'ın önünde Hintliler gibi oturmuştu, bir arkadaşın diğerini rahatlatması gibi tuhaf bir sahne oluşmuştu. Davşan'ın insansı kulaklarına kulaklık takmıştı. Yaratığın kadim yüzü müzikle birlikte sallanırken hayretle doluydu.

İçimden Davşan, Chessie ve diğer yeraltı yaratıklarına bir şefkat hissi yükselirken, hemen ardından da Morpheus'a öfke duydum. Kendi lanetinden kurtulmak için o kadar çaresizdi ki daha ben minicikken bana ulaşmak için annemin zihnini kullandığına inanmamı sağlamıştı. Bunu kabullenmiş, hatta bir şekilde empati bile kurmuştum. Onunla ortak noktalarımızdan

biri de zihinsel, bedensel ya da ruhsal olarak herhangi bir şekilde bir yere sıkışmak ya da hapsolmaktı.

Şimdiyse verdiği sözden cayan annemden intikam almak istediğinden şüpheleniyordum. Bu asla affetmeyeceğim bir şeydi.

Morpheus, Davşan'a oynaması için parlak ve gümüş renkli bir şey verdi. Jen'in dikiş yüksüğü. Toparlanıp gitmek için acele ederken düşürmüş olmalıydı. Davşan, yüksüğü yemeye yeltendi ama Morpheus onu durdurdu.

"Onu gözlerinle ısıt," diye talimat verdi.

Davşan, parlak irislerini kırmızı ışınlar saçana kadar keskinleştirdi. Onun yoğunlaşmasıyla yüksük hafif bir turuncuya dönüştü.

Morpheus minik kâseyi Davşan'ın sol boynuzundaki dört çıkıntıdan birinin üstüne yerleştirdi. Turuncu parıltı, tüylü boynuzundan aşağı akıp içinden ateş geçiyormuş gibi yolunun üstündeki her damla suyu buharlaştırdı.

"Şimdi seni ısıtmak ve kurutmak için yedi taneye daha ihtiyacımız var," dedi Morpheus. Davşan, kemikli ellerini çırparken güldü.

Karanlık işkencecimin, kendi türünden biriyle nazikçe ve şakalaşarak ilgilendiğini görünce ne düşüneceğimi bilemedim. Bazen benimle de böyleydi.

Gözümde biriken yaşlarla mücadele ettim. Tamamen yalnızdım ve aklım karışıktı ama bir kraliçe zayıf yönlerinin görülmesine izin veremezdi.

İçeri girerken boğazımı temizledim.

Morpheus başını kaldırdı. Gerçek yüzü Finley'nin maskesinin altında kaybolmuştu ama yine de mücevherlerinin yansıması duruyordu. Çizmelerimle aynı renkte, puslu leylak ve gri tonlarında kırpışıyordu. Bu, şaşkınlığın rengiydi; sanki yaşadığım karmaşık duyguları paylaşıyordu. Tüm bunlarda parmağı yokmuş gibi.

"Annen mozaiklerle ilgili ne dedi?" diye sordu.

Davşan'ı işaret edip, "O neden burada?" diyerek sorusunu geçiştirdim. Annemin Morpheus'la ilgili söylediği herhangi bir şeye ya da yaptıklarının sebeplerine güvenebileceğimden emin değildim.

Morpheus cevap vermeden önce Davşan benim kim olduğumu fark etti. Pembe gözleri bozuk para kadar büyüdü.

"Majesteleri, şimdi ve daima hizmetinizdeyim!" Yeraltı yaratığı üstündeki havluyu çıkarıp attı ve boynuzundaki yüksüğe hafifçe vurdu. Burnuma su ve tozlu kemiklerin kokusu geldi.

Yatağın kenarından kayarak yere atladı; reverans yaparken kulaklıkları dışarı fırlayıp boynuzlarına dolandı. Morpheus, yaratığın ıslak yeleğinden tutarak, cam kırıklarıyla dolu halıya yüzüstü düşmesini engelledi.

"Pişman olmak ben." Davşan, iskeletimsi parmaklarını dua eder gibi birleştirdi. Dudaklarında nokta nokta beyaz, köpüklü tükürükler vardı.

"Neden pişmansın?" diye sordum dikkatle.

Parlak gözleri yere yayılmış camların üstünde gezindi. "Geçidinizi kırmak, yapmadı *ben*."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorum. Annem yaptı."

Yaratık başını eğdi. "Krallığıma ihanet... dedi Kraliçe Narözü." Fiyonk yapılmış kırmızı bir kurdele uzattı.

Narözü, tedavisi olmayan bir unutkanlıkla doğmuştu. El ve ayak parmaklarına bağladığı kurdeleler, başka türlü hatırlayamayacağı önemli şeyleri ona anımsatmak için büyülenmişti.

Kadifemsi kurdeleyi kulağıma yaklaştırdığımda bir fısıltı duydum.

"Kraliçe Kızıl yaşıyor ve ona ihanet eden şeyi mahvetmek için arıyor."

Geçen yaz Kızıl'ın bir uyarı olarak kalbimin üstünde bıraktığı parmak izi bir anda alev aldı ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltacak şiddette keskin bir darbe hissettim. Kurdeleyi bırak-

tığımda gözden kayboldu. Morpheus'la göz göze geldim. Tek kaşını kaldırdığında Finley'nin şakağındaki yara izi kıvrıldı.

Sesimin titrememesi için mücadele ederek, "Bunun seninle ne ilgisi var?" diye sordum Davşan'a.

"Hapsedeceksiniz beni, Kraliçe Narözü dedi." Ellerini bana doğru uzattı, kelepçelenmeyi beklerken kemikler birbirine çarpıyordu. "Zincirleneceğim sizin için, Kraliçe Alyssa. Olacağım pişman." Kadavraya benzeyen dizlerinin üstüne çöktü.

Kırık camların üstüne sertçe düştüğünde irkildim ama hemen kendimi topladım. Kemikler yüzeysel kesiklerden etkilenmezdi.

Morpheus şapkasını çıkardı ve ayağa kalkıp Davşan'ın tepesinde dikildi.

"Bunun hakkında ne biliyorsun?" diye sordum ona.

Arkasından bir çift kanat gölgesi, asfalt bir yoldan yükselen yaz sıcağı gibi yükseldi. "Kızıl'a içinde yaşayabileceği bir vücut bulabilmesi için yardım etmiş. Onun ruhunun kurtulmasının sebebi Davşan."

Dikkatimi yeniden dizlerinin üstündeki yaratığa verdim. "Neden bunu yaptın? Bana sadakat yemini etmiştin."

Davşan titredi ve kemiklerinden ağaç dallarının birbirine çarpması gibi bir ses geldi. "Diğer zorunluluklar iyi niyetleri bozdu..." İnleyerek başını eğdi. Boynuzları yüzünün görünmesini engelliyordu.

"Bildiğin gibi, bir keresinde Kızıl onun hayatını kurtarmıştı," diye açıkladı Morpheus, şapkasını başına geçirerek. Bir parmağını şapkanın etrafındaki kelebeklerde gezdirdi. "Davşan, ona olan borcunu ödemek zorundaydı. Ancak o zaman Kızıl onu serbest bırakacaktı."

"Serbest mi?" diye sordum.

"Senin sadık kulun olması için serbest bırakacaktı," diye açıkladı Morpheus. "Davşan bir takas yaptı. Kızıl'ın hayatına

karşılık onun sadakati. Sana sonsuza dek sadık olabilmek için, son bir kez sana ihanet etti."

Mantık, saçmalıkla sarmalanmıştı. Tıpkı Harikalar Diyarı'ndan beklendiği gibi... "Yani Kızıl burada mı?" diye sordum göğsümde hissettiğim düğümle savaşırken.

Davşan cevap vermedi. Bugün yaşanan her şey –Taelor'ın beni ve Morpheus'u görmesi, mozaiklerimin kaybolması, neredeyse öleceğim araba yolculuğu ve annemin ihaneti– karanlık duygularla yüklü zehirli bir bulut gibi üstüme çöktü. İçimdeki güç serbest kalmak için yalvarıyor, onu *konuşturacağına* söz veriyordu. Onu itaat ettireceğine.

Buna teslim oldum. Kulaklıkların havalandığını ve kobralar gibi hareketlendiğini gözümde canlandırdım. Çalan şarkının sesi kükreyerek yükselip tizleşti. Davşan, kulaklarını tıkayarak bağırıp geriye çekildi. Kulaklıklar onu takip etti ve saldırdı. Dişleri ya da zehirleri olmamasına rağmen hareketleri yırtıcıydı.

Morpheus yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle gerileyerek Davşan'ın yatağa çıkması için yolundan çekildi. Siyah kordonlar, yaratığın peşinden yılan gibi kıvrılarak onu takip etti.

"Dinlemelisiniz böcekleri!" Kordonlar saldırarak boynuzlarının etrafına dolanıp Davşan'ı yorganımın üstüne yüzüstü düşürdüklerinde acıyla bağırdı. "Lütfen Majesteleri!"

Elimi kaldırdım ve kulaklıklar gevşedi.

"Sana, Kızıl *burada* mı dedim?" Sesimdeki güç beni bile şaşırttı.

Morpheus boynuzlarındaki kordonları çözmeye çalışırken Davşan başını hayır anlamında salladı. "Seçti bir çiçeği. Yönlendirecek ormanı isyan etmeleri için. Büyüten pastalardan verecek hepsine. Getirecek dikenleri, ejderha pençeleri boyuna. Önce ölüleri uyandıracaklar. Temelleri sarsacaklar, kutsal olanları bırakacaklar serbest." Dudaklarının kenarından köpüklü salyalar

akıyordu. "Sonra yaşayanları bölerek fethedecekler. Hepsini yapacaklar köleleri."

Bir kuzgun kanadı kadar kara dehşetin gölgesi düşüncelerimi sardı. Demek böceklerin bana söylemeye çalıştığı şey buydu. Burada, insan dünyasındaki çiçeklerden değil, Harikalar Diyarı'ndaki çiçeklerden bahsediyorlardı. Kraliçe Kızıl, dev çiçeklerden bir ordu kuruyordu.

"Bu işe yaramaz, değil mi?" diye sordum, kulaklıkların sesini yeniden ayarlayıp bir kere daha müziği dinlemesi için Davşan'ı ikna etmeye çalışan Morpheus'a. "Mezarlık kutsal bir mekân, değil mi? Safkan hiçbir yeraltı yaratığı mezarlık kapılarından içeri giremez. Bana öyle söylemiştin."

Morpheus yatağımın üstündeki havluyu alıp akvaryumun yanındaki su birikintilerini kurulamaya başladı. "Bu biz *yaşayanlar* için doğru," dedi arkasını dönmeden, "ama Kızıl, canlı bir bedene yerleşmiş bir ölü. Artık, dünyamızın doğal kurallarına bağlı değil."

Harikalar Diyarı için düşünmeden söylediği *doğal* kelimesine neredeyse kahkaha atacaktım.

"Kızıl, mezarlık kapılarından rahatlıkla geçebilir çünkü zaten bir tarafı oraya ait," diye devam etti. "İçeri girmeyi başarırsa, labirentin sırlarını bildiği için ölüleri serbest bırakabilir. Ama ilk önce İkil Kız Kardeşler'i geçmek zorunda. Bu kolay olmayacaktır."

"Hatırlıyorum." İkizlerin örümceğe benzeyen alt bedenlerini hatırlayınca bacaklarım titredi. İlk Kız Kardeş'in yine kendine göre bir sevimliliği vardı ama İkinci Kız Kardeş...

Onunla yüz yüze gelmiştim. Mutasyona uğramış eliyle beni tehdit ettiğinde, ensemdeki soğuk bıçakları hissetmiştim. Ölülerin ruhlarını ele geçiren oyuncaklarla süslenmiş ağaçların altında durmuştum. Oyuncakların gözlerindeki acının beni nasıl delip geçtiğini asla unutmayacaktım.

"İkizler el ele verdiğinde," diye devam etti Morpheus, "diyardaki en zorlu ve korkunç yeraltı yaratıkları olurlar. Onları yenmek isteyen birinin tek yolu onları birbirine düşürmektir; böylece birlikte çalışmazlar. Geçen seneki başarılı kaçışının ardından, ikizlerin Kızıl'dan nefret ettikleri düşünürse, onları birbirinden ayırabileceğinden şüpheliyim." Akvaryumun camını izlerken *şüpheli* kelimesini sessizce söylemişti. Yılanbalıklarım büyülenmiş gibi parmağını takip ederken ifadesi sıkıntılıydı.

Morpheus dünyasını severdi. Bu yüzden, yardım etmem konusunda bu kadar ısrarlıydı. Rüyalarımda yıkımı, mozaiklerimde de vahşeti görmüştüm. Bu kadar güzel, eşsiz ve tuhaf bir diyarın Kızıl'ın entrikalarına yenik düşmesi çok üzücüydü.

Midem bulandı. Tüm bu felaketler benim suçumdu. Geçen sene okyanusu kurutarak, çiçek perisine Harikalar Diyarı'nın kalbine giden yolu göstererek ve mezarlıkta Kızıl'ın ruhunu serbest bırakıp yeni bir bedene girmesini mümkün kılarak bunları ben yapmıştım.

Yalpalayarak yatağıma giderken az kalsın elbiseme takılıp düşüyordum. Morpheus anında yanımda belirip beni Davşan'ın yanına oturttu.

Davşan kulaklıkları yere attı, bana yanaşıp kırılgan parmaklarıyla dantel eldivenli elimi okşadı. "Majesteleri," diye mırıldandı. "Lütfen... Etmeyin Fildişi ailesinden Davşan'ı sürgün. Sonsuza dek sadık hizmetkârınızım. Daima sizinle kalacağım." Islak yeleğinin içine uzanıp benimkine benzeyen ama tepesinde yakut olan bir anahtar çıkardı.

"Burada kalmıyorsun," dedim kemikli parmaklarını anahtarının üstüne kapayarak. Arkamızdaki dolabı gösterdim. "Seni eve yollayacak bir yol bulana kadar içeri gir."

Davşan'ın pembe gözleri pamuk şekerden bir perdeyle örtülmüş gibi parlaklığını kaybetti. Anahtarı iç cebine tıkıştırırken ürperiyordu. "Davşan ıslak."

Onun rahatsızlığından etkilenerek yüksüğü aldım ve ona uzattım. "Kendini kurula ve içeride sessiz ol."

Gözlerindeki ışık geri döndü. "Saklamam için bir ödül! Cömertsiniz siz çok!" Yüksüğü boynuzundaki yerine taktı, yataktan aşağı kaydı ve beni Morpheus'la yalnız bırakarak kendini dolaba kapadı.

"*Ev* dedin," dedi Morpheus, yüzünde umut dolu bir ifadeyle. "Bunu kabullendin. Harikalar Diyarı senin evin."

Hayır der gibi salladım. "Ben *onun* evini kastettim."

Öyle değil mi?

Kafamdaki şüpheleri attım ve yeniden tüm bu olanlarda Morpheus'un rolünden kuşkulandım. "Ben rüyamda boğulurken, sen de çiçek perisinin yanındaydın." Ona dik dik baktım.

Somurtarak bir adım geriledi. "Belli ki Kızıl kendi amacına yardım etmeleri için henüz onlara rüşvet vermemiş. Benden şüphelenmek için sebepler bulmaya son ver. Birlikte çalışmamız gerekiyor."

Parmaklarım elbisemin üstündeki incilerde dolaştı; kaygan, serin çıkıntıların beni sakinleştirmesine izin verdim. "Seninle nasıl çalışabileceğimi bilmiyorum."

"Biz çocukluk arkadaşıyken bunu yapmıştın," diye karşılık verdi, şimdiye kadar gördüğüm en alçakgönüllü yüz ifadesiyle.

Ellerimi elbisemin üstünde yumruk yaptım. "Senin yalancı olduğunu öğrenmeden önceydi bu. Senin ve annemin. Tüm yeraltı yaratıklarının yaptığı bu. Yalnızca insanlara güvenebilirim... *İnsanlara*. Babam, Jeb, Jenara. İnsanlar beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sizin yaptığınızı yapmadılar."

Siyah gözleri beni şaşırtarak duygusal bir derinlikle yumuşadı. Gerçekten kırılmış görünüyordu. "Belki de beni başka bir gözle değerlendirdiğin içindir. Onların aksine, benim suçsuz olabileceğim aklına bile gelmiyor. Hayatım boyunca tek bir doğru adım atmamışım gibi davranıyorsun."

Bakışlarımı eldivenli ellerime indirdim. Harikalar Diyarı yaratıklarını tanımam ve bu yeraltı diyarında nasıl hayatta kalacağımı anlamam için beni eğitmişti. Bugün üstümüze bir tren gelirken arabada yanımda kalmıştı... ve ben yapmak zorunda kalmayayım diye, benim için ölümle ilk karşı karşıya gelişi değildi bu.

Cesur, şefkatli ve hatta özverili davrandığı zamanlar vardı. Ama istediği bir şey olursa, her şeyi ya da herkesi hiç düşünmeden tehlikeye atabilirdi. Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. "Güvenimi kazan."

"Nasıl?" diye sordu.

"Bana gerçeği anlatarak. Annemle aranda ne geçti? Tüm Liddell kadınlarını baştan çıkardın mı? Bana söylediğin tüm o güzel sözleri onlara da söyledin mi?" Elbisemin altında bacaklarımı kıvırdım, bunları sorarken bile kendimi küçük ve kırılgan hissediyordum.

Morpheus çizmeleriyle cam kırıklarını kenara itip diz çöktü. Elimi ellerine aldı. "Sadece üç jenerasyon Liddell kadınıyla tanıştım. Londra'dakileri de sayarsak yaklaşık yirmi kişiyle. Çoğu habersiz ve ulaşılmazdı, yeraltı çağrısını duymamışlardı. Diğerleri, aklını kaçırmadan kökenleriyle yüzleşecek kadar güçlü değildi. Alison'a gelirsek, onunla sadece iş ortağıydık. Aramızda hiçbir zaman bundan daha fazlası olmadı. Arzuladığım ve ölümsüz bağlılığımı kazanan tek bir Liddell var." Parmağını bileğimdeki dantelin üstünde gezdirerek eldivenimi çıkardı. "Gerçek dostum olan... benim yerimi alan ve bana yapılan bir saldırıyı cesaretle karşılayan..."

Avcumdaki yara izlerinin üstünde parmağını dolaştırırken nefesimi tuttum.

"Ama ne yaptığımın farkında değildim," diye ısrar ettim. "Oyuncak böceğini korumak isteyen saf bir çocuktum sadece."

"Buna inanmıyorum." Elimi tuttu. "Kendini feda etmek, senin içinde var. Annen tacı güç için istemişti ama sen Harikalar Diyarı'nın testleriyle aileni korumak için yüzleştin; tıpkı Chessie için Cangaver'le yüzleştiğin gibi. Ve sonra Kızıl'la... Tek başına Kızıl'la yüzleştin. Jebediah için. Onunla son bir kez, ben yanındayken, Harikalar Diyarı için yüzleşemez misin?"

Elimi çekip kurtarmaya çalıştım ama daha sıkı tuttu. "Lütfen, bu kadar yeter."

"Asla yeterli değil," diye ısrar etti. Elimi göğsüne götürdü, böylece kalp atışlarını hissedebiliyordum. "Sen Kızıl Saray'ı sonsuza dek yönetmeye başlayana dek durmayacağım. Bizimle, ait olduğun yerde olana dek."

"Ben oraya ait değilim."

"Öylesin. Olduğun kişi yüzünden. Olduğun *şey* yüzünden. Bir yarın karanlık meraklarla dolup taşıyor ve her şeye çılgınca, şiddetli bir açlık duyuyor. Ama diğer yarın, cesaret ve sadakat dolu, ışık saçıyor ve acayip." Altdudağını ısırdı. O kadar kısa sürdü ki bunu hayal etmiş bile olabilirdim. "Hiçbir şey, kalbimdeki zincirlerini kıramaz. Çünkü sen Harikalar Diyarı'nın ta *kendisisin*."

Gözlerinin sonsuz derinliği hem huzur hem de kaygı vericiydi. Yerdeki camlardan yüzüne benek benek yansıyan ışıklarla, yıldızlarla sarmalanmış gibi görünüyordu. Bir yerlerde, onunla ilgili böyle bir anım vardı. Büyülü bir çocuk, yeraltı dünyasının takımyıldızlarının altında oturmuştu ve bana aynı şeyi söylüyordu: *Sen Harikalar Diyarı'sın. Sen bütünüyle busun; bunu kabullen ve dünyamızı yönet...*

Bu hatıra, tıpkı yaşadığımız an gibi, yaşayan bir şeydi; ruhumdan taşıyordu, yakacak kadar sıcaktı ama yine de kanımı donduruyordu.

"Alyssa," diye mırıldandı Morpheus. "Biz birlikte çocuk olduk. Şu ölümlü şövalyenin daha senin varlığından bile haberi yokken ben senin dönüşünü bekliyordum."

Yeniden gözlerine bakmaya cesaret edemedim... Onunla ya da beni baştan çıkarmasıyla yüzleşmeye cesaret edemedim. Teslim olmak, onu, Harikalar Diyarı'nı, oradaki çekici ama ürkütücü yaratıkları kucaklamak, beni orada bekleyen tüm o çarpık güzellikleri ve gücü elde edip daima onlarla olmak istedim.

Ama bu doğru değildi. Planladığım gelecek bu değildi. Ben Jeb'e, sevdiğim insanlara ve buraya aittim.

Elimi Morpheus'un elinden çektim. Sessizliği, sadece akvaryumdan gelen uğultu ve filtreden yükselen baloncukların sesi bozuyordu.

Morpheus iç çekti. "Bu kadar kararsızlık yeter. Artık Harikalar Diyarı'na dönme vaktimiz geldi."

"Jeb'e gerçeği anlatmanın bir yolunu bulmadan buradan gitmeyeceğim," dedim. "Onunla olan geleceğimin dürüstlük temeline dayanmasını istiyorum. Neden gittiğimi... nerede olduğumu bilmek *zorunda*. Ne zaman geri döneceğimi de."

Morpheus'un kaş çatışı sakin ama inatçıydı. "Zaten olanları görmezden gelmeye çalışarak çok uzun süre bekledin. Kızıl burada değilse bile yakında gelecektir... ve sevdiğin tüm ölümlüler tehlike altında olacak. İstediğin bu mu?"

İnleyerek ellerimi yüzüme kapadım. "Elbette değil," dedim parmaklarımın arasından.

"Artık gücünü artırma ve kraliçe olma zamanın geldi. Kızıl kazanmamalı," diye ısrar etti Morpheus. "Bu seferki oyun değil. Ölüm kalım meselesi."

Bu seferki oyun değil.

Bu seferki...

Ellerimle yataktan destek alıp kalktım. O da ayağa kalkarken kafası karışmış görünüyordu. Neredeyse göğsüne gelsem de kinim beni az on beş santim uzun hissettiriyordu.

"Senin *geçen* sefer oyun olarak tanımladığın şey, benim için ölüm kalım meselesiydi." Homurdanmamı bastıramadım. "Tüm o engellerle karşılaşmamın sebebi sen ve annemdiniz. İkiniz birleştiğinizde Kızıl'la savaşacak kadar büyünüz vardır. Tüm planlarımdan vazgeçerek neden hayatımı yeniden riske atayım?"

Morpheus'un ruh hali bir anda nazikten ürkütücüye döndü. Çenemi kavradığında ondan başka hiçbir yere bakamaz hale geldim. Bu dokunuş beni şaşırttı çünkü Finley'nin elleri Morpheus'un elleri gibi yumuşak ve uhrevi değildi. Nasırlıydı ve insan eliydi. Tıpkı Jeb'inkiler gibi.

"Sen de en az bizim kadar bundan sorumlusun," dedi. "Mektupta verdiğim talimatlara uymadığın için. Yeraltı yaratığı dehası yerine ölümlü duygusallığını seçtin. Annenin babanı seçtiğinde yaptığı yanlışı yaptın. Beni bir kere hayal kırıklığına uğrattın, Alyssa. Bunu bir daha yapmaya cüret etme."

Çenemi elinden kurtardım. "*Ben* mi seni hayal kırıklığına uğrattım?" Bu kibirli tavırlarından çok yorulmuştum. "Git. Artık yüzünü görmek istemiyorum."

Sırıttığında beyaz dişleri kötücül bir şekilde parladı. "Yani Finley'in yüzünü demek istiyorsun."

Harikalar Diyarı'nda hapsolmuş insan delikanlı yeniden aklıma gelince irkildim. "Çık dışarı," dedim. "Babam gelmeden gitmeni istiyorum."

Morpheus kılını bile kıpırdatmayınca, kulaklıkları hareket ettirip çizmelerine saldırttım.

Onları tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Hayal gücün zayıf, aşkım. Beni yenmek için bundan çok daha iyisini yapmalısın. Ve böylesi maskaralıklar Kızıl'ın zırhına ufacık bile etki etmez."

Haklıydı. Ama duygusal ve fiziksel olarak tükenmiştim. Kalbimden başlayıp kaslarımdan kemiklerime ve tüm kanıma yayılan bir ağrı vardı.

"Düşünmek ve dinlenmek için zamana ihtiyacım var," diye fısıldadım. *Daha fazla açık vermeyecek, daha fazla tartışmayacağım.* "Git. Ve bu gece beni rüyamda ziyaret etme."

Morpheus oflayarak kapıya yöneldi. "Bu bedendeyken yapabilirmişim gibi."

Kolundan yakaladığımda neredeyse koridora varmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Parmaklarımın altında gerilerek bana döndü. "Güçlerim, Finley'nin kahrolası cazibeli bedenine hapsolmuş durumda. Suyun altında bilincini kaybettiğinden beri ne rüyalarına ne zihnine giriyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Beni döndürdü, ellerini kapının çerçevesine koyup beni kendisi ile duvar arasına sıkıştırdı. "Rüyalarına geldiğimi nereden çıkardın?" Gözlerinin tehlikeli derinliklerinin altındaki mücevherler altın başaklar gibi sarı ve turuncu parıldıyordu. Endişenin rengiydi.

"Öncelikle, hastaneye palyaçoyu yollaman."

"Sana daha önce de söyledim, sana oyuncak falan yollamadım."

"Ama sen neredeysen o da oradaydı. Okuldaki aynadaydı ve İnsani Tuhaflıklar Dükkânı'ndan hatırladığım kar küresini sallıyordu. Bir de rüyamda gördüğüm, her yerinde senin parmak izlerin olan kan kılıcı var."

Daha da yaklaştı. "Kanınla ilgili rüya mı gördün? Neden bana anlatmadın?"

"Çünkü zaten *biliyordun*." Tırnaklarımı avcuma geçirdim, onu boğmak istiyordum.

"Hayır, Alyssa. Bilmiyordum. O rüya sembolik olabilir ve taç-büyünle birlikte zihnine yerleştirilmiş olabilir. Belki de kanın silah olarak kullanılacaktır... belki de sana karşı."

"Hayır. Kızıl insan olmadığı için kanımı kullanamayacağını söylemiştin."

Morpheus'un çenesi kasıldı, kapının çerçevesini sıktı. "Tanışma bahtsızlığına eriştiğim en can sıkıcı yaratıksın!"

Bakışlarımı çizmelerime çevirdim. Kırmızı saç tutamımı yakalayıp dikkatimi çekmek için hafifçe oynadığında kulağım gıdıklandı.

İfadesi yumuşadı. "Daha önce güvenilir olduğumu iddia etmedim," dedi sakince. "Ama tüm dürüstlüğümle söyleyebileceğim bir şey var. Seni daima en iyi olman için zorladım."

Ofladım. "Tabii. Sonunda ölsem bile."

İtiraz ederek başını salladı. "Hiç de değil. Bizim kaderimiz birbirine bağlı. Birlikte geçirdiğimiz zamanların tek mutlak gerçeği *bu*. Senin başardığını görmek istemem gayet doğal."

Saçımı elinden kurtarıp göğsünü yumruğumla ittim. "Seninle ya da Harikalar Diyarı'yla ilgili hiçbir şey doğal değil. Ve 'tek mutlak gerçek', senin devasa egonu ve diğer diyarın varlığını tamamen unuttuğumda, hayatımın çok daha kolay olacağı."

Yüz hatları titreyerek önce kırılgan, sonra da haşin bir ifadeye büründü. Tişörtünün altındaki kaslar seğirerek parmaklarımı karıncalandırdı. "Benim var olmamamı mı isterdin?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan geri çekilip başındaki şapkayı fırlattı. Yeleğini ve tişörtünü çıkarıp yere, ayaklarımın dibine bıraktı. Kolyelerini ve bileklikllerini de çıkardıktan sonra, sadece kotu ve çizmeleriyle karşıma dikildi.

Finley'nin güçlü, bronz göğsü ve karın kasları yara izleriyle doluydu. Başka bir dövme –öfkeli bir kafatası ve çapraz kemikler– göğüs kaslarının üstüne denk geliyordu ama ben tüm bunların altında Morpheus'un porselen gibi tenini görüyordum.

Tedirgin gözlerle ona baktım. "Ne-ne-ne yapıyorsun?"

"Devasa egom için yolu açıyorum." Uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapadı. Beni belimden yakaladı. Kurtulmaya çalıştım ama beni kaldırıp duvara yasladı. Çenem neredeyse onunkinin hizasına gelmişti.

Yutkundum, kaslı omuzlarından iterken gözlerine baktım.

Beni öpecekmiş gibi uzandı.

"Morpheus, yapma."

Bir an tereddüt ettikten sonra küfrederek beni indirdi. Elbisemin etekleri onunla duvar arasında sıkışmıştı. Sonunda ayaklarım yere değdiğinde, elbise uyluğumun etrafına toplanmış, çıplak bacaklarımı fazlasıyla ortaya çıkarmıştı. Kızararak kumaşı aşağı çektim.

Bana bakarken sırıtınca, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silme niyetiyle tokat atmak için elimi kaldırdım. Bir anda benden uzaklaşıp odanın ortasına geçti.

"Olduğunuz yerde kalmanızı öneririm, Majesteleri," dedi ben yeniden harekete geçmeden. "Çapraz ateşte kalmanızı istemem." Ellerini kaldırınca, parmak uçları ışık kürelerine dönüştü. Mavi elektrik huzmeleri odanın her köşesine ulaştı. Ev sallanıyormuş gibi yerdeki cam parçaları şıngırdayarak zıpladı. Yılanbalıklarım mağaralarına saklandı ve dolaptan Davşan'ın inlemesi duyuldu. Morpheus'un kanatlarının gölgesi omuzlarından çıkarak yükseldi ve sonra yapraklarına gün ışığı değdiğinde kapanan ay sarmaşıkları gibi Morpheus'un çevresini sardı. Sis gibi kalın, nargile dumanı kokulu ve içinde mavi yıldırımların yansımaları bulunan bir bulutla hızla sarmalandı. Bir anda kanatları tamamen belirdi ve dumanlı sisi yararak kusursuz, beyaz tenli ve gözlerinin altında sarmaşık gibi dolanmış dövmeleriyle gerçek formunu ortaya çıkardı. Gözyaşı şeklindeki parlak mücevherleri göz alıcı gökkuşağı renklerinde, anlaşılması imkânsız çok fazla duyguyla parıldıyordu.

Finley'nin kısa saçları omuz hizasında dalgalı mavi saçlara dönüştü. Morpheus'un parmak uçlarından yayılan büyünün statiğinden karmakarışıktı. Arkasında kanatları açıldığında hem görkemli hem de göz korkutucuydu.

Büyünün tüm izleri kayboldu. Karşımdaki Morpheus'tu.

Duvara yaslandım. Kanat şişkinliklerim, dönüşümünde ona katılmak için adeta kaşınıyordu. Kolundaki dövmeler kaybolmuştu, altında bir yılan varmış gibi kıvrılan büyüden kalan yumuşak mavi ışıklarla doğum lekesi parıldıyordu.

Geçen yaz bana nasıl dokunduğunu... beni nasıl iyileştirdiğini hatırlayınca parmaklarım seğirdi.

Abartılı bir jestle ellerindeki elektriği söndürdü.

"İşlerin üstesinden benszi nasıl geleceğini göreceğiz." Sesi pürüzlü ve kabaydı. "Tahminimce, yarın okula gidene kadar dizlerinin üstüne çöküp geri dönmem için yalvarıyor olacaksın." Arabasının anahtarlarını yere, şapkasının ve diğer kıyafetlerinin üstüne attı.

Kocaman bir gecekelebeğine dönüşüp havada süzüldü. Sesi zihnimi yakıp geçti: "*Ne bu gece ne de başka bir gece rüyalarına gelip seni arayacağım. Artık beni sen bulmak zorundasın. Kayıp hatıralarının arasında saklanıyor olacağım. İyi uykular, aşkım.*"

Ardından gelen kanat sesleriyle kapımdan ve fırtına gibi girdiği hayatımdan çıkıp gitti.

14

KANIT

Morpheus gider gitmez pişman oldum. Bu konuyu ne kadar düşünsem o kadar netleşiyordu: Finley'nin görüntüsüne bürünerek ortaya çıktığından beri benim zihnime girmemişti. Hastanedeki rüyamda duyduğum ses bile onun değildi. Herhangi birine ait olabilecek bir fısıltıydı. Hatta bana bile.

Doğruyu söylüyordu. Bana kalbini açmıştı ve ben onu ezip geçmiştim. Tek isteği Harikalar Diyarı'nı kurtarmaktı ve ben korkak bir tavuk gibi davranmayı bırakamamıştım.

Jaluzilerimin arasından giren gün ışığı, yerdeki camların üstünden yansıyarak duvarda pembe şekiller oluşturuyordu. Bu dinginlik, hislerimle uyumsuzdu. Aynanın parçalarını toplayamadım. Bugün çok şey kırılmıştı. O kadar çoktu ki onları tamir etmeye nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Kulağıma gelen horlama sesi vicdanımın sesini bastırarak beni dolabıma yönlendirdi. Davşan yerde top gibi kıvrılmıştı. Bazı kıyafetler askılardan düşmüştü, yaratığı saklamak için onları üstüne örttüm. Dudaklarını şapırdattı; ayakkabı ve kemerlerden oluşan yatağına biraz daha gömüldü. Uyanıkken tuhaf ve ürperticiydi ama uyurken sevimli hatta kırılgandı.

Onun güvenliği önceliğimdi. Tavşan deliğinden geri göndermem gerekiyordu. Babamın ya da diğer insanların ona rastlamasını göze alamazdık.

Kelebek İplikleri'nin duvarlarında boydan boya aynalar vardı. Bu gece babam gelmeden Morpheus'un arabasıyla Davşan'ı oraya götürebilirsem, arabanın bizim garaj yolumuzda ne işi olduğunu açıklamak için de zaman kazanmış olurdum.

Davşan'ı dükkâna gizlice sokabilirdim. Bir tavşan boyutlarındaydı. Sırt çantama sığardı. Jen dükkânı kapayıp kapıları kilitlemeden oraya varabilirdik. Balo elbisemi yanımda götürürdüm ve tadilatları bitirmesi için Jen'e erken çıkmasını söylerdim.

Planım dört dörtlüktü. Ama asıl soru, onu geri gönderdikten *sonra* ne olacağıydı. Morpheus gitmişti. Yani anneme gitmem ve ona güvenmeye çalışmam gerekiyordu. Kızıl'ı ve zombi çiçeklerini nasıl durduracağımızla ilgili bir fikri olabilirdi.

Ayrıca uzun süredir istediğim gibi, Jeb'e her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti. Ve hoşuna gitse de gitmese de onu ikna etmek için annem de bana yardım edecekti.

Çantamı oturma odasından aldım ve anneme bakmak için arka pencerede duraksadım. Bir grup gümüş meyan çiçeğinin yanına, çimlere oturmuş, tüm sırlarını tüylü kulaklarına fısıldıyordu. Yüzünden yaşlar akıyordu.

Keşke onlara yaptığı gibi bana ya da babama güvenip sırlarını açsaydı. Tüm bu seneler boyunca bizim asla bilmediğimiz yönünü çiçekler biliyordu. Yanaklarımı ısırdım çünkü bir bitkiyi

kıskanmanın ne kadar saçma olduğunu anlayamayacak kadar kafayı yememiştim.

Odama döndüğümde çantamdan iki kitap çıkarıp masaya koydum. Çantada sadece yarısı dolu su şişemi ve cep telefonumu bıraktım. Daha sonra bana uğramasına zemin hazırlamak için Jeb'i aradım ama sesli mesaja düştü. Bu kadar titrek bir sesle mesaj bırakmaktan çekinerek mesaj yazdım.

Söylediğin gibi seni aramayı denedim. Annem iyi. Duraksadım. Ona kel, iskelete benzeyen bir yaratığı aynadan göndermek için işe doğru yola çıktığımı mesajla anlatamazdım. O yüzden doğaçlama yaptım.

Yorgunum... ders çalışacağım, sonra da uyuklarım. Zamanın olduğunda bana msj at. Seni bu gece görmem gerek.

Söylediklerimin bir kısmı doğruydu. *Yorgundum.* Kendime gelmek için duşa ihtiyacım vardı.

Annemin pembe beyaz ebeveyn banyosunda balo elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Duşa girdim ve duş başlığını masaja ayarladım. Sıcaklık, ağrıyan kemiklerim ve kaslarım üstünde sihrini gösterdi.

Şekerli kurabiye gibi kokarak dışarı çıkıp kurulandım. Zihnim berraklaşmıştı ama vücudum hâlâ ağır ve uyuşuktu. Makyaj yapmaya ya da saç kurutmaya zaman yoktu, bu yüzden ıslak saçlarımı sadece kırmızı tutam dışarıda kalacak şekilde gevşek bir örgü yaptım. Üstüne siyah ve kırmızı dikey çizgileri olan daracık bir kot giydim. Annemin Noel hediyesiydi ve ilk kez giyiyordum. Kot pantolon ve sıfır makyaj. Benimle gurur duyacaktı.

Mor atletimin üstüne siyah, delikli tişörtümü geçirip dizime gelen bağcıklı çizmelerimi de giydikten sonra kolyelerimi boynuma taktım.

Odama gelince elbisemi kaldırıp elbise çantasını yatağımın ayak ucuna koydum. Ardından da üstünde elbiseler, ayakkabılar

olan örtümün altına kıvrıldım. Çarşafların nemli olmasının ya da akvaryum suyu kokmasının önemi yoktu. Umursamayacak kadar bitkindim.

Uykulu gözlerle komodinimde duran çalar saate göz attım. Kırmızı dijital rakamlar 18:15'i gösteriyordu. Alarmı 18:45 e kurmak için düğmeleriyle oynadım.

Kısa bir şekerleme... Babam eve gelene kadar bunu araya sıkıştırabilirdim... sonra da Davşan'ı Kelebek İplikleri'ne götürecek kadar dinlenmiş olurdum.

Gözlerim kapandığı anda zihnim son sürat çalışmaya başladı. Merak ediyordum: Kanımın bana karşı silah olarak kullanabileceği konusunda Morpheus haklı olabilir miydi? O rüyaların yaratığıydı. Onları yorumlamayı bilirdi. Ve palyaçonun arkasında o olmadığına göre, kim vardı?

Jeb'in kozaya sarılmış cesediyle sona eren o korkunç kâbusu kim tetiklemişti?

Hemşire Terri bana o gece sakinleştirici vermeseydi, olaylar bu kadar karmaşık görünmeyecekti. Bende onu memnun etme isteği oluşturan o üzgün bakışlı gözleri olmasaydı...

Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı.

Annemin mozaiklerimi yorumlamasını hatırladım: Üç Kraliçe Kızıl yakut taç için savaşıyor ve sarmaşıklarla kaplı gölgelerin içinden başka bir kadın izliyor. *"Kadının gözlerini görebildim. Hüzünlü ve delip geçen bakışlardı."*

Hemşire Terri... o beyaz üniformayı giymişti. Farklı görünüyordu. Belki de kılık değiştirmiş bir Harikalar Diyarı sakiniydi. Odama girebiliyordu ve büyülü palyaçoyu o getirmiş olabilirdi. Konuşmaları duymuş ve öğretmenimin arabasındaki mozaiklere ulaşmış olabilirdi... ve kanıma.

Ama bir yeraltı yaratığı olsaydı, tıpkı Morpheus'u görebildiğim gibi, büyüsünün altındaki gerçek formunu görebilirdim.

Tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı. Ama bir şeyden emindim: Bu oyunda başka bir oyuncu daha vardı. İnsan dünyasında olup buraya ait olmayan biri. Ailem ve arkadaşlarım burada başıboş kalmış bir yeraltı yaratığına karşı korunmasızken Harikalar Diyarı'na gidip savaşamazdım. Onların çoktan o kadınla karşılaşmış oldukları gerçeği tüylerimi diken diken etti.

Aynadan geçip Londra'daki Demirköprü'ye gidersem, annemin sakladığı mozaiklerin şifresini çözüp kiminle karşı karşıya olduğumuzu anlayabilirdim. Boynumdaki anahtarı sıktım ve Morpheus'u çağırıp çağırmamak konusunda kendimle savaştım.

Gelmeyecekti. Gururunu incitmiştim. Artık onu benim *bulmam* gerektiğini; kayıp hatıralarımın arasında saklanacağını söylemişti, bu ne demekse...

Yine kendi başıma çözmem gereken bir bilmece.

Tuhaf bir biçimde, beni uykuya daldıran bu düşünce oldu. Sanki hayatım boyunca bütün bunları kendi başıma halletmek için hazırlanmıştım. Gerçi belki de böyleydi.

I

"Kelebeğim?"

Babamın sesiyle karanlıkta irkilerek uyandım. Kafasını uzattığı kapıdan ışık giriyordu.

Zihnimdeki bulanıklığı atıp nerede olduğumu anlamam, babam eve dönmeden ne yapmam gerektiğini hatırlamam birkaç saniye sürdü.

Davşan'ın dolabımdan gelen hafif horlama sesi, omurgamın kaskatı kesilmesine sebep oldu. Hızla doğrulurken gizli konuğumu uyandırmasını dileyerek tiz bir sesle bağırdım.

"Seni korkutmak istememiştim." Babam içeri girip kapıyı kısmen kapayınca, gözlerim ışığa biraz alıştı. Yatağımın kenarına oturdu ve küçükken yaptığı gibi başımı okşadı. Davşan artık susmuştu, o yüzden derin bir nefes alıp rahatladım.

"Neden giysilerinle yattın?" diye sordu babam.

Yüzümü ovuşturup esnedim. "Giysi mi?"

"Dünden mi kaldılar? Annen kendini iyi hissetmediğini söylediği için yanına gelmedim. Ama son bir sınavın kaldığını biliyorum. O yüzden okula gitmek için hazır mısın diye kontrol etmek istedim."

"Okul mu?" Bana söylediği her şeyi papağan gibi tekrarlıyordum.

Saatimin parlak ışığına baktığımda 06:20'yi gösterdiğini gördüm. Ancak o zaman saatimi, akşam 18:45'e kurmak yerine sabah 06:45'e kurduğumu fark ettim.

Boş midemin kasıldığını hissettim. On iki saattir uyuyordum. Morpheus sözünü tutmuş, rüyalarıma musallat olmamıştı ve böylece deliksiz uyumuştum. Fazla deliksiz. Artık okuldan önce Davşan'ı yollayacak ve mozaiklerimi arayacak vaktim yoktu.

Dinlenmiş beynim hızla çalışmaya ve yeni bir plan hazırlamaya koyuldu. Erken gidip kızların soyunma odasındaki boy aynalarını kullanabilirdim. Bu da Davşan'ı çantama tıkıştırmam ve onu yanımda okula götürmem anlamına geliyordu. Harikalar Diyarı'nı gerçek hayatımla karıştırma düşüncesi sinirlerimi bozuyordu. Özellikle de hâlâ Morpheus'un Taelor ve diğer çocuklarla başıma açtığı dertleri çözmek zorunda olduğumdan.

Ama önemli değildi. Kaybedecek zaman yoktu.

Babam yakmak için lambaya uzandı. "Ayaklarımın altında bir şeyler eziliyor..." Daha onu durdurmama fırsat kalmadan düğmeyi çevirdi. Yerde parıldayan camları görünce şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne-ne-ne oldu burada?"

Yakalandık.

İnlememi bastırdım. "Annem sana anlatır."

Onu bu kadar kolayca satmam utanç vericiydi ama bir açıdan intikam almış gibi hissediyordum. Bırakayım da kırık aynayı o açıklasın. Mercek altına alınacak kişi o olsun bakalım. Yalan

söylemekte çok becerikli olduğunu yıllar boyunca kanıtlamıştı zaten.

Babam cam kırıklarına dikkat ederek yatağımın yanına çömeldi. Henüz iş kıyafetlerini giymemişti, demek ki daha kahvaltı yapıyordu. Annem uyuyor olmalıydı.

Üstünde kurumuş kan bulunan sivri bir parçaya dokundu. "Allie... bir yerini mi kestin?"

"Hayır. Annem..." Lafımı bitirmeden sustum. Avuçlarıma bakıyordu. Tabii ki. Bu olay babama annemin beni kestiği zamanı anımsatmıştı. "Baba, her şey yolunda." Üstümdeki örtüleri atıp yataktan çıktım.

Afallamış gözlerini çizmelerime çevirdi.

Sanki bunlar üstümdeyken uyanmak çok normal bir şeymiş gibi eğilip bağcıklarımı bağlamaya başladım. "Annem toz alırken aynama çarptı. Ayna da dolabımın üstüne düştü. Annemde ufacık bir kesik vardı ama şimdi bir şeyi yok. Sadece... kâğıt kesiği gibi bir şeydi. Anlarsın ya, çok yüzeyseldi."

Elini kesmemeye çalışarak yerdeki parçaları toplamaya başladığında, yüzündeki endişeli ifade geçmemişti. "Herhangi bir kesik dikkatimi çekmedi. Neden bana anlatmadı ki?"

"Belki de çoktan ortalığı temizlediğimi düşünmüştür." Ona yardım etmek için eğildim ama izin vermediğini belirten bir el hareketiyle beni durdurdu.

"Bırak bununla ben ilgileneyim, Allie."

Hep böyle yapardı... Hep bizimle ilgilenir, pisliklerimizi temizlerdi. Bizse ondan sır saklamak dışında hiçbir şey yapmamıştık.

Son cam parçasını çöp sepetine attıktan sonra boş ayna çerçevesini kaldırıp yerine yerleştirdi ve bana döndü. "Üzgünüm, tatlım. Sadece... her şeyin yeniden yaşanmasından korktum. Eskiden durmadan aynaları kırardı. Bilerek. Sen minicik bir bebekken bile yakınında bir yerlerde ayna olmasına izin vermezdi."

Güneş ağır ağır yükselirken, turuncumsu pembe ışıkla babamın yüz hatları yumuşadı ve onu da annem gibi genç gösterdi. Annemin "aklını kaçırmaya başladığı" zamanlarda neler hissettiğinden hiç bahsetmezdi. Onun için çok korkunç olmalıydı.

"Baba..." Koluna dokundum ve yıpranmış sweatshirt'ünü okşadım.

Elini benimkinin üstüne koydu. "Bunların yeni baştan başlamasına dayanamam. Artık ondan daha fazla uzak kalamam."

Başımla onaylayarak bir soru sormaya cesaret ettim. "Sana hiç aynalardan tiksinme sebebini anlattı mı? Hiç sordun mu?"

Yatağımın kenarına oturdu. Çizmelerime bir kez daha şaşkın gözlerle baktıktan sonra omuz silkti. "*Aynalarla* ilgili bir şeymiş. Açıklamaları mantıklı değildi."

Elbette anlattığı şeyler, gerçeği bilmeyen birine çılgınca gelecekti. Neden ben küçükken babama bunu kanıtlamamış, güçlerini göstermemişti ki? Bir yolunu bulabilmek için yıllarca zamanı olmuştu.

"Harikalar Diyarı'nın var olduğuyla ilgili sana gerçek kanıtlar gösterseydi," dedim riske girerek, "ona inanırdın... değil mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Ellerini aynalarla kestiğinde, ellerindeki kan... Bahçe makasıyla bebeğimize saldırdığında, bebeğimizin üstündeki kan..." Bakışlarını bana çevirdiğinde ifadesi ıstırapla doluydu. "Allie, somut olan şey buydu. Gerçek olan şey buydu. Ele alabileceğim tek kanıt buydu. En ufak bir *fikrin* yok." Yüzünü ovuşturarak, gözlerini gizledi. "Seni onarması gerektiğini haykırıp durdu. Sanki yapıştırıcıyla düzeltebileceği bir şeymişsin gibi. Ama çok dengesiz, çok sinirli davranıyordu... ve seni yaralamıştı... yani... yanına yaklaşmasına izin veremezdim. Bardağı taşıran son damla buydu ama bundan çok önceleri işler kötüleşmeye başlamıştı. Ben bile Harikalar Diyarı'yla ilgili kâbuslar görmeye başlamıştım. Yardım almamız

gerektiğini biliyordum... aklı başında bir ebeveyne ihtiyacın vardı. Güvenilir birine."

Demek annem bu yüzden avuçlarımı iyileştirmemişti. Ona olan öfkem neredeyse tamamen kayboldu.

Babam elbise çantamı almak için eğildi. Dün gece yere düşmüş olmalıydı. Çantayı kucağına koydu.

"Aynaya çarptığını gerçekten gördün mü?" Tırnağını çantanın fermuarının üstünde gezdiriyordu. "Demek istediğim, bu mantıklı gelmiyor. Böyle bir hasar verebilmesi için onu dolaba fırlatması gerekir." Çöp tenekesine göz attı. "Belki de doktoruyla konuşmalıyız."

Önerisini duyunca tüylerim diken diken oldu. Annemin yeniden deli gömleğiyle bağlanmasını ya da verilen sakinleştiricilerle salyalarının aktığını görmek istemiyordum. Aramızın açık olması önemli değildi, onu seviyordum ve ömür boyu yetecek kadar acı çekmişti.

"Bekle baba." Yanına otururken seçeneklerimi düşündüm. "Sana bir şey söyleyeceğim... Sadece buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum." Yerdeki kulaklığa baktım ve onları hareket ettirip sevgi gösteren bir kedi gibi, bileklerine dolamayı düşündüm.

O kadar dikkatli baktım ki gözlerim yandı.

"Allie, beni endişelendiriyorsun. Neler oluyor?"

Kalbim, kulaklarımda duyabileceğim kadar yüksek sesle atıyordu. Serbest kalmaya, ona sihrimi göstermeye o kadar yaklaştım ki... Kulaklığın kablosu titreşti. O kadar kısa bir an sürdü ki sadece ben görebildim. Sonra cesaretimi kaybettim, konsantrasyonum bozulunca bakışlarımı yılanbalıklarıma çevirdim.

"Annemle dün kavga ettik," diye mırıldandım. "Ben... ben onu itince aynaya çarptı. Bu yüzden ayna da dolaba çarptı. Ben de kendimi odama kapattım. Kendimi iyi hissetmediğimi söylemesinin sebebi de muhtemelen başım belaya girmesin diye beni korumaktı. Gerçekten çok üzgünüm."

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Anneni *ittin* mi?" Bakışları hayal kırıklığı ve endişeyle derinleştiğinde, kendime olan güvenim bir karınca boyutuna küçüldü. "Bu şiddet dolu patlamaların sebebi ne?"

"Patlamalarım mı? Bu ilk kez oldu."

"İlk kez değil. Hastanedeyken de annene bağırdığını duydum. Bu da Jeb'le mi ilgiliydi? Dün gece onu görmek için gizlice evden mi kaçtın? Bu yüzden mi yatakta ayakkabılarınla yatıyorsun?" Artık yüzündeki renk kırmızı değildi. Mora dönmüştü.

Ayağa kalktım. "Hayır! Olanların hiçbiri Jeb'le ilgili değil." Yeniden Jeb'den şüphelenmesine izin veremezdim, hele de işleri sonunda yoluna koymuşlarken. "Annemle kavga ettikten sonra birkaç sakinleştirici içtim. Sanırım soyunmaya vakit bulamadan etki gösterdiler." Koskocaman bir yalan.

İkna olmamış gibi bana bakmaya devam ederken ekledim: "Onunla kavga etmek, annemi incitmek istemedim." Dahası, annemin bize kendini savunması gerekirken, onu savunmaktan nefret ediyordum.

Babamın parmakları elbise çantasının üstünde, gözkapağındaki sinirli seğirmeyle uyumlu bir ritimde tıkırdıyordu. "Bu kavga neyle ilgiliydi? Anneni aynaya itmene neden olacak kadar büyük bir şey olmalı."

"Pekâlâ. Onu *tam anlamıyla* itmedim..." Daha fazlasını söylemek istedim ama hiçbir şey bulamadım.

Babamın yüzünden anladığını belirten bir ifade geçti. "Dur. Araba içindi, değil mi?"

"Ha?"

"Eve geldiğimde garajın önünde olan Mercedes."

"Ah..." Ne diyeceğimi bilemedim. Belli ki annem ona bir şey anlatmıştı ve benim de onun hikâyesiyle uyumlu bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Anahtarları istemiş ama vermemişsin."

Dün gece Morpheus'un yeleği, tişörtü ve şapkasını buruşturup attığım kapının arkasına hızlıca göz attım. Anahtarlarla birlikte onlar da gitmişti ve annem mazeretimi gümüş tepsiyle sunmuştu. "Anahtarları benden almaya çalıştığını ama vermediğimi mi anlattı?"

Babamın bakışları sertleşti. "Hayır."

"Elimden kaydılar ve annemin dengesini bozdular."

"Yani aynaya böyle mi çarptığını söylüyorsun?"

Başımla onaylarken, her hareketimle kendimden daha da iğreniyordum.

Babam dişlerini sımsıkı kenetleyerek bana dik dik baktı. "Bak, annenle aynı fikirdeyim. Şu değişim öğrencisinin, Gizmo'nun lastiği yapılana kadar sana arabasını vermiş olması çok cömert bir hareket ama onu kullanamazsın. Arabasında ufacık bir çizik bile olsa fikrini değiştirebilir ve üniversite parandan bile daha yüklü bir meblağ için bizi dava edebilir."

"Anlaşıldı," diye fısıldadım, araba konusunun böylece aradan çıkmasına rahatlayarak. Ama rahatladığım tek şey buydu çünkü şimdi de babam bana etkisiz hale getirmesi gereken bir bombaymışım gibi bakıyordu. "Baba, anladım, tamam."

"Anladığını sanmıyorum," dedi başını sallayarak. "Annenin, araba konusunda ne kadar duygusal davrandığını düşündüğünü tahmin ediyorum."

"Her şeyde olduğu gibi," diye homurdandım.

"Eh, bu kez bunun bir sebebi var. İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda bir kaza yapmıştım." Yünlü çoraplarının içindeki parmaklarını oynattığı ayaklarına baktı. "Spor bir arabaydı... garaj yolumuzdaki kadar güzel değildi ama ona benziyordu. Bir virajı çok hızlı döndüm ve ağaca çarptım. Araba paramparça oldu. Aylarca komada kaldım."

Kesik kesik nefes alıyordum. Çok derin nefes alıyor, tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyordum. Bu kutsal bir andı, benden sakladıkları geçmişlerinden bir parçaydı.

"Annemle babam hakkında daha fazla konuşmamı istediğini biliyorum," diye devam ettiğinde, konunun değişmesiyle afalladım.

"Hayır baba. Bundan neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum."

"Kaza yüzünden, Allie."

Noktaları birleştirmeye çalışırken ona bön bön baktım. "Onlar da arabada senin yanında mıydı?" Bana onların nasıl öldüğünü hiç anlatmamıştı...

Ayak bileklerini birbirine doladığında, elbise çantası hışırdadı. "Hayır. Kaza yüzünden onları *hatırlamıyordum*. Annen olmasa, çocukluğumla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaktım. Benim için bir fotoğraf albümü hazırladı, böylece annenle tanışmadan çok önce ölen ailemin yüzlerini öğrenebildim. Benimle ilgili bilgi almak isteyebilecek kız ya da erkek kardeşlerimin, kuzenlerimin ya da akrabalarımın olup olmadığını bile hatırlamıyordum. Hasar bu kadar kötüydü. Hâlâ öyle. O arabayı çarpmadan önceki hayatım, annenden önceki hayatım... öylece gitti. Hiç yaşamamışım gibi."

Kalbimde bir acı hissettim, sanki içten dışa doğru bir diken batıyordu. "Baba, çok üzgünüm." Bu özür çok yetersiz hissettirdi. Hatıralar çok değerli ve paha biçilemez şeylerdi. Jeb'in Harikalar Diyarı'yla ilgili anılarını yitirmesi beni daima üzerdi. Ama bu çok daha kötüydü. "Bana hiç anlatmamıştın."

"Zaten berbat bir çocukluk geçirmiştin. Ben de üstüne bunları ekleyemezdim. En azından bir ebeveyninin yarı-normal bir geçmişi olmasına ihtiyacın vardı. Haksız mıyım?"

Omuzlarımı silktim ama bunu onayladığımdan emin değildim. Başından beri hepimiz dürüst olsaydık, birbirimize yardım edebilirdik.

"Peki, şimdi anladın mı?" diye sordu. "Neden o arabayı sürmeni istemediğini? Parmaklarının ucunda dizginlenemez bir

güç varken yenilmez olmadığını unutmak ve tüm geleceğini etkileyecek düşüncesiz kararlar vermek çok kolaydır."

Söyledikleri bana tam olarak uyuyordu. Benim düşüncelerimin ve korkularımın kayıp parçaları gibiydi adeta.

"Annenle arandaki meseleyi okula gitmeden halletmeni istiyorum," dedi kesin bir sesle. "Ve onunla iyi geçinmek için daha fazla çaba harcamanı. Senin için çok çabalıyor." Çenesi gerildi. "Beni gururlandır, Alyssa."

Alyssa. Dokuzuncu sınıfta geometriden C alıp geldiğimden beri bana adımla seslenmemişti. Bu, bana bağırmasından çok daha kötüydü.

"Tamam," diye geveledim.

"Okul için hazırlansan iyi olur," dedi. Ayağa kalkıp anahtarlarını yatağıma bıraktı. "Benim kamyonetimi sürebilirsin. Beni Micah'nın tamirhanesine götürmesi için birini ararım. Bu sabah Gizmo'yla işlerini bitirmiş olmaları gerekiyordu. Ah, dün gece güvende tutmak için Mercedes'i garaja park ettim. Okuldan sonra arabasını alması için arkadaşını da getir. Tamam mı?"

"Tamam," dedim ama bunu nasıl başaracağımla ilgili en ufak fikrim yoktu.

Babam gitmek üzereyken durdu ve yatağımdaki elbise çantasını havaya kaldırdı. "Bu, tahmin ettiğim şey mi?"

İlk başta ne demek istediğiyle ilgili en ufak fikrim bile yoktu. Hatta çantanın içinde ne olduğunu bile hatırlayamadım. Sonra başımla onayladım.

Fermuarı açtı ve maske ile elbisenin bir ucunu dışarı çıkardı.

"Demek bu gece baloya gitmekte kararlısın?" Neredeyse şüphe uyandıracak kadar mutlu görünüyordu. Birinci sınıftan beri okul dansına katılmamı isterdi. Jeb'e evet dediğimi öğrendiğinde annemle kendini refakatçi olarak kaydettirmişti ama görünüşe göre şu ana kadar bunu yapacağıma hiç inanmamıştı.

Çantayı yatağın üstüne yaydı ve askıya tutturulmuş çiçekli tacı inceledi. Ünlü Elvis gülümsemesi belirdi. "Taç mı takacaksın? Ah, Allie, bir prenses gibi görüneceksin. Eskiden oynadığın oyunlardaki gibi." Şapşal sırıtması nostalji doluydu ve beni ağlatacaktı. Maskenin küf gibi boyanmış köşelerini okşadı. "Eh... zorlu bir dönemden geçen bir prenses gibi. Sevdim bunu."

"Teşekkürler." Elbiseyi çantaya geri koymak ve fermuarını kapamakla uğraşırken gülümsemeyi başardım. Bu gece dansa gitmeyip onu yeniden hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

Kaşlarının arsında endişeli bir kırışıklık oluştu. Elimi tutup beni kucaklamak için kendine çekerek çenesini başıma yasladı. Ona sokuldum. Canım babam... kahramanım. Ve annemin hayatının aşkı. Annemin onun için yaptığı şey inanılmazdı. O albümü hazırlayarak geçmişini ona geri vermesi. Bu, evliliğine kızan bir kadının yapacağı bir şey değildi. Belki de gerçekten babamı taca tercih etmişti. Belki de gerçekten bu hikâyede daha fazlası vardı. Onun suçsuz olduğunu kabul etmeli ve anlattıklarını dinlemeliydim, tabii bunu yeniden konuşmak için fırsatımız olursa...

"Dinle, Kelebeğim," diye fısıldadı babam kulağıma. "Farkında değilsin ama anlayabiliyorum. Okulun bitiyor. Sınavların, balon, mezuniyetin var ve hepsinden de önemlisi neredeyse boğuluyordun. Sinirlerinin biraz bozulmuş olması anlaşılır bir durum. Belki ben ya da annen dışında biriyle konuşmaya ihtiyacın vardır."

Yemek borumdan yukarı doğru bir yanma hissi yükseldi. Ona bakmak için hafifçe arkaya gittim. "Ne? Bir psikiyatrist gibi mi? Hayır baba. Ben delirmiyorum."

"Onu demek istemedim. Okul danışmanına gidebilirsin. Biraz bocalar gibi bir halin var. Seni yeniden toparlayabiliriz. Neye ihtiyacın olduğunu söylemen yeter."

06:45 alarmım çalınca ikimiz de irkildik.

Yatağımın üstünden uzanıp alarmı kapadım. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Hazırlanmam gerekiyor."

"Elbette," dedi babam. Kapımın dışında duraksadı. "Mutfakta sahanda yumurta var. Ayrıca gitmeden önce annenden özür dilemeyi unutma. İkinize biraz mahremiyet verebilmek için ben duş alacağım."

İşleri düzelteceğime dair söz verdim. Pek çok sebep yüzünden annemle konuşmayı ben de istiyordum ama babam kapımı kapadığı anda bunu yapmayacağımı biliyordum. En azından bu sabah değil... ama belki bugün daha sonra, kraliyet danışmanımın icabına baktıktan sonra olabilirdi.

Babamın anahtarlarını cebime tıkıştırdım ve dolabımın kapısını açtım. Davşan, iskelet parmaklarını birbirine kenetlemiş, ayakta dikiliyordu. Boynuzlarından birinden eğik yüksük, kulaklarından da birbiriyle uyumsuz çoraplar sarkıyordu. Garip bir an boyunca bana, Carroll masallarında okuduğum Beyaz Tavşan'ı anımsattı.

Tüm duygusal karmaşama rağmen gülümsememe engel olamadım. "Sessiz olduğun için teşekkürler. İyi iş çıkardın." Kel kafasını okşadım.

Parlak pembe gözleriyle bana şaşkınca baktı. "Davşan Beyaz, aç olmak."

Boş sırt çantamı açıp içeri girmesini işaret ettim. Kaçak yeraltı yaratıklarının, kahvaltıda yumurta yemekten hoşlandığını umuyordum.

15

İSTİLA

Görünüşe göre yeraltı yaratıkları yumurtayı seviyordu, en azından babamın yaptığı gibi bol yağlı olanını. Davşan'la kahvaltımızı yaptıktan sonra birazını da saklama kabına doldurdum. Okula giderken, kraliyet danışmanımı oyalamak için annemin kurabiyeleri ve bir şişe suyun yanında saklama kabını da çantama tıkıştırdım.

Bu kadar küçük bir yaratığa göre kocaman bir iştahı ve Harikalar Diyarı politikalarının iç işleriyle ilgili devasa bir bilgi birikimi vardı. Yol boyunca, gözle görülmeyecek bir şekilde kafasını çantanın fermuarından çıkarıp yolcu koltuğunun paspasları üstünde oturdu. Yumurtaları silip süpürürken sorduğum tüm sorulara cevap verdi.

Harikalar Diyarı kanunlarına göre, kan bağıyla vâris olan yeraltı yaratığı bir kraliçenin, tahta çıktıktan sonra tacını bı-

rakmasının üç yolu vardı: Ölmesi, sürgüne gönderilmesi ya da başka bir kan bağı vârisine sihirli bir turnuvada yenilmesi. Ben tahtımı Narözü'ne bırakmıştım ama bu resmi bir tahttan feragat değildi. Bizim soyumuzdan olmadığı için, sadece geçici bir vekil olabilirdi. Şimdi krallık tehlikede olduğuna göre devreye girip tahtı geri almak ve Kızıl'ı yenmek benim görevimdi. Tıpkı arabadayken Morpheus'un söylediği gibiydi: Artık kanımın bir parçası haline gelmiş sihri serbest bırakacak ve ustalıkla yönlendirecek tek kişi bendim.

Yani bu tacı başıma takmadan önce Morpheus'un bana bahsetmeyi unuttuğu bir hayatın içine sıkışmış durumdaydım.

Üstelik şimdi yeraltı yaratığı mirasımı ve sorumluluklarımı –ve onların ölümlü yanımla nasıl iç içe geçtiğini– kabullenmiş olsam da taç-büyümden sıradan biri için vazgeçeceğimden emin değildim. Bunu her kim alacaksa hem Harikalar Diyarı hem de insanların dünyası için en iyisini istemek zorundaydı.

Kendimi ikiye bölüp iki kişi olabilseydim, insan yanım burada Jeb ve ailemle kalır, yeraltı yaratığı yanım ise Harikalar Diyarı'nı yönetip demir yumrukla barışı sağlardı.

İlk zilin çalmasından kırk beş dakika önce, saat 07:20'de kuzey otoparkına girdim. Morpheus'un dün beni beklediği çöp kutularının yanına babamın kamyonetini park ettim.

Otopark, tanıdığım iki araç dışında boştu. Bir tanesi müdürün, diğeri ise sinir bozucu derecede etkisiz alarm sistemiyle Bay Mason'ın yeni arabasıydı.

Bana söylediği şekilde aklımdan uzak durmuş olsa da hâlâ Morpheus'un arka planda durup işleri nasıl hallettiğimi izlediğini hissediyordum. Tıpkı birlikte çocuk olduğumuz zamanlardaki gibi. Giderken epey kızgın olsa da başarmamı istediğinden çok emindim. Üstelik onu bulmamı da *istemişti*. Hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı. Onun gittiği yeri kendi başıma bulmam, benim için önemli bir şey olmalıydı.

Sadece, "Kayıp hatıralarının arasında saklanıyorum," demekle ne anlatmak istediğini çözmem gerekiyordu.

İçeri girmeden Jeb'i son bir kez daha aramaya çalıştım. Bu kadar sessiz olmak ona göre değildi. Dün geceki mesajımı alıp almadığından şüphelenmeye başlamıştım. Ama almadıysa neden beni ve annemi kontrol etmek için aramamıştı? Umursamıyor muydu? En azından Ivy şehir dışındaydı, böylece onunla ilgili düşüncelerle kendime eziyet etmeme gerek yoktu.

Jeb'in telefonu yine sesli mesaja düştü. Bu sefer bir mesaj bıraktım. "Okuldayım. Bana mesaj at. Seninle konuşmam gerek."

Telefonuma boş boş baktım. Bir şey beni hâlâ rahatsız ediyordu: Hemşire Terri.

Pleasance Üniversitesi Tıp Merkezi'nin çalışan kayıtları internette yoktu. Hastanenin ismiyle hemşire üniformaları için arama yaptım. Bir hafta önce yayımlanmış bir haber sayfasındaki duyuru karşıma çıktı:

> *Anma Günü'nün kutlandığı hafta sonu, hayatını kaybeden askerlerin anısına, Pleasance Üniversitesi Tıp Merkezi nostaljik hemşire ve doktor üniformalarını yeniden kullanacak. Savaşlarda sevdiklerini kaybedenler ve etkinliğe katılmak isteyen çalışanlarımız, uygun beden ve ölçüler için insan kaynaklarından Louisa Colton ile iletişime geçmelidir. Üniformalar Banshee Kostüm Butiği'nden tedarik edilecek ve ücretleri, Katolik Aile Hizmet Heyeti tarafından karşılanacaktır.*

Sayfayı kapadım. Yazılanlar hemşire Terri'nin pazartesi günkü kostümünü ve kederli gözlerini bu açıklıyordu. Belki de onun hakkında karar vermek için aceleci davranmıştım. Çok kibar ve yardımseverdi. Peki ya palyaço ve Bay Mason'ın ara-

basından çalınan mozaiklerim? Etrafta görmediğim başka bir yeraltı yaratığı olabilir miydi?

Telefonumu Davşan'ın yanına, çantama atıp fermuarını çektikten sonra arka girişe doğru yürümeye başladım. Sınıf pencereleri, kapalı jaluzilerden yansıyan güneş ışığıyla sarı sarı parlıyordu. Bina her zamanki görünüyordu ama içindeki her şey, en azından benim için farklılaşmıştı. Morpheus bunun icabına bakmıştı.

Issız giriş koridorundan ilerlerken, kafeteryadan süzülen ekmek mayası ve tatlı baharatların kokularını içime çektim. Sırt çantamdan çığlık atan zombilerin sesi ve rahatsız edici fon müziği yükseldi. Davşan'a, telefonumdaki bir oyunun nasıl oynandığını göstermek gibi bir hata yapmıştım. Gerilerek sırt çantamı açtım, telefonu aldım ve yaratığa geri vermeden önce sessize aldım.

Spor salonuna girdiğimde, kızların soyunma odasına giden yolu aydınlatması için babamın anahtarlığındaki el fenerini yaktım. Çizmelerimin ahşap döşemenin tam ortasına çizilmiş mavi ve turuncu devasa koç maskotumuzun üstünde siyah lekeler bırakmaması için dikkatli yürüyordum.

Soyunma odasına giden bölmeye girdiğimde, burnuma eski çorap ve küflü fayansların kötü kokusu doldu. Işık düğmesini çevirince tepemdeki floresan vızıldayarak yanmaya başladı ve bir sıra boy aynasıyla karşı karşıya kaldım.

Çantamın fermuarını açtım. Davşan, ağzı kurabiyeyle dolu, dışarı fırladı. Oyunda kalan son zombileri de öldürmek için elindeki telefonun tuşlarına basıp duruyordu. İskelet parmaklarının arasından telefonumu nazikçe çekip aldım ve sırt çantama attım.

"Hazır mısın?" diye sordum ama bu cevabını beklemediğim bir soruydu. Okula gelirken ona kesin emirler vermiştim. Doğruca Kızıl Krallık'a gidecek ve ben yardım için dönene kadar Narözü'nün yanında kalacaktı.

Davşan, postunu araştırmaya başladı. Yüksüğü tangırdayarak beton zemine düştü. Yüksüğü yerden aldı ve yeniden anahtarını aranmaya başladı.

"Sorun değil. Bende de var." Kendi anahtarımı çıkardım ve en yakındaki aynaya dönüp Londra'da Thames yolundaki güneş saatini gözümün önüne getirdim. Anılarımdan yansıyarak, aynanın üstünde tavşan deliğini insan gözlerinden gizleyen güneş saatli çocuk heykeli belirdi.

Aynanın parçalanmasını bekledim. Çatlaklar belirmeye başlayınca kalbim deli gibi atmaya başladı. Tam da bir yıl önce bulunduğum yerdeydim. Deliliğe açılan eşiğin önünde. Ama bu sefer, diğer tarafta beni neyin beklediğini biliyordum.

Tereddütlerimi bir kenara bıraktım ve çatlakların ortasında anahtar deliği gibi şekillenen yere anahtarımı soktum. Portal açıldı, çimen ve çiçek kokularıyla dolu serin bir rüzgâr saçlarımı uçuşturdu.

Davşan'ın sert elini tuttum. Tam içeri adım atacakken duraksadım. Güneş saatinin etrafındaki zemin hareket ediyordu. Sanki çimen değil de siyah ve kızgın bir deniz gibiydi; sert dalgalar güneş saatinin ayaklığına çarpıyordu.

"Bu da ne?" diye mırıldandım.

Davşan öne eğildiğinde kemikleri takırdadı. "Ateş kıskaçlar. Sokar sizi Majesteleri."

Daha yakına eğildim ve bunun ateş karıncalarından bir deniz olduğunu fark ettim. Koyu kırmızı ve siyah renklerde parlıyor, tavşan deliğini istila ediyorlardı. Bir futbol sahasını kaplayacak kadar çoklardı.

Güneş saatini gezmeye gelenlerden birinin bunu görüp görmediğini merak ettim.

Etrafıma bakınıp bunu öğrenecek zamanım yoktu, Davşan'ı tavşan deliğinden aşağı yollamalıydım. Adım atabileceğimiz güvenli hiçbir yer yoktu. Karıncaların benimle her gün sohbet

etmelerinin bir önemi yoktu, kızgın ya da kararlı olduklarında bana kıskaçlarıyla saldırmakta tereddüt etmezlerdi. Özellikle de yollarına çıkarsam. Üstelik bunlar ateş karıncasıydı. Kendi türleri içinde en agresif ve acı veren bunlardı.

Soyunma odasında sessiz olmak zorunda olmasaydım, onlara bağırırdım. Kızıl'ın zombi çiçekli ordusunu yenemezlerdi. Ama yine de bunu denemek için yola çıktıkları belliydi.

Spor salonunun içinden gelen beklenmedik seslerle konsantrasyonum dağıldı. Aynanın yanından sıçrayarak uzaklaşıp portalı kapattım. Davşan'ı çantama attım ve çantayı da hızla bir dolaba tıkıştırdım.

"Ben neler olduğunu anlayana kadar burada saklan," deyip kurabiye torbasını uzattım. "Geri döndüğümde, karıncalarla barış yapmanın bir yolunu buluruz."

Çantam dolabın kapağının kapanmasını engellediği için kapağı aralık bıraktım. Işığı söndürdükten sonra spor salonunu ayıran duvarın yanına gittim.

Tavandan sarkan ampuller içeriyi aydınlatıyordu. Aydınlıkta gözlerim kamaşırken salonda başlayan hareketliliğe şaşkınlıkla baktım. Bir grup öğrenci beyaz, simli ağaçları ve süslü fenerleri içeri taşıyordu. Onları takip eden diğerlerinin ellerindeki kocaman plastik kutularda ise dantelli beyaz masa örtüleri, krepon kağıdı ve diğer parti dekorasyon malzemeleri vardı.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Öğrenci konseyi ve balo komitesi, bu akşamki peri masalı temalı maskeli balo için hazırlık yapıyordu. Daha kötü bir zaman seçebilir miydim?

İrice oğlanlardan birkaçı açık, ahşap tribünleri katlıyor ve duvar kenarına iterek zeminin geri kalanını dans için boşaltıyordu. Kızların çoğu salonun diğer tarafında oyalanıyor; büfenin kurulacağı alanı, ayrıca orkestranın çalacağı, anonsların yapılacağı, balo kral ve kraliçesinin seçileceği sahneyi hazırlıyorlardı.

Salona biraz daha öğrenci girince inledim. Davşan'ı okuldan önce aynadan içeri yollamakla ilgili tüm ihtimaller ortadan kalkmıştı. Biz aynaya adım attığımız sırada biri içeri girebilirdi. Herkes gidene kadar bir duş kabininde gizlenmeyi düşündüm ama kalabalıkta oluşan bir hareketlenme beni durdurdu.

"Hey, sen!" diye bağırdı Taelor elini kaldırarak.

Konuşmak istediğim son kişi oydu. Bölmeye doğru iyice geriledim ve bana bağırmadığını fark edince rahatladım. Saklandığım yerin çaprazında duran koyu renk saçlı, bebek yüzlü bir ikinci sınıf öğrencisine elini salladı. Yere koyduğu bir ağacın yanında dikiliyordu ve daha başını kaldırmaya fırsat bulamadan Taelor, Twyla ve Kimber çevresini sardı.

"Çiftlerin poz vereceği bank için yer bırakmalıyız," diye çıkıştı Taelor. "Bu ağaç, sahanın diğer tarafına, yiyeceklerin konacağı uzun masanın yanına gidecek."

Oğlan ya onun güzelliğinden ya da üst sınıftan biri onunla konuştuğundan küçük dilini yutmuş gibi bakakaldı.

Taelor ofladı ve saksısıyla birlikte ağacı çekmeye başladığında, cilalı zeminde saksının ve siyah kovboy çizmelerinin bıraktığı izlere dikkat bile etmedi.

Bir dakika. *Kovboy çizmeleri mi*? Bu bir ilkti.

Elbisesi bile, bir böcekbilimciyi etkilemek için özenle seçilmiş gibiydi. Gümüş rengi mini elbisenin titreşen kolları tıpkı kanatlara benziyordu. Belki de Morpheus'un onu bir kelebekle karıştırmasını ve mantar panosuna zımbalamasını istiyordu.

Az kalsın gülecektim. M baloya onunla gitmeyi teklif ettikten sonra, Taelor'ın kavalyesinden ayrıldığını duymuştum. Bunun doğru olup olmadığını Morpheus'a sormayı hiç düşünmemiştim ama sadece eğlenmek için kızı buna yönlendirmek tam da onun yapabileceği bir şeydiu. Taelor hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Ah!" Benden birkaç metre ötede sızlandı. Soyunma odasının gölgelerine biraz daha saklandım ama onu gözümün önünden

ayırmadım. Sürekli yaptığı tenis ve voleybol antrenmanlarından bronzlaşmış kolları, saksıdaki ağacı çekerken ışıkların altında parlıyordu. "Bu şey çok ağır."

İkinci sınıf öğrencisi kızararak transtan çıktı ve yardım etmek için atıldığında çekici ama aynı zamanda alaycı bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Teşekkürler Süpermen," diye mırıldandı ve saksıyı tutmayı bıraktı.

Taelor'ın topuklu ayakkabılarını takip ettiği sırada oğlanın neredeyse ergenliğe geçip sakallarının çıkmaya başladığını görebiliyordum.

Yanımdan geçerlerken arkamdaki duvara iyice yapıştım.

"Al?"

Jenara'nın sesiyle yeniden ortaya çıktım. Koluna bir sepet takmıştı ve içindeki fenerler birbirine çarpıp tangırdıyordu. Diğer öğrencilerin ağaçlara astıkları çelenkleri yapmak için bunların arasından teller geçiriyordu.

"Burada pusuda bekleyenin sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi. "Neler oluyor? Adını üye kayıt listesinde görmedim."

"Aslında bunun için kaydolmadım," dedim başka şeyleri de kastederek.

Jen sırıttı. "Evet, ben de. Balo duyurularına yazdığım yazı yüzünden bana verilen ceza bu. Sanki posterler bunu umursarmış gibi." Homurdandı ama ben cevap vermediğimde ciddileşti. "Dün gece elbiseni getirmedin." Özenle boyanmış gözleri endişeyle kısıldı. "Annen..." Sorusu arka plandaki öğrencilerin uğultularının arasında azalarak yok oldu.

"Hayır, annem iyi." Davşan'ın saklanacağına güvenerek, istemeyerek de olsa, gölgelerin içinden çıktım. "Acil servisten eve döndüğümüzde bir şey ol..."

"İnanmıyorum!" diye sözümü kesti Jen ışığa çıktığım anda. "Bu doğallık olayı da nereden çıktı?"

İşte o zaman hiç makyaj yapmadığımı hatırladım. Birinci sınıftan beri zırhımı giymeden okula geldiğim ilk seferdi bu.

İçimden gelen tüm kaçma isteğine rağmen sepetinden bir fener ve biraz ip alıp kendi çelengimi yapmaya başladım. Harikalar Diyarı'nda Morpheus'la birlikte ölü kelebekleri ipe dizdiğim ve zırh giymeme gerek olmayan o günlere özlem duydum. "Şişştt, Jen. Neden beni bir trol gibi hissettiriyorsun?"

Kendi fener ipini sepete geri koydu ve kolumu nazikçe sıktı. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Mükemmel bir cildin ve kemik yapın var. Sadece... bu *senlik* değil. Ve saçın..." Dağınık örgümden sarkan kırmızı tutama bir fiske attı. "Gece böyle mi yattın?" Daha ben cevap veremeden keskin bir şekilde iç çekti. "Aman Tanrım!"

Sepet kolundan kayarak yere düştü ve içindeki fenerler etrafa saçıldı. Dağınıklığı görmezden gelerek omuzlarımı kavradı.

Dudakları yarım bir gülüşle titriyordu. "Olamaz. Sonunda bunu *yaptınız*!"

Yaptığı çıkış, etrafımızdaki öğrencilerin gevezeliklerinden daha yüksek sesle yankılandı. Öğrencilerin birkaçı bize döndü. Twyla ve Deirdre, üstünde gümüş folyo kaplı harflerin olduğu lacivert bir tabelayı resim köşesinin yanındaki bir şövaleye yerleştirirken durdular. Fısıldaşıp bizi işaret ettiler, ardından Twyla salonun girişine, Taelor'ın bağışlanmış oyuncak kutularını kurcalayıp bizi göremeyecek kadar meşgul olduğu yere yöneldi.

"Hiç dikkat çekmedin, Jen," dedim somurtarak.

Omzunun üstünden bakıp sesini alçaltarak fısıldadı. "Üzgünüm. Sadece bu... bu çok büyük bir şey!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Geceyi Jeb'le geçirdin, değil mi? Bu yüzden stüdyoya gittikten sonra telefonuna cevap vermedi. Bu yüzden dün gece eve gelmedi. Biliyordum işte! Seni o elbisenin içinde bir kez görünce..."

"Jeb dün gece eve gelmedi mi?" Bu sefer sözünü kesme sırası bendeydi. Ne kadar yüksek sesle konuştuğumun farkına vardığımda yanaklarımı ateş bastı. Artık daha fazla sınıf arkadaşımız izliyordu bizi. Taelor da bize konsantre olmuştu. Söylediğimi duyduğunu tahmin ediyordum.

Endişelerimin en küçüğü oydu. Elimdeki fenerleri Jen'in ayaklarının dibine saçılmış olanların yanına attım.

"Onunla birlikte değildim," diye fısıldadım. "Geceyi stüdyoda mı geçirdi sence?"

Yüzü asıldı. "Ben... ben öyle sandım."

"Emin değil misin? Annen çılgına dönmedi mi?"

"Markette gece vardiyasına kaldı ve eve gelince de sızıp kaldı. Bu sabah Jeb'in odasına girene kadar evde olmadığını fark etmemiştim. Yatağı hiç bozulmamıştı. Bilirsin, yatağını hiç toplamaz."

İlk düşüncem Ivy oldu. Ya sadece şehirden gideceğini *söylediyse*? Jeb'in beni asla aldatmayacağını biliyordum. Ama düşüncelerimin arkasındaki şey aklım değil, yeraltı yaratığı içgüdülerimdi. Onlar bir şeylerin yolunda olmadığını *biliyordu*.

Belki de konu hiçbir zaman Jeb'in, Ivy'nin resmini yapmasını kıskanmam olmamıştı. Kız çok uygunsuz bir zamanda ortaya çıkmıştı; tam da Morpheus'un Harikalar Diyarı'nın çöküş haberleriyle ilgili rüyalarıma musallat olmaya başladığı sırada. Gerçek bir insan olmalıydı –onu araştırmıştım– ama onunla tanışmamıştım. Yani bir yeraltı yaratığı onu kaçırmış ve Morpheus'un Finley'ye yaptığı gibi onun dış görünüşüne bürünmüş olabilirdi. Belki de mozaiklerimde gölgelerin içinde saklanan ve bana palyaçoyla sataşan da aynı kişiydi.

Kanım dondu. Jen'in kolunu kavradım. "Onu bulmak zorundayız..."

Başıyla onayladı ve çıkışa doğru yöneldik ama gönüllüler etrafımızı sarmış, bir bize bir de Taelor'a bakıyorlardı. Spor sa-

lonunun kapısına ulaşabileceğimiz açık bir yol yoktu. İçimde bir öfke büyümeye başladı. *Yolumdan çekilin*, diye bağırmak istedim ama Taelor ortaya çıktığında her şey durdu.

Ellerinde bir oyuncak tutuyordu. Minyatür çellosu ve tuhaf kare şapkasıyla beni takip eden palyaçoyu.

Duvarlar üstüme geliyor gibi hissettim.

"Çok güzel, Alyssa," dedi Taelor, kişisel alanıma adım atarak. "Biz yeni oyuncaklar istiyoruz ve sen bu ikinci el çöpü mü getiriyorsun? Ne var bunun içinde, kaya mı?" Palyaçoyu ayaklarımın dibine attı. Oyuncak yere metalik bir tangırtıyla çarptı. Kırmızı, siyah ve beyaz kareli kıyafeti pis ve lekeliydi.

"Onu nereden buldun?" demeyi başardım titreyen bir sesle. Kıpırdamasından korkarak gözlerimi oyuncaktan alamıyordum. Siyah, boncuk gibi gözleriyle alay eder gibi bakıyordu.

"Aptalı oynama. İsmin, oyuncağın sırtına bantlanmış bir kâğıtta yazıyordu." Ben cevap vermeyince gözlerini devirdi. "Ucuzluk tam sana göre. Bu şey seni bu gece kapıdan içeri sokmayacak. Tabelada özellikle *yeni* oyuncaklar diye belirtiyor. İkinci el dükkânında atılanlar değil. Ve bu arada, senin sorunun ne? Soyunma odasında mı uyudun? Bu senin her zamanki cenaze levazımatçısı tarzından bile kötü."

Taelor'ın makyajsız halimden ve buruşuk kıyafetlerimden söz ettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Ama palyaço hâlâ bana bakarken cevap veremedim.

Jen ikimizin arasına girdi. "En azından Al'in moda anlayışı takıldığı çocuğa göre her hafta değişmiyor." Taelor'ın kovboy çizmelerini gösterdi.

İzleyicilerimizden birkaç kıkırtı yükseldi. Taelor omzunun üstünden onlara baktı. "Sizin yapacak işiniz yok mu? Görev kâğıdına yazılmış işler olduğuna bahse girerim. Okumayı mı unuttunuz?"

Öğrenciler dağılınca Taelor, Twyla'ya kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı, sonra yine bana döndü. "Demek Jeb tüm gece dışarıda kaldı ha? Belki de onu aldatmandan bıkmıştır."

Ayaklarımın dibindeki palyaço hem bakışlarımı hem de dilimi kilitlemişti.

Jen cevap vermemi beklemedi. "Al onu aldatmadı, Tae-*pislik*. İngiliz böcek çocuk, senin dikkatini çekmeye çalışıyordu. O yüzden rahatsız etmeyi kes."

"Ağabeyin bu zırvalara inanacak kadar saf olabilir. Ama ben değilim."

"Gerçekten mi? O zaman neden hâlâ *Mort'u* etkilemeye çalışıyorsun?" diye üsteledi Jen.

"Çünkü felaket seksi ve arabası senin evinden pahalı," diye patladı Taelor.

Jen dişlerini gıcırdattı. "Seni küçük..."

"Yeter." Taelor'a bakmak için gözlerimi palyaçodan ayırdım. "Neden gidip rahatsız edecek başka birini bulmuyorsun?" Ona biraz kendine saygısı olması ve bir erkeği parasına göre değil, ona nasıl davrandığına göre yargılaması gerektiği hakkında bir nutuk atmak istedim. Ama Jeb'e ulaşmalıydım çünkü bir şeyler gerçekten de çok yanlıştı. "Gitmem gerek."

Taelor'ı kenara ittim.

O da beni itti. "Bunun için biraz geç oldu."

Az önce dağılan öğrenciler yeniden toplandılar ama bu sefer araya güvenli bir mesafe koymuşlardı.

"Yardım etmek için gönüllü olmamıştın," diye terslendi Taelor. "O yüzden soyunma odasında saklanarak ne yapıyordun? Okul balosunu yeniden mahvetmek için bir yol mu arıyordun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözlerim yanıyordu, kurumuşlardı ve kalbim Jeb'e doğru çekiliyordu. "Senin balo fantezilerine ayıracak zamanım yok."

"Fantezilerim mi?" Yüzünün kızarması onu olduğundan daha güzel gösterdi, tabii gözlerindeki nefret olmasaydı. "Fantezilerin mutlu şeyler olması gerekmiyor mu? Balo kraliçesi olup da balo kralının başka bir kızla birlikte olabilmek için dansı terk etmesinde mutlu olunacak bir şey yok. Sahnede tek başıma nasıl dikildiğimi duymak hoşuna gitmiştir eminim." Çenesi kaskatı oldu. "Babamı *ilk* kez bir şeye refakatçi olması için getirdim ve gördüğü tek şey, aptal durumuna düşmem oldu."

Ayaklarımı oynattım, ensemden yukarı rahatsız edici bir sıcaklık yükseliyordu. "Jeb, olayları güzel idare edemediğini biliyor ve bunun için çok üzgün. Senden özür dilemeye çalıştı."

Ofladı. "Bana acımasına ihtiyacım yok!"

"Aş artık bunları, Taelor," diye araya girdi Jenara. "Alt tarafı aptal bir danstı."

"Senin için öyle olabilir. Senin ailen..." Kelimelerini yeniden şekillendirir gibi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. "Burayı sonsuza dek terk etmeden önce, sadece güzel bir hatıram daha olsun istiyorum. O yüzden bu kez uzak dur! Hayatımı bir kez daha mahvetme!"

Kelimeleri havada asılı kaldı. Herkesin kocaman açılmış gözlerini görünce kızaran yüzünü kapayarak soyunma odasına koşmaya başladı. Bir anlığına, kusursuz maskesi çatlamıştı. Ben okulda dikkatle incelenmeye alışkındım ama bu onun için yeni bir durumdu.

Davşan'ın soyunma odasında beklediğini hatırlayınca kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Davşan'la Jeb'i aramanın arasında kaldım ama yakınımda olanı seçerek Taelor'ın peşinden soyunma odasına koştum.

"Ah, hayır, gitmiyorsun." Twyla arkamdan tuttu.

Jenara araya girdi. Aralarında bir itiş kakış başladı. Bazı öğrenciler çıkışa doğru yönelirken diğerleri taraflarını seçip tezahürat yapmaya başladı.

Olaylar çok hızlı gelişiyordu. Taelor'ı yakalamak için koşmaya başladığımda başım zonkluyordu. Bölmelerin girişine birkaç santim kala dirseğinden tutup kendime çevirdim.

Gözleri yaşlıydı. Tıpkı ilkokulda birlikte oynadığımız zamanlardaki gibi kırılgandı. Onu soyunma odasından uzak tutmak için doğru kelimeleri ararken birinin attığı tiz çığlık, kulak zarımı deldi.

Jen'i kontrol etmek için etrafa bakındım. Onun ve Twyla'nınki de dahil herkesin dikkati, omzumun üstündeki bir şeye odaklanmıştı.

"O da ne?" diye bağırdı bir öğrenci, parmağıyla göstererek.

En kötüsünden korkarak –bütün yeraltı yaratığı tuhaflıklarıyla Davşan'ın ortada dikiliyor olmasıydı bu– bakışlarını takip ettim.

"Karıncalar!" diye bağırdı bir başkası. Siyah ve kırmızı bir akın, eşiği aşmış bize doğru geliyordu.

Boğazım sıkıştı. *Olamaz. Aynadaki portalı kapatmıştım.*

Ortalık bir anda karıştı ve sınıf arkadaşlarımız, Taelor'la beni bırakıp korkuyla çıkışa doğru kaçışmaya başladı.

"Al!" diye seslendi Jen girişten.

"Uzak dur!" diye bağırdım.

"Yardım etsinler diye birilerini getireceğim!" diye bağırdı ve koridorda gözden kayboldu.

Karıncalar bir şey söylüyordu ama Taelor'ın ciyaklamalarından ne dediklerini duyamıyordum. Taelor, ayaklarının üstünde tepinip bazılarını öldürdü ya da sakatladı.

Karıncaların acı dolu çığlıklarını duymamak için kulaklarımı tıkadım.

İntikam almak için bizi daha da sıkı çevrelemeye başladılar.

"Geri çekilin!" diye bağırdım. "O sadece korkuyor... bunu bir daha yapmayacak."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye bağırdı Taelor, birkaçını daha ezmek için ayağını kaldırırken.

"Yapma." Bacağını tuttum ve sonra da fenerlerle dolu bir çelenk aldım. Küreleri istilacı ordunun üstüne doğru atarak böcekleri incitmeden kenara süpürdüm. Yolumuz açılınca Taelor'ın kolundan tutup ziyafet masasının üstüne tırmanarak onu da yanıma çektim.

Masaya çıktığında kendini geri çekti. "Onları sen yerleştirdin. Bu yüzden soyunma odasındaydın."

"Ne?"

"Her zaman böcek delisi oldun! Bu bir eşekşakası. Onları bu gece salacaktın, değil mi?"

"Hayır! Ben..." İnkâr edemedim. Bunu açıklamak için nasıl bir şey söyleyebilirdim ki? Gerçeği mi?

"Bak," diye hırladı Taelor. "Herkese Liddell sırrını söylediğim için üzgünüm! Bu kini daha ne kadar sürdüreceksin?"

"Kes sesini!" diye bağırdım, elimdeki fenerleri masaya atarak. "Onları duymam gerek!"

Bana bakakaldı, gözleri korku doluydu. Karıncaları dinlerken ben de ona baktım:

Kaç... kaç... kaç! Tavşan deliği açıldı!

Bize doğru koşmuyorlardı, Taelor saldırmaya başlayana kadar bir şeyden kaçıyorlardı. Belli belirsiz bir sürtünme sesi dikkatimi soyunma odasına yöneltti. Beş tane uzun, ince parmak kapı girişinin orada kıvrılıp duruyordu. Gölgeydiler ve aynı zamanda değillerdi de... hepsi de siyah ve sanki koyu bir sıvıdan oluşmuş gibiydi.

Damlaları duvardan aşağı süzülüyor, yerde petrol gibi koyu ve parlak gölcükler oluşturuyordu. Parmak uçlarından fırlayan pençe gibi tırnaklar genişleyerek daha fazla damlacıklı parmak

oluşturuyordu. Saniyeler içinde ellerden oluşan bir katman eşiğin tamamını kavradı. Sanki eşiği aşamıyorlar, sanki diğer uçtan büyük bir yük onları geri çekiyormuş gibi tutuyor ve bırakıyorlardı.

Tüm vücudum uyuştu. Tüm bu balçık gibi ellerin neye bağlı olduğunu öğrenmek bile istemiyordum.

"Şunu gördün mü?" diye fısıldadım, daha çok kendime. Taelor'ın beni onaylamamasını umdum. Bu sefer, halüsinasyon görmeyi tercih edeceğim bir durumdu.

Dikkati altımızdaki karıncalardan ayrılmadı. Onlar akın ettikçe, durduğumuz nokta küçülüyor gibiydi.

"Neyi gördüm mü?" diye hırladı. "Serbest bıraktığın milyonlarca böceği mi? Evet, onları gördüm. Battal boy bir Raid'e ihtiyacımız var!" Masanın üstüne ulaşan bir sıra karıncayı tekmeledi. Fenerin ipi topuğuna dolanınca tökezledi. Kendini kurtarmaya çalışırken ayağının altına bir küre yuvarlanınca sendeledi.

"Taelor!" Ona doğru uzandım ama bir milimle kaçırdım. Masaya sırtüstü düştü ve kafasını köşeye kötü bir şekilde çaptı. Gözleri kapanmadan önce yuvalarında ters döndü.

"Hayır, hayır, hayır." Gölgemsi elleri yandan görebilecek şekilde dizlerimin üstüne çöktüm. Yanaklarına hafifçe vurdum. "Taelor, beni duyabiliyor musun?"

Onun yenilmesinden tatmin olmuşlar gibi, karıncalar spor salonunun kapısına doğru geriliediler.

Dünyamızı kurtar, Alyssa.
İzinsiz girenleri uzaklaştır.

Eşikten dışarı döküldüklerinde aşağı atladım. Fısıltıları susunca salona sessizlik çökmüştü.

Gölgemsi ellerle yüzleşmek için arkama dönünce boğulacak gibi oldum. Palyaço soyunma odasının kapısında, ayakta duruyordu. Bir rehinesi vardı: Davşan Beyaz. Palyaçonun çellosunun

yayı, Davşan'ın tombul çenesiyle iskeletimsi boynunun arasına sıkışmış duruyordu.

Tepelerindeki siyah sıvı eşiğe damlıyordu. Palyaçonun yüzüne akan sıvı gözlerini ve dişlerini siyaha boyuyordu.

"Majesteleri, dilerim özür..." diye inledi, pişmanlıkla dolu biçimsiz yüzüyle.

Bir elinden anahtarı, diğerindense boş kurabiye torbası sarkıyordu. Ayaklarının dibine kurabiye parçaları dökülmüştü. Portalı açmış ve ondan istediğim gibi Harikalar Diyarı'na gidebilmek için karıncalara rüşvet vermeye kalkışmış olmalıydı. Ama bunun yerine, Harikalar Diyarı bize gelmişti.

Harikalar Diyarı'nın başından beri burada olduğunu, benim kazamdan beri buraya sızdığını düşünmeye başlamıştım. Bu ele geçirilmiş palyaço da o zaman ortaya çıkmıştı. Kızıl, onu mezarlıkta bulup peşimden yollamış olmalıydı.

Bu çıldırmış oyuncağın Davşan'ı almasına izin veremezdim.

"Bırak onu!" diye bağırdım.

Akortsuz bir çello kadar ürkütücü ve rahatsız edici bir kahkahayla Davşan'ın boğazını daha da sıktı.

Yağ gibi gölgeler eşiği tırmalayarak boyalı beton duvarın üstünde oyuklar açtı. Diğer tarafta bağlı oldukları şey neyse, bu tarafa geçmelerine müsaade etmiyordu. Onlardan yükselen ürkütücü çığlıklar ve inlemeler, akıl hastanesinin üçüncü katındaki süngerlerle kaplı hücrelerde bağıran hastaların seslerinden daha rahatsız ediciydi.

Bu ses vücudumdaki tüm sinir uçlarını ayaklandırıyor ve kemiklerimde yankılanıyordu. Yere yığıldım ve tekrar sessizlik olana kadar ellerimle başımı kapadım.

Tükenmiştim ve başımı kaldıracak enerjiyi zar zor buldum. Devasa ve siyah bir siluet, palyaçoyu ve Davşan'ı kenara itip içeri girdi. Canlı bir duman gibi kıvrılarak sürekli şekil değiştiren parçalara ayrıldı. Bu şeyler kirişlere doğru uçarken tiz bir ses

çıkarıyor, ampullerin içine dolup her biri patlayana kadar içlerini simsiyah sıvıyla dolduruyorlardı. Işıklar domino etkisi gibi tek tek sönmeye başladı.

Ciyakladım ve Taelor'ın baygın vücudunu yuvarlayıp yere düşürdükten sonra, üstümüze yağan camlardan korunmak için masanın altına sürükledim. Son ampul de patladığında, salonda sadece giriş kapısının önündeki koridordan gelen loş ışık kaldı.

Daha çok tiz çığlık kulaklarımı doldurdu. Gölgelerden biri yerde sinsice süründü ve ardında yağlı bir iz bırakarak kapılara doğru yöneldi. Kapıların çarpılarak kapanmasına neden oldu ve bizi tamamen karanlıkta bıraktı.

Palyaço tısladı. Sırtımdan aşağı dehşet dolu bir ürperti indi. Taelor'ı daha da yakınıma çektim, can simidi gibi ona sarıldım. Ilık nefesi boynuma geliyordu ve nabzı güçlü atıyordu. Baygın olması daha iyiydi çünkü etrafımızda olanları ona asla açıklayamazdım.

"Davşan, bu şeyler ne?" diye bağırdım. Karanlığın içinde tanıdık sesini duymaya, hâlâ yaşadığından emin olmaya ihtiyacım vardı.

"Yemiz hortlaklar..." Yumuşak cevabı, kemiklerinin birbirine çarpmasının gürültüsüyle tam bir zıtlık içerisindeydi. "*Begirba.*"

16

ATEŞ İÇİNDE

Uyudüşmüş kalmışlardı karpüsler,
Yemizler derseniz ak-ök begirba.[2]

Bu Ejdercenk şiirindendi. *Yemizler.* Yemiz denilen yaratıkların aslında bir çeşit hortlak olması beni ürkütmedi bile. Morpheus daha önce bahsetmişti.

Yemiz ismi Carroll'ın şiirinde eksik yazılmıştı. Gerçekte, bunlar *hortlaktı*; kasvetli, hayali yaratıklardı. Kaybolmuşlardı ve geri dönüş yolunu arıyorlardı. *Ak-ök begirba* ise attıkları zihin dondurucu çığlıklara deniyordu.

Tek hatırladığım buydu. Okulun içine kaçmalarına ve insanları korkutmalarına izin veremezdim. Onları yenecek bir yol bulana kadar hepsini içeride tutmalıydım.

---

2 Çev. Nihal Yeğinobalı

Ulumaları ve feryatları düşüncelerimi dağıtıyordu. Korku ve yapış yapış ter kokusuyla dolu soğuk rüzgârlar yüzümü yalıyordu. Taelor'ı yakınımda tutup pahalı parfümünün burnuma dolan pis kokuları temizlemesini sağladım. Ona karşı hiç bu kadar korumacı olmamıştım ama o anda benden başka kimsesi yoktu. Hissettiğim sorumluluk çok kuvvetliydi.

Palyaço dikkatimi çeken bir kahkaha daha patlattı.

Davşan bağırdı: "Majesteleri!" Yakarışı soyunma odasının arkalarından gelince gittiğini, benim ulaşamayacağım bir yere götürüldüğünü biliyordum.

"Hayır!" diye haykırdım.

Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Taelor'ın dibinden ayrılmama kararlılığıma karşın, onu masanın ayağına yasladım ve karanlıkta emekleyerek yerlere dokundum. Ben dokunduğumda geri çekilmeyecek bir şeylere değmemek için dua ediyordum. Elimi yağlı bir birikintinin içinden geçirince, yapış yapış şeyi kotuma sildim ve aramaya devam ettim. Nihayet parmaklarımın altında bir fener yuvarlandı.

Ödülümü masanın altına çektim. El yordamıyla lambanın düğmesini bulup açtım. Kehribar renkli yumuşak bir ışık, dantel desenlerinin arasından süzülüp etrafı aydınlattı. Ortaya çıkardığı ürkütücü sahne olmasaydı güzel olabilirdi.

Kalın, yağlı bir çamur duvarlardan aşağı akıyor ve yerde minik gölcükler oluşturuyordu. Hayaleti andıran siluetler havada süzülüyor, mezarlıktaki hortlaklar gibi alçalıp yükseliyordu. Yere değdikçe arkalarında siyah bir leke bırakıyorlardı. Sanki bir Cadılar Bayramı filminin içine sıkışıp kalmıştım. Tek eksik, ufalanan mezar taşlarıydı.

Midem korkuyla kasıldı. "Morpheus. Geri dön lütfen." Mırıltımı duymasını umuyordum. Beni dinlemeyecek kadar kızgın olmadığını da...

Hayalet çığlıklarının arasında Morpheus'un sessizliği çok daha yüksekti.

"Morpheus! Yardımına ihtiyacım var!" Haykırışım duvarlarda yankılandı. Cevap olarak hayaletler tısladı ve biri masanın altına hamle yaparak ikiye ayrıldı, bedeni olmayan bir çift eldivenli ele dönüştü. Taelor'ın bileklerini kavradılar ve onu benden uzaklaştırmak için çekmeye başladılar.

"Dur!" Feneri attım ve Taelor'ı arkasından kucaklayıp parmaklarımı kollarının altından göğsünde birleştirdim. Doğaüstü bir halat çekme oyununun halatı gibiydi. Tüm ağırlığımı kullanarak o kadar sert çektim ki çizmeleri ayağından çıktı. Sırtımı masanın ayaklarına çarptım. Eldivenli eller ters yöne fırlayarak yeniden birleşti.

Feneri arandım ama diğer hayaletler onu uzaklaştırmıştı. Fenerimi çalmak için Taelor'a saldırmışlardı demek. Dantelli desenin boşluklarından içeri sızarak lamba patlayana kadar fenerin içini doldurdular.

Karanlık boşluk, ıslak bir yorgan kadar ağırdı. Taelor'ın hissiz elini tuttum. Belki de Morpheus gerçekten bana sırtını dönmüştü. Kaçışı olmayan bir yerde kapana kısılmışken beni bırakıp gideceğini hiç düşünmemiştim. Acı çekmemi isteyecek kadar öfkeli olsa, önünde sonunda döneceğinden emindim. Harikalar Diyarı'nı kurtarmak için yardımıma ihtiyacı vardı.

Düşüncelerime bir yanıtmış gibi soyunma odasının kapısından içeriye parlak bir ışık süzüldü. Havada titreşiyordu, tıpkı bir maytabın ucundaki ateşler gibi minik ve parlaktı. Ona doğru gelen hortlakların arasından hızla geçti ve Taelor'ın dizinin üstüne kondu.

Parlaklığı söndü ve bir şekle büründü: Beş santim boyundaydı, feminen kıvrımları vardı, fasulye yeşiliydi, stratejik yerleri parlak pullarla kaplı olması dışında tamamen çırılçıplaktı. Bakır

renkli, yuvarlak gözleriyle beni inceledi. Bir yusufçukla dik dik bakma yarışındaymışız gibiydi.

"Bürümcük," dedim onu gördüğüme hem şaşırmış hem de rahatlayarak. Ona ihanet etmeden önce bir zamanlar Morpheus'un en değerli ve en güzel perisiydi. Buraya ya kendi başına gelmişti ya da birileriyle arasını düzeltmişti.

"Kraliçe Alyssa." Reverans yapınca kürklü kanatları titreşti. Omzunun üstünden hortlaklara baktı. "Bu karanlık bir zaman," dedi çınlayan bir sesle.

"Öyle," diye cevap verdim. Kraliçe gibi görünmek için sesimdeki titremeyi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. "Seni Morpheus mu gönderdi?"

"Elbette," dedi. "Çağrınızı duydu."

Beni tamamen terk etmediğini duyunca derin bir nefes aldım. "Peki ne yapacağım? Onları nasıl yeneceğim?"

"Onları yenmenize gerek yok. Basitçe evlerine yollayabilirsiniz."

"Harikalar Diyarı'na mı?"

"Oranın temellerine. Çocukların rüyaları, Harikalar Diyarı'nın altyapısını oluşturur. Lewis Carroll'ın masallarını ve şiirlerini iyi biliyorsunuz: *Bir çocuk masalını al ve nazik ellerle, çocukluk rüyalarının hatıranın mistik ipleriyle iç içe geçtiği yere yerleştir... Harikalar Diyarı büyüdü böylece.*"

Tepemizden bir hortlak geçerken ikimiz de eğildik.

"Ah, evet," diye mırıldandım. "Hatırladığımdan birazcık farklı." Buna şaşırmamıştım elbette.

"İki versiyonda da gerçeklik payı var. Her çocuğun rüyasının iki yarısı vardır. Karpüsler uçarı, afacan yarı ve İkinci Kız Kardeş tarafından, öfkeli ruhları oyalayıp eğlendirmek için kullanılırlar. Hortlaklar ise kâbus gibi ve korkunç olan yarıdır. Tavşan deliğini korurlar ve Harikalar Diyarı'na ait bir şeyin

dışarı kaçmasını engeller ya da çoktan kaçmış bir şeyi zorla geri getirirler. Toprağa bağlı yaşarlar ve bir şey, onların mezarlarını rahatsız etmiş."

Harikalar Diyarı'nda Morpheus'la olduğum rüyayı hatırladım. Ben boğulurken ayaklarımın altındaki çamurun nefes alırmış gibi fokurdadığını sanmıştım. O çamur, bu hortlaklardan oluşuyor olabilir miydi? Sonra karıncaları düşündüm. Toprak taşıma konusunda solucanlar da dahil diğer tüm canlılardan daha uzmandılar. Harikalar Diyarı'nın temelini bozmuş, çiçek ordusunun delikten geçmesini engellemek için savunma mekanizmasını çalıştırmış olmalılardı.

Yüzümün önünde uçarken Bürümcük'ün kanatları belli belirsiz bir bulanıklık gibi görünüyordu. Yeşil teni pırıldıyordu. "Hortlaklar çocuklardan doğdukları için, kaybolmuş çocuklar gibidiler. Mezarlarına bağlı değillerse korku dolu ve sinirli yaratıklardır. Bir kere rahatsız edildiler mi tek istedikleri, görevlerini yapmak ve güvende oldukları yere geri dönebilmektir. Onların aydınlık yarısı olan karpüslerin bir zamanlar sağladığı güvenliği arzularlar. Bu yüzden ışığa ve size doğru çekildiler. Taç-büyünüz size dokunmalarını engelliyor ama onları buraya davet ettiğinizi sanıyorlar. Burada Harikalar Diyarı'na ait hiçbir şey bulamadıklarından akılları karıştı. Onları güvende tutmanınızı, yollarını aydınlatmanızı bekliyorlar."

Bürümcük'ün ışıldayan bedeninin üstünde uçuşan şekilsiz yaratıklara baktım. Bürümcük'ün Harikalar Diyarı'na mı yoksa buraya mı ait olduğuna karar vermeye çalışıyorlarmış gibi bize doğru alçalıp yükseliyorlardı. Yaydığı ışık onlar için hipnotize edici olmalıydı ve akıllarını karıştırıyordu.

"Demek bu yüzden tepedeki ampulleri patlattılar ve fenerimi çaldılar. Işığa yakın olmaya çalışıyorlardı."

Bürümcük başıyla onayladı. "Onlara tavşan deliğine gitmeleri için yol göstermelisiniz."

"Neden sen yapmıyorsun? Senin ışığını izlesinler."

Bu önerime burun kıvırdı. "Bende o yetenek yok. Seçeceğiniz ışık o kadar güçlü olmalı ki yerlerine geri dönebilmeleri için ayak izlerini aydınlatmalı, aynı zamanda geri gelmemeleri için o izleri silebilmeli."

İnledim. Bir bilmece. "Ama ayakları bile *yok*!"

Bürümcük bacağıma, yağlı elimi sürdüğüm nemli yerin üstüne kondu. Ellerinin ve dizlerinin üstüne çökerek, uğurböceği boyutundaki eliyle bu izin üstünden geçti. "Her canlının ayak izi eşşizdir."

Yerlerde ve duvarlarda bıraktıkları yağlı lekelere baktım.

"Efendimin size öğrettiğini kullanın," dedi. Sesindeki sevgiden, Morpheus'un onu affettiği anlaşılıyordu. Bu da bana, beni de affedeceği umudunu verdi. "Onları eve gönderin," diyerek havalandı.

Bürümcük uçarak uzaklaştığında hayaletimsi şekiller daha da yaklaştı. Başımı kollarımla sardım. Onların bana dokunmasının yasak olduğunu bilmem, korkumu azaltmıyordu. "Bekle! Beni bırakma! Onu incittiğim için üzgün olduğumu söyle Morpheus'a. Ona burada ihtiyacım olduğunu anlat. Lütfen, bu çok önemli!"

"Gitmek *zorundayım*. Hortlaklar beni zorla ele geçirmeden. Ayrıca Morpheus, Davşan'ın sağ salim dönmesi için uğraşıyor. Bunun önemli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Utandım, sessizliğim benim yerine cevap verdi. Dizlerimin üstüne çöküp Morpheus'un geri dönmesi için yalvarmama çok az kalmıştı... tıpkı yapacağımı söylediği gibi.

"Tüm bunlar bittiğinde onu bulmanızı istiyor." Bürümcük soyunma odasına uçarak beni Taelor ve hortlaklarla ilgilenmem için tek başıma bıraktı. Şu anda iki dünyam acımasızca iç içe

geçmişti. Onları ayrı tutabileceğimi düşünmekle ne kadar yanılmıştım.

Okulun 08:05 uyarı zili çaldı ve birileri spor salonunun kapısını kurcaladı. Diğer taraftan bağırışmalar yükseldi.

"Sıkışmış," diye bağırdı okul müdürü.

"Hademeyi bulayım," diye cevap verdi bir öğretmen.

Bir plan bulmaya çalışırken, düşünceler kafamda pinpon topu gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu ve şakaklarım acıyordu.

Hortlaklar insanların sesleriyle tedirgin olup tiz çığlıklar atıyor ve inliyordu. Saçlarımın içinden geçip uçuyorlar, beni korkudan nefessiz bırakıyorlardı. Taelor'ın elbisesini yırtıyorlar ve etek uçlarını paçavraya çeviriyorlardı. Onlara bağırarak elimle uzaklaştırdım. Ürktüler ama geri çekilmelerinin çok sürmeyeceğini biliyordum. Burada tıkılıp kaldıkça korkmuş çocuklardan çok, dengesiz canavarlara dönüşüyorlardı.

Pleasance Lisesi görevlilerinden biri kapıyı açıp kalp krizi geçirmeden önce, onları geri yollamak zorundaydım.

Bir sıra fener alıp "yollarını aydınlatmayı" düşündüm ama ampulleri patlatırlardı. Yardım çabalarımı mahvedip dururlarsa, bu yaratıkları nasıl eve gönderecektim ki?

O anda yeraltı yaratığı hislerimin, gözümün arkasında titreşerek uyandığını ve mantıksızın arkasındaki mantığı ortaya çıkardığını hissettim: Canlı gölgelere karşı durabilecek tek bir şey vardı. Canlı *ateş*.

Alevler nefes alabilirdi. Ayrıca gazyağı gibi bazı yağları tutuştururdu. Hortlakların arkalarında bıraktıkları yağlı izler yanıcıysa, Bürümcük'ün bilmecesinin çözümü bu olabilirdi.

Bu dünyada ayak izlerini silerken yakmak hem imkânsız hem de anlamsızdı ama Harikalar Diyarı'nda öyle değildi. Harikalar Diyarı bizim sınırlarımıza girmişti ve burada da akıllıca olabilirdi.

Fikrim çılgınca ve tehlikeliydi. Okul bile yanabilirdi. Ama seçeneğim yoktu ve parmak uçlarımda böyle bir gücün olması, aklımı başımdan alıyordu.

Bedenim sabırsızca böyle bir doğrudan meydan okumaya açlıkla uğuldadı. Bunu yapabileceğimi Morpheus'a gösterecek, bana inanmakta haklı olduğunu kanıtlayacaktım.

Masanın altından emekleyerek çıktım ve karanlıkta ayağa kalkıp kulaklarımı hortlakların çığlıklarına kapadım. Gözlerimi kapayarak ağaçlara asılı fenerli çelenklere ve yere saçılmış fenerlere yoğunlaştım. Onları göremesem de orada olduklarını biliyordum ve içlerindeki minik ampullerin hareketlendiğini, nefes aldığını, gerçek mum gibi yandığını gözümün önünde getirdim. Nabzım yavaşlayıp sakinleşti ve bunun sonucunda oluşan huzurlu karanlığın içine, cansız olana can verdim.

Gözlerimi yeniden açtığımda fenerler titreşen turuncu bir ışıkla parlıyordu. Hortlaklar üstlerinde uçuşuyor ama sanki yönlendirme bekliyormuş gibi onlara dokunmuyordu.

Ateş artık, yağlı izlerle temas etmeliydi. Fenerlerin içindeki mum ışığını büyümesi ve alev topları haline gelmesi için ikna ettim. Her fenerin arasındaki ipler tıpkı Çin Yeni Yılı geçit törenindeki ejderha gibi alev alarak turuncular, sarılar ve kırmızılarla aydınlandı.

O görüntüye dayanarak alevli iplerin hareket edebileceğini hayal ettim. Ağaçlardan ayrıldılar –sprey boyalı dallar da bu sırada tutuştu– ve daha önceden orada olanların yanına gitmek için yerde sürünerek ilerlediler. Dokunulmamış tek bir leke ya da gölcük kalmayana dek yayıldılar.

Saniyeler içinde "ayak izleri" alev aldı ve hortlaklar sıraya girdi. "Eve gidin!" diye bağırdım. "Burada toplayacak hiçbir şey yok." Ateşli izleri takip ederek soyunma odasına döndüler. Onlar ilerledikçe yağlı izleri yanarak silindi. Son hayalet de bölmeye

girip soyunma odasındaki aynanın çatlama sesini duyduğumda kazandığımı hissettim.

Başarmıştım. Okul arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi kurtarırken Harikalar Diyarı'nın kaybolmuş muhafızlarını eve yollamıştım.

Geriye bir tek bunu temizlemek kalmıştı.

Spor salonu yanıyordu. Korkmalıydım. Ama bunun yerine gurur duydum. Bu benim eserimdi, benim büyümden doğmuştu.

Ağaçlardaki alevler masa örtülerine ve krapon kâğıtlarına sıçradı. Aniden çok parlak ve muhteşem bir zincirleme reaksiyon oldu. Bunun bir parçası olmaya can atıyordum... Yakıp yıkmak ve sonra da bu yıkımın tadına varmak istiyordum.

Bunu yapabilirdim. Burada alevlerin arasında durabilir, tenime atlamalarına izin verebilir ve ölüme meydan okuyarak kahkahalar atabilirdim çünkü onlar bana aitti. Dünyanın çökmesini izleyebilir ve yağan küllerin üstünde başarımla dans edebilirdim.

Tek yapmam gereken, gücü serbest bırakmaktı. İnsanlığımın zincirlerinden kaçmak ve çılgınlığımın rehberim olmasına izin vermekti. Harikalar Diyarı dışında her şeyi unutursam *kargaşa kraliçesi* olabilirdim.

Alevler daha da yükseldi... kışkırtıcı... baştan çıkarıcı...

Duman odayı doldurdu. Gri, narin ve ölümcül saygınlığıyla zarifti. Ateşe ilerleyip siyah ve görkemli kanatlar gibi şekillendi. Bu görüntünün içinde bir adamın silueti belirdi ve bana elini uzattı.

Bu Morpheus muydu yoksa bir serap mı?

Aklım, Harikalar Diyarı'nda yıldızların içinde yaptığımız dansa gitti. O kadar özgür olmak ne kadar muhteşemdi. Onunla alev alev bir cehennemin ortasında dans etmek, nefes alan ve bizim irademizle büyüyen sonsuz bir güçle çevrili olmak nasıl hissettirirdi?

Okul zili peş peşe üç kere çaldı. Yangın için bir uyarıydı bu. Zil beni etkilemedi. Bırak da insanlar alevlerden kaçsın. Ben doğrudan içine yürüyecektim.

Her adımımı saran sıcaklıktan keyif alarak, gölgemsi kanatların ve bana uzanan ellerin yakınına yürüdüm. Sadece belli belirsiz bir ses mutluluğumu böldüğünde duraksadım.

Taelor öksürüyordu.

Tereddüt etmeme sebep oldu. Dinlememi sağladı. Hatırlamamı sağladı. O diğerleri gibi dışarı çıkamamıştı. *Tehlikedeydi.*

Zihnime dolanan yeraltı yaratığı filizlerini kopardım ve acımasız arzularıma bir son verdim. Duman kanatlar ve siluet ortadan kayboldu. Aslında orada olduklarından da emin değildim. Sıcağa rağmen ürperdim, insanlığımı böyle bir çırpıda geride bırakacak hale gelmekten dehşete kapıldım.

Aramızdaki alevlerden Taelor'ı göremesem de öksürüğünü işitebiliyordum. Ya uyanıyordu ya da ciğerleri içgüdüsel olarak dumanı dışarı atıyordu. Hangisi olursa olsun yardımıma ihtiyacı vardı. Kavruk havayı içime çektim. Gözlerim acıyordu ve sulanmıştı.

Taelor'ın güvende olması için, çıkardığım yangını söndürmeliydim. Bu tuhaf annelik içgüdüsüyle bir an donakaldım.

Yağmur yağdırabilirsem, alevleri hızla yok edebilirdim. Herhangi bir acı yaşatmadan onları söndürmeliydim. Spor salonunun altında Morpheus'la buluştuğum küflü tuvaleti hatırladım. O çürük borular şimdi ayağımın altındaydı.

Paslı boruların, çürüyen bir kütüğün içindeki kış uykusundan uyanan bir semender gibi canlandığını, gerinerek, eğilip bükülerek uyandığını hayal ettim. Esneyen metalin zeminin altında gümbürdediğini ve çizmelerimin tabanlarını titrettiğini hissettim. Ahşap döşeme tahtalarının arasından sızan sular etrafımda birikmeye başlamıştı. Borular koparken metalik çatırtı

sesleri yankılandı. Her çatlaktan tıslayarak püsküren sular doğruca yukarı fışkırıyor ve alevleri söndürerek aşağı iniyordu.

Yangın söndükçe karanlığa gömülen spor salonunda, ıslak ve soğuk kıyafetlerim tenime yapışırken suda ilerledim. Masanın yanına gelince durdum.

Taelor sızlanıp gözlerini ovuşturuyordu. Kalkmasına yardım ettim ve onu masanın köşesine yasladım. Yeniden öksürdü. Yanından ayrılmayacaktım. Tek başına zorlukla ayakta duruyordu.

Ana kapılar büyük bir gürültüyle açıldı. Bir grup itfaiyeci ellerinde el fenerleriyle içeri daldı. Salonun görüntüsüyle afallayarak bir an kapıda duraksadılar.

Titreşen ışıklar, yarattığım hasarı ortaya çıkardı: Kavrulmuş ahşap, kâğıt ve boya; zeminin her yerinde kurumla dolu gölcükler ve hepsinin altında bir yerde tanınmayacak hale gelen kabarmış, kararmış okul maskotu.

"Ne oldu böyle?" diye mırıldandı Taelor, kanlanmış gözleri etrafımızdaki mahvolmuş şeylerin üstünde dolaşırken. Bileklerine kadar siyah suyun içindeydi. Çizmeleri biraz ötede, dumanı tüten bir yığının üstündeydi. Yanmış deri kokusu benim bile midemi bulandırdı.

Ona cevap vermek yerine, masada onun yanına yığıldım.

Tıpkı alevler gibiydim. Tükenmiş. Sönmüş. Ve henüz savaşmaya bile başlamamıştım çünkü az önce Harikalar Diyarı'na ve kendime karşı kazandığım mücadele, birazdan yüzleşeceğim suçlamalar ve cevabını bilmediğim sorulara kıyasla hiçbir şeydi.

I

Babamın kamyoneti ve Gizmo'nun arasında dikildiğim sırada rüzgâr dağınık örgümü iyice dağıttı. Suyumun son damlasını içtim ve şişeyi arkamdaki çöpe fırlattım. Bakışlarım önce aydınlık gökyüzüne, sonra da okulun arka girişine park etmiş tesisat kamyonlarına kaydı.

Böceklerin sakin vızıltısı kulaklarımda uğuldadı:

Aferin, Alyssa... hepimizi kurtarman için sadece son bir savaş daha kaldı.

Uyarılarını duyduğumda vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Bu doğruydu. Ne ben ne de sevdiğim insanlar henüz güvendeydi. Önceliğim şu anda Jeb'di. Burada yeterince zaman kaybetmiştim.

İtfaiye ve polis arabaları beş dakika önce gitmişti. Parlak ışıkları hâlâ gözlerimi yakıyordu. Belki de alevlerdi bunu yapan. Belki de o cehennem, hatıralarımdan asla gitmeyecekti. Tek bir kalemde insanlığımı silmemin, eğitimimi ve babamla ilişkimi bitirmemin daimi bir hatırlatıcısı olarak kalacaktı.

Müdürden telefon geldiğinde babam lastikçiden Gizmo'yu henüz almıştı. Telefonun diğer ucunda onu neyin beklediğini asla tahmin edemezdi.

"Eve önce sen varırsan," dedi, "beni bekle. Uzaklaştırma aldığını annene ben söylemek istiyorum. Tamam mı?" Sesi, dikkatle kendini tutması yüzünden hırıltılı çıkıyordu, sanki bana bağırmaktan korkuyordu. Gerçek duygularımı kontrol etmekte dengesiz olduğumu düşünüyordu.

Yenilmiş görünüyordu ve iş üniformasıyla kamyonetine yaslandı. Jenara dışında herkes gibi o da öğrencilerin üstüne salmak için bir ton karınca topladığıma ikna olmuştu. Sonra da eşek şakam ters gittiğinde, kontrol altına almaya çalışırken kazayla spor salonunu ateşe vermiştim.

Babam bunun kazara olduğundan emin değildi, gerçi bunu polise ya da bana söylememişti ama gözlerinde görebiliyordum. Soyunma odasındaki aynayı, odamdaki ayna gibi benim kırdığımı düşünüyordu. Aynanın alevlerden ısındığına, sonra buz

gibi suyla temas edince ampuller gibi onun da kırıldığı teorisine inanmamıştı.

En azından suyu açıklamak zorunda kalmamıştım. İtfaiyecilere göre sıcaklık paslı borulara baskı yapana kadar ahşap döşemeyi yamultmuş ve onları patlatmıştı. Tamamen şans eseriydi.

Şans. *Tabii.*

Şanslıdan başka her şeydim.

Karıncalarla ilgili suçlamaları reddetmemiştim çünkü bir bakıma benim de sorumluluğumdu. Babam okul danışmanımı görmemi söylemeyi bırakmıştı; bir psikiyatristten randevu almıştı bile. Kırık aynayı, anneminki gibi bir düşüşün başlangıcı olarak görüyordu. Bu sefer, aklını kaybeden kurban bendim.

"Alyssa." Babam sorusuna cevap vermem için üsteledim.

"Biliyorum," diye cevapladım. "Eve ilk ben gidersem, anneciğim bile demeyeceğim." Şaka yapmıştım ama gülmedi; büyük ihtimalle İngiliz aksanıyla anneciğim diyen kendini beğenmiş bir yeraltı yaratığıyla hayatında hiç karşılaşmadığı içindi. Tuhaf bir sessizlik olunca öksürdüm, duman solumaktan genzim yanıyordu.

"Okulun bunu kaza olarak düşündüğü için, şansına şükretmelisin," dedi babam, şakayı anlamamış olsa da alaycılığımı sezerek. "Ve önceki yıllardaki iyi davranışlarını göz önünde bulundurdukları için. Spor salonunu neredeyse yakıp yıktığın için bir günlük uzaklaştırma mı? Kazara da olsa, şikâyetçi olsaydılar final sınavları ev yerine hapiste girerdin."

Yanaklarımı kemirdim. Elbette vandallık yüzünden bir suç kaydımın olmamasından mutluydum. Hatta cumartesi günkü mezuniyete bile katılabilecektim ve diplomamı sınıf arkadaşlarımla birlikte alabilecektim. Ama bir şart vardı: Bu geceki baloya katılmayacaktım.

Spor salonu berbat durumda olduğu için Taelor'ın babası baloyu Yeraltı Diyarı'nda yapmayı önermişti. Bunların hepsinden

daha şaşırtıcı olansa Taelor'ın hakkımda suçlamalarda bulunmamasıydı. Ona yardım etmeye çalıştığımı hatırlıyor olmalıydı. Tek istediği, ailesinin yeraltı merkezine on beş metreden fazla yaklaşmamam için geçici süreli bir uzaklaştırma emriydi.

Kendi mezuniyet balomdan kovulmuştum. Geçen sene olsa, bunu kutlamak için parti bile verirdim. Ama bu sene? Aslında hayal kırıklığına uğramıştım. Kalbimin derinliklerinde bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de...

Beni çağıran bir savaş vardı ve ben bunu daha fazla erteleyemezdim. Tavşan deliğinden hızla aşağı inmezsem, Kraliçe Kızıl'la ordusu bir portaldan geçip (çoktan geçmedilerse tabii) buraya geleceklerdi ve spor salonunda olanlar, olacakların yanında Disney Buz Şovu gibi kalacaktı.

"Al bunları." Gizmo'nun anahtarını uzatırken, babam bana bile bakmadı. "Annen seni görmeden önce yüzünü temizlediğinden de emin ol. Makyajın berbat durumda."

Makyaj yapmadığımı düşünürsem yüzümde is lekeleri olmalıydı. "Temizlememe yardım edemez misin?" Bana bakması için her şeyi yapardım.

Başka tarafa bakmaya devam etti. "Arabanın aynasını kullan." Yok sayılmak, azarlayıcı bir sözden ya da hayal kırıklığına uğramış bir bakıştan daha can yakıcıydı.

Babam kamyonetini açmak için arkasını dönerken son bir talimat daha verdi. "Bugün evden çıkmayacaksın, ziyaretçin olmayacak. Son sınavını bitireceksin. Ayrıca hâlâ annenden özür dileyeceksin. Doğruca eve git. Anlaşıldı mı?"

Başımla onayladım. Yalan da sayılmazdı. Ne de olsa *hangi* eve gideceğimi belirtmemişti. Babam danışmanla ve müdürle konuşurken, hemşire odasında zamanımı iyi değerlendirmiştim. Bay Piero'dan Ivy'nin stüdyosunun numarasını almış ve telefonuma kaydetmiştim.

Otoparktan çıkar çıkmaz Jeb'in peşine düşecek, mozaiklerimi ve Morpheus'u bulacak (yardım etmesi için gerekirse diz çöküp yalvaracak), son olarak da Harikalar Diyarı'nda Kızıl'la yüzleşecektim.

Evet baba, eve gidiyorum.

Ama senin zannettiğine değil.

17

AÇLIKTAN ÖLEN SANATÇI

Jenara'dan gelen endişeli mesajı, ağabeyini bulacağıma dair söz vererek cevapladıktan sonra, beni takip etmemesi için babamın otoparktan çıkmasını bekledim. Eve dönmediğimde ne kadar kızacağını ya da endişeleneceğini düşünmemeye çalıştım. Düşünürsem, yapılması gerekenleri yapacak cesareti asla bulamazdım.

Meşgul görünmek için saç örgümü çözdüm ve dalgaları açmak için parmaklarımla taradım. Yüzümdeki is lekelerini silmek için dikiz aynasına eğilince kendimi görmemle yüreğim ağzıma geldi.

Yüzümde yalnızca is lekesi yoktu. Yeraltı yaratığı işaretlerim geri dönmüştü. Morpheus'unkilerin daha kadınsı ve mücevhersiz versiyonuydu. İnsan yönümle teması kaybetmeye başladığımda ortaya çıkmış olmalıydılar. Okuldayken neden herkesin bana garip garip baktığını şimdi anlamıştım.

İşaretlere yeniden göz atmak için cesaretimi topladığımda dikiz aynamdan sarkan grili turunculu kuyruğu fark ettim.

"Chessie?"

Kürklü kuyruk titreşti.

Babam geri geri giderken bana ters ters bakınca mendil alırmış gibi yaptım. Caddeye çıktıktan sonra, otoparkı kontrol edip yalnız olduğumdan emin olduktan sonra Chessie'nin kuyruğunu okşadım. Parmağıma dolanıp turuncu bir sise dönüştü.

Kediye benzeyen yaratık şekillenirken elimi uzattım. Tüylü, kıpır kıpır ve ılıktı.

"Bırak tahmin edeyim. Morpheus onu bulmamı istiyor," dedim.

Parlak yeşil gözleriyle beni bir an süzdükten sonra uçarak sürücü koltuğunun yanındaki cama gitti. Camı buharlandırmak için üfledi ve pençesiyle *h-a-t-ı-r-a* yazdı.

Anahtarımı kontağa soktum. "Biliyorum. Kayıp hatıralarımın arasında beni bekliyor. Bak, şu anda bunun ne anlama geldiğini bulmaya çalışacak kadar vaktim yok." Motor kükreyerek çalıştı. "Jeb'in bana ihtiyacı var."

Chessie itiraz edercesine başını salladı ve tam görüş alanımdaki ön camda nefesiyle tekrar buğu yaptı. Bu sefer bir tren ve bir çift kanat resmi çizdi.

İç çektim. "Evet, beni ve Morpheus'u trenden kurtardın. Hatırlıyorum. Teşekkürler. Şimdi geri dön ve ona birazcık daha beklemesi gerektiğini söyle." Elimdeki mendille camı sildim.

Chessie etrafımda uçuştu. Gözlerinin üstündeki yumuşacık beyaz tüyler kırışmıştı.

Onu elimle ön konsola kovalayıp güneş gözlüğümü taktım. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Önce bunu yapacağım. Beni rahatsız etmemek şartıyla sen de gelebilirsin."

Minik yeraltı yaratığı, gösterge paneline pat diye oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. Dişlerini gösteren her zamanki

kocaman gülümsemesi somurtmaya dönüşmüş, uzun bıyıkları sarkmıştı. Caddeye çıktığım sırada bir kamyonet yanımızdan geçti. Sürücüsü Chessie'ye o kadar dikkatli baktı ki neredeyse dönüşü kaçırıyordu.

"Daha... göze çarpmayacak şekilde görünmen gerek," dedim yolcuma.

Bir kedi yavrusunun hapşırması gibi hafif bir iç çekişle dört ayak üstüne oturup kuyruğunu arkasında kıvırdı, kanatlarını sırtına yapıştırdı ve başını eğdi. Koca kafasını sallayan araba süslerinin mükemmel bir taklidi olmuştu.

Jeb için bu kadar endişelenmesem, kahkaha atardım.

Stüdyoyu bulmak yirmi dakika sürdü. Tenha ve tozlu bir yolun sonunda, Morpheus'la dün geçtiğimiz sitenin on üç kilometre güneyinde yer alıyordu.

Garaj yolu olarak da kullanılan bir yola park ettim. Ben motoru kapatır kapatmaz, Chessie başını yeniden sabit tuttu ve tıslayarak dikiz aynasındaki yerine geri uçtu.

Güneş gözlüğümü çıkardım, neredeyse korkudan ben de tıslayacaktım. Yarım düzine kadar ölmek üzere olan ağaç, çatısı düz, harap görünümlü bir kulübenin etrafını çevreliyordu. Ağaçların gövdeleri ve dalları yamru yumruydu. Birkaç tanesi saldırıya geçermiş gibi kulübenin duvarlarında büyümeye başlamıştı. Hiç de hoş bir görüntü değildi.

Ön ve yan duvarlar, güneşten solmuş ahşaptan oluşuyordu. Kulübede yeni görünen tek şey, parlak pirinç menteşeleri ve tuhaf şekilli bir kapı tokmağı olan koyu kırmızı kapıydı. Kapı, bu çürümüş görüntülü arka plana hiç uymuyordu.

Hiç penceresi yoktu, en azından ön tarafta. Bu penceresiz kulübede resim yapmak için ışık nasıl yeterli olurdu ki? Yanlış yere geldiğimi düşünmeye başlamıştım ki tavşan kümesine benzeyen bir şeyin yanında Jeb'in yatık duran Honda'sını gördüm. Aslında daha çok kablo ve yakacak bir malzemeye benziyordu.

Motorunu yerde görmek, en büyük korkumu onaylıyordu: Geceyi burada geçirmişti. Ya yalnız ve savunmasızdı ya da yalnız değildi ki bu çok daha kötüydü.

Kalbimi endişe ve suçluluk duygusu sardı. Ona en başında gerçeği anlatmalıydım. Geçen yazdan beri bunları bilseydi, hazırlıklı olurdu.

Telefonum çalınca ödüm koptu. Babamdı. Sesini kıstım ama ona bir mesaj yolladım:

Yakında eve döneceğim. Endişelenmemeye çalış. Bir şeyleri anlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Çok kızacaktı ve hemen beni aramaya başlayacaktı ama en azından çok fazla endişelenmeyecekti.

Telefonu çantama attım ve kulübeye geri döndüm. Okulda karşıma çıkanlardan sonra bu harap kulübe beni korkutmamalıydı. Ama Kızıl'ın burada olma ihtimali vardı. Yanında da Morpheus'un bile korktuğu birkaç yeraltı yaratığıyla hem de. Jeb'in onunla tek başına yüzleştiği düşüncesiyle ürperdim.

Kahverengi tozlar rüzgârla havalanarak arabanın ön camına uçtu. Chessie yeniden tısladığında, en azından yalnız olmadığımı hatırladım.

"İçeri girmek zorundayım," dedim ona.

Kuyruğunu vücuduna ve yüzüne dolayarak saklandı.

"Pekâlâ, daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordum.

Uçtu ve camı yine buharlandırarak, kuyruğunun ucuyla *M'yi Bul* yazdı.

Gözlerimi kıstım. "Bu işi hallettikten sonra Morpheus'u bulacağız. Şimdi, içeri geliyor musun?"

Chessie suratını astı, korkmuş bir kedininki gibi tüyleri kabardı. Başını hayır anlamında salladı.

"Güzel. O zaman burada tek başına otur."

Kapımı açıp dışarı çıktığım anda Chessie'nin titreşen kanatları kulağıma dokundu. Omzuma oturdu ve saçlarımın altına gizlendi.

İçim rahatladı. Küçük olabilirdi ama büyülüydü, sinsiydi ve bir şeyleri tamir etmede ustaydı. Tek başıma içeri girmekten çok daha iyiydi.

Kapıya yürürken rahatlamak için kuyruğunu tuttum. Ayaklarımın altında kum ve çakıltaşları çatırdıyordu. Her yerden böcekler fısıldıyordu. Tezahürat mı yapıyorlardı yoksa beni uyarıyorlar mydı anlayamıyordum; ayırt edemeyeceğim kadar çok ses vardı.

Çatlamış verandaya adım attığımda duraksadım ve pirinç kapı tokmağına baktım. Bahçe makası şeklindeydi.

Bütün tüylerim diken diken oldu. Yara izleriyle dolu avuçlarıma baktım. Bu tokmağı buraya koyan her kimse, benim geleceğimi biliyordu... benimle oyun oynuyordu. Dişlerimi sıktım. Önemi yoktu. Onu tutsak eden kimse ne kadar tehditkâr olursa olsun, Jeb olmadan buradan gitmeyecektim.

Kapı kolu kolayca döndü, kapıyı itip açtım ama içeri bakmak için verandadan ayrılmadım. İçerisi terk edilmiş gibi görünüyordu. Birden Jeb'i burada bulmaktan çok daha kötü bir sonuçla karşılaşabileceğim kafama dank etti: Onu burada bulamamak.

Başımı içeri biraz daha uzattım. Burnuma boya ve acımsı metalik bir koku geldi. Sonra başka bir şey daha... Mide bulandırıcı derecede tatlı ve meyveli bir koku... Ağzımı sulandıracak kadar tanıdıktı ama ne olduğunu çıkaramadım.

Tavanı oluşturan cam panellerden güneş ışınları süzülüyor ve içeride sera etkisi yapıyordu. Camların bazılarından yerlere kadar uzanan ve böcek ölüleriyle dolu örümcek ağları sarkıyor; garip bir şekilde taşlı gelin duvakları gibi parlıyorlardı. Soldaki tavan arasını ve açık kapısından elli ya da daha fazla çekmeceli uzun bir dolabın göründüğü sağdaki tuvaleti saymazsam,

büyük odada hiç kimse yoktu. Tuval kaplı duvarlar, dışarıdan göründüğünden yüksekti. Duvarlara dayanmış sehpalardan başka hiçbir mobilya yoktu; böylece güneşin yansıması tozlu, ahşap zemine düşüyordu.

Sonuç parlak ve ruhaniydi... neredeyse semaviydi. Şimdi Ivy'nin neden bu stüdyoyu seçtiğini anlıyordum. Kapıyı aralık bırakıp parmak uçlarımda yürüyerek birkaç resim malzemesinin yanından geçtim. Chessie saçlarımın içinde kaskatı kesildi.

Her yerde resimler vardı. Şövalelerin üstündeki üç tanesinin üstü örtülmüştü ama diğerleri tuval duvarların üstündeydi. Hepsini görmek için etrafımda döndüm, altımdaki ahşap zemin kaygandı.

Resimlerdeki konuları net bir şekilde görünce soluğum kesildi: Bahçe makası ve bir çocuğun kanlı elleri; istiridyenin yuttuğu bir ahtapot, yıldızlarla dolu bir nehirde süzülen bir kayık; kumdan oluşan bir uçurumdan tahtalarla aşağı kayan iki siluet; kanayan güller ve içinde bir kafa olan kutu. Harikalar Diyarı'nda Jeb'le yaşadığımız anılar. Artık ona ait olmayan anılar. Yine de o ürkütücü güzellikteki üslubu her yerde tanırdım. Yolculuğumuzun mükemmel bir tasvirini yapmıştı. Tüm gece durmaksızın çalışmış olmalıydı.

Bir şekilde her şeyi hatırlamıştı.

Gerileyince rulo gibi kıvrılmış bir tuvale topuğumla çarptım. Ruloyu açtığımda, beyaz elbisesinin içindeki hemşire yanında beklerken, Jeb'in Bay Mason'ın arabasına gizlice girdiğini gösteren resim ortaya çıktı.

Kaskatı kesildim, başım dönüyordu.

Yani Hemşire Terri'nin çalınan mozaiklerimde gerçekten de bir rolü mü vardı ve Jeb de ona yardım mı etmişti?

Morpheus'un sözlerini hatırladım: "*Gerçekten de bir arabanın alarmını çalıştırmadan içine sızabilecek yetenekteki tek kişinin ben*

olduğumu mu düşünüyorsun?" Haklıydı. Bazı insanlar bile arabalar hakkında yeterince bilgileri varsa, bu yeteneğe sahiplerdi.

Ama bunun masum bir açıklaması olabilirdi. Bay Mason'ın arabası yeniydi ve Jeb bunu hiç görmemişti. Hemşire ona yalan söyleyip arabanın kendisine ait olduğunu... anahtarları içinde unuttuğunu söyleyebilirdi. Jeb kapıyı açıp gitmiş olabilirdi. Sonra da hemşire, belki de başka bir yeraltı yaratığının emriyle, benim çalışmalarımı çalmıştı. Bu da maskesinin ardında neden hiç peri formunu görmediğimi açıklardı.

Böyle olmalıydı çünkü Jeb bana asla ihanet etmezdi.

Morpheus bir konuda daha haklıydı. Onu ve Jeb'i farklı gözle değerlendirmiştim. Aynı durumda olsalardı, karanlık işkencecimin suçsuz olduğunu asla kabul etmezdim.

"Jeb!" diye bağırdım, hıçkırığımı bastırmaya çalışarak. "Burada mısın?"

Çaresizliğimin yankısı dışında cevap yoktu.

Chessie saçlarımın arasından çıktı.

"Tavan arasında... orada olmak zorunda." Kendimi rahatlatmak için bunu sesli söylemiştim ama işe yaramadı. Merdivenden çıktım. Basamaklar ağırlığımla gıcırdıyordu.

Üst katı görebilecek yüksekliğe çıkınca durdum. Meyvemsi tatlı koku burada daha yoğundu. Yerde büyükçe, cam bir sürahi yan duruyordu ve geniş ağzından mor şarap damlaları sızıyordu.

Jeb alkol kullanmazdı. Hemen hemen hiç içmezdi, özellikle de resim yaparken.

Boş, ahşap duvarlardaki her şey kalın ve mat topaklarla dolu örümcek ağlarıyla kaplıydı. Odanın uzak köşesinde mini buzdolabı ve yer lambası vardı. Tırabzanların yanında bir yer yatağı duruyordu. Jeb'in bir karyolada örümcek ağlarına dolanmış bedenini gördüğüm kâbus geldi gözlerimin önüne. Bu yatak eski ve tozlu görünüyordu ama üstünde yatan bir şey yoktu.

Aslında yıllardır buraya kimse çıkmamış gibiydi. Aşağı inmeye başladım ama o anda gözüme bir şey çarptı. Merdivene yakın olan köşede Jeb'in dünkü fotoğraf çekiminde giydiği siyah polo yaka kazak ve Japon desenli kravat duruyordu. Nefesimi tutarak son iki basamağı da çıktım ve uzanıp kıyafetleri sımsıkı kavradım. Kazağı kendime çekerken altına gizlenmiş çalıntı üç mozaiğim ortaya çıktı.

Elimle hızla ağzımı kapadım. Ses boş odada yankılanınca Chessie yanıma geldi.

Tıpkı okuldaki gibi, harabeye dönmüş Harikalar Diyarı ve kızgın bir kraliçe dışında çok fazla bir şey çözemedim. Annemin bunlardan herhangi bir şeyi nasıl okuyabildiğini merak ettim.

Chessie bir şeyler söylemek istermiş gibi etrafımda uçup duruyordu.

Morpheus, bu kediyi andıran yeraltı yaratığının özelliğinin bir şeyleri tamir etmekten çok, onların içindeki bulmacaları çözmek olduğunu söylemişti. Bu yeteneği büyülü sanat çalışmalarında da işe yarıyor olabilirdi.

"Bunları nasıl okuyacağını biliyor musun?" diye sordum Chessie'ye. "Aynamın içindeyken annemin omzuna konmuştun. Ona yardım etmek içindi, değil mi?"

İpuçlarını bir araya getirmemi beklerken turuncu kıvılcımlara ve gri bir dumana dönüştü. Cam boncukların üstünde bir bulut gibi süzüldü ve filtre gibi görünerek mozaiklerin arasındaki çizgilere netlik kazandırdı. Yerine yerleştiğinde sanki tek renkli bir film izliyormuş gibiydim: İlkinde devasa bir örümcek, bir çiçeği kovalıyordu; ikincisinde Kraliçe Kızıl büyü ve kaosun ortasında dikiliyordu; sonuncusunda ise üst kısmı örümcek ağı gibi bir şeyle sarılmış tek bir kraliçe vardı.

Pek anlam veremediğim, rahatsız edici ipuçlarıydı.

Mozaikleri bulduğum yerde bıraktım ve titreyerek merdivenden indim.

Aşağıda Jeb'in kazağını güneşe kaldırdım. Ön tarafı koyu renkli bir şeyle kaplanmıştı. Kan kokusuna benziyordu. İniltimi bastırdım.

"Onu bulmak zorundayız." Yüzümden akan yaşları hızla sildim ve kazağı kenara attım.

Chessie örtülü şövalelerden birinin üstünde uçuşuyordu. Belki kalan resimler Jeb'in şimdi nerede olduğunu bize söylerdi.

Başımla onaylayarak eşlikçime, bizzat yapmaya çok korktuğum şey için izin verdim.

Kumaşın ucundan pençeleriyle tutarak kanatlarını çırptı ve kenara çekti. Bir çerçeveye gerilmiş tuval yerine, yer yer kırmızıya boyanmış bir cam vardı. Boya öylesine suluydu ki damlalar halinde kurumuştu. Akıcı çizgileri dikkatle inceledim, resim kesinlikle Jeb'in elinden çıkmıştı.

Jeb'in kazağındakiyle aynı bakırımsı koku burnuma geldi. İçimden gelen sese kulak vererek kırmızı boyadan birazını kazıyıp dilime değdirdim. Tuzlu metalik tadı alınca midem bulandı.

Kan.

Aklıma karanlık ve korkunç düşünceler geldi ama hemen bunları geri iterek kendimi topladım. Jeb'in güçlü olmama ihtiyacı vardı. Geçen yaz Harikalar Diyarı'nda yaptığı gibi resim yapmak için damarlarından kan çektiğini hayal edemiyordum. Ama bundan bir kere kurtulmuştu. Yeniden başaracaktı. O iyiydi. İyi olmak zorundaydı.

Resme daha yakından baktım. Jeb'in üslubundan çok daha tanıdıktı. Benim mozaiklerimin soyut versiyonlarıydı. Şu anda Londra'daki bir köprünün altına saklanmış olanların. Chessie, ikincinin üstündeki örtüyü kaldırmama yardım etti. Bu da yine benim çalışmalarımın bir temsiliydi. Son şövalede ise boş bir cam ve yanında üç boş plastik şişe duruyordu. Hemşire Terri'nin hastanede kanımdan örnek alırken kullandıklarının aynısıydı.

Benim kanım.

Morpheus, Kraliçe Kızıl kanımı elde etse bile, görülerimi serbest bırakacak hayal gücü olmadığını söylemişti. Ben yarı insan ve bir ressam olduğum için, benim gücüm yaratıcılıktı.

Jeb de ressamdı. Ve tamamen insandı. Morpheus kanımın bana karşı silah olarak kullanılabileceğini söylerken haklıydı. Ve Jeb farkında olmadan resim fırçası formunda bir kılıcı bana karşı kullanıyordu.

Bir kere daha kimlik krizimin ortasında kalmıştı.

Gözlerim yaşlarla doldu ama ağlamaya zamanım yoktu. Chessie şaşkınlıkla bana bakıp beklerken bunların şifresini çözmemde yardımcı olması için izin verdim.

Cam resimlere hayat vermek için sihirli dumanını yeniden kullandı: Harikalar Diyarı'ndaki yıkımın ortasında dikilen kraliçe, tıpkı annemin de tarif ettiği gibi savaşan üç kraliçeye dönüştü. Camın üzerinde hareket ederek büyü ve zeka kıvraklığıyla birbirlerine üstün gelmeye çalışıp tacı elde etmeye uğraştılar. Başka bir kadınsa uzun ve zayıf sekiz sarmaşığın arkasından onları gözetliyordu.

Chessie, patilerini ilk cam paneldeki kalıntıların üstünden geçirdi ve sanki sihri aktarıyormuş gibi diğer cam resmin üstüne sürdü. Bu seferkinde taç için savaşan iki kraliçe kalmıştı çünkü üçüncü kraliçeyi iğrenç bir yaratık canlı canlı yiyordu. Sarmaşıkların arkasından gözetleyen gizemli kadın geri çekildi. O giderken sarmaşıklar da onunla birlikte gitti. Görünüşe göre onun alt bedeninden çıkıyordu bu sarmaşıklar. Aslında bir bitkinin arkasına saklanmıyordu... Bitkiler onun bedeninden çıkıyordu. Üst kısmı ise zombi çiçek olamayacak kadar insaniydi, yani Kraliçe Kızıl olamazdı.

Chessie cisimleşip omzuma kondu. Yardımı için ona teşekkür edemeyecek kadar afallamıştım. Bu keşfimizde beni tatmin eden çok az şey vardı çünkü mozaiklerin ne anlama geldiğini anlayamamıştım. Tek bildiğim, üstünlüğü ele geçirmek için Kı-

zıl'ın benim kanımı kullandığıydı. Daha da kötüsü, Jeb onun elindeydi ve şimdi ortadan kaybolmuştu.

Kalbim acıyordu... Beni nefessiz bırakan bir acıydı bu. Titreyen bacaklarımın üstünde daha fazla duramayarak yere sertçe oturdum. Dizlerimi göğsüme çektim. Sanki içimi oyuyorlardı. Bunca zaman, geçmişimi gizleyerek Jeb'i korumaya çalışmıştım. Oysa şimdi, geleceğim onu yutmuştu.

Bu dünyanın ötesinde, bunun Harikalar Diyarı için ne anlama geldiğini düşünmek zorunda olduğumu biliyordum. Kızıl, benden bir adım öndeydi. Altı mozaiğimin beşini görmüştü. Sadece onları çözememesini umabilirdim çünkü yeni başlayan bir savaşın sonuçlarını gösteriyorlardı. Sonucu kendi çıkarına gelecek şekilde değiştirmek istiyordu ve benim de bir adım öne geçebilmem için o son mozaiğimi bulmam gerekiyordu.

Ama Jeb onun elindeydi.

Metalin tadını alabilmek için madalyonunu dudaklarıma götürürken, saçım yüzüme döküldü. Londra planlarımız, birlikte geçireceğimiz hayatımız... Onun dünyaca ünlü bir ressam olma şansı... Öylece bitemezdi.

Biterse, bundan sonra nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum.

Kapı çarpılarak kapanınca yerimde zıpladım. Saçımı geriye atıp başımı kaldırdım.

Jeb'i kapıda dikilirken gördüğümde neredeyse çığlık atacaktım. Hemen ayağa fırladım. Üstünde sadece dün giydiği siyah kotu vardı. Ayakları bile çıplaktı. Güneş ışığı, kaslı göğsündeki kıllara vuruyordu. Bronz teni terle parlıyordu ve gövdesine bulaşan renkli boyalar bazı yaralarının üstünü kapatıyordu. En ufak bir sihir yeteneği olmamasına rağmen, şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici şeydi.

Ona sımsıkı sarılmak üzereydim ki yeraltı yaratığı hislerim beni durdurdu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Beni tanımamıştı.

Kollarının altında, bir gece önce kazağının içine giydiği uzun kollu tişörte sarılmış kirli bir tavşan tutuyordu. Saçına dolanmış çimenlere bakılırsa, dışarıda tavşanı kovaladığı anlaşılıyordu. Avına o kadar yoğunlaşmıştı ki başka hiçbir şeyin farkında değildi.

"Jeb?"

"Daha çok boyaya ihtiyacım var," dedi ama sözleri bana yönelik değildi. "Kadın fazla bırakmadı." Sesi tarazlıydı, sanki konuşmak canını acıtıyordu. Kurtulmak için çabaladığı çok belli olan tavşanın kulaklarını ovuşturdu. Hayvan, tişörtten sıyrılarak Jeb'in göğsünde ve kollarında kanlı sıyrıklar oluşturdu. "Daha fazlasına sahip olmalıyım. Ressam olduğumu kanıtlamalıyım."

Bunların hepsi yanlıştı. Konuşması, hareketleri...

Dikkatlice yaklaştım. Bir çeşit transa girmişti.

Ağzı dikkatimi çekti, dudakları doğal olmayan bir renkte, koyu mordu.

Chessie'yi aradım. Tavandaki camların orada uçuyor, meraklı gözlerle Jeb'e bakıyordu.

Jeb, tavşanı yüzünün önüne kaldırdı, bir eli hayvanın boynuna sarılmıştı. "O kadar çabuk olacak ki hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Hiç düşünmeden harekete geçtim. "Jeb, dur!"

Çığlığım tavşanı ürküttü. Arka pençeleriyle çırpındı ve Jeb'in çenesini çizdi. Jeb küfrederek hayvanı düşürdüğünde, tavşan bana doğru zıpladı.

Jeb çıplak topuklarını yere vura vura peşinden koşmaya başladığında hızla yolundan çekildim. Şövalelere doğru kayarak onları devirdi. Cam panolar yere düşünce kırıldı ve parlak parçalar halinde yerlere saçıldı.

Bu tuhaf bir şekilde tanıdık bir sahneydi. Jeb çok kararlıydı, çok yoğunlaşmıştı. Ben de bir seferinde bu durumdaydım. Çay için kurulmuş bir masanın üstünde dindirilmez bir iştahla bir fareyi kovalıyordum. Açlığın çok fazla çeşidi vardır. Benimki

yemek ve hiç yaşayamadığım deneyimlere olan açlıktı. Jeb'inki ise sanatına ve en iyisi olduğunu kanıtlamaya olan açlığıydı.

Dengesini kurmayı başardı ve tavşan odanın bir ucundan diğerine koştururken onu takip etti. O kadar kör olmuştu ki camların üstüne basıp ayaklarını yaralayacağının farkında bile değildi.

"Jebediah Holt!" Daha önce tam ismini hiç kullanmamıştım. Sanki pamuk yalamışım gibi dilimde kuru ve doğal olmayan bir tat bıraktı. Başını kaldırıp yavaşlayınca üstüne atladım. Omuzları duvara çarptı. Ben de hızla göğsüne çarptım ve darbenin etkisiyle ikimizin de nefesi kesildi.

"Al?" Yüzümü nazikçe tuttu, geri gelmeye çalışıyordu ama hâlâ çok, çok uzaklardaydı. "Ben çok..."

"Açsın," diye tamamladım sözünü. Kapıdan girdiğim anda burnuma çarpan meyvemsi tatlı kokuyu aldım. Tavan arasında duran sürahinin içindeki buydu. Jeb, tumtum suyu içmişti. Kızıl, kendini kanıtlama arzusunu yönlendirerek sanatsal tutkusunun açgözlü bir deliliğe dönüşmesine sebep olmuştu. Bu yüzden tüm gece boyunca durmaksızın resim yapmış, aramamış, mesaj atmamış, eve dönmemişti.

Suyun etkisini geçirecek tek bir şey vardı. Bir avuç dolusu tumtum meyvesi yemesi gerekiyordu. "Chessie," dedim sesimin titrememesine bastırarak, "tumtum meyveleri. Mini buzdolabına bak."

Chessie anında tavan arasına uçtu ama birkaç saniye sonra eli boş geri döndü.

Tavşan büyük bir zarafetle camların arasında kendini kesmeden zıplıyordu. Jeb beni yana itip doğruca camlara gidince kıçüstü düştüm. Onu durdurmak için yeterince hızlı kalkamamıştım.

Yerdeki camlara yoğunlaştım ve tıpkı bir timsahın pullarla kaplı kuyruğu gibi birbirlerine çekip birleştirdim. Jeb'in ayakları

ne zaman yanına yaklaşsa yoldan çekildiler. Yolu açılınca, Jeb de tavşanla aradaki farkı kapattı.

Zavallıcık kapıya doğru zıpladı. Hemen öne atıldım ve onlardan önce kapıya vararak, korkmuş hayvanın kaçabilmesi için kapıyı açtım. Kapıyı arkasından çarpıp sırtımı kapı koluna yasladım ve Jeb'in kan bağışçısını takip etmesini engelledim.

"Yoldan çekil!" Jeb'in sesi kabaydı. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ama odaklanamıyordu. Sanki beni görmüyordu. Çenesi seğirdi, dişlerini gıcırdattı.

"Chessie!" diye tiz bir sesle bağırdım. "Meyveler!"

Chessie tuvalete uçup yarı açık bir çekmeceye daldı. İlk çekmecenin içini karıştırıp diğerine hızla uçarken ahşap sandıktan çatırtılar geliyordu. Arayacağı sadece kırk sekiz çekmece kalmıştı.

Jeb kolumu sıkıca kavradığında, tırnakları uzun kollu giysimin üstünden hassas tenime battı. Beni girişten uzaklaştırmaya çalışırken kasları sertleşmişti. Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırırdı ama bu defa arkamdaki kapı kolunun, İnsani Tuhaflıklar Dükkânı'ndan anımsadığım, yaşlı bir adam eline dönüşen kapı kolu gibi yumruk olduğunu hayal ettim ve parmaklarını açtığını gözlerimin önüne getirdim. Soğuk metal çiviler kotumun beline dolanıp sımsıkı sarıldı ve beni yerime sabitledi.

Jeb daha sert asıldı, sinirlenmişti.

Onu geri getirmek için çaresizce Jeb'e asıldım ve nazikçe, tatlılıkla öptüm.

Bana geri dön, diye fısıldadım.

Dudaklarını sımsıkı kapayıp beni kenara itmek için uğraşmaya devam etti. Metal parmaklar belimdeki gücünü kaybetmeye başladığında hafif bir yırtılma sesi geldi. Jeb'in çıplak omuzlarını kavradım, vücudunu aramızda hiç boşluk kalmayacak kadar yakınıma çektim. Bedeni benimkine bastırdığında boğazını

öptüm. Üstümdeki kıyafetlere rağmen teninin anormal sıcaklığı beni kavuruyordu.

Gerildiğinde değişimini hissettim. Teslim olmuyordu, başka tarafa yöneliyordu. Elleri göğüskafesimden yukarı kaydı ve kollarımın altında durdu. Kapı kolundaki tüm konsantrasyonumu kaybettim ve parmaklar beni bırakıp eski haline döndü. Jeb beni kapıya mıhladığında ayaklarım yerden kesilmişti.

İfadesinde hiçbir yumuşama yoktu. Hiddetli açlığı şimdi bana yönelmişti.

Tuvaletten çok çekmece tıkırtısı duyuluyordu.

"Chessie... acele et." Yalvarışım bir mırıltı gibi çıkmıştı. Jeb'in aç bakışlarıyla –gözlerini hiç bu kadar yeşil görmemiştim– kemiklerim eriyip sıvıya dönüşüyordu.

Chessie sandık çekmecelerinin üstünden uçarak, göğe yükselen bir duman gibi hızla uzaklaştı. Arabanın aynalarını kullanmaya gidiyor olabilirdi. Biraz meyve bulmak için doğruca tavşan deliğine gitmek zorundaydı.

Ama bulup bulmamasını önemsediğimden emin değildim. Sonunda Jeb'in tüm dikkatinin merkezindeydim ve bu hoşuma gitmişti.

Boğazından hafif bir inilti kaçtı ve bu sefer o beni öptü. Dillerimiz birbirine değdi, birbirine dolandı. Ağzının içinde, karnımdaki ateşi tutuşturmaya yetecek kadar tumtum kalmıştı. Hem tatlı hem de vahşi ve cüretkâr bir tadı vardı. Harikalar Diyarı'nın, Jeb'in her şeyiyle birleşmiş tadı gibiydi. Öpücüğü derinleştirmesi için onu teşvik ettim. Bacaklarımı beline doladı; tamamen içgüdüsel hareket ediyordu, ne romantik ne de temkinliydi, sadece peri ilacının tesiri altındaydı.

Duyguların içinde kayboldum. Bu, Jeb'in sadece resimleri için duyduğu kaba arzuydu. İsteklerini beni korumak için dizginlemiyordu, benim incinmemden ya da kırılmamdan çekin-

miyordu. Açlıktan ölüyordu ve azgınlığını yatıştırmam için bana meydan okuyordu.

Parmaklarını saçıma doladı. Dudak takısı çenemi sertçe çizerek kanattı. Öpüşleri beni yakarak damgalıyormuş gibi yoğundu ve ben de onu damgaladım.

Bileklerimden tutup sertçe duvara yapıştırdı. Dudaklarımı bırakıp boynuma indiğinde ikimiz de nefes nefeseydik, dişlerini şahdamarımın üstünde gezdirdi. Acıyla irkilerek elimi kurtarıp yüzünü ittim. Altdudağında kan vardı. Boynumda acıyan yere dokunduğumda şaşkındım.

Jeb, dudağındaki kanımın üstünde dilini gezdirdi. Yüz ifadesi değişti. Asla tenimde iz bırakacak kadar sert davranmamıştı; beni incitmek onu kendine getirmiş olmalıydı. Beni hâlâ vücuduyla duvara yapıştırmış haldeyken elleri boynuma kaydı.

Beni rahatlatmasını ya da özür dilemesini bekledim. Aksine, parmaklarını boynuma doladı ve hava akışımı kesti. Bileklerini çekmek için uğraştım ama çok güçlüydü. Nefesim ciğerlerimde kalmıştı, ne dışarı verebiliyor ne de daha fazlasını alabiliyordum.

Parmaklarımı tenine gömdüm ve beline sarılı bacaklarımı sıkarak dikkatini çekmeye çalıştım.

"Boya," diye mırıldandı dudağındaki kanı tekrar yalayarak. O uzak bakış gözlerine geri dönmüştü ve artık öldürücü bir istekle titreşiyordu. İçimi buz gibi bir korku kapladı.

Jeb'in zihninde tavşan ben olmuştum.

Annemin çiçeklerinin bahsettiği buydu. Onun elinden olan ölümüm. Kendini asla affetmeyecekti.

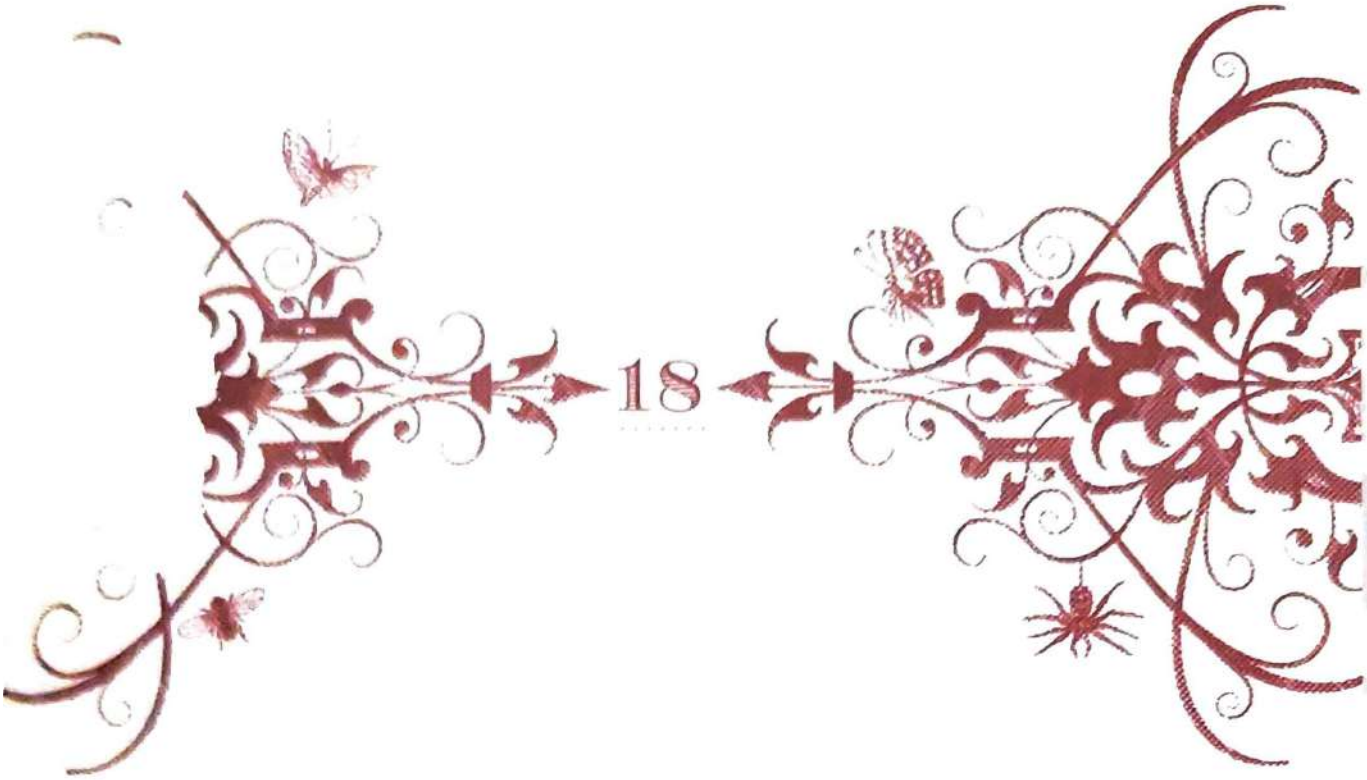
Onu durdurmak zorundaydım.

Girdiği transtan onu çıkarmak için boğazımdan zorlukla bir ses çıkarmaya çalıştım ama çok sıkı tutuyordu. Parmaklarıyla omurgama bastırtırken, başparmaklarıyla soluk borumu daha çok ezdi. Bu zorlamayla tüm kemiklerim acıdı.

Panikledim... konsantre olamadım... güçlerim aklıma gelmedi... odaklanamadım bile.

Gözlerim kararmaya başladı.

"Başladığım şeyi bitirmeliyim," dedi Jeb makine gibi. Manyak gibi. "O kadar çabuk olacak ki hiçbir şey hissetmeyeceksin."

18

SEFER VE PAZARLIK

Jeb'in mengene gibi elleri boğazımı sıktıkça sıkıyordu.

Vücudum hissizleşmeye başladığı anda bir rüzgâr esti.

"Oyun bitti." Morpheus'un sert emrini duyduğum anda gözlerim açıldı. Hayatta kalma şansıyla kalbim deli gibi atmaya başladı. Bu İngiliz aksanını duyduğuma hiç bu kadar mutlu olacağımı düşünmezdim.

Jeb'in ellerini açtı ve onu sürükleyerek benden uzaklaştırdı. Yere, dizlerimin üstüne çöktüm. Boğazımı tutarak hırıldayıp öksürüyordum. Acı dolu her nefes alışımda inliyor, havanın tahriş olmuş soluk borumdan aşağı, acıyan ciğerlerime inmesinin tadını çıkarıyordum.

Jeb'i incitmemesi için Morpheus'a yalvarmak istedim ama çok güçsüzdüm. Boğazımdan bacaklarıma kadar her yerim sızlıyordu.

Kendimi zorlayarak duvara yaslandım ve kollarımı doladığım dizlerime yüzümü gömerek titrememi bastırmaya çalıştım.

Hırıltı ve homurtular başımı kaldırmaya zorladı.

Morpheus sırtüstü yatan Jeb'in üstüne eğilmişti. Bir dizini göğsüne bastırarak onu tutuyor, ağzına tumtum meyveleri tıkıyordu. Şaşırdım ve rahatladım. Jeb'i incitmek yerine ona yardım ediyordu.

James Bond filmi izlemek gibiydi. Dizlerine kadar inen trençkot benzeri, siyah ceketi, gri tüvit pantolonu, koyu gri yeleği, kırmızı, ince kravatı ve siyah çizgili gömleğiyle Morpheus, düşmanını yakalamış punk'çı peri gizli ajan olabilirdi. Gri şapkasının altından gür, mavi dalgalı saçları omuzlarına iniyordu. Jeb'in karşı koyuşuna direnirken, sırtından yere inen ve zemine yayılan kanatları ara ara titreşiyordu.

Son günlerde yaşadığım tüm büyük gelişmelerin yanında, açık ara en çok akıl karıştıran buydu: Karanlık şeytanım şövalyem olmuş, şövalyem de bana eziyet eden kişiye dönüşmüştü. Bu dönüşümün geçici olduğunu biliyordum ama açlığın Jeb'in gözlerini alevlendirerek canlı bir yeşile çevirdiğini asla unutmayacaktım... ya da zincirlerinden kurtulup bana aynı şekilde karşılık vermesini... Unutmak istemiyordum çünkü hem rakip hem de bir çift olmuştuk.

Beni öldürmeye çalışana dek.

Meyveler etkisini gösterdi, Jeb kıvranmayı bırakıp yavaş yavaş hareketsizleşti.

"Sen biraz kestirdikten sonra," dedi Morpheus vahşi ve keskin bir sesle, "Alyssa'nın teninde bıraktığın o izler hakkında konuşacağız." Cebinden çıkardığı siyah deri eldivenle Jeb'in yanağına hafifçe vurdu ama öfkeyle kasılan çenesini gizleyemiyordu.

Chessie kanatlı, tüylü ve pençeli bir rüzgâr gibi yüzümün dibinde belirdi. Omzuma kondu ve Jeb'in beni ısırdığı yeri burnuyla nazikçe sildi.

"Morpheus'u getirdiğin için teşekkürler," dedim ona.

Sesim paslanmış gibiydi. Öksürmemle Morpheus yanıma geldi, pahalı ayakkabıları önümde durdu. Onu sadece o kadar görebiliyordum ama sonra çömeldi. Gelmeden önce içtiği nargilesinin kokusu beni sardı.

"Ölümlüyü gözünün önünden ayırma tamam mı, Chessie-pisi?" dedi. Meyve lekeli parmaklarına deri eldivenlerini geçirirken beni izledi.

Minik yeraltı yaratığı omzumdan uçtu ve Jeb'in uyuyan bedenine kondu.

Başımı kaldırıp Morpheus'un gözlerine baktım; yaralanıp moraran tenim zonkluyordu. Tavandaki cam panellerden gelen ışık, siluetinin arkasında parıldıyor, etrafında sarı bir hale oluşturuyordu.

"Onu incitmediğine sevindim," diye mırıldandım, sesim boğuk bir fısıltı gibi çıkarken.

Morpheus öfkeyle kaşlarını çatmıştı. "Harikalar Diyarı'nda senin için kurumayı göze alarak kanayan bu çocuk dışında *herhangi biri* olsaydı," dedi, "onu çıplak ellerimle öldürürdüm. Hem de büyüye gerek olmadan."

Bakışlarının arkasında kan dondurucu bir zalimlik vardı ve inkâr edip durduğum bir şeyi en sonunda kabullendim: Kendi tarzında, Morpheus da benim şövalyemdi. Sadece Jeb'den daha karmaşık güdüleri vardı, her zaman fedakâr ya da onurlu değildi ama tedbirliydi. Hakkını vermeliydim.

"Haklıydın," dedim gururumu bir kenara bırakarak. "Kanımın bana karşı silah olarak kullanılabileceği konusunda. Seni farklı standartlarda değerlendirdiğim konusunda. En azından sana güvenmem gerekirdi. Üzgünüm. Bunun üzerinde çalışacağım."

"İyi edersin." Sözleri ne kadar sert olsa da porselen beyazlığındaki yüzü aksini söylüyordu. Geçmişte güvenimi ve hayranlığımı kazanmaya can atan yeraltı yaratığı oyun arkadaşımı anımsattı

bana. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdı. Affedildiğimi ya da özür dilememden etkilendiğini söylemesine gerek yoktu. Tüm bu duygular gözlerinin altındaki mücevherlerde rengarenk yanıp sönüyordu.

Bildiğim her şeyi ona anlatmaya devam ettim. Jeb'in kanımla ve camla yaptığı resimlerde ne gördüğümü, tavan arasındaki mozaiklerimi ve Kızıl'ın burada, insan gerçekliğinde olduğundan ve benimle oynadığından şüphelendiğimi.

İtiraz eder gibi başını salladı. "Ona göre değil. O kurnazlık yapmayı beceremez."

"Ama kapıdaki bahçe makası," diye ısrar ettim. "Beni korkutmak için oradaydı."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Kapıdan girmedim. Tepedeki camlardaki bir kırıktan içeri girdim. Gördüğün şeyden emin misin?"

"İnanmıyorsan gidip kendin bak."

"Sana inanıyorum ama bu çok anlamsız. Seni hazırlıksız yakalamayı ve onun insafına kalmanı isterdi. Erkek arkadaşını sadece onun hayal gücü için değil, seninle olan bağı yüzünden de kullanıyor. O bir yem. Seni buraya çektiğine göre burada olmayı ve seni yenmeyi planlamış olmalı. Ama bir şey onu ürkütmüş ve onu ürkütenin sen olduğunu düşünmek istesem de işin aslını biliyorum."

Kızıl gibi güçlü birini ürkütecek biri ya da bir şey düşüncesiyle kalbim gümbürdemeye başladı. "Mozaiklerimdeki gizemli kadın olduğunu mu düşünüyorsun? Hani şu dokungaçları olan..."

"Belki cevabı son mozaiğindedir. Onu bulmamız gerek. Ama önce savaş yaralarına bakalım." Çenemi tuttu, başparmağını Jeb'in pirsinginin çizdiği yerlerde gezdirdi. "Yalvarmadan dönmemi sağladın. Kendinle gurur duyuyorsundur."

Nazik şakalaşmasıyla sakinleştim, kalp atışlarım yavaşladı. "*Benim* için mi geri döndün? Ben sadece arabanı özlediğini düşünmüştüm."

Morpheus'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Boynumu daha iyi görmek için çenemi tutup kaldırdı. Bu hareket zarar görmüş kaslarımı gerince acıyla bağırdım.

"Affedersin aşkım." İrkilip beni bıraktıktan sonra Jeb'in ısırık izinin çevresini yavaşça okşadı. Eldivenleri serin ve rahatlatıcıydı. "Sanırım yaşayacaksın." Dikkatini yüzüme çevirdiğinde bakışları gururla parlıyordu. "Anlaşılan sihir yapmakla geçen yoğun bir gün yaşamışsın."

Gözlerimdeki işaretleri ovdum. "Bunu zaten biliyordun. Bürümcük ile Chessie'yi beni korumaları için gönderdin."

"Böylece sen beni bulana kadar uzakta kalabilecektim. Ama her zamanki gibi, planlarımı bozmaya kararlıydın."

"Peki, seni daha iyi hissettirecekse," dedim Jeb'in sıktığı, acıyan yeri tutarak, "senin nerede olduğunu çözmüştüm ve seni bulacaktım."

Morpheus başını eğdi. "Demek öyle?"

Başımı salladım, sonra Jeb'in duvardaki resimlerini işaret ettim. "Jeb'in kayıp hatıralarını görünce buraya gelirken Chessie'nin camlarıma çizdiklerini hatırladım: Bir tren ve sen. Ve *hatıra* kelimesi. Annem aynamdan geçip Londra'ya gittiğinde, trene binip kayıp hatıraları tekrar yaşayıp yaşamadığını sormuştun. Demirköprü Vadisi'nde bekliyordun, değil mi? Bu yüzden Chessie'yi gönderdin. Oraya gidip mozaiklerimi bulmamı bekliyordu ve onları okumak için Chessie'nin yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordun."

"Etkileyici."

"Beni oraya çekmeye çalışmanın sebebi bu muydu? Mozaikler için miydi?"

"Kısmen. Ama ondan öte trene binmeni istemiştim."

Kaşlarımı çattım. "Demek tren gerçek?"

Morpheus şapkasını çıkardı. Parlak mavi saçları serbest kaldıkları için heyecanlanmış gibi uçuştu. "Senin *gerçek* için tanımın ne?"

Odaya göz gezdirirken Jeb'in uyuyan bedeninde durdum. "Sürekli değişiyor."

Şapkayı parmak ucunda döndüren Morpheus başıyla onayladı. "Tıpkı olması gerektiği gibi. Köprünün yakınlarında, yeraltında yıllar önce insanlar tarafından terk edilip mühürlenmiş bir tüp geçit var. Yeraltı sakinlerinin orada çalışan bir yük treni var, özellikle de değerli yükler için. Yüklerin içinde şahsi malları olanlar için de yolcu vagonları var. Bizim için bilet ayarlamıştım."

"Yani sen de mi gitmeyi düşünüyordun? Arabaya binmekten bile korkuyorsun. Tren nasıl daha iyi olabilir ki?"

Omuz silkip utanarak somurttu. "Tren *gerçekten* hareket etmiyor."

"Ama geçitte çalıştığını söyledin."

Umursamazca elini salladı. "Anlaman için bizzat denemen gerekiyor. Orada görmen gereken bir şey var. Kargonun içinde sana ait olmayan ama bununla beraber seni şekillendiren bir hatıra var. Senelerdir kayıp olan ve Kızıl'la karşılaşmadan önce bulman gereken bir hatıra."

Söyledikleri merakımı körükledi. "Anlamıyorum. Trendeki kargo *hatıralar* mı?"

"Kayıp hatıralar."

"Ama nasıl?"

"Şöyle de diyebiliriz, insanların yük treni algısı, şapka algıları kadar yanlış." Şapkasını bana uzattı.

Aklım karışarak şapkayı aldım. Üstünde kelebek süsleri olmadığını gördüğüm ilk şapkasıydı. Güneş ışığına doğru tuttum. Dokusu yüne benzemiyordu. Daha ipeksiydi ve sanki nefes

alıyordu. Elimin altında kıpırdandı. Şaşkın bakışlarım Morpheus'unkilere kilitlendi.

Göz kırparak şapkayı geri alıp başına yerleştirdi. Elini yavaşçaa şapkanın tepesinde gezdirdi. Kumaş, canlı kelebeklere dönüştü. Başından havalandılar ve etrafımızda kanat çırpmaya başladılar. Morpheus'un ıslık çalmasıyla yapboz parçaları gibi yeniden birleşip yerlerini aldılar ve şapkaya dönüştüler.

Ben sırıtınca Morpheus da gururla ışıldadı.

"Peki, bu ne çeşit bir şapka?" diye sordum dayanamayarak. Kıyafetlerini gösterirken numara yapan bir köpek yavrusu kadar tatlıydı. Yine de dikkatli davranmaya çalışıyordum çünkü bir anda yeniden kurda dönebilirdi.

"Sefer Şapkam," diye cevapladı.

"Ha?"

Gülümsemesi, beyaz dişleri görünecek kadar genişledi. "Sefer. Seyahat... yolculuk."

"Peki neden sadece yolculuk şapkam demiyorsun?"

"O zaman bir sohbet başlatamam, değil mi?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Hımm... canlı kelebeklerden oluşması sana konuşacak bir konu verebilir aslında."

Morpheus kahkaha attı. İlk defa ilişkimizde rahat hissediyordum. Bu hali her zamanki flörtçü ve tehditkâr tavrına hiç benzemiyordu.

"Trene gelince," dedim bu muazzam anı bozarak.

Cevap vermek için ağzını açtı ama o sırada bir inilti duyuldu. Jeb kendine geliyordu. Morpheus onu kontrol etmeye davrandı.

"Bekle." Kravatından tuttum. Gömleğinin üstünden bile parmaklarımın altındaki köprücükkemiğinin güçlü kıvrımını hissedebiliyordum. Odamdayken nasıl göründüğünü hatırladım: Üstü çıplak ve mükemmel –kutsal bir varlık gibi kanatları kocaman açılmış– zarif bir güç ve nabız gibi atan ışık. Küstah, utanmaz ve kendinden emin. Olmak istediğim şeylerin tümü.

Boynumdaki ısırığın altında nabzım deli gibi atmaya başladı. "Jeb olanları anlayacak kadar uyanmadan yapmanı istediğim bir şey var."

Morpheus yeniden diz çöktü. "Nedir? Uf olan yerlerini öpmemi mi istiyorsun?" Sesindeki karanlık titreme, baştan çıkarıcı olmaktan çok alaycıydı.

Gözlerimi devirdim. "Beni iyileştirmeni istiyorum."

Kaşlarını çattı, oyunculuğunu bir kenara bıraktı. "Ah, hayır. Jebediah sana yaptığı şeyle yüzleşecek."

"Şurubun etkisinde olmasaydı bana o şekilde saldırmazdı. Neden bunu yüzüne vurmak istiyorsun?" Öfkeyle homurdandım. "Ona hiçbir şey çaktırmamam için beni zorlayan sendin. Ne değişti?"

"Algılarının ötesindeki bir dünyada karşı karşıya kalacağı tehlikeleri anlaman gerek. Tumtum suyu seni obur yaptı, onu ise ölümcül. O bir engel. Bu savaşa onu dahil edersen, senin çöküşün olacak. Sana bunun garantisini verebilirim."

Ağzım açık kaldı. Daha dakikalar önce ona kalbimi açtığıma inanamıyordum. "Hayır. Sen Jeb'in kendinden şüphe etmesini istiyorsun. Babasına dönüştüğüne inanmasını istiyorsun. Onu manipüle edeceksin çünkü hep yaptığın şey bu. Sen insanların zayıflıklarını onlara karşı kullanıyorsun."

Uzun kirpiklerini kırpmadan, sessiz bir doğrulamayla beni süzdü.

"Ama ben buna izin vermeyeceğim," dedim. "Şimdi, *iyileştir* beni."

Morpheus hırlayıp geri çekilmeye çalıştıysa da kravatını bırakmadım.

Kanatlarını kaldırıp tepemizde devasa mavi gölgeler oluşturdu. Onları kullanırsa serbest kalabilir ve istediğim şeyi yapmaktan kaçınabilirdi. Ayrıca benim güçlerim de artık kuvvetlenmeye

başladığından, irade savaşında ben de bir şeyler yapabilirdim. Bunu düşününce bile sabırsızlığım ayyuka çıktı.

Birbirimize dik dik baktık. Kanatlarını indirerek beni şaşırttı.

"Senin için değeri ne kadar?" diye sordu.

Kravatını bıraktım ve kaşlarımı çattım. Bu hileli bir soruydu.

"Jebediah'nın iç huzuru," diye tekrarladı. "Değeri ne?"

"Her şey," diye cevap verdim. Bunu kabul ettiğim anda hata yaptığımı biliyordum.

Dalgın bir ifadeyle oturup arkasına yaslandı ve ayaklarını uzattı. Şapkasını kucağına koydu ve onu oluşturan kelebekleri serbest bırakarak ayaklarının etrafında uçuşmalarını sağladı. Tek eldivenini çıkardıktan sonra elini kaldırdığında parmak uçlarından usul usul çıkan mavi ışık huzmeleri kelebeklerle birleşti. Parmaklarını oynattı ve büyülü koşum takımlarıyla kelebekler minyatür bir atlı karınca gibi tepesinde dönmeye başladı.

Yüz ifadesi hülyalıydı, ışıktan mavi mavi parlıyordu. "Bir gün ve bir gece," dedi başını kaldırmadan. Oyuncağıyla meşguldü.

Yutkundum. "Ne?"

"Bedeli bu." Hâlâ bana bakmıyordu. Parmaklarının hareketi hızlanınca kelebekler de parmaklarını takip etti. "Kıymetli erkeğinin kırılgan psikolojisini koruyacaksam, Kızıl ile savaşımızı geride bırakır bırakmaz bana bir gün ve bir geceni vereceksin. Harikalar Diyarı'nda benimle birlikte yirmi dört saat."

Dikkatle ona baktım. *Ciddi olamazsın.*

Sessizliğim onu teşvik etmiş gibi büyüsünü geri çekti ve kelebekler birleşip yeniden şapkaya dönüştü. Şapkayı taktı ve bakışları benimkileri buldu. Mücevherleri tutku ve meydan okuma arasında parıldıyordu, hem bir şeyleri anımsatan hem de göz korkutucu bir birleşimdi bu. "Baştan uyarayım, o zamanı gayet iyi kullanmayı planlıyorum. Nazik olacağım ama bir beyefendi olmayacağım. Dünyamın merkezi olacaksın. Sana Harikalar Diyarı'nın harikalarını göstereceğim ve sen, kalbinin sahip olmak

için yanıp tutuştuğu o güzellik ve kaosla sarhoş olduğunda seni kanatlarımın altına alacağım. Sana insan dünyasının varlığını bile unutturacağım. Bir daha Harikalar Diyarı'ndan ya da benden ayrılmak istemeyeceksin."

Kafamın içinde bir uğultu başladı. Yeraltı yaratığı tarafım uyanıyordu, neredeyse spor salonunda alevlerin içinde dikilirken olduğu kadar güçlüydü. Ama insan tarafım beni uyarırcasına dürtükledi. Morpheus şimdiye kadar tanıdığım en büyülü ve çekici yaratıktı. Ve rüyaların dışında, onunla yalnız başıma birkaç saatten fazla zaman geçirmemiştim. Tüm bir gün ve gece boyunca içimde uyandırdığı karanlığa nasıl direnecektim?

Sol kanadının altından Jeb'e göz attım. Ayakları titredi ve mırıldanarak yüzüstü yuvarlandı. Birkaç dakika içinde tamamen kendine gelecekti.

Morpheus'un bakışları boynumdaki el izlerine kaydı. "Ya bana bir cevap ver ya da erkek arkadaşını uyandırıp son başyapıtının tadını çıkarmasını sağlayayım."

"Tamam," diye geveledim. Zaten Kızıl'la savaşta mağlup olabilirdim, böylece Morpheus'la bir gün hiç gerçekleşmeyebilirdi. Mozaiklerimdeki son kraliçenin ben olduğumu kim bilebilirdi ki? Belki de gövdesi ağlarla kaplı olan ya da korkunç canavar tarafından yutulan bendim.

Yine de bunu göz önünde bulundurmalıydım. Kurtulamazsam, Jeb'in, beni incittiği ve babasının şiddetini miras aldığı düşüncesiyle eziyet çekmesini istemiyordum. Bu ona verebileceğim tek hediyeydi.

"Yemin et," dedi Morpheus. "Ve kelimeleri anlamlı kıl."

Yanaklarım yanarak elimi kalbimin üstüne koydum. "Kızıl'ı yendiğimiz an, sana bir gün ve bir gece vereceğime yaşam büyüm üzerine yemin ediyorum."

"Tamam." Yüz ifadesi değişmeden diğer eldivenini de çıkardı.

Ceketini de çıkarmaya başladığında dizlerimin üstünde doğruldum ve yakasından çekerek acele etmesini sağladım. Birlikte ceketi omuzlarından çıkardık. Ciddi durmaya çalışsam da Jeb yerde bilinçsiz halde yatarken onu soymamın müstehcenliğini üstümden atamadım. Uyanıp bunu görürse...

Morpheus'un ceketinin sırtında kanatları için iki yarık vardı. Biri elime değince kürekkemiklerimin üstündeki kanat şişkinliklerim titreşti. Huzursuzca kıpırdandım. Tepkimi dikkatle izledi. Bileğini tutup gömleğinin kol düğmelerini çözerken midem düğümlendi. Doğum lekesini ortaya çıkarmak için gömleğini dirseğine kadar sıyırdım. Teni yumuşak ve sıcaktı.

Kolunu bıraktım ve bileğimdeki yeraltı yaratığı izimi açmak için çizmemi çıkardım.

Morpheus geriye çekilip beni süzdü. "Fantezilerimde beni defalarca soymana rağmen, hiç bu kadar... tatmin edilmemiş hissettiğimi hatırlamıyorum."

"*Lütfen, Morpheus*," diye yalvardım. Jeb'in yerde kıpırdandığını duyuyordum.

"Ah, ama bu nefis sözleri fantezilerimde hep duyarım," dedi kışkırtıcı bir gülümsemeyle.

Ona baktım. "İnanılmazsın."

"Ve *bu* sözü de en sonda söylersin."

"Kes. Sesini." Doğum izimin üstüne koymak için kolunu çektim.

Biz daha temas etmeden kolunu kurtardı. "Bir dakika lütfen. İçten bağlılığının tadını çıkarmama izin ver." Bileğimdeki dövmeyi kastediyordu.

Kızardım. "Sana yüzlerce kez söyledim. Bu sadece bir çift kanat."

"Saçmalama." Sırıttı. "Bir gecekelebeği gördüğümde tanırım."

Hayal kırıklığıyla inleyince teslim oldu ve işaretlerimizi birbirine bastırmama müsaade etti. Aralarında bir kıvılcım oluştu

ve damarlarıma ateş gibi hücum etti. Bakışları benimkilere kilitlendi, dipsiz derinlikleri şimşeklerle dolu siyah bulutlar gibi titreşiyordu. O anda iliklerime kadar çıplaktım. Kalbimin içine baktı, ben de onunkine. Ve oradaki benzerlikler beni dehşete düşürdü.

Bakışlarımı kaçırıp zihinsel bağımızı kopardım. Boynumun acıması dinmiş, boğazım düzelmiş, el ve ayaklarım gevşemişti. Duvara yaslayıp rahatladım.

Morpheus'un açık teni kızardı ve kolunu bileğimden çekti. Gözlerinin ardında yeni bir şey –*kararlılık*– vardı ve biliyordum ki az önce ruhumu ona satmıştım.

Yanıma çömelip parmaklarını yüzüme düşen saçımda dolaştırdı. Yüzünde derin bir saygı ifadesi oluştu. "Bugün muhteşemdin, küçük çiçeğim. Benim tek pişmanlığım da seninkinin aynısı. O alevlerin içinde seninle dans edememiş olmak."

Nefesimi tuttum. Bu sabah okuldaydı, beni alevlere çekmiş, karanlığa teslim olmam için meydan okumuştu. Daha ben tepki veremeden Chessie uçarak aramıza girdi ve o anda Morpheus geriye uçtu.

"Ondan uzak dur!" Jeb, saniyeler önce bilinçsiz yatan birine göre şaşırtıcı bir güçle onu odanın diğer ucuna fırlattı. Morpheus yere çarpıp yuvarlanırken kanatları yastık görevi gördü. Şapkası duvara çarpınca kelebekler bir kez daha dağıldı. Bazıları tepedeki pencerelere uçarken, diğerleri tavan arasına ve tuvaletteki sandığa doğru gitti.

Jeb sendelerken dengesini bulmaya çalıştı. Kocaman açılmış gözlerle tepedeki kelebeklerin yanında uçan Chessie'ye baktı. "Bu kostüm değil."

"Çok zekice bir gözlem." Morpheus ayağa kalkıp kanatlarını salladı.

"Bu... şey de... ne?" diye sordu Jeb, Morpheus'a bakarken.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordum. Etrafımızdaki resimleri gösterdim. Jeb topuklarının üstünde dönerek resimlere bakınca yüzü soldu. "Ahhh!" Şakaklarını tuttu ve yere çömelip cenin pozisyonu aldı.

Korkuyla yanına çöküp başını kucağıma aldım. İnledi. "Jeb, lütfen gözlerini aç."

Eklemleri beyazlamış elleriyle şakaklarını tutuyordu ve yüzü acıyla çarpılmıştı.

"Nesi var?" diye bağırdım Morpheus'a.

Morpheus, Jeb'in çığlıkları rahatsızlık veren önemsiz bir şeymiş gibi sakince üstünü silkeledi. "Resmini yaptığı şeyler, kendi anıları değildi. Senindi ve kanının içindeydiler. Fırçalardaki kan kalıntıları normal boyayla karışmış olmalı."

Jeb inleyip top gibi büzüldü. Göğsü ve kol kasları kasılmıştı, sarsılıyordu.

Bedenim acısını paylaşarak irkiliyor ve ağrıyordu. Sanki Jeb'in hareketleriyle gerilen dikenli bir tel tüm eklemlerimi sarıyordu. "Ona neler oluyor?" diye inledim.

Morpheus umursamaz bir tavırla tavandaki cam panellere çarpan kelebeklere baktı. Güneş ışığı yüzünden gözlerini kıstı. "Senin anılarını görünce bilinçaltında kendisininkiler arasında boşluklar olduğunu fark etti. Beyin yerine gravyer peyniri taşımak dayanılmaz derecede acı veriyor olmalı. Şimdi kusura bakmazsan, şapkamı yeniden birleştirmeliyim."

İçimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştım. "Aptal şapkan kimin umurunda! Bir kere olsun, kendin dışında birini düşün!"

Patlamam Morpheus'un dikkatini çekti. Bana merakla, neredeyse tarafsız bir gözle baktı.

"Jeb'e yardım et. *Benim için*," diye ısrar ettim, bana olan duygularını kullandığım için çok ufak bir suçluluk hissederek. Ne de olsa, insanların zayıflıklarını nasıl kullanacağımı bana o öğretmişti.

Kayıtsız görüntüsünde bir çatlak oluştu. Hızlı adımlarla yaklaştı, çömeldi ve ellerini Jeb'in şakaklarının üstüne kapadı. Mavi ışık Jeb'in başından çıplak ayaklarına kadar süzülerek onu gevşetti.

Morpheus boğazını temizleyerek ayağa kalkıp uzaklaştı. "Onu uyuttum. Rüyaları onu şimdilik acıdan uzak tutacaktır. Ama onu delirmekten kurtarmanın tek yolu, kayıp hatıralarıyla yeniden birleşmesini sağlamak. Bu da tren yolculuğu demek. Ve ben Sefer Şapkam olmadan trene falan binmem."

Chessie'nin de yardımıyla ürkek kelebekleri camlardan aşağı indirdi ve şapkasını peyderpey birleştirmeye başladı. Yine de fark edilecek kadar eksiği vardı, o yüzden aramak için Chessie'yle birlikte tuvalete girdiler.

Tırnaklarım tenimde izler bırakana kadar yumruklarımı sıktım ve bu gösteriş merakı yüzünden ona bağırmamak için kendimi zor tuttum çünkü işe yaramayacaktı. Morpheus, Morpheus'tu. En azından Jeb'i rahatlatmıştı.

Jeb'in gözlerine düşen bir tutam siyah saçı geriye attım ve eğilip alnını öptüm. "Üzgünüm. Sana her şeyi anlatmalıydım. Bir daha asla senden gerçeği saklamayacağım."

Bu sözümle Morpheus'la yaptığım anlaşmayı anlatmak zorunda olduğumu bilsem de artık çok geçti. Jeb sonuçta bana saldırdığını öğrenecekti; anlaşma boşa gidecekti. Ama ona artık yalan söyleyemezdim.

Ayağımı uzatıp, Jeb'in çıkardığı tişörtü topuğumla yakaladım. Yanıma çektim ve katlayıp yastık yaptım. Uyduruk yastığa kafasını dayadığım sırada bilinçsizce ismimi sayıkladı. Sıcak tutması için bir kumaş parçasıyla omuzlarını örttüm.

"Seni düzelteceğiz," dedim saçını okşayarak.

Ayağa kalkıp çizmelerimin bağcıklarını yeniden bağladım. Sabırsızlanıyordum. Jeb'in anılarına, benim de Kızıl'la yüzleşmek

için hâlâ son mozaiğe ihtiyacım vardı. Yapılacak ilk iş, içinden geçebileceğim kadar büyük bir ayna bulmaktı.

Ama Morpheus şapkası olmadan gitmemek konusunda çok inatçıydı. O tuvaletteki çekmecelere bakarken, ben de merdivene yöneldim. Tavan arasına uçan en az iki üç kelebek görmüştüm.

Üst kata vardığımda iki kelebek uçuşuyordu. Yerdeki yatağa kondular. Onları yakalayıp tırabzanın üstünden aşağıya, Chessie'nin yanına gönderdim.

"Hâlâ bir tanesi eksik," diye seslendi Morpheus aşağıdan.

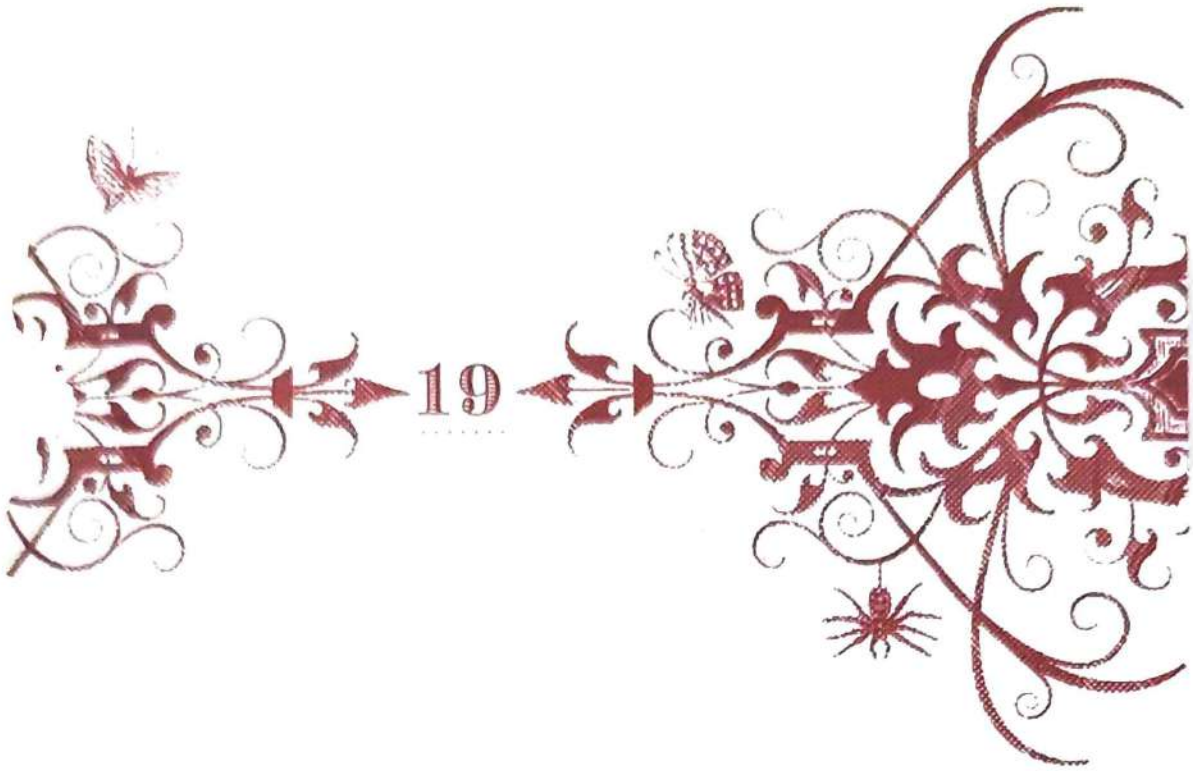
"Burada," diye cevapladım. "Örümcek ağına takılmış."

Yapışkan ağların içinde debelenen böcek bağırıyordu, korkmuş ve çaresizdi. Onu sakinleştirmek için bir şeyler fısıldadım ve kanatlarına zarar vermemeye çalışarak ağdan kurtardım. Kelebek serbest kaldığı anda uzak köşede, örümcek ağının daha kalın olduğu yerde bir şey dikkatimi çekti. Daha yakına gittim, gözlerim gölgelere alışıyordu.

Bir vücudu andıran şekli, kozaya sarılmış cesedi görünce midem ağzıma geldi.

"Ah, Morpheus..." diye zorlukla mırıldandım.

Kalın, beyaz ipliklerin altındaki ceset sesime tepki verir gibi hareket etti. Ciğerlerimdeki hava dondu. Gerilemek için ayağımı kaldırdığım anda bir el kozayı yırtarak çıkıp buz gibi eliyle bileğimden yakaladı.

19

TATLI ZEHİR

Boğazımdan bir çığlık yükseldi.

İçimdeki adrenalin hızla atağa geçince soğuk parmakları bileğimden ayırdım. Morpheus yanıma uçtu. Göz göze geldik, sonra duvar boyunca uzanan kozamsı ağı inceledik. Birlikte kozayı sökerek kabuğun içindeki bedeni serbest bıraktık.

Morpheus'un kollarına bir kadın düştü. Tıpkı armut gibi meyvemsi ve leziz kokuyordu. Teni donmuş bir göle düşen ay ışığı gibi parıltılar saçıyordu ve omuzlarının arkasındaki beyaz tüylü devasa kanatlar yere sarkıyordu.

Bir kar kuğusu ile kraliçenin iç içe geçmiş haliydi. Onu her yerde tanırdım.

"Fildişi," diye fısıldadım. Neden burada olduğunu, nasıl böyle kapana kısıldığını hayal bile edemiyordum.

Morpheus'un rengi soldu. Onu kaldırıp yatağa taşırken yolunun üstündeki lambayı yana tekmeledi. Kadını nazikçe yatırdı. Kırık beyaz renkli dantel elbisesine örümcek ağları yapışmıştı. Beline kadar gelen gümüşi saçları uzun ve zarif boynuna dolanmıştı.

Yatağın yanına oturan Morpheus, Fildişi'nin burnunu ve ağzını kaplayan yapış yapış ağları temizledi. Kraliçe zorlukla soluk aldı. Kristal gibi parıldayan beyaz kaşları ve kirpikleri seğirdi.

Morpheus'un ayaklarının dibine çöktüm ve Fildişi öksürerek uyandığı sırada elini tuttum.

"Konuşmaya çalışmayın, Majesteleri," dedi Morpheus. Sesinde endişeyle birlikte gerginlik de hissettim. "Alyssa, ona içecek bir şey getirir misin? Arabanda su ya da onun gibi bir şey olduğundan eminim."

"Hayır." Morpheus'a kaşlarını çattı, sonra bana odaklandı. Şakaklarında yusufçuk kanadını andıran damarlı işaretler gün ışığında parlıyordu. "Kraliçe Alyssa, beni affedin." Masmavi gözleri rengini yitirmiş gibiydi.

Onu rahatlatmak için elini hafifçe sıktım. "Ne için?"

"Ölümlü şövalyenizi tehlikeye attığım için. İşlerin bu kadar çığırından çıkmasını beklemiyordum. Onu bulacağız... onu geri getireceğiz."

Kafasının karıştığı ortadaydı. O kozanın içinde ne kadar kaldığını bilmiyorduk. Tırabzanlardan aşağı göz attım. Jeb yerde yatıyordu. Chessie etrafında uçuyor, nöbet tutuyordu. "Kaybolmadı ki. Aşağıda uyuyor."

"İkinci Kız Kardeş onu götürmedi mi?" diye sordu.

"*İkinci Kız Kardeş* mi?" Morpheus da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. Sonra inledi. "Kapı tokmağı. Alyssa'nın mozaiklerindeki gizemli kadın. Gölgelerin içinde saklanan..."

"Tabii ki," diye fısıldadım zihnimde o imgelemi yeniden canlandırırken. Bedeninin alt kısmına sekiz tane canlı sarmaşık bağlıydı. Bunlar dokungaç değildi. Örümcek bacaklarıydı.

Kapı tokmağı benim yaralarımla ilgili değildi. Onun mutasyon geçirmiş eline bir göndermeydi.

"Ama neden İkinci Kız Kardeş dahil oldu?" diyerek sesli düşündüm. "Neden Kızıl'ın saklandığı kulübedeydi? Geçen sene Kızıl onun elinden kaçtığı için ondan nefret ediyordu."

"Kızıl buraya hiç gelmedi," diye cevapladı Fildişi.

Morpheus genzini temizledi, birbirini anlamış gibi sessizce bakıştılar.

"Yani Jeb'i tutsak eden *İkinci Kız Kardeş* miydi?" diye sordum. "Ona Tumtum suyunu veren, tüm gece resim yapması için zorlayan *o* muydu? Neden böyle bir şey yaptı?"

Fildişi cevap vermeye çalıştı ama yine öksürdü.

Morpheus omzumdan dürttü. "Alyssa, su."

Fildişi zorlukla yutkundu ve ben tam kalkmak üzereyken elimi sıktı. "Buna gerek yok. Sorduğu sorular, cevapları hak ediyor."

Morpheus somurttu. "Bunun için doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

"Ne zaman peki, Morpheus?" diye çıkıştı Fildişi. "O bizden daha dipte artık. İkinci Kız Kardeş o kapı tokmağını ikinize de uyarı olsun diye bıraktı. Tüm bu yıllar boyunca ikiz kardeşinin ihanetini biliyordu." Fildişi'nin bakışları bana döndü. "Ve Alison'ın ihanetini."

Gizemli sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. "Annemin kraliçe olmayı denemesini mi kastediyorsun? İkinci Kız Kardeş bunu neden önemsesin ki?"

"Kahretsin!" Morpheus yataktan kaydı ve yere, yanıma oturdu. Dirseklerini yatağa dayadı ve parmaklarını şakaklarına koyup masaj yaptı. "İkizler atışıyor... bu da mezarlığı kısmen savunmasız bırakır. Kızıl içeri girerse ruhlardan oluşan ordusunu ele geçirebilir. Sonra da buraya gelecektir. Böyle olmaması gerekiyordu."

Fildişi'nin dudakları ve yanakları beyazdan açık pembeye döndü. "Harikalar Diyarı'nda kalmalıydın... onun da istediği gibi Kızıl'la yüzleşmeliydin."

"Neden kalamadığımı biliyorsun." Çenesi belli belirsiz ürperdi. "Peki İkinci Kız Kardeş'e sırrı kim anlattı? Bunu sadece üçümüz biliyorduk."

Fildişi'nin yüzü asıldı. "Hayır, dört. Kızıl biliyordu. Birinci Kız Kardeş'in ölü ruhlara bakarken onlara sırlarını anlatma gibi aptalca bir huyu var ve bu bizim yaşayan birine anlatmama yeminimizin dışında kalıyor."

"Mükemmel," diye hırladı Morpheus.

"Bu sabah Kızıl, mezarlığı işgal etmeye çalıştı," diye devam etti Fildişi. "Kız kardeşler onu yakaladı ve ruhunu çiçek perisinden ayırıp sonsuza dek oyuncağa hapsetmek için hazırlığa başladılar. Ama Kızıl, İkinci Kız Kardeş'in dikkatini dağıtmak için Alison'la ilgili sırrı anlattı. İkinci Kız Kardeş büyük bir öfkeyle kız kardeşine döndüğünde Kızıl kaçtı. Alyssa'nın ailesinin ondan çaldığının yerine, öyle ya da böyle başka bir şey koyabilmek için İkinci Kız Kardeş buraya geldi. Beni bu ağla sarmadan önce söylediği son sözler bunlardı."

İtiraz edercesine başımı salladım. "Anlamıyorum. Geçen sene Chessie'nin gülüşünü çaldığım ya da yanlışlıkla Kızıl'ın kaçmasına yardım ettiğim için hâlâ kızgın mı? İyi de bunların annemle ne ilgisi var?"

"İkinci Kız Kardeş'in bedelini ödetmek istediği şey bir kaza değil," diye yanıtladı Fildişi. "Ve bedeli de çok ağır olacak. Bu yüzden ölümlü şövalyeni almaya niyetli."

Neler döndüğünü daha tam olarak anlamasam da kalbimi saran korku bütün merakımı bastırdı. "Buraya geldiğimde Jeb dışarıdaydı," dedim korkuma rağmen konuşmayı başararak. "Bu onu kurtarmış olmalı. Gittiğini düşündü."

"Evet," dedi Morpheus. "Beyaz tavşanı takip ettiği için kurtuldu. Bunda şiirsel bir ironi var, değil mi?"

İkimiz de sert bakışlarımızı ona çevirdik.

"Sadece ortamı rahatlatmaya çalışıyorum," dedi somurtarak.

"İkinci Kız Kardeş'in tehditlerinde hafife alınacak hiçbir şey yok," diye tersledi Fildişi onu. "Alyssa'nın ölümlü şövalyesi şimdi gerçekten tehlikede."

"*Şimdi mi*?" dedim burnumdan soluyarak. "Bir haftadan beri Kızıl yüzünden tehlikedeyiz. Bizi takip ediyor. Okulda, hastanede. Ve sanat koleksiyoncusu kılığına bürünerek Jeb'i buraya çağırdı."

İkisi de cevap vermedi.

Bir ona bir diğerine baktım. Bana söylemedikleri bir şey vardı ve üstü kapalı açıklamalardan çok sıkılmıştım. "İstila ettiğiniz *benim* dünyam, berbat durumda olan benim hayatım ve bunların tam ortasında kalan da benim sevdiklerim. Neler döndüğünü bilmek hakkım."

"Bence de," diye onayladı Fildişi.

"Bilmesi gereken her şeyi biliyor," dedi Morpheus.

"Lanet olsun sana, Morpheus." Fildişi tam da benim aklımdan geçeni söyledi. "Bu insanların hayatlarıyla oynuyoruz. Bunun bedeli çok ağır olacak." Dantel ve saten hışırtılarıyla diğer tarafa dönünce yüz ifadesini göremez olduk. "Hiç öğrenmeyecek miyim? Her seferinde... bana azıcık sevgi ve arkadaşlık sunuyorsun, ben de seni geri çeviremeyecek kadar zayıfım."

Morpheus benim etrafımdan uzanarak Fildişi'nin çenesinden tutup başını kendine çevirdi. "Pek doğru sayılmaz. Bu sefer azıcık sevgi parçaları öneren sendin." Parmak uçlarıyla kadının gözlerinden akan buzlu yaşları sildi.

İkisinin arasında yine çözemediğim bir bakışmanın olduğu özel bir an geçti. Sanki Fildişi'nin zihnine mesaj gönderiyordu.

Sessiz mesajlarının alıcısı olmaya çok alıştığımdan, dışarıda kalmak rahatsız ediciydi.

"Siz ikiniz ne çeviriyorsunuz?" Ses tellerim şüpheyle titriyordu.

"Güvensizliğin üstünde çalışman gerekiyor," diye hatırlattı Morpheus bana.

Gözlerim acıyana kadar hiç kırpmadan ona dik dik baktım.

Fildişi elimi okşadı. "Yanlış anladın. Morpheus'a geleceğinden bir parçası gösterdim. Bir imgelemde gördüğüm bir şeyi."

"Bu kadar yeter, Fildişi," dedi Morpheus. Sesindeki tehditkâr ton tüylerimi diken diken etti.

Fildişi iki kere gözlerini kırpıştırdı. "Yardımın karşılığında Morpheus bana arkadaşlık sundu ama bu kendi arkadaşlığı değildi. Senin dünyandan, benim onun sevgisine olduğu kadar onun da benimkine ihtiyacı olan genç bir adam."

"Finley." Morpheus'un gerçek dünyadan çaldığı rehineyi az daha unutuyordum. "O iyi mi?"

Fildişi başıyla onayladı. "Şövalyelerimin gözetiminde, sarayımda güvende. Ama bir şartla geldi. Morpheus'a bir iyilik borçluydum, bu yüzden buradayım. Onunla yaptığın hiç bir iş karşılıksız değildir. Hiçbir şey."

"İşte bu yüzden güven sorunu yaşıyoruz," dedim ama o sırada Morpheus'a bakıyordum.

Morpheus beni görmezden gelerek yataktaki bir yırtığı inceledi.

Fildişi elini uzatınca o da kadının dik oturmasına yardım etti. Kraliçe dirseklerimden tutarak kibarca beni yanına oturttu.

Saçlarımın uçlarını okşarken sesi nazikti. "Morpheus'a güvenebileceğin *bir* konu var. O da sana sadık olduğu. Onu bu umutsuz entrikaları yapmaya yönelten, seninle birlikte olma arzusu."

Morpheus hızla ayağa fırlayınca kanatları ve giysileri hışırdadı. Bize arkasını döndüğünde omuzları çökmüştü. "Alyssa'nın yardımına muhtaç olmanın umutsuz bir tarafı yok. Orası onun

yeri. Yakut tacın sahibi o. O bunu reddetse de Harikalar Diyarı bizim olduğu kadar onun da evi. Bunu anlamasını sağlamalıyım."

Yataktan fırladım. "Yalan söyleyerek mi?"

Cevap vermedi, hatta beni doğrulamak için başını çevirip omzunun üstünden bakmadı bile.

Yanaklarıma kan hücum etti. Ona her şeyden çok inandığım için kendime öfkeliydim. Tavan arasının tırabzanlarına doğru yürüdüm ve kafamda çirkin bir teori şekillenirken Fildişi'ne dik dik baktım. "Gerçek Ivy Raven. Jeb'in çalışmalarını hiç görmedi, değil mi?"

Fildişi başını salladı.

"Büyü için onun görüntüsüne ihtiyacın yoktu. Sadece bizim kontrol etme ihtimalimize karşı, geçerli bir isme ihtiyacın vardı. Sanat galerisinde Jeb'le buluşan sendin." Dişlerimi gıcırdattım. İkisi de bunu inkâr etmedi. "Harika 'kostümünden' çok etkilenmişti. Oysa sen kostüm giymiyordun bile. Onu dün gece burada tuttun. Neden?"

Fildişi, ayaklarının dibindeki örümcek ağlarına bakarken uzun kirpikleri gözlerini beyaz bir perde gibi örtüyordu. "Sadece kraliyet kanına sahip olanlar Chessie'nin filtresinden görebilir ve imgelemleri anlamlandırabilir. Senin mozaiklerini okumam için Morpheus'un bana ihtiyacı vardı. Annen diğerlerini sakladığı için benzerlerini yapması gerekiyordu. Zamanımız gittikçe daralıyordu."

Midem kasıldı. "Bu acele neden? Kızıl'ın burada olmadığını söyledin az önce."

Bunu söylediğimde Morpheus'un bedeni gerildi ama çıldırtıcı sessizliğini bozmadı.

Fildişi onun yerine cevapladı. "Morpheus, Kızıl'ın tehditlerini görmezden gelirse, Harikalar Diyarı'nın kurtulup kurtulmayacağını merak ediyordu. Kızıl ona bir ültimatom vermişti: ya

ona teslim olacak ve ölecek ya da çok sevdiği yeraltı dünyasının, ayaklarının altında çürümesini izleyecekti."

Kraliçe Narözü'nün kurdelesinin bana odamdayken söylediklerini anımsadım: *Kızıl Kraliçe yaşıyor ve ona ihanet eden şeyi mahvetmek için arıyor.* "Morpheus'un peşindeydi, benim değil. Ona ihanet ettiğini düşündüğü kişi Morpheus."

Morpheus içi bir zamanlar Tumtum suyuyla dolu sürahiyi tekmeledi. Sürahi yerde yuvarlanıp çalınan mozaiklerimin yanında durdu. "Kızıl tahta geçmeden önce onun Ölüm Fısıltısı'ndan kaçtım. Ona göre ben anlaşmamızı bozdum ve ona hayatımı borçlu olduğumu düşünüyor."

Jeb'in merdivenin altında rüya gören bedenine bakıp yumruklarımı sıktım. "Bana mozaiklerimle ilgili gerçeği söyleyeceğine yemin etmiştin. Yalan söyledin."

Morpheus homurdandı. "Sen *hangi* gerçeği istediğini söşlemedin ki. Ben de sana onların kökenleri ve güçleriyle ilgili olan gerçeği anlattım. Ve bir kere bile onların Kızıl'ın elinde olduğunu söylemedim. Bunu söyleyen sensin."

Bacaklarımın titrediğini hissettim. Sırtımı tırabzan boyunca kaydırarak yere çöktüm. "Yani Kızıl, oyun parkındaki bir zorba gibi seni çağırdı ve sen de kaçtın. Kendi savaşını benim dünyama taşıdın."

"*Senin dünyan*," dedi burnundan soluyarak. Bana döndü, zarif yüz hatları küstah kaş çatışıyla sertleşmişti. "Sana rüyalarında gerçeği, intikam için yaptığı hasarı gösterdim. Ama senin ev diye adlandırdığın bu ruhsuz, küçük insan havuzunda bir dalga yaratmadığı için bana aldırmadın. Bunu aklından çıkardın. İnanmamaya ikna ettin kendini. İyiliğimi önemsemediğini biliyorum. Ama ben... ben Harikalar Diyarı için savaşmanı beklerdim."

Onun için de savaşacağımı çünkü bunu ona borçlu olduğumu söylemek istedim. Çünkü benim için ne yaptığını hatırlıyordum. Çünkü bir yanım, ne kadar bencil, karizmatik ve sinir bozucu

bir adama dönüşmüş olsa da çocukluk arkadaşımı hâlâ önemsiyordu. Ama önceki sene beni yanlış yönlendirip kandırmasaydı, onu kurtarmak için ilk başta Harikalar Diyarı'na gitmezdim. Benim hayatım söz konusu olduğunda bu kadar kayıtsız kalan biri için beni çok korkutan bir yaratıkla gerçekten de yüzleşir miydim, merak ettim.

"Sakın bunu bana karşı kullanmaya yeltenme," dedim, belki de Morpheus'tan çok kendime. "Bu seninle, *senin* ne yaptığınla ilgili."

"Ben, senden tepki alabileceğim tek şeyi yaptım. Çalınan mozaikler, kan örneği tüpleri, büyülenmiş hemşire, uğursuz palyaço..."

"Aha!" diyerek parmağımla onu işaret ettim. "Bu yalanı inkâr edemezsin. Kesinlikle oyuncak yollamadığını söylemiştin."

"Herman Şapkacık oyuncak değil. Sürekli değişebilen yüzüyle üst sınıf bir oyuncu. Ayrıca onu ben göndermedim. Bana bir iyilik borcu olduğundan kendisi gönüllü olarak gitti."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Palyaçonun tuhaf ve ağır şapkasını açıklıyordu bu. Şapkacının kafatasının bir parçası olan metal şapka kalıbıydı. "Sanırım Davşan da sana yardım ediyordu." Bu olasılık canımı hepsinden daha çok acıttı.

"Hayır," diye cevapladı. "O sana içten bağlı. Tüm bunlardaki rolü tamamen tesadüf."

"Peki ya kâbus?" diye sordum ona bakarak.

Morpheus hayır dercesine başını salladı. "Sakinleştiricilerine karıştırdığımız halüsinasyon ilacı yardımıyla, o ilginç şeyi senin bilinçaltın ortaya çıkardı."

"Neden yaptın?" diye homurdandım.

"Kızıl'ın, erkek arkadaşını tehlikeye attığına seni inandıracaktım, böylece Harikalar Diyarı'nı kurtarmak için benimle dönecektin. Dikkatini çekmemin tek yolu, ölümlü oyuncağını

tehlikeye atmakdı. Her şey mükemmel gidiyordu, ta ki bu insan her şeyi eline yüzüne bulaştırana kadar."

"Seni pislik!" Tüm vücudum kasıldı, üstüne atıldım. Beni engellemek için bir kanadını aramıza açmasını bekledim. Oysa kanatlarını tepesinde açıp bir adım öne geldi. Ellerini açtı –onunla mücadele etmem için bana meydan okuyordu– beni kışkırtıyordu. Fildişi, belimden tutup beni bir kez daha yanına oturttu.

Elinden kurtulmaya çalıştım. Buzdan bir heykel kadar narin görünen birine göre şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Bugün kahraman gibi davranarak buraya geldin," diye köpürdüm. "Üstelik Jeb'in bu durumda olması senin suçunken. Şimdiyse gerçekten tehlikede."

"Sadece cama birkaç resim yapacaktı," diye cevapladı Morpheus sinirli bir sesle. "Şurup, o işini bitirene kadar yoğunlaşmasını sağlamak içindi. Deliye döneceğini ya da senin bir şekilde buraya geleceğini ve sana ellerini süreceğini tahmin edememiştim..." Yüz ifadesinde küçük bir değişiklik oldu, daha tehditkâr göründü. "Fildişi'nin onu birkaç saatliğine yalnız bırakacağını, o sırada konudan sapıp kaybettiği hatıralarının, yani senin hatıralarının resmini yapacağını hiç düşünmemiştim. Kendi elleriyle yaptığı bir cehennemin içinde kapana kısıldı." Morpheus gözlerini kıstı. "Ama hayır. Aslında senin yüzünden oldu, değil mi? Ona her şeyi anlatmak için bir yılın vardı. Bilseydi, benim için bu kadar kolay bir hedef haline gelmeyecek ve belki de şimdi İkinci Kız Kardeş'in hedefinde olmayacaktı."

Fildişi'nin elinden kurtuldum ama kıpırdayamadım. Morpheus haklıydı. Jeb'in kırılganlığının sebebi bendim.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "Herkesin etrafındaki her şeyi nasıl daima altüst edebiliyorsun? Sana inanmaması gerektiğini bilen kişileri nasıl kandırabiliyorsun?"

Morpheus omuz silkti. "Bu benim gücüm. Benim büyüm. *İkna.*"

"Hayır. Senin gücün zehir." Gururum yeniden ayaklandı. "Sadece şunu bil, beni asla yapmaya ikna edemeyeceğin bir şey var."

Kendinden emin bir tavırla bana baktı. "Neymiş o?"

"Seni sevmek."

Morpheus'un mücevherleri açık maviye döndü, acının rengiydi bu ve onu kırdığımı bilerek keyif aldım.

"Asla asla deme," diye homurdandı.

Gözlerine bakarken içlerinden zehir sızıyormuş gibi gözbebeklerim yanıyordu.

Gözlerin kaçıran ilk o oldu, merdivenin üstüne çıktı ve zarif kanatları arkasında genişçe açılarak aşağı atladı. Odanın ortasına yavaşça indi. Kelebeklerine el edince hepsi birleşerek şapkasını oluşturdular. Sonra eğildi ve Jeb'i omzuna aldı.

Ayağa fırlayıp tırabzana doğru sendeledim. "Onu yere indir!" diye bağırdım tiz bir sesle.

"Burada güvende değil," diye cevap verdi, boştaki eliyle Jeb'in botlarını ve tişörtünü toplarken. "Bir ayna bulmalı ve onu trene bindirmeliyiz. Yoksa onu arabaya kendin mi taşımak istersin?"

Ona vereceğim yanıtı yuttum. Ne kadar küstah da olsa haklıydı. Treni bulmak için onun yardımına ihtiyacım vardı.

"Anahtarlar," diye üsteledi.

Yüzümü asıp anahtarları ona fırlattım. Chessie hemen atılıp havada kaptı.

Fildişi, olanca danteli ve zarafetiyle ayağa kalktı. Arkamdan gelirken kanatları tüylü bir pelerin gibi arkasına düşmüştü.

Morpheus omzumun üstünden ona baktı. "Tavşan deliğinden geri git ve sarayını koru. Birinci Kız Kardeş'i, ikizinin insanların dünyasına geçmesiyle ilgili uyar. Mezarlığın karanlık tarafında daha sıkı nöbet tutması gerekiyor. Alyssa'yla ben yakında oraya geleceğiz. Kaybedecek zamanımız yok."

"Doğru," dedim. "Şimdi sen yeraltı yaratıklarından en tuhaf ve nefret dolu olanını çaresiz insanların dünyasına çekmeyi başardığına göre, çok fazla zamanımız kalmamış olmalı, değil mi?"

Morpheus, Jeb'i omzuna daha iyi yerleştirdi. "Tamamen dezavantajlı değiliz, Alyssa. İkinci Kız Kardeş'in, hepimiz gibi, zayıf bir noktası var. Kör bir noktası. Avını bir kere köşeye sıkıştırdığında, etrafında olan hiçbir şeyi fark etmez. Şimdi ikimiz birlikte olduğumuza göre takım gibi çalışıp onu yenebilir ve Harikalar Diyarı'na geri gönderebiliriz."

"Doğru," dedim. "Sonra sen yine büyük kahraman olursun. Kendi başlattığın pisliği temizlediğin için."

Morpheus karşılık vermedi. Hızlı adımlarla yürüdü. Chessie bize baktıktan sonra onu takip etti.

"Belki de ona biraz sert davrandın," dedi Fildişi.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıp Fildişi'ne döndüm. "Jeb, bir atı bile yiyebilecek büyüklükte bir örümcek kadının hedefi, şu anda kendinden geçmiş durumda ve savunmasız. Morpheus'un aptal planı yüzünden alevlerin içinde kalan onlarca insandan bahsetmiyorum bile."

"İkinci Kız Kardeş'in işe karışacağını hiç tahmin etmemişti. Ayrıca okulda olanlarla da ilgisi yoktu. Böcekler, Kızıl Kraliçe'nin çiçek perisiyle anlaşma yaptığı duyumunu almış. Kızıl'ın, Harikalar Diyarı'nı yok ettikten sonra ordusunu, böcekler ve insana benzer şeylerle beslenebilecekleri dünyana yönlendirmesinden korktular. Evlerini Harikalar Diyarı istilacılarından korumak için tayfları serbest bıraktılar.

"Teknik ayrıntılar bunlar," dedim. Beni yatıştırmak için yaptığı açıklamalar yalnızca daha fazla sinirlenmeme sebep oluyordu. "Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu? Hep böyle şeylerle idare etmesi? Gizlenme büyüsü yüzünden kendi büyüsünü kullanamadığı için bütün kirli işlerini sana, Şapkacı'ya ve hemşireye yaptırdı.

Bu da her defasında, suçluluk duymadan, bunları yapmadığını söylerken bile yalan söylüyordu demektir."

"Suçluluk duymuyor değildi. Acı çekiyordu. İlk planında ölümlü şövalyeni kullanmak yoktu."

"Tabii. Çünkü o tam da Harikalar Diyarı için kendi hayatını feda edecek eski zaman kahramanlarından biri."

Yüzünü astı, uçuk pembe dudakları güneş ışığında çiçek yaprakları gibi parlıyordu. "Planı *buydu*."

Kahkaha atmak istedim ama buzlu gözlerindeki içtenliği beni durdurdu. Fildişi'yle ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da yüz yüzeyken daima dürüst davrandığıydı. "Pekâlâ. Beni ikna et."

"Morpheus, rüyalarını yeniden ziyaret etmeye başlamadan bir hafta önce şatoma geldi ve Kızıl'ın ültimatomunu anlattı. Benden taç-büyümü kullanarak senin geleceğine bakmamı istedi. Kızıl'ın istediğini yapıp ona teslim olursa Kızıl tatmin olacak mı, sen ve Harikalar Diyarı sonsuza dek güvende olacak mısınız, emin olmak istedi. Gördüğüm şeyse... onun için her şeyi değiştirdi."

Elini açıp uzatınca bir baloncuk belirdi. Beyzbol topu büyüklüğünde ama şeffaf ve berraktı. "Sana göstereceğim şeyi hiç kimseye anlatmayacağına yemin et."

Sessiz kaldım ve içinde bulanık bir görüntü belirmeye başlayan baloncuktan gözlerimi alamadım.

"*Yemin* et," diye üsteledi Fildişi.

Yemin ettim. Bir günde iki yaşam büyüsü yemini. Çaba bile göstermeden yeraltı yaratığı pazarlıkları konusunda gittikçe uzmanlaşıyordum.

Baloncuğu bırakmadan mozaiklerimin yanına eğildi ve Chessie'nin daha önceki bulutundan kalan gri tozun birazını kazıdı. Bunu kristalleşen baloncuğun üstüne sürünce ürkütücü derecede tanıdık bir görüntü belirdii. Bunu sadece görmüyor aynı zamanda duyuyor, hissediyor, kokusunu ve tadını alabiliyordum.

Tacımı takmıştım ve bir masanın başında oturuyor, ziyafete ev sahipliği yapıyordum. Elimde bir tokmakla ana yemeği öldürecek vuruşu yapmaya hazırlanıyordum. Yonca şarabının, ay ışığı kurabiyelerinin, fırında pişmiş meyvelerin kokusu, parıldayan tabaklar ve kristal bardaklardan bana doğru süzülüyordu.

Bazıları giysili, diğerleri çıplak ve çoğu, insandan çok hayvani görünen karmakarışık bir yaratıklar topluluğu masanın etrafında toplanmıştı. Bunlar benim halkımdı; kalbim, onların tuhaflıklarına, deliliklerine ve sadakatlerine duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu.

Konuştuk, şakalaştık ve ana yemekle pazarlık yaptık. Mermer koridorlarda, kulağıma çok güzel gelen çılgınca kahkahalar yankılanıyordu.

Ziyafet salonunun girişinde bir hareketlilik oldu. Benim gözlerime sahip bir çocuk, kanatları, mavi saçları ve masum kıkırdamasıyla yuvarlanarak içeri girdi. Yakut tacını takmış Morpheus, çocuğun elinden tutuyordu.

Kızıl Kral. Benim *kralım.*

Baloncuk patlayıp görüntüleri de beraberinde götürdü. Geride zorlukla aldığım nefeslerin sesini ve gri duman kalıntılarından başka bir şey bırakmadı.

"Görüyorsun," dedi Fildişi, "Morpheus bir gün senin ona, onun da sana ait olacağını ve bir çocuğunuz olacağını öğrendikten sonra Harikalar Diyarı'nı kurtarmak için ölmeye razı olmadı. Ama senin duyguların konusunda kararsız. Ona yardım etmeyi reddedeceğinden korktu. Böylece ne kadar kusurlu olsa da yeni bir plan yaptı."

Okuldaki ilk günümde tuvalette Morpheus'un bana söylediklerini hatırladım: "*Sevdiklerimizi korumak uğruna yapılması gereken her şeyi yapmalıyız.*" Bunun altında başka bir anlam ol-

duğunu biliyordum; sadece ne kadar derine gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nefes almakta zorlanıyordum. "Bir oğlan," dedim, çocuğun mükemmel yüzünün tüm detaylarını yeniden gözlerimin önüne getirirken.

Fildişi'nin gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Eşi benzeri olmayan bir yaratık. Çocukluğunu birlikte geçiren iki yeraltı yaratığından doğacak ilk çocuk. Harikalar Diyarı kaos, çılgınlık ve büyü üzerine kurulmuştur. Masumiyet ve hayal gücü çok uzun zamandır burada bulunmuyordu. Sonuç olarak çocuklarımız olmuyordu, en azından sizin dünyanızda tanımlandığı şekilde. Bu yüzden rüya görme yeteneğimizi kaybetmiştik. Ama Morpheus tüm bunları senin aracılığınla, *senin* rüyalarında birlikte oynadığınız zamanlarda yaşadı. Sizin çocuğunuz aracılığıyla, Harikalar Diyarı yeni bir büyü ve güçle gelişecek. Bizim soyumuz bir kez daha gerçek çocuklardan oluşacak ve onlar da yeniden rüya görmeyi öğrenecek. Ve dünyamızda her şey yoluna girecek."

"Hayır," diye mırıldandım. Hayali çocuğumu aklımdan çıkardım. Bu fedakârlığı yapmaya hazır değildim. Tek düşünebildiğim Jeb, ailem, arkadaşlarım ve insanların dünyasındaki geleceğimdi. "Bu doğru olamaz. Ben burada kalmayı seçtim." Jeb'in az önce durduğu noktaya bakınca kendimi bomboş hissettim.

Fildişi ellerime tuttu. "Ölümlü şövalyenle hâlâ bir geleceğin olabilir. Onunla evlenebilirsin. Burada bir ailen ve çocukların olabilir."

Başım döndü. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. "Nasıl?"

"Tıpkı iki farklı yanın olduğu gibi, potansiyel iki geleceğin var. Bir gün, ölümlüler yaşlanacak ve ölecek. Sen de dış görünüşünle yaşlanacak ve ölmüş gibi olacaksın. Ama tacın sana Harikalar Diyarı'nda ölümsüzlüğü kazandırdı. İlk kez başına takıldığı yaşına geri döneceksin. İkinci geleceğin, yani ölümsüz bir yeraltı yaratığı olarak Kızıl Krallık'ı yöneteceğin geleceğin

başlayacak. Gördüğün gibi, Morpheus bunda çok önemli bir rol oynayacak."

Yumruk yemiş gibi hissediyordum. "Güvenmediğim biriyle birlikte olamam. Bana güvenmeyen biriyle de."

Elini omzuma koydu. "Birbirinizi anlamayı, birbirinizi okumayı öğreneceksiniz. Morpheus söylediklerinde nadiren dürüst davranır. Gerçek ise yaptığı hareketlerde gizlidir. Şu an ile gördüğün imgelem arasında çok, çok uzun yıllar olabilir. Ona bakışın değişebilir. Belki de bu sürede yaşanan bir sürü küçük şeyle ya da onun yapmayacağını düşündüğün çok büyük bir hareketle olabilir. Bu şey her ne ise ilişkinizi sonsuza dek değiştirecek." Geri çekildi. "Alyssa, sana iki hayat ve iki aşk şansı verildi. Bu bir mucize. Hediyeni olduğu gibi kabul et. Seninle yakında Harikalar Diyarı'nda görüşürüz."

Kanatları başının üstünde yay çizer gibi açıldı. Azametli ve güzeldi. Kanatlarını kendine doladı, sonra puf diye beyaz bir ışık ve parlayan bir toz çıkarıp kuğuya dönüşerek zarafetle kapıdan uçup gitti.

Dişlerimi sıktım, duygularım başımı döndürüyordu. Jeb ve sevdiğim tüm insanlardan ayrı yaşayacağımı düşünmek kalbimi kırıyordu. Annem, babam, Jenara, Jeb ve benim çocuklarımız. Bu benim en iyi günümde bile kavrayamayacağım bir zihin yolculuğuydu. Ve bugün ise bunun için olabilecek en kötü gündü.

Ayrıca, geleceğimin hüzünlü gölgesinin dışında, bir de şimdiki zamanımın berbat karışıklığı vardı.

Bir gün Morpheus'la evleneceğimi bilerek Jeb'le nasıl dürüstçe birlikte olabilirdim ki? Morpheus'un bildiğini bilirken, onunla nasıl bir gün geçirebilirdim ve Jeb'e nasıl dürüst olurdum?

Yatağa sertçe oturdum. Morpheus bu yirmi dört saat için pazarlık yapmıştı çünkü ölümlü hayatıma sahip olmamı *istemiyordu*. Beklemek ya da beni başka bir adamla paylaşmak istemiyordu. Geleceğimizi en kısa sürede adım atmayı planlıyordu.

Boynumdaki kalp madalyonu kavradım ve zincirini yakut taşlı anahtardan ayırmaya çalıştım. Jeb'le geçireceğim zamanı almasına izin vermeyecektim. Bunu reddediyordum.

Kapının oradan bir hışırtı duyuldu. Ayağa kalktım ve eşikte duran Morpheus'u görmek için aşağı baktım.

"Gitmemiz gerek," dedi.

"Hayır," diye patladım. Daha fazla şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım. Söylediği tüm yalanlar yüzünden ondan nefret etmek istiyordum ama Fildişi'nin görüsünde gördüğüm çocuğun yüzü sürekli zihnimde beliriyordu. Morpheus'un kendine göre nedenleri vardı. Yalanlarını ve onları haklı göstermek için yaptığı düzenbazlıkları saymazsak, saf nedenlerdi. Onda hiçbir şey siyah ve beyaz değildi. Grinin her tonundan oluşan karmakarışık bir portreydi.

Siyah kanatların dalgalanmasıyla tavan arasında yanımda belirdi. "Ne demek hayır? Saçmalamaya vaktimiz yok, Alyssa."

"Beni yeminimden azat et," dedim gözlerine bakmaya çalışarak. "İkimiz de sana asla bir şeyler hissetmeyeceğimizi biliyoruz. Öyleyse neden bu oyunu oynuyorsun? Aramızda hiçbir şey yok." Bunu yüzüne karşı söylersem, gerçeğe dönüşebilirdi.

Bana yanaşınca kanatları ikimizi de gölgesine aldı. Mücevherleri kırmızı kırmızı parlıyordu. "Sana yanıldığını kanıtlayacağım. Bu savaşın bittiği an, seni yirmi dört saat için kendime aldığımda... Bir daha asla aramızda olanları sorgulamayacaksın."

"Hayır. Anlaşma iptal oldu."

"Tamam. Yeminini boz. Güçlerini kaybet. O zaman İkinci Kız Kardeş, Jebediah'yı kendi ağına çektiğinde, kendinden başka suçlayacak kimsen olmayacak."

Kâbusum gözümün önüne geldi: Jeb'in kozadaki cesedi.

Hırlayarak Morpheus'un üstüne uçtum. Beni yakaladı ve kalın örümcek ağlarıyla kaplı duvara yapıştırdı. Kollarım vücu-

duma yapışana kadar beni bu ağla sardı. Kurtulmaya çalıştım ama İkinci Kız Kardeş'in ağı halat kadar güçlüydü.

Morpheus göz hizasında olmamız için dizlerini büktü. "Neden kalbini o zincirlere bağlamakta ısrar ediyorsun? Bir kere olsun sadece sakinleş ve *dinle*. Yeraltının çağrısını dinle."

Daha ne dediğini sormaya fırsat bulamadan meyankökü kokulu dudaklarını alnıma değdirdi –kısacık bir temastı–, ılık nefesi sol gözümdeki işaretten yanağıma, sonra da dudaklarıma indi. Ağzımın kenarı hafifçe gıdıklandı; derken nefesi çenemin üstünde oyalanmak için durdu.

Ellerini duvara, başımın iki yanına yaslamıştı. Örümcek ağının elleri gibi, nefesinin ise dudakları gibi hizmet etmesini sağlıyordu. Beni hareketsiz tutuyor ve bana dokunmadan beni öpüyordu. Nefesi gözkapaklarımın hemen üstünden geçerken gözlerim titreşerek kapandı. Tanıdık ninnisi zihnimde dönmeye başladı ama bu seferki yeni bir dizeydi:

"Küçük çiçek arada kalmış, bir kraliçe gibi kötü niyetli olmuş; gerçeği gizliyor, zalim ve aksi, her şeyden çok, kalbimin sahibi."

Onu uzaklaştırmak istedim ama şarkısı beni Harikalar Diyarı'na götürdü. Şu anda yaralı ve perişan manzaralara...

Tüm bu yıkıma şahit oldukça yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Bununla birlikte içimdeki huzursuzluk büyüyüp kafamın içinde gümbürdemeye başladı. Ne kadar direnmeye çalışırsam, kanım o kadar ısınıyordu. Harikalar Diyarı'nın hastalıklı gökyüzü ve arazileri için öfkeleniyor, hırpalanmış ruhuna içim acıyordu.

Sonunda Morpheus bana dokundu ve düşüncelerimi tavan arasına geri döndürdü. Elleriyle yüzümü kavradı ve parmak uçlarıyla nazikçe gözlerimi açtı. Geri çekilip gözlerime bakarak kalbimin derinliklerine bir mesaj gönderdi.

Zincirlerini çöz, Alyssa. Büyünü serbest bırak.

Sessiz yalvarışına ve Kızıl'ın saldırısına duyduğum öfkeye tepki olarak kanat şişkinliklerim karıncalandı ve baskı artık dayanılmaz hale gelene kadar sıkıştırdı.

Tenimden fırlayıp tişörtümü yırttıklarında ve örümcek ağlarını kestiklerinde şaşkınlıkla irkilerek çığlık attım. Duvara ve göğsüme yapışan ağlar kalın bir tül gibi dökülüp kaybettiğim tişörtümün yerini aldılar.

Özgürdüm ve duvardan uzaklaştığımda kanatlarımın ikisi de aynı anda hem ağır hem de hafifti.

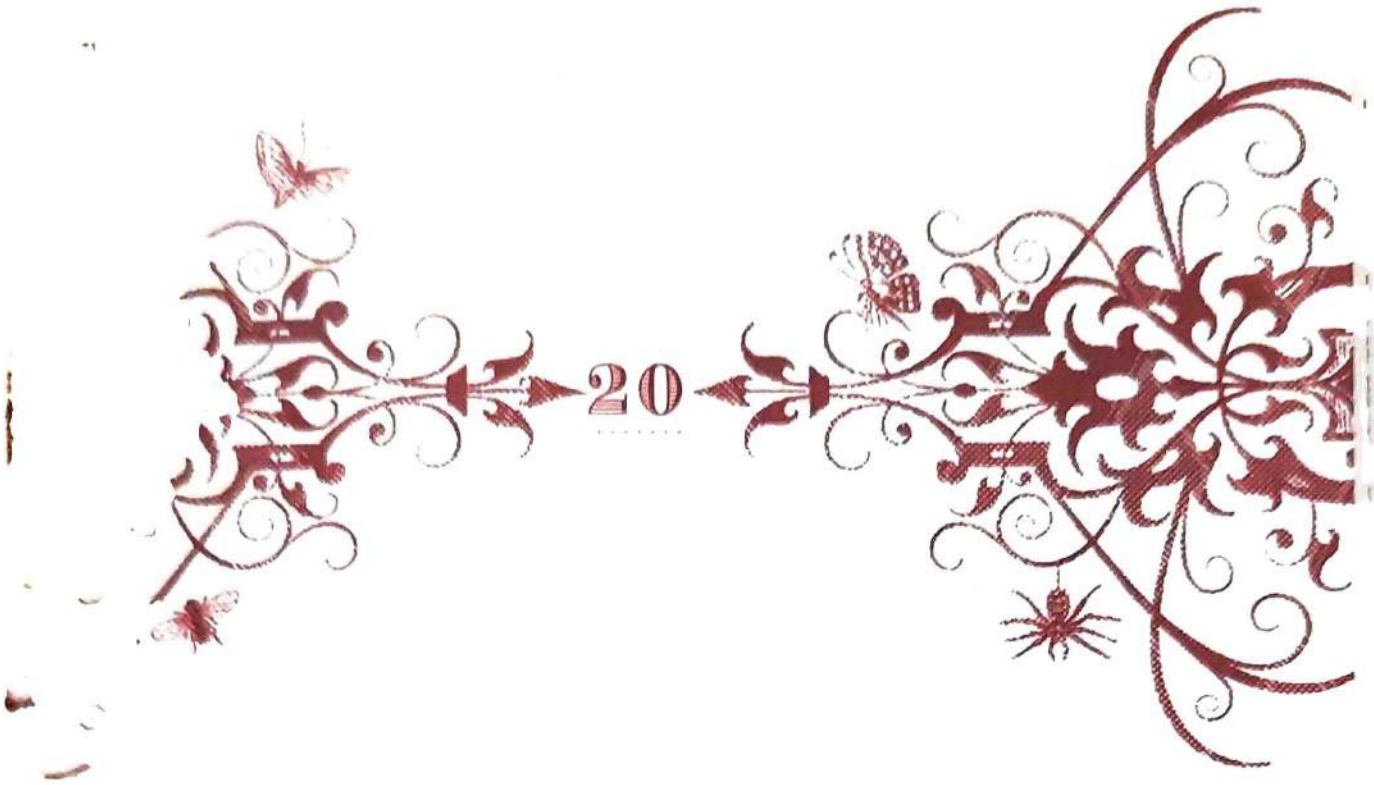
Morpheus bana bakıyordu. Mücevherleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu morla parlıyordu; zafer kazanmış gibi ve gururluydu. Dudakları yakıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Çok güzel yaptın, Kraliçem," dedi geri çekilip şapkasını düzeltirken. "Kanında olana direnmeyi bıraktığında en güçlü halinde olursun." Mozaiklerime yöneldi ve yanlarına gelince oyalanarak bana baktı. "Bir şey daha: Harikalar Diyarı ve ben aynıyız. Birimizi seversen diğerini de seversin. Sen de Harikalar Diyarı'sın. Bu da hayal edebileceğinden çok daha fazla uyumlu olduğumuz anlamına geliyor. Birlikte geçireceğimiz gün, bunların hepsini sana göstermekten büyük zevk alacağım."

Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki cevap veremedim.

Morpheus mozaiklerimi aldı ve tavan arasının sonundaki merdivene yürüdü. Gizmo'nun anahtarını ayağımın dibine fırlattı. "Çok oyalanma. Ölümlü oğlanın hafızasını geri getirmemiz gerekiyor. Ve Harikalar Diyarı bekliyor."

Kendini çıkıntıdan bıraktı ve ben orada dikilip vücudum güçle uğuldarken kalakaldım: Gerçek bir yeraltı kraliçesiydim, ağ kafesimden kurtulmuştum ama yine de şeytanın hayali öpücüğüyle büyülenmiştim.

20

TÜRBÜLANS

Morpheus kapıyı ardından kapar kapamaz göğsümdeki ağları temizleyip sutyenimi gizlemek için bir parça kumaşa sarındım. Bulduğum bir ipi belime kemer gibi sarınca kanatlarımı örtünün altında sırtıma yapışık halde tutmayı başardım.

Kendimi toga giymiş Quasimodo gibi hissediyordum.

Morpheus, trençkota benzeyen ceketini yerde bırakmıştı. Kanat yarıkları da olduğu için çok uygun olurdu ama onun giysilerini giyerek ona bu zevki tattırmayı reddettim. Kapıdan dışarı göz attığımda Gizmo'ya yaslandığını, kanatlarının tüm karanlık ihtişamıyla kaportaya yayıldığını gördüm. Issız bir yolda olmamız iyi bir şeydi.

Benim gözlüğümü takmıştı ve saçları rüzgârda uçuşuyordu. Chessie'yle gevezelik ediyordu, havalı, sakin ve kendinden emindi. Önümüzde bizi bekleyen şeylerle ilgili –Kızıl ve İkinci Kız Kar-

deş'le karşı karşıya gelmek gibi– huzursuz bile görünmüyordu. Böbürlenmekle çok meşguldü.

Hüsranla ofladım. Hislerim konusunda yalan söylememe sebep olduğu için ona kızmak, hatta kanatlarımın çıkması için beni teşvik etmesine deli gibi öfkelenmek istiyordum çünkü derimin içinde tekrar kaybolana kadar onları saklamak zorunda kalacaktım. Ama itiraf etmeliyim ki gücümün gerçekliğini kucaklamak sarhoş ediciydi. Sadece benim ne kadar güçlü olduğumu göstermeye çalıştığı için ona kin tutmak zor geliyordu.

Aslında yaptığı hep buydu.

Yine de kazandığını düşünmesine izin vermeyecektim. Belirsiz, ölümsüz bir gelecekte benim kralım *olacaksa*, ortak olacaktık. Ama krallıkları kraliçeler idare ederdi. Onun gibi manipülasyon yapabileceğimi ve onlarla rekabet edebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Anahtarlarımı ve Morpheus'un ceketini aldım, cam sürahiyi uyduruk kemerimin arkasına, kanatlarımın altına sakladım.

Kulübeden tozlu havaya çıktığımda Chessie uçarak gelip kafama kondu. Pençelerini saçıma gömdü ve bir kedi yavrusu gibi başımı yoğurdu.

Ben ceketini verirken Morpheus dikkatle kıyafetime baktı. "Demek antik Roma'ya gidiyoruz," dedi dalga geçerek.

"Yerinde olsam o gülümsemeyi hemen yok ederdim." Anahtarları yüzünün önünde salladım. "Hayatın benim ellerimde, *belki unutmuşsundur.*" Aksanını taklit etmekle nokta atışı yapınca keyfim yerine geldi.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, aşkım." Ceketi yolcu koltuğuna fırlattı. "Bu kez uçarak gitmeyi planlıyorum."

Gecekelebeğine dönüştü ve şapkası patlayıp yüzlerce gecekelebeği olarak havaya dağıldı. Morpheus arabanın kaportasına kondu. Güneş gözlüğüm yanındaki metalin üstünde duruyor,

güneşin altında parlıyordu. Gözlüğüme uzanıyormuş gibi yapıp Morpheus niyetimi anlamadan bir kanadından yakaladım. Çırpınarak elimden kurtulmaya çalıştı, boştaki kanadıyla elime vuruyordu.

Sürahiyi çıkardım ve Morpheus'u kanatlarından dikkatlice tutup sürahinin içine soktum. Onu incitmek istemiyordum. Sadece ona *üstün* gelmek istiyordum.

İçeri yerleştirdikten sonra şişenin boynuna kâğıt havlu sokuşturdum. Boğulur diye endişelenmeme gerek yoktu. Ne de olsa geçen sene bütün bir geceyi böcek kapanımda geçirmiş ve hayatta kalmıştı.

"Görünüşe göre uçarken biraz türbülans yaşayacaksın," dedim ona camın arkasından.

Öfkeli ve azarlayan sesi zihnimi doldurdu. Ben cevap vermeyince Chessie'ye seslendi. Chessie arabanın üstünde uçtu ve yan aynaya oturup patisini yalamaya başladı. Eğlenmiş görünüyor ve taraf tutmakla ilgilenmiyordu.

Morpheus'a yakından bakmak için sürahiyi yukarı kaldırdım. "Oyun, set ve maç, *aşkım*. İnsan tarafımın seni yenilgiye uğrattığının farkındasın değil mi? Büyüye gerek kalmadan."

Gerçek bir kelebeğin yapacağı gibi kendinden geçene kadar cama vurmak yerine şişenin kıvrımlı boynunda gururla havada durdu ve boncuk gibi gözleriyle bana baktı. Hortumu andıran çıkıntısı yerine ağzı olsaydı homurdandığını ya da gururla gülümsediğini söyleyebilirdim. Onu tanıyorsam, ikisini de yapıyordu. Büyük ihtimalle aynı andayapıyordu.

Az da olsa memnuniyetle göğsüm kabardı.

Gözlüğümü taktım. Çerçevesi güneşte ısınmıştı ama sıcaklığı Jeb'i arka koltukta kıvrılıp yatarken gördüğümde içimin titremesini dindirmeye yetmiyordu. Morpheus ona tişörtünü ve botlarını giydirmişti. Bu nazik davranışı, kanatlı rakibime yolculuk boyunca güvenli bir yer kazandırdı.

Sürahiyi dizlerinin arasındaki kıvrıma yerleştirdiğim sırada Jeb bir şeyler mırıldandı. Şişenin yuvarlanmaması için en iyi yer burasıydı. Jeb'in başından öpüp sürücü koltuğuna geçtim.

Kanatlarımla rahat oturmak kolay değildi. Sonunda onları sağıma ittiğimde örtünün altında tuhaf, şişkin bir şekil oluştu. Şehre gitmek için yan yolları kullanmak zorundaydım çünkü biri beni görse, yanımda bir ceset sakladığımı düşünebilirdi.

Chessie gösterge panelinin üstünde duraksadı, bana iki kere göz kırptı ve dikiz aynasında gözden kaybolarak Londra'ya, tavşan deliğine doğru yola çıktı.

Geri kalanımız içinse Kelebek İplikleri ilk durağımız olacaktı. Orada duvarlar boyunca boy aynaları ve bir sürü giysi vardı. Gerçi kanatlarımın üstüne uyması için bazı tadilatlar yapmam gerekecekti.

Saat daha on ikiyi on geçiyordu. Persephone'nin yeterli sayıda personeli olmadığı için, öğle yemeğine giderken dükkânı on iki ile bir arasında kapatırdı.

Morpheus'un ceketini sırt çantama tıktım, sonra da telefonumu kontrol ettim. Jen'den iki mesaj, babamdan da üç sesli mesaj gelmişti. Önce Jen'e cevap yazdım:

Jeb'i buldum. Detaylr sonra. Onu merak etme. Yakında evde oluruz...

Sonra babamın son mesajını dinledim:

"Allie, endişeleniyorum. Bu kadar düşünmek yeter, tamam mı? Eve gel. Konuşacağız. Bunu düzelteceğiz."

Sesi gergindi. Hiç şüphesiz korkmuştu ama belli ki evdeydi ve "*endişeleniyorum*" demesinden anneme henüz söylemediği anlaşılıyordu. Bu iyiydi çünkü okulda olanları duyarsa ikiyle ikiyi toplar ve düşünmeden bir şeyler yapardı. Onun da tehlikede olmasına gerek yoktu.

Babam "bunu düzelteceğiz" demişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Geri döndüğümde ceza alacaktım. Pazar-

tesi günü beni annemin psikiyatristine götürene kadar arabam, telefonum, bilgisayarım ve arkadaşlarım bana yasak olacaktı. Cumartesi günkü mezuniyete gitmeme izin verip vermeyeceğini merak ettim.

Bunu düzeltmenin başka bir yolu olmalıydı ama o anda bunun için harcayacak ne zamanım ne de beyin gücüm vardı. Kızıl'ı yendikten ve Jeb'i İkinci Kız Kardeş'ten kurtardıktan sonra Harikalar Diyarı'ndan döner ve bir şekilde işleri yoluna sokardım.

Eğer savaştan sağ çıkarsam.

Suçluluk duygusu korku ve şüphe yüzünden boğazıma bir yumru oturdu. Tüm kalbimle gerçek olmasını dileyerek, *seni ve annemi en kısa zamanda görmeyi umuyorum baba*, diye mesaj attım.

Derin bir nefes aldım ve telefonu kapadım.

Alışveriş merkezinin olduğu caddeye on iki buçukta vardık. Kelebek İplikleri'nin arka sokağını kullandım. Dünyanın diğer ucuna gittiğimizde arabayı bırakabileceğim güvenli bir yerdi burası.

Dükkânın arka kapısından biraz ileride, birkaç çöp kutusunun yanında durduğumda yerdeki çakıllar Gizmo'nun tekerleklerinin altında gıcırdadı. Arabamı bir hava kompresörü kutusunun ve üç metrelik tuğla çitin arasına park edip gizledim. Persephone'nin kırmızı Prius'u her zamanki yerinde değildi ve mağazanın tüm ışıkları kapalıydı. Acele edersek, o öğle yemeğinden dönmeden gitmiş olurduk.

Güneş gözlüğümü çıkardım, Morpheus'un olduğu sürahiyi aldım ve arabadan indim. Onu serbest bırakmaya can atmıyordum ama Jeb'i taşımama yardım etmesi ve mağazanın arka kapısını açması için ona ihtiyacım vardı.

Böcek gözleriyle camın ardından bana baktı. Biraz sararmıştı, demek ki kestirme yoldaki tümseklerden kötü etkilenmişti.

Kimsenin görmemesi için çöp tenekesi ile tuğlaların arasında durdum. İğrenç çöp kokusunu almamak için nefesimi tuttum. Sokakta yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa göz attım. İleride duran bir arabaya güneş vuruyordu ama içinde kimse yoktu; ben de sürahiyi açtım.

Morpheus şişenin boynundan uçup ağız kısmına kondu; kendini toparlamaya çalışır gibi bir hali vardı. Havaya fırlayıp mavi bir cızırtı ve kanat sesleri arasında dönüştü ve güneşi kapatan haşin siluetiyle tam önümde durarak tenimi ürpertti.

"Sefer Şapkam," diye homurdandı titreyen bacaklarının üstünde sallanıp kravatını ve yeleğini düzeltirken.

Gizmo'nun tavanını istila eden kelebek katmanını işaret ettim. "Rüzgârda birkaç tanesini kaybettik. Üzgünüm."

"Harika." Yüzünü asıp arabaya yürüyerek şapkaya dönüşmeleri için elini böceklerin üstünden geçirdi. Şapkanın siperi dışında hepsi birleşti. Morpheus yine de şapkayı takıp bana döndü.

Gülmemek için yanaklarımı ısırıp kendimi tuttum.

Gözlerini kıstı. "Fazla küstahlaşma, minik çiçeğim. Eşek şakan inkâr edilemez derecede kötü olsa da ben hâlâ bir çift kanatla senin önündeyim." Omzumun üstünden sarkan kumaşa baktı.

İçimdeki yeraltı yaratığı artık ne olduğumu gizlemek istemeyene kadar beni dürtükledi. Bomboş sokağa göz attıktan sonra kemeri arkadan gevşetip önden tutacak şekilde bağladım. Beyaz renkli ve Morpheus'un göz işaretlerinin üstündeki taşlar gibi gökkuşağı renklerinde mücevherlerle parlayan kanatlarım arkamda özgürce açıldı.

Onun kanatları da benimkiler gibi açıldı ve birbirimize bakarak sessizce ateşkes ilan ettik. *Şimdilik.*

İçeri girmek için arka kapıyı kullandık. Persephone'nin son takıntısı olan klima ve lavanta kokusu bizi karşıladı. Fitilsiz soya mumlarıyla aromaterapi.

Morpheus, Jeb'i duvarın dibine bıraktı ve ben ışığı açarken kapıyı kapadı. Bir duvara asılmış ve kehribar rengi Noel ışıklarından oluşan bir ağ gibi görünen bin tane minik lamba yandı.

"Senin yükünü oradan oraya taşımaktan yorulmaya başladım, Alyssa," diye sızlandı Morpheus, Jeb'i oturturken. "Ayrıca üstü başı berbat. Benim ceketimi giydirebilirsin."

Yüzümü ekşiterek ona baktım, çantamı kenara koyup Jeb'in yanına çömeldim. "Uyuması ve kıyafetlerinin bu durumda olması senin suçun." Jeb'in kanlı tişörtünü çıkarıp çantama tıktım ve Morpheus'un ceketini ona giydirdim. Dudağımı ısırarak Jeb'in çıplak gövdesindeki sigara izlerine baktım. Sık sık tüm o kötü anılarını birlikte geçirdiğimiz güzel anılarla değiştirebilmesini dilerdim. Ama şimdi iyi ya da kötü her anının ne kadar önemli olduğunu çünkü bizi şekillendirenin onlar olduğunu çok daha iyi anlıyordum.

Jeb'in kolları ölü gibi ağır ve o kadar hantaldı ki ceketin uzun kollarından geçirmekte zorlanıyordum. Onu böyle hareketsiz görmek rahatsız ediciydi. Çok güçlü, çevik bir vücudu vardı ve her şekilde ustaca kullanmayı da biliyordu. Honda'sını sürerken, kaykay yaparken, resim yaparken, kaya tırmanışında ve hatta beni... *harika* hissettirirken. Onu bu kadar kırılgan görmek, geçen yaz Harikalar Diyarı'nda karşı karşıya kaldığı ve şimdi de önümüzde bekleyen, onu yine içine attığım tehlikeyi hatırlatıyordu.

Hızlı hareket etmeye çalıştım. Omuzları Morpheus'unkilerden genişti ama ceketteki kanat yarıkları bana önündeki düğmeleri ilikleyebileceğim esnekliği sağladı. Elimi göğsündeki kıllarda gezdirirken onunla konuşmak isterdim.

"Keşke beni duyabilseydin," diye fısıldadım ondan çok kendime. "Keşke ne kadar üzgün olduğumu sana anlatabilseydim."

Morpheus ayağıyla bacağımı dürttü. "Belki de onu acı duymayacağı bir rüya durumunda tutup bilincinin uyanık kalmasını sağlayabileceğimi söylemenin tam sırası."

Ağzım açık bakakaldım. "Ne? On ca zaman uyanık kalsa perişan olmaz mı? Senin *derdin* ne?"

Morpheus dudak büktü. "Hımm. Jebediah'nın yarı uyanık durumda senin peşinde dolaşmasına izin vermek ya da salyaları akarken baygın bırakmak. Ne derler bilirsin. Düşünmeye bile gerek yoktu."

Dişlerimi gıcırdattım. "Morpheus! Yemin ederim ki sen gördüğüm en..."

"Şişşt." Siyah gömleğinin kollarını kıvırdı. "Seni söylediğine pişman edeceğim tek bir kelime daha söyleme. Dürüst olmak gerekirse, dırdırından biraz sıkıldım. Dikkat dağıtacak bir şey iyi gelir."

"Bir de bana sor," dedim ters ters.

Kendini beğenmiş bir tavırla, parlak mavi parmaklarını Jeb'in alnında gezdirdi. "Rüyadan uyan ama böyle kal; düşüncelerin güneşin ardında kalan gölgelerden oluşsun."

Jeb homurdandı ama uyanmadı.

"Etkisini göstermesi birkaç dakika sürer," dedi Morpheus. Sonra da Persephone'nin çok sevdiği, 90'lar filmi *Ölümsüz Aşk* mabedini incelemeye gitti. Gerçek boyutlardaki Brandon Lee'nin gözlerine bakarken sanki aynaya bakıyordu.

"Giyecek bir şeyler bulayım, sonra da gideriz," diye seslendim ona.

"Acele et. Jebediah uyandığında rüyada olma hali geçici olacak. Gerçeklik zihnine süzülmeye başlayacak, o yüzden fazla zamanımız yok."

"Tamam," diye cevap verdim.

Morpheus, Brandon Lee'yi değerlendirmesine geri döndü. "Fena değil. Keşke kanatları da olsaymış."

Başımı ilgisizce sallayarak ana kata çıkarılmayı bekleyen güzel ve gotik kıyafetlerle dolu askılara yürüdüm. Persephone'nin vitrin düzenleme koleksiyonu tüyler ürperticiydi: Çirkin, antika bir sandalyede oturan ve kollarını mezar bekçisi gibi göğsünde kavuşturmuş tek bacaklı bir iskelet; arka perdeler için bir rulo kanvas kumaş; parçalanmış maskeli balo maskeleriyle ve yırtık pırtık kostümlerle dolu bir sandık; çeşitli renk ve şekillerde peruklar asılı strafor peruk kafaları; daha çok şerit ışığın ve minyatür bir duman makinesinin de içinde bulunduğu bazı elektrikli aletler.

Hasarlı ürünlerin bulunduğu askıların önünde durdum. Londra yolculuğum için ilk tercihim olmazlardı ama Persephone onları vergiden düştükten sonra atacağı için en iyi seçeneğim bunlardı; böylece onları çalıyormuşum gibi hissetmeyecektim.

Yarım kollu, mor kadifeden dar, mini bir elbise ve onunla uyumlu korsesiyle kloş bir etek buldum. Kol kenarları ve etek uçları turkuvaz dantelle süslenmişti. Tam kalçamın altına denk geldi ve yırtık kotumun üstüne mükemmel bir tunik oldu. Sol omuz dikişlerinde bir sökük vardı. Kanadıma uyacak şekilde söküğü daha da büyüttüm ve diğer tarafa da aynısını yaptım.

Bir an Jeb'e baktıktan sonra solumdaki ufak tuvalete yöneldim ve kapıyı kapayıp çantamı yere bıraktım. Kemerimi çözüp kumaşı çıkarınca üstümde sadece sutyenim, kotum ve çizmelerimle kaldım. Lavabonun üstündeki havalandırmadan gelen soğuk hava tenime çarptı. Tepedeki ufak floresan lamba burayı zar zor aydınlatıyor, yansımamı altüst ediyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, ne kadar vahşi göründüğüme çok şaşırdım.

Her zerremle bir yeraltı yaratığıydım: Göz işaretlerim, canlıymış gibi hareket eden asi, dalgalı saçlarım ve tenimdeki parıltı.

Hepsinden de büyüleyici olansa kanatlarımın arkamda pırıl pırıl ve buz tutmuş gibi yükselişiydi; sanki mücevherl ve tüllerden oluşan bir sisti.

Geçen sene burada dururken deli gömleğiyle bağlı ve süngerli bir hücrede yaşayan anneme dönüşmekten çok korkuyordum. Şimdi yine buradaydım ve o zamankinden çok farklıydım; yarı yeraltı yaratığı yarı insandım ama hâlâ aklım karmakarışıktı.

Ben kimdim gerçekten? Annem gibi güçlü ama kusurlu muydum? Yoksa daha fazlası mıydım? Yanımda tüm yeraltı yaratıklarının içinde en esrarengiz ve sinir bozucu olanıyla, o çılgın dünyaya garip bir şekilde hediye olacak bir oğlan çocuğuna sahip olarak, kaderinde Harikalar Diyarı'nı yönetmek olan bir kraliçe miydim?

Yapamazdım. Olmazdı. Bakışlarımı çizmelerime çevirdim. Aynaya daha fazla bakmayacaktım. Daha fazla varsayımda bulunmak yoktu. Hayatımın şimdiden çok fazla değiştiğini bilmek bile çok ezici, hatta dehşet vericiydi. Ama yeniden bu şiddetli değişimini hayal bile edemiyordum.

Neyin normal olduğunun bana hatırlatılmasına ihtiyacım vardı. Neyin güvenli olduğunun... Jeb bunların hepsini temsil ediyordu. Onu düzeltmem ve gerçek hayata geri getirmem gerekiyordu. Aramızda hiç sır olmayan bir hayata.

Kanatlarla giyinmek zor olsa da elbisenin elastik kumaşının yardımı oldu. Sonunda depoya geri döndüğümde Jeb, duvara yaslanmış ayakta duruyordu. Kafası karışık görünse de korkmuş ya da acı çeken bir hali yoktu.

Rüya halinde de olsa uyandığını görmek kalbimi bir an yerinden oynattı.

Morpheus ortada yoktu ve *Ölümsüz Aşk* posteri farklı görünüyordu. Neyin değiştiğini anlamaya çalıştım ama mağazanın ana bölümünden gelen bir sürtünme sesi dikkatimi dağıttı. Morpheus'un orada olduğunu ve büyük ihtimalle duvardaki aynaları

kontrol ettiğini düşündüm. Vitrinin önünden geçenlerin onu görmediğinden emin olmam gerekiyordu ama sonunda Jeb'le konuşabileceğim için o kadar heyecanlıydım ki yanından ayrılasım yoktu. Daha dün öğleden sonra onunla konuşmuştuk ama bana asırlar geçmiş gibi geliyordu.

"Jeb."

Beni fark edince dikkat kesildi. Siyah ceket, ayakta durduğunda üstüne daha iyi oturmuştu ve ön tarafı biraz daha açılıp göğsünü gözler önüne sermişti. Kumaş, dizine kadar iniyordu. Duvardan uzaklaştı ve bir resme bakar gibi baktı bana. Bakışlarıyla ürperdim, sabahki olaydan sonra nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Beni incitmeyeceğini biliyordum ama...

Bana doğru yürüdü,her an kaçmaya hazır ürkek bir hayvanmışım gibi dikkatliydi. Belki de kaçacak olan kendisiydi.

Kıpırdamadım. Londra'ya gitmeden önce kanatlarımı ve göz işaretlerimi bir şekilde gizlemem gerekiyordu ama bunları Jeb'den saklamak istemiyordum. Artık değil...

Boynuma uzanınca irkildim.

"Al?"

Eridim. Sesinde sadece nezaket ve aşk vardı. Bakışlarında da ne ölümcül bir niyet ne de delilik vardı. Kulübenin kapısında gördüğüm anda yapmak istediğim gibi ona sımsıkı sarıldım.

İki adım geriye sendeledi ama sonra dayanıklılığı galip geldi. Beni sımsıkı tuttu ve elleri sırtımda kanatlarımın kaplamadığı bir yer arayarak bana sarıldı.

"Bu çok farklı," diye fısıldadı ama sesi rahatsız olmuş ya da korkmuş gibi gelmiyordu. "Bununla ilgili rüyalarımın hiçbirinde depoda değildik."

Geri çekildim ve gülümseyerek ona baktım. Morpheus, rüya görür gibi olacağını söylediğinde yalan söylememişti. O da bana gülümseyince dudağındaki takı parıldadı. Loş ışıkta bile tavşanın pençelerinden çenesinde kalan kırmızı çizikleri görebiliyordum.

"Çok üzgünüm." Kabarmış çizgilerin üstünden parmağımla geçsem de aslında fiziksel durumundan çok daha fazlasını kastediyordum. "Acıyor mu?"

Maço tavrına dönmeden önce bir saniye boyunca üzerine titrememe ses çıkarmadı. "Peri kaykaycı kızımla birlikteyken hiçbir şey canımı yakamaz." Kalçamı kavrayıp beni kendine çekerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Seni bu halinle sevdiğimi biliyorsun." Parmağıyla göz işaretlerimin üstünden geçerken sıcak nefesi yüzüme vuruyordu.

İtirafı çok güzeldi ama transtan çıkınca aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini merak ettim.

"Hazırım," dedi. Kelimelerindeki tatlı ısrarcılık boğazımın kurumasına sebep oldu. Daha önce karşılaştığım aç ressamın müşfik haliydi ama bir kez daha dünyasının merkezi ben olmuştum.

"Neye hazırsın?" diye sordum.

"Beni kanatlarınla sarmana," dedi boğuk bir sesle. "yerden havalanmadan nasıl uçulduğunu göstermeme."

Burnunu boynuma sürttüğünde tenim ısınarak kızardı. Parmaklarımdan kanat uçlarıma kadar zevkle ürperdim ama ceketinin yakasından tutup onu biraz uzaklaştırdım. Morpheus bu rüya halinin geçici olduğunu söylemişti. Acele etmemiz gerekiyordu.

"Bak, Jeb. Bu rüya farklı. Bunda çok fazla gariplikler olacak." Buradan gitmemiz için Morpheus'un bulunduğu ana salonun girişine geri geri gittim.

Jeb peşimden geldi. Başını hafifçe yana yatırmıştı ve gözlerinde kışkırtıcı bir yoğunluk vardı. "Bahse girerim her şeyin üstesinden gelirim."

"*Yerinde olsam o kadar emin olmazdım, rüya çocuk.*" Kapının dışından bir kadının mırıltısı duyuldu; sesi mezar taşlarına sürtünen yapraklar gibi kuru ve sertti.

Arkamdan bir *vınlama* sesi gelince eşikte hızla döndüm. Tek görebildiğim örümcek ağıydı.

İkinci Kız Kardeş.

Boğazımda atmaya başlayan nabzımın hızından adeta boğulacaktım.

İnce iplikler odanın her yanını sarmıştı, gölgemsi tutamlar tavandan yere sarkıyordu. Sanki içi kazınarak temizlenmeden önce, albino bir balkabağının içinden bakıyormuşum gibiydi. Ağlar, kıyafet askılarını, kasanın bulunduğu tezgâhı ve hatta gün ışığını engelleyecek şekilde vitrini bile örtmüştü. Sonuç tüyler ürperticiydi; fırtına bulutları havayı kapamış gibi sisli bir grilik oluşmuştu. Örümceğimsi mezarlık bekçisinin sesinin nereden geldiğini anlamayarak gözlerimi kıstım.

"Morpheus!" diye haykırdım.

Cevap yoktu.

"Kime bağırıyorsun?" Jeb yanıma gelip kanadıma dokundu. İçimi gıdıklayan bir ürperti hissettim.

Dönüp onu tuvalete ittim. "Tehlikedesin. Seni bulmamalı." Onu içeri soktum. Sırt çantama takılıp tökezlese de dengesini buldu.

Ben aramızdaki kapıyı kaparken soran gözlerle bana bakıyordu.

"Hey! Beni dışarı çıkar! Al!"

Kapının kolunu sıkıca tutup etrafıma bakınınca iskelet gözüme ilişti. Derin bir nefes aldım ve sanki ipsiz bir kukla gibi onu hareket ettirmeye yoğunlaştım.

Gıcırdayıp takırdayarak tek ayağının üstünde kalktı, yanımda eğilerek emrimi beklemeye başladı.

İskeletle yer değiştirdim. Ben aptal gibi etrafa bakınırken, kapı kolunu onun kemikli parmakları tutuyordu.

"Benim dışımda kimseyi içeri sokma ve kimsenin dışarıya çıkmasına izin verme," dedim omzumun üstünden, kemik torba-

sının anlayacağından pek emin olmasam da. Bu büyü şeylerine hâlâ alışmaya çalışıyordum.

Jeb giderek daha sert yumrukluyordu kapıyı.

Korkumu bastırıp yeniden ana bölüme döndüm ve ağların daha kısa olduğu bir yerde durdum.

"*Salonuma hoş geldin, dedi örümcek, sineğe.*" Kulağıma gelen fısıltı soğuktu ve yeni kazılmış toprak kokuyordu. Ruhum titredi.

Yukarı baktım. İkinci Kız Kardeş tavandan baş aşağı sarkmıştı. Tıslayarak geri çekildiğinde, hızla ve kesik kesik nefes alıyordum.

Korkunç vücudunu bir elbiseyle gizlemeye bile çalışmıyordu. Belden üstü kadındı. Lavanta rengi dudakları, kan ve çizikler içinde şeffaf yüzü, neredeyse burnuma değecek kadar aşağı sarkan gri saçları vardı. Belden altı –altı kişinin oturabileceği, koltuk büyüklüğünde bir karadul örümceği karnı– iplik keseciklerinden çıkan bir tutam ağla tavana bağlı duruyordu. Bunun etrafında kıvrılmış sekiz parlak örümcek bacağı vardı ve bu görüntü, grotesk bir sirkteki akrobatın ipte sallanması kadar tuhaf bir şekilde zarifti.

Kırt. Kırt. Kırt. Beni uyaran tek şey bu ses oldu. Hemen eğildim ve makas eli, yüzümün hemen önündeki havayı biçti.

Kendimi yere attım ve kasanın arkasına çöküp yere sarkan ağlardan uzak durmaya çalıştım.

"Morpheus!" Korkudan ölmek üzereydim. "Neredesin?"

"Sana cevap vermeyecek, küçük sinek." İkinci Kız Kardeş hızla arkamdaki duvardan aşağı indi, bacaklarının sivri pençeli uçları yağmur damlaları gibi ses çıkarıyordu. "Korkaklığından seni terk etti. Annenin yaptıklarının bedelini ödetmek için sadece üçümüz varız."

Başını Jeb'in hâlâ kapıya vurup bağırdığı depo bölümüne çevirdi.

"Yalan söylüyorsun," dedim dikkatini tekrar üstüme çekmeye çalışarak. "Morpheus beni bırakmaz."

"Onu diğer odada buldum. Kelebeğe dönüştü ve onu buraya kadar takip ettim. Ve sonra puf! Artık burada değil, öyle değil mi? Kaçacak bir yer buldu. Bu senin için çok kötü oldu."

Tezgâhın arkasında geriye doğru sendeleyerek ilerlerken gözlerimi onun gri-mavi gözlerinden ayırmadan beni takip etmesi için meydan okudum. Onu depodan mümkün olduğunca uzak tutmalı, av olarak bana odaklanmasını sağlamalıydım. Jeb'i unutmasının tek yolu buydu.

Hızla peşimden geldi. Bir rafın sonuna gelince ayağım takıldı. Dengemi bulmaya çalıştığım sırada bir kanadım yapışkan ağlara yakalandı. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

İkinci Kız Kardeş'in boyu uzadı ve eklemli, çubuk gibi bacakları tek bir hareketle gerginleşerek dümdüz oldu. Bana doğru eğildi ve neredeyse burun buruna geldiğimizde durdu.

Korkumun beni yenmesine izin vermeyecektim. Jeb'i hayatta tutmaya çalışıyordum, dikkatinin odağı ben olmalıydım.

"Neden buradasın? Annemin sana ne gibi bir borcu var?" diye sordum, bu sorunun stüdyodayken Morpheus ve Fildişi tarafından nasıl geçiştirildiğini hatırlayarak. Artık cevaplara hazırdım.

"Bak şuna, ne kadar da meraklı bir şeysin sen." Geri çekilip kahkaha attı. Çıkan ses, menteşeleri paslı bir kapının gıcırdaması gibiydi. Gözlerinin üstüne dökülen saçlarını bahçe makası şeklindeki eliyle geriye attı. Yüzünde açtığı yeni kesikten kan sızıyordu ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Şansım varken onu öldürmeliydim; böylece sen de doğmamış ve gülüşü çalmamış ya da Kızıl'ın ruhunu serbest bırakmamış olurdun. Armut dibine düşmüş. Gerçi onun yaptığı hırsızlık seninkinden çok daha korkunçtu. Rüyaları olan oğlanı çaldı."

Rüyaları olan oğlan mı?

Bürümcük, tayfları ve karpüsleri, onların birbirini nasıl dengelediğini anlatırken rüyalarla ilgili bir şeyler de söylemişti.

"Karpüslerin mi?" diye sordum. "Kızgın ruhları sakinleştirmek için onları mezarlıkta kullanıyordun."

"Evet. Rüyalar yenilenebilir bir kaynak değil. Bizim türümüz rüya göremediği için biz de hâlâ hayal gücü olacak kadar genç insancıkları çalarız. Rüyalar tavşan deliği için korunma sağlar ve bahçeme huzur getirir."

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. "İnsan *çocukları* çalıyor musun? Onları kaçırıyor musun?"

İkinci Kız Kardeş gözlerini kıstı. "Sesinde duyduğum şey küçümseme mi, çocuğum? Annen de tıpkı senin gibiydi, olması gerekene saygısı yoktu. Kurallar nedensiz değildir. Dünyamızın hayatta kalması için bazılarının yıllarca acı çekmesi gerekiyor. Ya da tam tersi, anladın mı?"

Cevap veremeyecek kadar afallamıştım. Harikalar Diyarı'nı tüm kalbimle sevmek istiyordum ama çocukları yuvalarından çalan bir yeri nasıl sevebilirdim?

"O oğlandan sonra başka insancıklar da oldu," diye devam etti İkinci Kız Kardeş. Kanlı yüzü sevinçliydi. "Ama o farklıydı. Büyüdüğünde bile rüyaları çok *görkemliydi*. Benimle geçirdiği on yılda, odalarımda huzur vardı." Dişleriyle eldivenini çıkardı. Lastik kılıf gidince parmak yerinde akrep kuyrukları, tırnak yerine de zehirli iğneleri olduğu ortaya çıktı.

Öğürtümü bastırdım.

Konuşmaya devam etmesi için bir şeyler bulmaya çalıştım. "Oğlan kimdi?" Gerçi ruhumun özel, korku içindeki bir köşesinde bunu zaten bildiğimi düşünmeye başlamıştım.

Zehirli parmaklarını kıvırıp açan İkinci Kız Kardeş bana doğru eğildi. "Bir ismin ne önemi var ki? O gideli çok uzun zaman oldu. Bu cevabı almadan ölebilirsin, tıpkı benim onsuz yaşadığım gibi. Bilmen gereken tek şey, şu ölümlü şövalyenin

bizim yeni rüyacımız olacağı. Onda bir ressamın belleği var. Çalışmalarını gördüm. Bana uzun yıllar boyunca huzur ve eğlence verecek."

"Hayır, lütfen. Jeb'i incitme..." Ağdan kurtulmaya çalıştım ama bu sadece kanadıma daha çok asılmasına sebep oldu. Soğuk korku kanımda yükseliyor, beni ürpertiyordu.

"Ah, endişelenme küçük sinek, acı çektiğini hiç anlamayacak." Eli ayağımı tırmaladı. Bileğinden yakaladım ve onunla boğuştum ama sekiz bacağı ona daha iyi bir denge merkezi sağlıyordu.

"Geri çekil!" Sıktığım dişlerimin arasından hırladım, zihnim yeraltı yaratığı moduna geçiyordu. Zayıf noktasını hatırlayınca ona arkadan saldırması için depodaki iskelet kuklamı sessizce çağırdım. "Seninle savaşmadan Jeb'i almana izin vermeyeceğim." Bir akrep iğnesi çenemi delmek üzereyken geri çekildim. İğnenin ucundan akan zehir yüzüme damladı.

"Ben de bunu bekliyordum, şeytan böcek," dedi İkinci Kız Kardeş. "Yemeğimin de birkaç ısırık almasından hoşlanırım."

"Isırık mı istiyorsun?" Morpheus'un odanın diğer ucunda bir yerden gelen sesi konsantrasyonumu böldü. İskelet kuklam yere yığılırken depodan kemik sesleri duyuldu. "Onun yerine beni al."

Kalbim hızlandı... ama söylediğini anlayınca tekrar durur gibi oldu. Vitrinin önünde duran siluetini ağların arkasından zar zor görüyordum. Vücudu, kanatları...

"Morpheusssss." İkinci Kız Kardeş beni geriye itince istemeden de olsa kanadımı yapıştığı ağdan kurtardı. Yüzümdeki zehri silip yeniden dengemi kazandım.

Morpheus'un kanatları yavaşça ve dikkatlice açılıp kapanıyordu. "Tam buradayım, sevgili zavallım. Kendimi ihmal edilmiş hissediyorum. Tüm o güzel öfkeni yanlış böceğe yönlendiriyorsun. Ne de olsa Alison'ın o oğlanı çalmasının sebebi benim. Artık bunu öğrenmişsindir."

Yaratık tıslayarak hızla Morpheus'a yürümeye başladı.

"Alyssa," dedi Morpheus yerinden kıpırdamadan. "Yapman gereken bir yolculuk var. İhtiyacın olan her şey ceketimin içinde."

Bir saniye... Demek bu yüzden ceketi Jeb'e giydirmem için o kadar ısrar etmişti, olur da ayrılırsak diye... Jeb'in kan lekeli tişörtüyle alakası yoktu. Irene onsuz bineceğimi düşünüyordu.

"Hayır," diyerek itiraz ettim. "Sensiz olmaz."

"Nefret ettiğin yeraltı yaratığı için sevdiğin ölümlüyü mü feda edeceksin?" diye sorarken sesindeki kararlılık yumruk atmış gibi acıttı. Hangisinin daha çok canımı yaktığından emin değildim; onu buna inandıracak kadar sıklıkla ondan nefret ettiğimi söylemem mi yoksa bunun gerçeklikten ne kadar uzak olduğunu anlamaya başlamam mı?

İkisini de kurtarmak isteyerek tereddüt ettim. Bu bir riskti ve denerken başarısız olursam Jeb'in İkinci Kız Kardeş'e karşı hiç şansı yoktu.

Öte yandan Morpheus'un vardı.

Gözlerim yanarak depoya koştum. Omzumun üstünden son bir kez geriye bakmak gibi bir hata yaptım. İkinci Kız Kardeş, Morpheus'un siluetini kaplayan bir ağ yapmıştı. Çığlık attım.

Bana bağırdı. "Git, Alyssa!" Sesi zor çıkıyordu ve boğuktu. İkinci Kız Kardeş, balık tutmuş gibi onu kendine çekerken etrafını ağdan bir kozayla kaplıyordu.

Yapmak zorunda olduğum için, Jeb'in bana ihtiyacı olduğu için ve Harikalar Diyarı'nın zamanı azaldığı için geri döndüm. Yine de koşarken attığım her adım kalbimi tam ortadan ikiye ayırıyordu.

21

LONDRA KÖPRÜLERİ

Kanatlarımı saklamaya zamanım yoktu.

Güvenli olması için Jeb'le tuvaletten çıkmadık ve Londra'ya gitmek için lavabonun üstündeki aynayı kullandık. Anahtarı çatlayan aynanın içine sokup ilerideki köprüye çıkan portalı açarken işbirlikçiydi ve soru bile sormadı. Aynanın diğer tarafındaki köprü, kapalıymış gibi ahşap suntalarla kısmen örtülmüştü.

Lavaboya tırmandım ve aynadan içeri uzanıp açmak için suntaları ittim, sonra da içeri daldım. Mide bulantısı aynadan geçtiğim ilk seferki gibi kötüydü. Sanırım aradan çok uzun süre geçmişti.

Dengemi sağladıktan sonra portalın Londra tarafına bakmak için doğruldum. İki metrelik bahçe aynasının yanındaki iki ahşap panel, bahçenin kapılı bir girişi varmış gibi bir yansıma

yapıyordu. Etrafta kimse olmayınca rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Güneş ufukta batıyor ve berrak gökyüzünü turuncuya boyuyordu. Nehrin diğer yakasında kalabalık caddeleri, insanları ve lego parçacıklarından oluşmuş gibi birbirine çok yakın cicili bicili evleriyle bir köy vardı. Benim durduğum tepe ağaçlarla kaplıydı ve yerdeki çimenliğin üstüne mavi gölgeler düşürüyordu. Birkaç metre ötede tuğla bir kulübe vardı. Terk edilmiş gibi görünmesine rağmen bahçesi canlıydı.

Gardenya, hezaren çiçeği ve sümbüller tatlı kokularıyla havayı dolduruyordu. Arılar ve kelebekler çiçeklerin ve yaprakların arasında uçuşuyordu. Birleşmiş fısıltıları kulağımı gıdıkladı:

Buraya ayak basan ilk kişi değilsin. Senden önce annen buradaydı.

Evet, öyleydi. Dün mozaiklerimi saklamak için geldiğinde. Tam onlara mozaikleri sakladığı yeri görüp görmediklerini soracakken Jeb sırtında çantamla aynadan çıktı. Hafifçe sallandı ama rüyanın bir parçası olduğunu düşünerek bu sallantıyı doğal karşıladı.

Keşke rüya olsaydı.

Gözlerimde yeniden biriken yaşlarla savaştım. Morpheus iyi olmak zorundaydı. Jeb'i yanımda götürmem için kendini feda ettiğine inanamıyordum. Elbette ki son mozaiği bulmamı istiyordu. Harikalar Diyarı'nı kurtarmamı istiyordu. Belki de daha derin bir planı vardı. Onunla ilgili hiçbir şeyde emin olamıyordum.

Ama yine de... Cesaret istiyordu. Ayrıca İkinci Kız Kardeş'in rüya-çocuğunun çalınmasında rölü olduğunu da ima etmişti. Eğer rüya-çocuk gerçekten düşündüğüm kişiyse, bu annem hakkında düşündüğüm her şeyi değiştirirdi... hayatım hakkında... hatta Morpheus hakkında.

"Selam," dedi Jeb yanağıma dokunarak. Elini çekip aktığını fark etmediğim gözyaşıma baktı. "Bu doğru değil. Sen rüyalarımda asla mutsuz olmazsın."

"Bir şey yok." Yüzümü sildim. "Sadece yağmur."

Yukarı baktı. "Gökte tek bir bulut bile yok." Ardından bakışlarını etrafımızdaki şeylerde dolaştırdı. "Burası neresi? Daha önce rüyamda burayı hiç görmedim."

"Belki de bu benim rüyamdır." Zihnini rahatlatmak için devam ettim. "Evet. Sen benimkini paylaşıyorsun."

Şüphe dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. Tamamen kendine gelmeden köprüye yönelmemiz gerekiyordu ama Morpheus'un portaldan geleceğini umarak bir dakika daha bekledim. İkinci Kız Kardeş bizi bulamazdı. Morpheus nereye gittiğimizi belli etmemek konusunda çok dikkatli davranmıştı.

Gelmediğinde, göğsümdeki sancıyı bastırıp aynayı saklamak için ahşap kapıları kapattım.

Jeb'in elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. "Haydi gidelim."

"Bir saniye." Dirseğimden tuttu. "Midem gurulduyor. Bu bir rüya için çok tuhaf değil mi?" Gözlerinde yeni bir merak vardı. "Gerçekten neler dönüyor?"

Yavaş yavaş ayılıyordu ve kendine geldiğinde daha fazla saçmalığa kanmayacaktı. Hatırlamadığı ve ulaşamadığı hatıraların acısı geri dönüp üstüne çökmeden önce çok fazla zamanımız kalmamıştı. Mozaiği aramadan önce tren yolculuğunu yapmaya karar verdim.

Morpheus, terk edilmiş istasyonun yerin altında bir yerde olduğunu söylemişti. Gizli girişin nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keşke Chessie burada olup bize yol gösterseydi.

"Yakında her şeyi anlarsın," dedim Jeb'e. "Gideceğimiz yere vardığımızda bize yiyecek bir şeyler bulacağım. Güven bana, tamam mı?"

Başıyla onayladı ama yüzü gölgelenmişti. Yeniden yerde top gibi büzülmeden önce acele etmeliydim. Köprü çok uzaktaydı. Yürürken kendini kaybetmeyeceğinden emin değildim. Keşke nehrin diğer tarafındaki insanlara görünmeden onu uçurabilseydim. Ama akşamüstü yerine gece olsaydı bile onu taşıyamayacağım kadar ağırdı. Geçmiş tecrübemden bunu biliyordum.

Bir şey yapmadan önce, yeraltı tren istasyonunu nasıl bulacağımı çözmeliydim.

"Ceplerine bakayım," dedim Jeb'e. "Orada bir yerde biletler olmalı." Üstlerinde yol tarifi ya da bir harita olabilirdi.

Jeb ceketin ona ait olmadığını yeni anlamış gibi kaşlarını çattı ama kimin olduğunu sormadan yan ceplerini karıştırdı. Tepeleri bozuk para büyüklüğünde bir avuç mantar çıkardı.

"Bunlar karanlıkta parlayan sakızlardan mı?" diye sordu. Sorusunun altında bir parça idrak da vardı.

Gerçek ve Harikalar Diyarı'ndan olduklarını söylemekten korkarak sesimi çıkarmadım. Fosforlu renkleri ve minik boyutlarıyla şekere benziyorlardı. Bazıları fosforlu turuncu, diğerleri yeşildi ama hepsinin de bir yüzü sert ve düz, diğer yüzüyse minik, pembe noktacıklarla kaplıydı. Morpheus'un inindeki mantarların minyatür versiyonlarıydı.

Biletleri bulmak için Jeb'in ceketinin iç ceplerini araştırdım. Bir hışırtı duyunca elime gelen şeyi tutup çektim. Katlanmış kâğıdı açtım. Annemin *Alice Harikalar Diyarında* kitabına çizdiklerine benzer bir taslaktı bu. Bir mantarın üstünde oturup nargile içen bir tırtıl resmi vardı.

Nargile dumanından kelimeler oluşmuştu:

Bir tarafı seni uzatır, diğer kısaltır.

Bu, Lewis Carroll'ın masalında Alice'in tırtıla daha uzun boylu olmak istediğiyle ilgili yakındığı ve onun da büyümek için mantarı yemesini önerdiği ama hangi tarafının ne yaptığını söylemediği kısımdı.

Kâğıdı buruşturdum, her şeyin bu kadar zor olmasından bıkmıştım.

"Biletler nerede?" diye söylendim kendi kendime. "İhtiyacımız olan her şeyin burada olduğunu söylemişti."

Bir kral kelebeği rüzgârla yanıma süzülüp omzuma kondu. Çırptığı kanadı boynumu gıdıklarken fısıldadı: *Bilet sizin boyunuz, aptal. Bu halinizle trene asla sığmazsınız.*

Boncuk gözlü böceğe bakakaldım.

Jeb, "Şekeri yeme," deyince ona döndüm. "Bayatlamış." Bir şeyler çiğniyordu.

"Jeb!" Parmaklarının arasındaki mantarı kaptım. Şapkasının yarısı yenmiş, sadece benekli kısmı kalmıştı. "Tükür hemen!" Hzla yanına gidip elindeki mantarlara vurdum. Hepsi yere saçıldı.

Yutkundu, gözlerime baktı. Daha tepki vermeme fırsat kalmadan küçülmeye başladı ve küçük bir böcek boyutuna gelene kadar da durmadı. Omuzlarındaki minik sırt çantasıyla iyice böceği andırıyordu.

Bu da rüya transından çıkmasına yetti. Yere yatıp cenin pozisyonunda kıvrılarak çığlık atmaya başladı. Ne kadar minik olursa olsun, bu ses beni pençeyle yarıyormuş gibiydi. Onu kaldırmak için eğildim ama kelebek hızla dalıp onu yakaladı. Göz hizamdan ayrılmayarak uzanamayacağım kadar uzağa uçtu.

"Hey, onu geri ver!" Hızla ayağa fırladım ama kelebeği ezmemek için kendimi tuttum. Sırt çantası Jeb'in omzundan yere düştü. Jeb bu yükseklikten düşerse ölebilirdi.

Kral kelebeği havada zarifçe dans ederek fısıldadı: *Erkeğin senden çok daha iyi bir çiçek.*

"Ha?" dedim.

Akıllı çiçekler bilir: Güneş ışığına uzan, gölgelerden kaç.

Sonra yanında erkek arkadaşımla köprüye doğru uçtu.

Tamamen paniklemiş bir halde göğe yükselmek ve tüm köy tarafından görülme riskini almak üzereydim ki her şey anlam kazanmaya başladı: Bilet bizim *boyumuzdu*; trene binmek için küçülmek zorundaydık. Mantarların sebebi buydu. Kelebeğin bilmecesine ve Jeb'in dönüşümüne göre, güneşe bakan ve beneklenen kısım bizi büyütecek, gölgelere bakan kısım bizi küçültecekti.

Bir tanesi hariç geri kalan mantarları kotumun cebine attım. Bunu daha önceden üstünde *İç Beni* yazan bir şişeyle yapmıştım. Giysilerim ve bana değen her şey küçülecekti, tıpkı Jeb'de olduğu gibi.

Mantarın şapkasının yarısını ısırdım. Benekli kısmı yutmamaya dikkat ettim. Aldığım ilk tat şekerliydi, tıpkı şekerli suya batırılmış bir kâğıt gibiydi ama sonra asitli bir tat dilimi hissizleştirdi.

Kaslarım daraldı, kemiklerim çekti, cildim ve kıkırdaklarım her şeyi bir arada tutabilmek için sıkıştı. Etrafımdaki her şey hızla büyüdü, çiçekler ağaç boyuna, ağaçlar gökdelen boyuna geldi. Uzun yapraklı çimenler boyumu aşıyordu. Adeta vahşi bir ormanda gibiydim.

Dönüşümüm tamamlanır tamamlanmaz bulantıma aldırmadan sırt çantamı tek omzuma asarak aylardır istediğim şekilde kanatlarımı kullandım. Omuzlarımı sıktım, sırtımı yay gibi gerdim ve kaslarım neredeyse hiç güç harcamadan bir tempo tutturdu. Tıpkı kaykay yapmak gibi bu da çok doğal hissettiriyordu.

Saçlarım yüzümün önünde uçuşuyordu. Yukarı, yukarı, yukarı otları ve çiçekleri aşarak çizmelerim devasa ağaçların tepelerine değene kadar yükseldim. Yükseklik canlandırıcıydı ve köydekilerin göremeyeceği kadar miniktim.

Kelebeği yakaladım. Jeb inliyor ve kelebeğin ayaklarından sarkıyordu. Önceden provasını yapmışız gibi bir hava akımında

alçaldık. Kelebeği Demirköprü'nün tuğla temellerinin arasındaki bir çatlağa kadar takip ettim. Deliğe doğru manevra yaptık ve gelen trenin yolcularının köye gitmek için kullandıkları asansörün bulunduğu ıssız bir geçide çıktık. Havalandırmalardan tepemizdeki arabaların ve insanların sesleri duyuluyordu. Kelebeğin yanında uçarak Jeb'i gözümün önünden ayırmadım.

Tünel, eğimli taş tavanında minyatür dönme dolaplar gibi hareket eden avizelerle aydınlanıyordu. Yaklaştıkça aslında birbirine bağlanmış ateş böceği öbekleri olduğunu fark ettim. Her dönüşlerinde kirli fayans duvarları ve 1950'lerden kalma solgun reklam afişlerini aydınlatıyorlardı. Posterler yanımda devasa binalar gibi kalıyordu.

Bununla birlikte tren doğru boyuttaydı ve Morpheus'un bunun bir ulaşım aracı olmadığını söylemesinin nedeni şimdi anlaşılıyordu. Paslanmış bir tren seti, birkaç ahşap küp, bir fırıldak, birkaç yapboz parçası ve plastik ördeklerden oluşan diğer oyuncaklarla birlikte karanlık bir köşedeki yığının içindeydi. Bunlar onlarca yıl önce ailelerini asansörün yanında bekleyen çocukların unuttuğu ya da bilerek bıraktığı oyuncaklardı. Yığının üstünde kocaman bir tabela asılıydı. KAYIP EŞYA BÜROSU yazısının üstü çizilmiş, yerine DÜŞÜNCE TRENİ yazılmıştı.

Açık ve kapalı yük vagonları ile yolcu vagonları bir motora ve personel vagonuna bağlanmış, bizim ölçülerimize uygun hale getirilmişti. Gölgelere rağmen kırmızı motorun üstünde siyah harflerle *Hafızanın Gizemli Film Şeridi* yazısını okuyabildim.

Kelebek, Jeb'i yolcu vagonlarından birinin yanında indirdi. Nasıl inileceğini hatırlamaya çalışarak ben de arkasından aceleyle inişe geçtim. Vagonun kapısı açıldı.

Siyah kondüktör şapkası giymiş, yürüyen halıya benzeyen bir şey dışarı çıkıp Jeb'i içeri çekti. Hızımı yavaşlatmak için çizmelerimle tozun içinde kayarken sırt çantamı düşürdüm.

Dengemi sağlamaya çalışmakla meşgul olduğumdan, kelebek giderken ona teşekkür edemedim.

Kayarak durduğum anda halı kapıyı kapattı.

"Bekle!" diye bağırdım trene doğru koşup vagonun platformuna güçlükle tırmanarak.

Birkaç kere yumrukladıktan sonra kabarık tüylü yaratık kapıyı açtı.

Girişi kapadığından trenin içini göremiyordum. "Adını ve işini bildir." Konuşurken tiz sesi çatlayarak daha da tizleşti.

Vagonun sarı ışığı vücudunu aydınlattı: Çubuk gibi altı bacak –bir çifti kol olarak hizmet ediyordu–, petekli gözler, konuştuğunda takırdayan çapraz çene kemikleri, kaba tüylü bir halının altına gizlenmiş oval bir göğüs ve karın.

"Nesin sen, bokböceği mi?" diye sordum.

Çene kemikleri aşağı sarktı. "Ben 'halı böceği' denmesini tercih ederim, *madam*. Sadece bir neşil ağacına rastlayıp yutulmam ve sonra da HerhangiBirYer'in kapısından dönmüş olmam, size beni aşağılama hakkı vermez. Reddedilmiş olsanız *siz* daha iyi bir durumda mı olurdunuz?"

Burnunu çekti ya da pufladı. Yüzünde oynak ifadelerden bunu anlamak zordu. "Kesinlikle bu trene binmek isteyen biri gibi hareket etmiyorsunuz."

"Çok özür dilerim. Sizi gücendirmek istemedim." İnsani Tuhaflıklar Dükkânı'ndaki hatıralarımda oyuncaklar ve eşyalar neşil ağacı raflardan geri tükürüldüğünde, mutasyona uğramış olarak çıkıyorlardı. Aynısının *yaşayan* şeylere de olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu.

"O ağaçlardan dışarı çıktığını gördüğünüz en garip şey benmişim gibi davranıyorsunuz." Halı böceği, yan tarafındaki kılıfından bir süpürge parçası çıkarıp çalıştırdı. Alet, halıya benzer postundaki tozları emerken uğulduyor, vınlıyordu. "Marangoz karıncayla hiç tanışmadınız mı?" Kendini temizlerken sesini yükseltmişti.

"Tüm vücudu aletlerden yapılmıştır. Elinin yerinde bir testere var! Bir parmağınızı kaybetmeden onunla tanışmayı deneyin. Peki ya kulağakaçanla? Tüm vücudu kulaktır. Kendini pis bir kulak borusu yardımıyla besler. Birlikte yemek yemekten en az hoşlandığım kişidir. Ve eşekarısı... kanatlarını her çırptığında trompet çalıyormuş gibi kulak zarınızı patlatır. Aynadan geri çevrilenlerin içinde en makul benim. Ve kesinlikle en temizi." Süpürüldüğünden tatmin olarak parçayı kapatıp kılıfına kaldırdı.

Aynadan geri çevrilenler = ayna böcekleri.

Harikalar Diyarı romanlarıyla bir benzerlik daha. Carroll, ekmek-kelebek, sallanan-at-sinekleri ve ejder-ağzı-sineklerinden bahsetmişti. Belki hepsi de neşil ormanından tuhaf ve berbat biçimleriyle geri tükürülmüştü.

"Şimdi son şansın," dedi halı böceği. "İsim ve iş. Çabuk ol." Çırpı gibi ön bacaklarıyla küçük bir defterin sayfalarını çevirirken diğerleriyle de defteri tutuyordu. "Listeme çoktan yazılmış ve trende yola çıkmayı bekleyen yolcularım var. Zaman kaybediyoruz."

"Adım Alyssa. Yolcularınızdan biriyle birlikteyim. Az önce içeri çektiğiniz insan delikanlı." Böceğin koca vücudunun yanından içeriye göz atıp Jeb'in nerede olduğunu görmek istedim ama beni engelledi.

Defterini kapadı. "Alyssa mı dedin? Yeraltı dünyasının kraliçesi Alyssa gibi mi?"

"Evet... o benim," diye cevap verdim dikkatlice.

"Neden bunu en başında söylemedin? Ben de seni bekliyordum. Bu taraftan." Böcek hareket etti ve iki ön bacağıyla bana yol gösterdi.

İçeri girdim. Yolcu vagonu göz kamaştırıcıydı. Tavanda daha çok ateşböceği avize vardı ama bunlar dönmüyordu. Duvarlar kırmızı kadifeyle, yerler ise kırmızı ve siyah karolarla kaplanmıştı. Ön bölümdeki boş koltuklar normal trenlerdeki

gibi beyaz plastikti. Arka kısım ise parlak siyah duvarlardaki kırmızı kapılarla ayrılan özel odalara bölünmüştü; dar bir koridorun iki yanında dizilmiş üçer kapı vardı. Koridorda ilerleyen kondüktörü takip ettim.

"Morpheus, senin ölümlü bir konuk adına geleceğini söyledi," diye açıkladı böcek.

Kalbim umutla çarptı. "Yani Morpheus burada mı?"

"Buradaydı," diye cevapladı. "Bu sabah. O zamandan beri onu görmedim."

Umutlarım suya düştü. "Ama sana benim ölümlü birini getireceğimi mi söyledi? Bunu nasıl bilebilirdi ki?"

"Hayır. Ben öyle demedim. Senin ölümlü bir konuk *adına* geleceğini söyledi. Anılarını yüklenmeye hazır hale getirmem için bana genç adamın ismini verdi."

"Jebediah Holt, doğru mu?"

Böcek ilk iki odanın yanında durdu ve kafası karışmış gibi şapkasının altındaki halıyı kaşıdı. "Bu ismi hiç duymadım."

"Benimle birlikte gelen gencin ismi bu. Birkaç dakika önce kelebeğin bıraktığı. Nerede o?"

"Senden önce gelen delikanlı... ah, evet. Şuradaki odada."

Kondüktör sağımdaki ilk odayı gösterdi. Her kapının üstünde çıkarılabilir pirinç isim plakaları vardı. Jeb'inkinde *İsimsiz* yazıyordu. Kapının koluna uzandım ama kilitliydi. Kanatlı omuzlarımla abanıp kapıyı açmaya çalıştım.

"Böyle şeyler yapmıyoruz." Kondüktör çırpı gibi bacağıyla bileğimi tutunca soğuk bir karıncalanma hissiyle ürperdim.

Bileğimi kurtarıp kaşlarımı çattım. "Onun iyi olduğundan emin olmak zorundayım."

"İyi olacak."

"En azından kapıya adını yazamaz mısın?"

"Artık burada olduğundan, hatıraları onu kendiliğinden bulacaktır. Sonuçta onlar da gelmesini bekliyordu. Ama sen,

senin olmayanları görmek istediğinden, onları yönlendirmek için isim yazmamız gerekiyor."

Birlikte koridorda yürürken başımı çevirip Jeb'in kapısına göz attım. Ben başkasının hatıralarını istemiyordum; daha fazla sır bilmeme gerek yoktu; sadece erkek arkadaşımın iyi olacağından emin olmak istiyordum. Koridorun en sonundaki odaya gelince boğazım sıkıştı. Plakada yazan isme bakmak için kendimi zorladım: *Thomas Gardner.*

Bir tarafım ne kadar bundan şüphelenmiş olsa da soluğumu tutarak, elimi uyuşmuş dudaklarımın üstüne kapadım.

Kondüktör kapıyı açtı ve beni ufak, penceresiz ve badem gibi kokan bir odaya yönlendirdi. Bir tarafta krem renkli bir uzanma koltuğunun tepesinden beyaz renkli bir kilim sarkıyordu. Yanında duran pirinç kaplama yer lambası içeriyi yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Diğer taraftaysa kırmızı kadife perdelerle tamamlanan ufak bir sahne vardı ve her an ekranda sessiz bir film oynatmaya hazır görünüyordu.

"Yerinize oturun, gösteri birazdan başlayacak," diye bilgilendirdi böcek.

"Evet. Gösteri." Kanatlarımı diğer tarafıma alıp uzanma koltuğuna yerleştim. Solumdaki ufak sehpada, dantel bir örtünün üstünde ay ışığı kurabiyeleriyle dolu bir tabak vardı. Bir avuç almak için uzanırken ağzım sulandı. Böceğin petekli gözlerini bana diktiğini fark etmeden önce üç tanesini ağzıma tıktım.

"Üzgünüm," dedim yutkunurken. Konuşurken ağzımdan gümüşi ışıklar süzülüp odaya yansıyordu. "Çok acıkmıştım."

"Evet, pekâlâ, zaten onlar da bunun için orada. Sadece soyluların daha görgülü olmasını beklerdim."

Hıçkırığımı bastırmak için elimle ağzımı kapadım. Parmaklarımın arasında ışıklar yanıp sönüyordu.

Böcek genzini temizledi. "Hangi kafanın içine girmek istediğinizi seçmelisiniz." Elindeki yolcu listesine baktı. "Annenizi mi yoksa babanızı mı tercih edersiniz?"

"Annem mi? Ben bunların babamın hatıraları olduğunu düşünmüştüm," dedim şaşkın şaşkın.

"İkisinin de bir hatırası. Yani onunkilerde annenizin görülerinin de izi var. Hangisinin gözünden izlerseniz, bu durum bakış açısını etkileyecektir."

Dudağımı ısırdım. Bu benim şansımdı. Yıllar önce yaşananları ve annemin neden bu seçimleri yaptığını anlamam için nadir bir fırsattı. Her şey gerçek olacaktı çünkü hatıralar yalan söylemezdi.

"Annemin bakış açısından görmek istiyorum," dedim boğuk bir sesle, neler olacağından ya da başka bir insanın geçmişine gitmenin nasıl mümkün olduğundan emin olamayarak.

"Not alınmıştır." Kondüktör defterine bir şeyler karalayıp incecik bacağıyla duvardaki bir düğmeye bastı. Perde açıldı ve bir sinema ekranı belirdi. "Boş ekrana bakarken annenizin yüzünü zihninizde canlandırın, böylece sanki bugün yaşanıyormuş gibi onun geçmişini yaşayacaksınız."

Bir düğmeyi çevirip lambayı söndürdü ve içerden çıkıp beni yalnız bıraktı. Bana söylendiği gibi annemin genç halini gözümde canlandırdım. Yıllar önceki fotoğraflarda babamla sevgili olduğu ve Harikalar Diyarı'na gittiği on altı yaşındaki haliyle hayal ettim onu.

Ekranda canlı renklerle bir görüntü belirdi ve yerinde durmak yerine bana uzandı... beni içine çekti. Vücudumun dağıldığını, hücrelerimin ve atomlarımın birbirinden ayrılıp uçtuğunu, ekranda yeniden birleştiğini hissettim. Annemin gözlerinden bakıyordum, onun tüm düşüncelerini ve duyularını paylaşıyordum.

Ruhlar bahçesindeydik. Yalnızdı ve Morpheus'un talimatlarını uyguluyordu. Kraliçe olmasına sadece iki kare uzaklıktaydı.

Buraya kadar geldiğini bilmiyordum...

"Gülüşün gücünü kullan," diye fısıldadı kendi kendine. "Neredesin, Chessie?"

Etraftaki şeyleri tanıdım, gerçi annem bunlara yabancıydı. Yanlış bir yerden döndü ve bunu fark etmedi. Havada bir çürük kokusu vardı ve yerler karla kaplıydı. Her şey sessizdi... son ziyaretimdeki gibi ağlamalar ve ağıtlar yoktu. Buzla kaplı ölü salkım söğüt ağaçları, dallarına örümcek ağlarıyla asılmış oyuncak ayılar, pelüş oyuncaklar, plastik palyaçolar ve porselen bebeklerle dolu bir sonsuzluk gibiydi. Her biri huzursuz bir ruhu barındırıyordu ama yine de huzur içinde uyuyorlardı.

Annem, tacı kazanmanın peşindeydi. Son üç senedir tek düşündüğü buydu. Ağaçları ve uyuklayan oyuncakları geçip daha önce hiç gitmediğim İkinci Kız Kardeş'in inine yaklaştıkça küt küt atan kalbindeki kararlılık, korkusunu bastırıyordu. Ağaçları ve çalıları birbirine bağlayan parlak kökleri takip ediyordu. Bu ışık tıpkı atan bir kalp gibi yanıp sönüyordu.

Sarmaşıktan yapılmış bir barınağa geldi. İçeride kalın bir örümcek ağıyla kaplanmış, ışıldayan ve nefes alan bir şey vardı. Yaklaştı, içindeki insansı şekli görünce meraklandı. Parlak kökler başına ve göğsüne bağlanmıştı ve yaratığın içindeki ışığı emiyorlardı.

Yalnız olduğundan emin olmak için omzunun üstünden geriye baktı ve sonra yaratığın yüzündeki ağları temizledi. Nefesi ciğerlerinde dondu. Bu sadece insansı bir şey değildi, gerçek bir insandı. Onunla aynı yaşta görünen bir erkekti.

Babamdı.

Ama annemin ileride onu seveceğine dair hiçbir fikri yoktu. Daha değil. Tek bildiği, çok güzel olduğuydu.

Parmağını yüz hatlarında gezdirdi. Babamın kirpikleri titreşti ve gözkapakları açılarak duygu dolu, kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. Annemi görmüyor gibiydi. Hiçbir şey görmüyor gibiydi.

Ama annem onun gözlerinde, tüm hayatı boyunca bir koruyucu aileden başka bir koruyucu aileye sürüklenip farklılıklarını çevresindekilerden saklamaya çalışırken hissettiği yalnızlığı gördü. Burada, Harikalar Diyarı'nda, sonunda kabul edileceği bir yer bulduğunu hissediyordu ama aynı şey bu delikanlı için geçerli değildi. Transta ve bunları fark edemeyecek olmasına rağmen, yalnız ve korkmuş görünüyordu. Bir insan böylesine bir yalnızlığı gizleyemezdi.

Annem karda ayak sesi duyunca arkasını döndü ve Birinci Kız Kardeş'le –iyi olan ikizle– karşılaştı.

Yeraltı yaratığının saydam teni kızarmış ve nefes nefese kalmıştı. Uzun, nane yeşili çizgili ve kasnaklı eteğinin uçları karla kaplanmıştı. "Buraya gelmemeliydin," diye azarladı annemi, soluklanmaya çalışırken. Yüzüne düşen gümüşi saçlarını itti. "Bahçelerimdeki ölüleri uyandırmalısın. Benim de gülüşü senin için almam gerekiyor."

Annem yutkundu. "Bu kim?"

Birinci Kız Kardeş, kozanın içindeki kurbana baktı. "Kardeşimin insancığı. Onun rüyalarıyla kendi ruhlarının huzursuzluklarını uzakta tutuyor. Morpheus mezarlığın nasıl işlediğini anlatmıştır sana."

Annem çenesini sıktı. "İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmekle bunu gözünle görmek tamamen farklı şeyler."

Birinci Kız Kardeş bütün azametiyle dikleşti ve eteğinin altından sekiz bacağının uçları göründü. "Gözünü ödülden ayırma, küçük Alison. Kraliçe olmak istiyorsan, dünyamızın kurallarını olduğu gibi kabul etmelisin. Bazı şeyleri değiştirmek felaketle sonuçlanır."

Annem arkasındaki genç çocuğa baktı. "Ama yaşı benimkine yakın. Morpheus rüya göremeyecek kadar büyüdüklerinde kardeşinin onları zehirlediğini ve bedenlerini perilere verdiğini söylemişti."

"Evet. Periler kemiklerini merdivenlerimizi yapmak için kullanıyor ve derileri de çiçek perisini besliyor. Her şey bir amaca hizmet ediyor. Hiçbir şey boşa gitmiyor."

"Bir insanın hayatından başka hiçbir şey." Nefret ve iğrenmeyle dolu tepkisine annem de şaşırmıştı. Buranın karanlık ve korkunç ritüellerini kabullenebileceğini düşünmüştü ama kalbi yumuşamıştı. "Onu almama izin ver. Kardeşin zaten sonunda onu atacak. Bırak onu insanların dünyasına götüreyim ve yaşaması için ona bir şans vereyim."

"Kesinlikle olmaz! Zaten senin için çalacağım gülücük yüzünden kardeşimin gazabıyla yüzleşeceğim. Bir de en değerli gözdesini alıp onu daha da kışkırtmamı istiyorsun. Bu insancığa, sahip olduğu yüzlercesinden çok daha fazla değer veriyor. Bunu atmak istediğinden bile emin değilim. Kalbi durana ve rüyasız bir cesede dönüşene kadar onu kullanabilir. Üzücü, evet, ama olması gereken bu."

Annem kararlı bir şekilde dikleşti. "Bunun şu anda yaptığından nasıl bir farkı var? Şimdi Morpheus için çalıyorsun, değil mi?"

Birinci Kız Kardeş ağzını büzdü. "Bedava değil! Değerli bir şey karşılığında! İşimin en zor yanı kaçak ruhları takip etmek. O da bunu biliyor. Hiç kimseyi, hiçbir şekilde karşıma almak istemedim, özellikle de kız kardeşimi, ama o ruhlar için..."

Annem elini kaldırıp kalbinin üstüne koydu. "Bedelini öderim. Oğlanı almama izin verirsen, yaşam büyüm üzerine yemin ederim ki tacı almak için döndüğümde tüm kraliyet imkanlarımı senin önüne sereceğim. Ne zaman kaçak bir ruhun duyumunu alsan muhafızlarım onları izlemek için senin emrinde olacak. Bir daha asla birileriyle anlaşma yapmaya zorlanmayacaksın."

Birinci Kız Kardeş'in annemin teklifine verdiği cevabı duyamadan etrafımdaki sahne titreşerek bulanıklaştı ve hatıranın içinden çekip alınarak yeniden karanlığın içindeki koltuğuma geri

döndüm. Nefesimi düzene sokamadan başka bir hatıra başladı ve odanın içine yayılan parlak ışıklar beni yine çekti.

Annem, Fildişi'nin cam sarayında, portalın yanında duruyordu ve insanların dünyasına geçmek için hazır bekliyordu. Yanındaki Morpheus babamı omzuna almıştı. Babamın bilinci gidip geliyordu. Omuzlarında yarıklar olan beyaz, fırfırlı bir gömlek ve birkaç santim uzun gelen siyah bir pantolon giydirilmişti. Pantolonun paçalarından görünen çıplak ayakları seğiriyordu.

Fildişi onlara döndüğünde soylu ve cam duvarlarındaki kristaller gibi ışıl ışıl görünüyordu. "Onu buraya getirmekle doğru olanı yaptın, Morpheus. İyiliğin ödüllendirilecektir."

Morpheus gözlerini devirdi. "Bunu göreceğiz."

Fildişi sevgiyle gülümsedi. "Bundan şahsen emin olacağım."

Morpheus anneme dönmeden önce, Fildişi'nin kızarmasına neden olacak kadar uzun süre gözlerinin içine baktı.

"Oğlanın akıl sağlığını ve bizim dünyamızı korumak için," diye açıkladı Fildişi, "anılarını silmek zorundayım. İkinci Kız Kardeş onu tutsak etmeden öncesi de dahil, hayatının on dokuz yılının tamamını sileceğim çünkü ne zaman ya da nasıl yakalandığını tam olarak bilmiyoruz. Hatıralar sihirle 'silindiğinde', ardında bıraktığı boşluk insanlar için katlanılmaz olur. Bu yüzden en iyisi, en başta onlara sahip olduğunu bilmemesidir. Bir yeraltı yaratığını gerçek formunda görüp büyülerine şöyle bir baksa bile bir şeylerin eksik olduğunu fark edecektir. Ve o zaman bir dalgalanma etkisi başlayacaktır. Morpheus'un söylediğini yap. Onu bir hastaneye bırak ve tacını almak için geri dön. Onu gördüğünü unut."

Annem başıyla onayladı ama kalbinde bir şeyler yavaşça değişiyordu. Henüz farkında bile olmadığı bir şey.

Morpheus'la ikisi portaldan geçip annemin yatak odasına çıktılar. Morpheus babamı yatağa bıraktıktan sonra kapının arkasına asılı uzun, geniş aynaya yöneldi.

"Morpheus," dedi annem yatağın kenarına oturarak. "En azından ailesini bulmak istiyorum. Hatıralarına bakabiliriz. Trene gidebilir..."

Morpheus omzunun üstünden anneme baktı, kanatları aşağıdaydı. "Yaşaması için ona bir şans verdin. Bu yeterli. Bu herhangi birimizin yapacağından çok daha fazlası."

Annem titreyen eliyle babamın yüzüne düşen bir tutam saçı itti. "Onu öylece yapayalnız bırakmak için mi? Kendini kaybolmuş hissedecek."

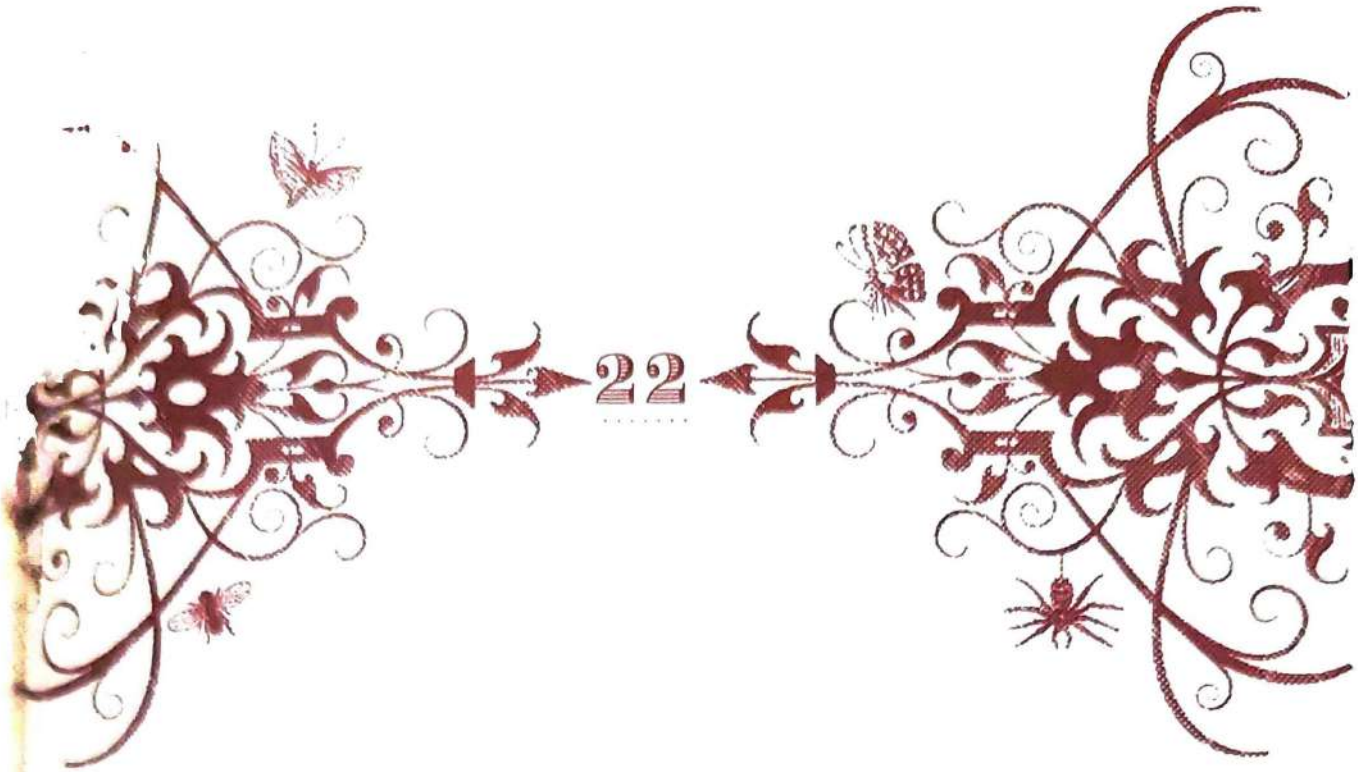
Morpheus onunla yüzleşmek için döndüğünde mücevherleri kırmızı kırmızı parlıyordu. "Zamanımız kalmıyor. Mezarlıkta kıyamet kopmadan önce seni tahta çıkarmalıyız. Günün sonunda İkinci Kız Kardeş, oğlanın gittiğini fark edecek ve güvenliği artıracak. Ondan sonra da ne Chessie'nin gülüşünü ne de Kızıl Kraliçe'yi çalabileceksin. Oğlanla tüm ilişiğini kes. Sana yardım ettiğim için beni pişman etme, Alison."

"Ama yaptığım tam olarak buydu." Annemin sesi, ekran görüntüsünden bağımsız duyuldu ve aniden yanımdaki ışık yandı. Perdeler inip ekranı kapadı ve dinlenme koltuğuna yığılmış bir halde hızla gerçekliğe döndüm.

Dönünce kapalı kapının yanındaki duvara yaslanmış, ayakta duran annemi gördüm. Ayakları çıplaktı, en sevdiğim puantiyeli elbisesini giymişti ve çantası omzundaydı. Ne zaman içeri girdiği ya da ne zamandır hatıraları benimle yeniden yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Onu pişman ettim," dedi yeniden, "ve şimdi hepimizin başına gelenlere bak."

Yere çöktüğünde mor saten ve limon yeşili tüller çevresine yayıldı, güzel bacakları altında kıvrılmıştı. Gözlerinde, gözyaşı okyanusunu dolduracak kadar pişmanlık vardı.

22

KEHANET

Göğsümde biriken hıçkırıkları daha fazla tutamadım. Koltuktan fırlayıp dört adımda yanına vardım. Annemin yanına çöktüğümde kanatlarım yere yayıldı. Annem kollarını açtı, elbisesini kavrayıp ona tutundum ve yüzümü göğsüne gömdüğümde parfümü beni sarıp sarmaladı.

"Bir şey yok, tatlı kızım," diye fısıldayıp alnımdan öptüğünde ardında ılık bir his bıraktı. "Her şey yoluna girecek."

Ona daha sıkı sarıldım. Onu rahatlatan ben olmalıydım ama şu anda annemin akıl hastanesine gidişini izleyen beş yaşındaki çocuktum. "Benim yüzümden olduğunu düşünmüştüm," dedim hıçkırarak. "Ama sen de kendini babam için feda etmişsin."

Hırıltılı bir nefes alırken vücudu titredi. "Sen doğduktan sonra her şey değişti. Sürekli bir şeyleri berbat etmeye ve ağzımdan kaçırmaya başladım. Baban, Harikalar Diyarı'yla ilgili

rüyalar görmeye başladı... belleği, artık onun olmayan anıları arıyordu." Saçımı kulağımın arkasına attı. "Baban, İkinci Kız Kardeş için çok özeldi. Çocukken bir şekilde kendi başına Harikalar Diyarı'na gitmeyi başarmış. İkinci Kız Kardeş onu bulmuş ve ilk defa mezarlığı için bir insancık çalmak zorunda kalmamış. İşinin o kısmını hiç sevmezdi. Vucdan azabından değil elbette." Annemin sesi acılaştı. "Sadece zahmetli olduğu için."

Dudaklarımın etrafındaki gözyaşlarını yaladım. "Babam hiçbir şey hatırlamıyor mu?"

"Bunları hiç yaşamamış gibiydi. Elini kestiğim gün..." Sesi kısıldı ve ikimiz hıçkırırken boğuklaştı. "Seni iyileştirmek istemiştim. Ama yapamadım. Onun huzurunu bozmadan bunu yapamazdım. Uzaklaşmam gerekiyordu. İkinizden de. Sizi güvende tutmak için."

Başımı salladım. "Senden şüphelendiğim için özür dilerim. O korkunç şeyleri söylediğim için." Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu.

"Hayır," diye fısıldadı annem. Başımın üstündeki nefesi rahatlatıcıydı. "Özür dilemesi gereken benim. Keşke en başında sana gerçeği anlatsaydım. Ama yeraltı çağrısının seni es geçeceğini umuyordum. Ve bunu yapmadığında... panikledim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, burada kapana kısıldığını görmek istemediğimdi."

Fildişi'nin geleceğimle ilgili görüsünü hatırladım. Komikti ama ben o gelecekte kendimi kapana kısılmış gibi hissetmemiştim. Mutlu, güçlü ve değerli hissetmiştim. Bu görüyü onunla da paylaşmak istedim ama kimseye anlatmayacağıma yemin etmiştim. Belki böylesi çok daha iyiydi. Sakladığım için suçluluk hissetmeyeceğim bir sırdı çünkü yaşam büyüsü yeminini bozduğum için güçlerimi kaybetmeyi kaldıramazdım.

Annemin eli sırtımdan kayarak sağ kanadımın altında durdu. Bir parmağını tül gibi üstünde gezdirince kürekkemiklerim gıdıklandı.

"Bunların belirmesini ne sağladı?" diye sordu. Sesinde eskisi gibi azarlama ya da endişe yoktu. Sadece merak vardı.

Nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışırken hıçkırıklarım odada yankılanıyordu. Bana yalan söyleyen ve beni kandıran Morpheus, aynı zamanda kanatlarıma yeniden kavuşmam için beni ikna etti mi demeliydim? Jeb koridorun ilerisinde, bu gerçeklikte hiç yaşamadığı hatıraları yüzünden işkence çekerken buna nasıl cevap verebilirdim? Nedense ihanet ediyormuşum gibi geliyordu bana.

Göğsümdeki kolyeleri tuttum. "Önemi yok," diye cevapladım. "Bunlar benim bir parçam. Tıpkı saçımdaki kırmızı tutam gibi. Tıpkı kanımdaki sihir gibi. Senin aile tarafından gelen özelliklerim bunlar. Bunların hepsini kabullenme zamanım geldi. İkimiz de kabullenmeliyiz."

Annem beni daha da sıkı sardı. "Kanatlarını derinin içine nasıl geri çekeceğini öğretebilirim. Göz işaretlerini de. Bu sadece yarı yeraltı insanı olanların sahip olduğu bir yetenek. Bir hilesi var."

Onunla makyaj ya da moda hakkında konuşur gibi yeraltı yaratığı özelliklerinden konuşmak çok tuhaftı. "Belki daha sonra. Şu anda onlara sahip olmaktan mutluyum."

Dudaklarını başıma bastırdı, ben de kalp madalyonum ile anahtarımı birbirine sürtüp metalik bir ses çıkardım. Aniden bir şeyi fark ettim: Annemin insan tarafını kabullenmesi, benim yeraltı yaratığı tarafımı kabullenmem kadar zor gelmiş olmalıydı.

Yüzüne bakmak için kendimi geri çektim. Büyüsünü yakın zamanda kullanmıştı. Teni parlıyordu ve saçları denizin dibindeki bitkiler gibi salınıyordu. Platin renkli bir tutama dokundum.

"Anlamıyorum. Birinci Kız Kardeş'e yaşam büyüsü yemini ettin ve bunu bozdun. Nasıl hâlâ güçlerin var?"

"Yeminimi hiç bozmadım." Sırıttı. "Her şey söylediğin kelimelerde gizli. Ona taç için *döndüğümde* dedim. Teknik olarak hiç geri dönmedim."

Kelimelerdeki ustalığı beni şaşırttı, tıpkı onlar gibi düşünüyordu. Her şeyi söylendiği şekliyle ele alıyor, buna göre çarpıtıyor ve istediği anlama gelecek şekilde oynuyordu. Morpheus haklıydı. Mükemmel bir Kızıl Kraliçe olurdu.

"Babam için tacından vazgeçtin." Onu kraliçe olarak görmeden ona bakamıyordum. "Tüm kalbinle istediğin bir şeye, hiç tanımadığın biri için sırtını döndün."

Ona her zaman babamı hatırlatan çenemdeki çukura hafifçe vurdu. "Bu doğru değil. Onun gözlerine baktığım anda onu tanıyordum. Ve sonra yatağımda aklı karışmış ve korkmuş bir halde uyandığında bana baktı. Elini uzattı. Sakinleşti. Sanki yıllardır beni beklemişti. Sanki o da beni tanıyordu."

"Böylece sen de o seni tanıyormuş gibi mi davrandın?"

Gülüşü yumuşadı. "Geçmişi hakkında bir hikâye uydurdum ki bir geleceği olabilsin. Ama *bana* bir gelecek veren o oldu. Beni kabullendi ve karşılıksız sevdi. O bana daima yuvam gibi hissettirdi. Hayatım boyunca hiçbir yerde hissetmediğim bir duyguydu bu. Bunun yanında diğer her şey önemini yitirdi. Sihir ve Harikalar Diyarı'nın çılgınlığı bile."

Gözyaşları yeniden gözlerimi yaktı. "Peri masalı gibi."

Bakışlarını eteğindeki puantiyelere çevirdi. "Belki de. Ve sen de bizim mutlu sonumuzdun." Sevgi dolu gözleri yeniden benimkilerle buluştu. Yüzümdeki yaşları sildi.

Elele tutuştuk ve o anın tadını çıkardık. Bu hatıramın lekelenmesine asla izin vermeyecektim... bunun nasıl hissettirdiğini hiç unutmayacaktım; şu anda ona bakarken, onu tanırken ve onu baştan sona anlarken. Bunca yıl sonra nihayet...

Şimdi babamı da anlamak istiyordum.

"Pişman mısın? Babamın geçmişine bakmadığın... ve ailesini bulmadığın için?"

Annem huzursuzca kıpırdandı. "Ah, ama Allie, babanın geçmişine baktım."

"Ne?"

"Bir keresinde, sana hamile olduğum dönemde, birkaç anısını izlemiştim. Artık bir aile sahibi olduğum için sonunda ailenin gerçek önemini anlamıştım. Bu yüzden babanın ailesini de ona geri vermek istedim. Hatta tanıştığımızda onda hafıza kaybı olduğunu ve onu tanıdığımla ilgili yalan söylediğimi anlatmaya razıydım. Sırf onları yeniden bir arada görmek için."

Sustu.

Eline dokundum. "Anne, ne gördüğünü anlat."

Burnunu kaşıyarak iç çekti. "İkinci Kız Kardeş'in tutsağı olduğunda baban dokuz yaşındaymış. Ben de bundan bir yıl öncesine baktım. Küçük bir oğlan çocuğunun normal hayatını görmeyi bekliyordum. Soyadını, yaşadığı yeri ya da herhangi başka bir şey öğrenmeyi umuyordum." Başını salladı. Eli benimkinin atında yumruk oldu.

Bekledim, ona acele ettirmek istemiyordum. Daha fazlasını bilmek istediğimden emin değildim.

"O kadar geriye bakmamalıydım," diye devam etti. "Ama bir daha asla bakmayacağım. Öyle bir yerdeydi ki. Sekiz yaşındayken bile. İnsanların gitmemesi gereken yerlerdeydi. Yeraltı yaratıklarının asla gönderilmek istemedikleri yerlerde."

Boğazım kurudu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ayna dünyasında, yani HerhangiBirYer'deydi. Morpheus sana oradan hiç bahsetti mi?"

"Pek değil." *Her zamanki gibi.*

"Harikalar Diyarı'ndan kovulanların sürgüne yollandığı ve Kızıl Kraliçe'nin kaçmadan önce gideceği yerdi orası. Hepsini

içeride tutacak şekilde etrafı demir bir kubbeyle çevrilidir ve her çıkışı koruyan biri Fildişi biri Kızıl iki şövalye vardır. Orası Harikalar Diyarı'nın abartılı halidir. Yaratıklar," beti benzi attı, "manzaralar, vahşi ve yabanidir. Hayal edebileceğin her şeyin ötesinde mutasyona uğramıştır. Babanın rüyalarının, huzursuz ruhlar için neden bu kadar büyüleyici olduğuna şaşmamalı. Oradaki deneyimleri büyük ihtimalle vahşete duydukları anlamsız açlığı doyurmuştur. Kâbuslarının ne kadar korkunç olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. Baban yemiz tayfları beslediği zamanlarda tavşan deliği hiç o kadar güvenli olmamıştı."

Spor salonunda zararsız hale getirdiğim tayfları hatırlayınca kemiklerime kadar ürperdim. Babamın kâbuslarının benim tüylerimi diken diken edenden daha korkunç olduğunu hayal ettim. "Çocukken ayna dünyasını nasıl bulmuş? Oranın tek girişinin Harikalar Diyarı'ndaki neşil ormanı olduğunu sanıyordum."

"Morpheus bir keresinde insan dünyasından da bir girişi olduğunu anlatmıştı. Anahtar olmadan aynaları açmanın bir yolu varmış ve bu sadece kutsanmış şövalyelerin bildiği kadim bir hileymiş."

Hareket etme ya da kusma ihtiyacı hissederek ayağa kalktım. "Yani babamın küçükken bir aynadan geçtiğini ve HerhangiBirYer'i baştanbaşa aşıp neşil ormanına ve oradan da Harikalar Diyarı'nın içine çıkan kapıya ulaştığını mı düşünüyorsun?"

Annem omuzlarını silkti. "Bu İkinci Kız Kardeş'in eline nasıl düştüğünü açıklayabilir. Cevap kayıp hatıralarının içinde. Ama onları tekrar izleyemem. Ona ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor. Onun asla erişemeyeceği hayatının parçalarını izlemek... bu doğru değil. Hayır. Sadece önümüze bakmalıyız. Biz onun ailesiyiz ve bu yeterli."

Yeniden oturdum ve bana anlattıklarını hazmetmeye çalıştım. Sessizlik dayanılmaz hale geldi. Zamanın geçtiğinin ve yan odada Jeb'in aklının kayıp anılarıyla dolduğunun fazlasıyla

farkındaydım. Şu anda ailemin darmadağın olmuş geçmişi için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama hâlâ bulmam gereken bir mozaik ve vermem gereken bir savaş vardı.

"Haklısın," dedim yeniden konuya dönerek. "İlerlememiz gerekiyor. Neden buradasın? Babam okulda olanları mı anlattı?"

Başıyla onaylayıp çantasının saplarıyla oynadı. "Benden bir şey sakladığını biliyordum. Sonunda onu konuşturdum. Seni aramak için benim de onunla gitmemi istiyordu çünkü beni yalnız bırakmaktan korkuyordu. Ama eve geri dönersen diye kalmakta ısrar ettim. O gider gitmez Chessie'yi çağırdım. O da beni buraya yönlendirdi."

"Ama evde aynamız yok ki. Hem sen de araba kullanamıyorsun."

"Tavan arasında bir aynam var, Allie. Bir yeraltı sakininin her zaman bir kaçış planı olmalıdır. Morpheus'un sana ilk öğrettiği dersin bu olduğundan eminim."

Hüzünle gülümsedim. Morpheus'un kendi derslerini hatırlamasını diledim. İkinci Kız Kardeş'in ağından kurtulmak için bir kaçış planı olmasını diledim.

Bana yalan söylediğini, insanların dünyasında işlerin karışmasının onun suçu olduğunu anneme anlatmayı düşündüm ama babam için yaptıklarını gördükten ve annemin ona ihanetini seyrettikten sonra –yaptığı seçimden ne kadar mutlu olduğum hiç önemli değildi– Morpheus'u acımasızca eleştirmesine izin vermek doğru gelmedi.

Morpheus'un neden babamın hatıralarını kendi başıma deneyimlememi istediğini şimdi anlıyordum. Bana anlatırsa ona inanmayacağımı biliyordu. İçindeki iyiliği kabullenmek benim için çok zordu.

Gerçi bu değişmeye başlamıştı.

Geçen yaz testler hakkında benden neden bu kadar çok şey gizlediğini anlayabiliyordum. Planını adım adım gerçekleştirirken

beni neden karanlıkta bıraktığını... Anneme en başta dürüst davranmıştı ve annem de ona yardım edecek kişinin kendisi olduğuna onu inandırmıştı. Ve son dakikada sözünden dönmüştü.

Benim de aynı şeyi yapma riskimi alacak değildi, özellikle de ruhani sonsuzluğu ipin ucundayken. Yaptığı şeyler için bir özür olmasa da en azından nedenlerini daha anlaşılır hale getiriyordu. Asla kabullenmeyeceği şekilde daha insani hale...

"Çantada ne var," diye sordum çantanın saplarını aramızda tutan anneme.

Torbanın içinden üç mozaik çıkardı. "Chessie diğerlerini bulduğunuzu söyledi ama nerede bulduğunuzu anlatmadı." Durup boşlukları doldurmamı bekledi. Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Bunlar benim sakladıklarım."

Dizlerimin üstüne kalkıp onları çantadan çıkarmasına yardım ederken kalbim heyecanla çarpıyordu. "Anne, sen harikasın."

Işıldadı.

Mozaiklerin üstünde Chessie'nin parıldayan tozundan biraz kalmıştı. Fildişi'nin yaptıklarını tekrarlayıp bunu çözmem gereken son mozaiğin üstüne sürdüm.

Mozaikte başlayan hareketlilik bir çeşit kutlamayı andırıyordu. Kalabalık bir yaratık grubu kuru ağaçların arasından zikzak çizerek yaklaşıyordu. Birkaçında taç vardı, diğerlerinde ise gaga ya da kanatlar. Hepsi de maske takmıştı. Bazıları sihirli bir halıya binmiş gibi havada kayarak süzülüyordu. Öldürücü oyuncaklar gölgelerin arasından fırlayıp yaratıklara saldırdığında büyük bir kaos patlak verdi.

Görüntü kaybolurken içim korku ve endişeyle doldu. Omzumun üstünden izleyen anneme baktım. "Kızıl," diye mırıldandım.

Mozaiği çantaya tıkıştırırken dudakları endişeli bir çizgi haline dönüşmüştü.

"Yanıldım." Dudaklarımı kemirdim. "Henüz görmediğim mozaiğin savaşın sonunu gösterdiğini düşünmüştüm. Ama bu ilk

yaptığımdı, anne. Her şeye sebep olandı. Harikalar Diyarı'nda bulundun. Benim henüz görmediğim yerlerini gördün. Bunların nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bir ormana benziyordu," dedi titrek bir sesle. "Ama tanıyamadım." Şakaklarını ovdu. "Kızıl'ın huzursuz ruhları nasıl serbest bıraktığını anlayamıyorum. İkinci Kız Kardeş tedbiri elden bırakacak biri değildir. Özellikle de babanı kaybettikten sonra."

Yutkundum. Annem, İkinci Kız Kardeş'in ganimetini ilk başta kimin çaldığını öğrendiğini bilmiyordu.

Ellerini avuçlarıma aldım ve korktuğumu görmesin diye cesur bir yüz ifadesi takındım. "İkinci Kız Kardeş mezarlıkta kendilerine ait bölgeyi gözetlemek için Harikalar Diyarı'nda değil. Burada. Yıllar önce babamı senin çaldığını biliyor."

Annemin yüzü soldu. Parmakları gevşedi ve bir an bayılacak gibi oldu. "Thomas'ın peşinden mi geliyor?"

"Babam güvende. Morpheus ve Fildişi'nin dışında kimse, rüya çocuğun büyüyüp kime dönüştüğünü bilmiyor. İkinci Kız Kardeş sadece intikam almak istiyor." Sesimin titrediğini gizlemeye çalıştım. "Gözünü Jeb'e dikti."

"Hayır." Annemin yüzü daha da asıldı. "Onu korumana yardım edeceğim."

Beni Jeb'den ayırmaya çalıştığını düşününce, bu teklifi çok şey ifade ediyordu. Artık anladığımı düşünüyordum. Jeb ona birçok bakımdan babamı hatırlatıyordu: Zalim Harikalar Diyarı'nın merhametine kalmış, soylu bir kalbe sahip ölümlü bir genç.

"Sorun yok," dedim. "Jeb burada, bizimle birlikte trende. Geçen yazı yeniden yaşama fırsatı oldu. Hatıraları geri döndüğünde daha güvende olacak."

"İşler asla bu hale gelmemeliydi." Yeniden gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Daha fazla pişmanlığa zamanımız yoktu. Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Sanırım Morpheus, babamın hatıralarını izlersem seni affedeceğimi düşündü. Senin kendini affedeceğini ve birbirimize destek olmanın bir yolunu bulacağımızı umdu. Bizim birlikte çalışmamızı istiyor. Kızıl'ı durduracak ve İkinci Kız Kardeş'i defedecek gücü sadece böyle bulabiliriz. Buna hazır mısın?"

Ellerimi tutup başıyla onayladı. Ayağa kalkarken yüzündeki korku ve kaygı silindi. Kararlı ve muhteşem görünüyordu. Onun kendine güveni bana da geçti ve kol kola kapıdan dışarı çıktık.

Doğruca Jeb'in sert göğsüne koştum. Kapımızın tam karşısındaki duvara yaslanmıştı. Yüzüne bir kez bakınca her şeyi hatırladığını anladım.

Hareket etmedi, annemi görmedi, sadece kanatlarıma ve gözlerimin çevresindeki yeraltı yaratığı işaretlerine baktı.

Annem kolumu hafifçe sıktı. "Ben kondüktörü oyalarım ama çok uzun sürmesin. Kızıl'ın ordusunu nereye gönderdiğini bulmak zorundayız." Koridordan aşağı yürümeden önce Jeb'in omzuna dokundu.

Jeb'in bakışları onunkilerle buluştuğunda aralarında sessiz bir şekilde anlaştılar. Sonra annem yolcu vagonuna ilerledi, kondüktöre bir şeyler fısıldadı ve böceği dışarı çıkmaya ikna etti.

Jeb tek kelime etmeden elimi tutup beni odasına götürdü. Yüzünde taş gibi bir ifadeyle beni içeri soktu ve arkamızdaki kapıyı kapadı. Benim girdiğim odanın aynısıydı, sadece burada badem kokusu Jeb'in parfümüyle karışmıştı ve kurabiye tabağında kırıntılardan başka bir şey kalmamıştı. Sinema perdesi, hatıraları yeniden oynatmaya başlayacakmış gibi hâlâ açıktı.

Ona bakınca ürperdim, sessizliği beni afallatmıştı. Ne kadar çabalasam da ben de konuşamıyordum. Ne söyleyecektim? Bir sene boyunca söylediğim, hayatını değiştirecek kadar büyük yalanı nasıl açıklayabilirdim?

Yaklaştı ve gözlerimin etrafındaki işaretlere yavaşça dokundu, ardından arkamı döndürerek beni şaşırttı. Kanatlarıma, aile yadigârı bir gelinlik duvağıymış gibi nazikçe ve saygıyla dokundu. Beni göğsüne çekti ve burnunu arkadaki dağınık saçlarıma gömdü.

"Onlara hiç dokunmamıştım," dedi boğuk bir sesle. "Bir kere bile. Ama o dokundu, değil mi?"

Buna nasıl cevap verecektim? İyi ki arkam ona dönüktü, böylece yüzümü göremeyecekti çünkü ifademin ona ne anlatacağını bilmiyordum.

Kanatlarımı tüy gibi bir dokunuşla okşadı, vücudumdaki her hassas noktayı harekete geçiriyordu. "Dokunduğu tek şeyin bu olduğunu söyle, Al." Avuçlarını damar gibi görünen kesitlerin ve mücevherlerin üstünde gezdirdi.

Kalbim duracak gibi oldu. "Onu öptüm." Bunu yüksek sesle itiraf etmek acımasızcaydı ama daha fazla yalan söylemeyecektim. "Dileğimi geri almaya çalışıyordum, böylece bizi kurtarabilecektim."

Jeb acı dolu bir ses çıkardı, kükremeyle boğulma arası bir sesti bu. Onun da benimkini görmesi anlamına gelse bile yüzünü görmem gerekiyordu.

Gerileyerek benden uzaklaştığında sırtım ve kanatlarım ürperdi. Arkamı döndüğümde kasları gerildi. Hırlayarak uzanma koltuğunu itti ve koltuk, duvar boyunca kayarak sehpaya çarpıp devirince, üstündeki boş tabak kırıldı. Bu sesle bedenim kaskatı kesildi.

"*Morpheus*." Jeb bu ismi çiğneyip yutmak istermiş gibi söyledi. "Senin rüyalarını ziyaret ediyor ve seninle birlikte uçuyor. Bir insan bununla nasıl yarışabilir ki?"

"Bu bir yarış değil," dedim. "Ben seçimimi yaptım."

"Bu yüzden mi bu kadar uzun süre yalan söyledin?" Bana bakmak yerine botlarına yoğunlaşmış gibiydi. "Seçimini yaptığın için mi?" Çenesini o kadar sıktı ki altında titreşen kasları

görebiliyordum. "Hayır. Yalan söyledin çünkü ben sadece bir kaykaycıyım. Sadece ressamım. Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Oysa sana sihir ve güzellikle dolu bir dünya veriyor." Gözleri yavaşça benimkileri buldu. Bakışları fırtınada ezilmiş bir orman gibiydi. "Yönetmek için doğduğun bir dünyayı."

Kelimeler içimde birikti. O kadar öfkelenmiştim ki onu sarsmak istiyordum. Her şeyi görüp yolculuğumuzun en önemli noktasını nasıl gözden kaçırabilirdi? Kendimiz ve birbirimiz hakkında öğrendiklerimizi?

Hayır. Bu hatıraları bir kez daha izleyecekti ve bu kez benim gördüğüm şeyi görmesini garantiye alacaktım.

Yanından geçtim ve lambayı kısmak için duvardaki düğmeyi çevirdim. Ekran aydınlandı. Bu sefer *onun* bakış açısına çekildim ve olayları Jeb'in gözlerinden görmeye başladım. Çiçek perisiyle savaşmamız, ahtapotusu yenmemiz, çay partisi konuklarını uyandırmanın yolunu bulmamız...

Aralarında benim için yeni olan şeyler vardı. Örneğin kayıkta uyuduğum sırada beni kendine çevirmesi, saçımı okşaması ve beni koruyacağına söz vermesi gibi. Ya da Morpheus'un şatosunda ayrı düştüğümüzde orman perilerinin onu sakinleştirerek uyutmasını, sürekli Jeb'in beni unutmasını sağlamaya çalışmalarını ama rüyalarında bile benim yüzümü görmeye devam edişini. Morpheus tacı kazanmam için beni zorlarken, onu da küçültüp kafese koyduğu sırada çıkmak için ne kadar çabaladığını...

Ardından en korkunç sahneler, sadece en karanlık kâbuslarımda gördüklerim başladı.

Bürümcük, Jeb'in kafesine süzüldü; onunla aynı boydaydı. Jeb'in yanında duran bir armudun tepesine kondu ve benim kaderimi anlattı. Jeb'in korkusunu ve oturduğu yerden sıçrarken çaresizliğini hissettim; bana umutsuzca ulaşmaya çalışırken başını yarana kadar kafese vurdu.

"Onun için ölür müsün, ölümlü şövalye?" Bürümcük'ün sözleri onu durdurdu.

Elleri parmaklıklara kenetlenmişti ve periye baktığında başından akan kan gözlerine girip yakıyordu. "Bu onu eve döndürecekse."

Bürümcük gözlerini kırpmadan ona baktı. "Ölümün de ötesine geçmeye gönüllü müsün? Herkes için, hatta kendin için bile kayıp biri olmaya, hatıraların mürekkep gibi karanlık bir akıntıda yok olduğu bir yere gitmeye? Alyssa'yı serbest bırakabilmek için Fildişi Kraliçe'nin gevekilit kutusundaki yerini almaya?"

Jeb'in tereddüt ettiği bir an oldu. Bunu hissettim: Kalbi kendini korumak için tökezledi, aklı deli gibi çalışarak başka bir yol bulmaya uğraşıyordu. Ardından kalp atışları yavaşladı, kararını vermişti.

"Evet, bunu yapacağım."

"O zaman yap." Bürümcük onu kafesten uçurdu ve gardırop büyüklüğünde, kalay ve kurşun karışımından bir kutuya götürdü.

Jeb, kutunun dışındaki devasa gülleri okşadı ve Fildişi'nin suratının yüzeye çıkmasını izledi. Cebinden bir bıçak çıkardı. Kolunu sıvadı ve güllere bakarak bıçağın keskin yüzünü koluna sürttü. Onun tuvaliydi bu. Omuzları düştü, yenilmişti. "Sahip olduğum her damlayı alacak."

"Bu gerçek fedakârlık demek değil mi? Sevdiğini kurtarmak için sahip olduğunu düşündüğünden çok daha fazlasını vermek?" diye sordu arkasında duran Bürümcük.

Jeb'in çenesi kasıldı. "Bir boya fırçası var mı?"

Orman perisi bir tane uzattı.

Ellerine konsantre oldu. Onun iradesi dışında kıpırdanıyorlardı. "Ben... ben titrememi durduramıyorum."

Bürümcük onun bileğini sıktı. "Durdurabilirsin. Sen bir ressamsın. Ve bu da hayatın boyunca yaratacağın en önemli eser."

Jeb alnında biriken ter damlalarını sildi. "Babam sanatımla hiçbir şey başaramayacağımı düşünürdü."

Bürümcük hüzünle gülümsedi ve ona biraz yer açmak için tepesinde süzüldü. "O halde, her fırça darbenle ona yanıldığını kanıtlayacaksın."

Her fırça darbesiyle kar beyazı güller kırmızıya dönüşürken, Jeb acıyla dişlerini sıktı.

Görüntü kayboldu, perdeler aşağı düştü ve lamba yandı. Jeb'le birbirimize baktık.

"Sen söyle," dedim boğazıma taş gibi dizilen duygularla, "herhangi biri *bununla* nasıl yarışabilir?" Gözlerimin arkasında yaşlar birikti ama akmalarını engelledim. "*Sadece bir ressam.* Sen kanınla benim özgürlüğümü boyadın. *Sadece bir kaykaycı.* Sen beni korumak için çay tepsisinden yaptığın bir kayakla uçurumdan atladın. Senin büyüye ihtiyacın yok, Jeb." Yüzüne dokunduğumda, hafif sakalı çıkmış yanağını avuçlarıma yasladı; tüm kızgınlığı ve acısı azaldı. "Sen insani cesaretin ve becerilerinle önümüze çıkan her şeye dayandın. Sen benim şövalyemsin. Bunu kanıtlaman gereken başka hiç kimse yok. Ne babana ne anneme ne Morpheus'a ne de bana. Zaten öyle olduğunu bildiğim adam olduğunu çoktan kanıtladın. Sevdiğim adam olduğunu."

Bakışları yoğunlaştı. Beni sertçe kendine çekti, göz işaretlerimi öptü ve dudaklarını benimkilere kaydırdığında parmaklarıyla şakaklarımı sevecenlikle okşuyordu. Tadı ay ışığı kurabiyesi gibiydi; bademli, şekerli ve büyüleyiciydi.

Beni kollarına aldı ve o kadar sıktı ki zorlukla nefes alabildim. Ceketin açık kısmından görünen kıllı göğsüne burnumu sürttüm. Yüzeye çıkan hırpalanmış duygularımıza rağmen, sıcaklığıyla sarmalanmak hâlâ dünyadaki en güvenli şeydi. Ayrılmayı hiç istemiyordum.

"Daha sonra ne oldu?" diye sordu başımın üstünden, sesi o kadar kısıktı ki o bir an hissettiğim aşırı mutluluk uçup gitti. "Beni kutudan çıkarmak için neyi feda ettiğini öğrenmem gerek. Bir öpücükten daha fazlası olmalı." Beni bir kol boyu uzaklaştırdı. "Bana söylemek zorundasın, Al."

Onu ters dönmüş uzanma koltuğunun yanına götürdüm. Koltuğu düzeltip oturduk. Ona her şeyi anlattım: Tek dileğimi nasıl kullandığımı, Kızıl Kraliçe'yle nasıl savaştığımı ve eve döneyim diye Morpheus'un benim için vazgeçtiği şeyi anlattım. Sonra da Morpheus'un nasıl geri döndüğünü. Beni nasıl kandırdığını. Ama yaşam büyüsü yemini ettiğim için nedenini söylemedim.

"Demek Kızıl da döndü," diye mırıldandı Jeb.

"Harikalar Diyarı'nı mahvetmeyi planlıyor. Onu durdurabilecek tek kişi benim."

Jeb'in yüzündeki dehşet kanımı dondurdu. "Neden sen? Bırak da onunla Morpheus yüzleşsin."

"Morpheus burada değil. Seni korumam için kendini İkinci Kız Kardeş'le aramıza attı." Keskin bir endişe hissiyle sustum. Neden hâlâ gelmemişti?

Jeb eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tamam. Yaptığı bir ya da iki soylu hareketi bir kenara bırak. Seni bunun içine o sürükledi ve bunu yapman için beni kullandı. Sen o dünyadan uzaklaşmıştın. Kanının insan olan kısmını seçmiştin. Burada kalmayı seçmiştin. Ama o bu seçime saygı göstermedi ve seni yine kandırıp planlarına dahil etti. Oraya geri dönemezsin. Onların maskesini takıp onlar gibi davranırken neredeyse ölüyordun."

Jeb'in söylediği hiçbir şeyi duymuyordum; sadece *maske takmak* demesi kulaklarımda sürekli çalan bir zil gibi yankılanıyordu.

Mozaiğim.

Bazıları taç, diğerleri gaga ya da kanat takan ve kuru ağaçların arasından ilerleyen yaratıklar. Hepsi maske takmıştı. Bu bir maskeli baloydu. Kanatlar, gagalar ve taçlar kostümlerin bir parçasıydı. Peri masalı kostümlerinin. Orman, büyük ihtimalle spor salonunda arkamda bıraktığım harabenin içinden kurtarabildikleri dekorlardan oluşmuştu. Sihirli halıların üstünde süzülen yaratıklarsa kaykay yapan insanlardı.

Yeraltı Diyarı Kaykay Merkezi.

Son sınıfların yetimhane için topladığı oyuncaklar da ölümsüz oyuncaklardan bir ordu için mükemmel bir kılıftı.

Yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Anneme ulaşmalıyız. Hemen." Jeb'in elini tuttum ve onu zorla ayağa kaldırıp kapıya sürükledim.

"Neden?"

Kraliçe Narözü'nün kurdelesinin tuhaf mesajı yine aklıma geldi: *Kızıl Kraliçe yaşıyor ve ona ihanet eden şeyi mahvetmek için arıyor.*

"Ona ihanet eden şeyi," dedim her kelimenin üstüne basa basa. "Kızıl, tercih ettiğim hayattan intikam almaya çalışıyor. Ona göre, benim ona ihanet etmeme sebep olan *şey* bu. Benim normal, gençlik hayatım. Mezuniyet balosuna saldırmayı planlıyor!"

23

İĞNE

Trendeyken zamanın nasıl geçtiğini unutmuştuk. Yıldızların altında parlayan bahçe aynasına geldiğimizde Londra'ya gece çoktan çökmüştü. Annem elbisesini mahvetmeden kanatlarını kullanamadığından, o ve Jeb kelebeklerle gelmiş, bense sırt çantasını taşımıştım. Yoldayken baloyla ilgili plan yapmıştık.

Babamı evde ve güvende tutmak için, annem benim sakinleştiricilerimden verecekti ona. Jen haricinde okulda kimse balo elbisemi görmemişti. Maskemi taktıktan sonra gizlice içeri girebilecektim. Annem de önceden refakatçi listesine adını yazdırmıştı. Geçen sene orada çalışan Jeb'de hâlâ bir anahtar vardı ve diğer çocuklarla refakatçiler gelmeden bizi içeri sokacaktı. Benim plandaki rolümle ilgili tartışmamasına şaşırmıştım. Belki kız kardeşi de tehlikede olduğundan. Sebep ne olursa olsun, yoluma çıkmayıp yanımda durması harika bir histi.

Parti başlamadan şüpheli bir şey bulamazsak, sadece kalabalığa karışacaktık ve dans pistinin duvarındaki aynalardan gözümüzü ayırmayacaktık. Kızıl'ı içeri girip bir savaş başlatamadan durdurmayı umuyorduk. Bu mozaiğin gerçekleşmemesini sağlarsak belki diğer olaylar da yaşanmazdı. En çok zorlanacağımız şey zor göreceğimizdi. Yeraltı Dünyası karanlıkta parlayacak şekilde tasarlanmıştı.

Bahçe aynasının yanında fosforlu mantarlardan yiyerek normal boyumuza döndük. Ben kanatlarımı geri çektim ve portaldan geçip annemin tavan arasındaki aynasından çıktık. Saat öğleden sonra dördü biraz geçiyordu. Baloya üç saat vardı.

Merdivenden inip garaja gittik. Kapı açıktı ve babamın kamyoneti Morpheus'un Mercedes'inin arkasında duruyordu. Uzun zamandır buradaymışız gibi rol yapamayacaktık. Daha da kötüsü, Gizmo da yerindeydi. Yani babam Kelebek İplikleri'ne gitmişti ve orada olduğumu biliyordu. Gizmo'yu eve nasıl getirdiğini ya da ona kimin yardım ettiğini bilmiyordum. Babamın neler öğrendiğini ya da bu işe kaç kişinin daha dahil olduğunu merak ederken nabzım hızlanmıştı.

Rüzgâr, garajdan nem kokusunu ve köşede hışırdayan gazetelerin sesini taşıyordu. Fırtına bulutları toplanıyor ve ortalığı daha da karartıyordu. Ürperdim.

Jeb elimi tutup öptü. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldayarak sırt çantamı kapının önüne bıraktı.

Annem oturma odasına giderken Jeb'le peşine takıldık.

Babam mutfak ile oturma odasının arasındaki eşikte dikiliyordu. Koltuğunun yanındaki lamba yanıyordu ama ışığın dışında kalmıştı. Kulağına telefonu tutarken yüzünde gölgeler oynaşıyordu. Bizi görür görmez telefonu kapadı ve yanımıza gelirken yüz ifadesi rahatlama ile kızgınlık arasında gidip geliyordu.

"Neredeyse iki saattir sizi arıyorum!" diye bağırdı. "Polisi aramak üzereydim. Neredeydiniz?"

Annem ona doğru yürüdü. "Her şey yolunda. Allie'yi yan evde buldum." Telefonu elinden aldı ve yalvaran gözlerle Jeb'e baktı.

"Ne?" diye sordu babam. "Bu nasıl..."

Jeb bir adım öne çıktı. "Doğru. Al benimle birlikteydi."

Babam kaşlarını çatıp Jeb'i tepeden tırnağa süzdü. "Ama bu akşamüstü senin evine geldim. Annen evde olmadığını söyledi."

Jeb'le birbirimize baktık. "Birkaç dakika önce eve girdik. Öncesinde stüdyoda saklanıyorduk."

"Sen benim kızımı *sakladın* mı?" Babamın Jeb'e daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktığını gördüm. Hayal kırıklığıyla karışık bir aşağılamayla. Dövme yaptırdığımız zamankinden bile kötüydü. "Cep telefonuna o kadar çağrı bıraktım. Annesiyle ne kadar endişeleneceğimizi düşünmen gerekirdi. Aklı başında biri olduğunu düşünürdüm, Jeb."

Jeb çenesini sıkarak gözlerini yere dikti.

"Yani," diye devam etti babam, "yalan söylemek, kaçmak. Bir de vandallık var. Sırada ne var, banka soymak mı?"

Soruyu Jeb'e sorsa da başımı itiraz edercesine salladım. "Neden bahsediyorsun? Bu sabah okulda olanlarla Jeb'in ilgisi yok."

"Kelebek İplikleri'nden bahsediyorum. Biri arka kapıdan gizlice içeri girmiş. Yerde, tavanda ve tüm ürünlerin üstünde yapış yapış ve ağ gibi bir şey vardı. Persephone, Gizmo'yu arka sokakta buldu. Bununla ilgili ne söyleyeceksin?" Ben kendi adıma cevap veremeyecek kadar aklımı kaybetmişim gibi hâlâ Jeb'le konuşuyordu.

Babamın görüş alanına girip bana bakması için zorladım. "Araba kullanamayacak kadar sarsılmıştım. Beni oradan alması

için Jeb'i aradım. Ama mağazanın içine adımını bile atmadı." Tamamen yalan sayılmazdı. Morpheus onu içeri taşımıştı.

Babam midesine yumruk atmışım gibi bana baktı. "Neden, Allie? Persephone sana hep iyi davrandı. Hatta arabanı eve getirmeme yardım etti ve polisi aramamamızı önerdi. Yaramazlık yapman için sana kolaylık mı sağlıyoruz? Seni çok rahat bıraktığımız için mi bu şekilde davranıyorsun?" Sol gözü seğirmeye başladı; sabrının tükendiğinin kesin bir işareti. "Yarın sınıfınla birlikte mezun olmayı unutabilirsin. Diplomanı postayla alacaksın. Bir psikiyatristle konuşana kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Annem nefesini tuttu, ben de dişlerimi gıcırdattım.

"Bir dakika, Bay Gardner..." Jeb müdahale etmeye çalıştı ama dirseğinden tutup geri çektim.

"Sanırım artık eve gitmelisin, Jebediah," dedi babam, kahverengi gözlerinde buz gibi bir ifadeyle. "Bu, ailevi bir mesele."

Göğsüm sıkıştı. Babamın tepkisi serttti ama bu sözleri bıçak gibiydi. Jeb *ailedendi.* Ona daima böyle davranılmıştı.

"Evet, efendim," dedi Jeb boğuk bir sesle. Kapıya yöneldi. Annem onu geçirmek için peşinden gitti ve babamla ben birbirimize bakarken onunla verandada kısık sesle bir şeyler konuştu.

Gök gürültüsü odayı sarstı.

Babam duvara yaslandı. Ağzının kenarındaki çizgiler, bir ressam gölgelendirmeyi fazla kaçırmış gibi derinleşmişti. Bugün onun hakkında çok şey öğrenmiştim –onu hiç tanımadığım kadar tanımıştım, hatta onun kendisini tanıdığından bile fazla– ama yine de bana tamamen yabancıymışım gibi bakıyordu.

Suçlayıcı bakışlarına daha fazla dayanamayacağımı hissedince odama yöneldim.

"Alyssa," dedi sakince, "makyajın hâlâ berbat durumda. Hem tişörtüne ne oldu?"

Koridorda mozaiklerimin yanında duraksadım, sırtım ona dönüktü. Serin hava tişörtümdeki kanat deliklerinden içime süzülüyordu. Omuzlarımı silktim.

"Harika. Güzel bir cevap." Sesi yıpranmıştı ve biri kalbimi sıkıyormuş gibi içim parçalandı. "Artık seni tanıyamıyorum."

Boynumdaki kolyeleri kavradım. "Sorun değil," diye fısıldadım duyamayacağı kadar alçak sesle. "Çünkü sonunda ben tanıdım."

Odamın kapısını kapadım. Şortumu ve dantelli üstünü giyerken ışığı açmaya zahmet bile etmedim; keşke kötü giden her şeyi kıyafetlerim gibi çıkarıp atabilseydim.

Balo elbisemin üstündeki toplu iğneleri çengelli iğnelerle değiştirmeme ve pilileri, iğneler gözükmeyecek şekilde düzeltmeme yetecek kadar gün ışığı perdelerden içeri süzülüyordu.

Kapım hafifçe tıklandı ve annem başını içeri uzattı.

İçeri gelmesini işaret ettim. "Babam nerede?"

"Akşam yemeği almak için dışarı çıktı. Gidip sakinleşmesini önerdim. Geri döndüğünde içeceğine sakinleştirici karıştıracağım."

Başımla onayladım, yapmak üzere olduğumuz şeyi düşününce açlığımı hissetmiyordum. Babamı haksız yere bayıltacaktık. Annemin senelerce akıl hastanesinde yaşadığıyla aynı şeydi.

Annemin sımsıkı kapalı dudaklarından onun da bu fikirden aynı şekilde rahatsız olduğu belli oluyordu.

Işıkları açmadan, akvaryumumdan gelen mavi ışığın altında yatağımda oturuyorduk. Yılanbalıklarım zarafetle yüzerken su altındaki melekler gibi görünüyorlardı. Zihnimdeki duygusal kargaşayı sakinleştiren bir melodi gibiydi. Uzaktan gelen gök gürültüsüyse rahatsızlığımın yansımasıydı adeta.

"Üzgünüm." Annem elbisemin astarını menekşe rengi bir bulut gibi kabarttı. "Baban... endişeden ne yapacağını şaşırdı. Bütün bunları geride bıraktıktan sonra Jeb'le arasını düzelte-

cektir. Yaptıklarımın cezasını sana çektirmeyeceğim. Seni akıl hastanesine göndermeyecek, tamam mı?"

Ona inanmak istiyordum ama ruhumun derinliklerinde, kötü bir şey olacağı hissi beni sarmaya başlamıştı.

"Neden babamı anılarına yeniden kavuşturmuyoruz? Böylece delirdiğimizi düşünmez. Ayrıca Morpheus burada olmadığı için yardım alabiliriz." Morpheus'un adını söylerken sesim titriyordu.

Babam ağlara dolanmış bir böceğin ya da başka bir şeyin cesedini bulduğundan söz etmemişti.

"Tatlım, babanı bunların içine sokamayız. O anılar ona acı vermekten başka bir işe yaramaz."

"Şu anda çektiği acıdan daha fazlasını mı?"

Annem düşünceli görünüyordu. "Geçmişini izlerken şahit olduğum korkunç şeyleri tarif edemem bile. Katlanmak zorunda olduğu şeyleri anlatamam."

Sessizce oturdum ama buna katıldığımdan emin değildim. Çocukken bile ayna dünyasından sağ çıkabildiyse, bizim tahmin ettiğimizden çok daha güçlü olmalıydı.

Tam bunu söylemek üzereyken annem sözümü kesti. "Jeb seni görmek istedi. Söğüt ağacınızın altında bekliyor."

Ağzım açık kaldı. Tüm bu süre boyunca sığınağımızdan haberi var mıydı?

Annem parmağını çenemdeki gamzeye bastırıp ağzımı kapadı. "Allie, ben tamamen bunamadım. Gençken âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum." Göz kırpıp gülümsedi. "Bir duş alıp hazırlanacağım. Yağmura yakalanmamaya ve baban dönmeden evde olmaya çalış."

Bir çift çizme ve kapüşonlu sweatshirt giyip bahçeye indim. Bitkiler ve böcekler ürkütücü bir şekilde sessizdi. Gökyüzü koyu bir griye dönmüştü ve saat dört buçuk değil de altıymış gibi hava kararmıştı. Serin rüzgâr saçımı uçurup yüzüme

savurdu. Rüzgârın sesi o kadar yüksekti ki fıskiyenin sesini duyamıyordum.

Jeb çoktan gelmiş, beni bekliyordu. Dar bir tişört ve kot pantolon giymişti, Morpheus'un ceketini çıkarmak için acele etmiş gibi bir hali vardı.

Söğüt ağacının perde gibi dökülen dallarını kaldırdığında, ben de yeşil kubbenin içine girdim.

Çömelip ona sarıldım. "Üzgünüm. Babam bunların hiçbirini söylemek istemedi."

"Biliyorum." Şakaklarımdan öptü ve oturmam için yerdeki yaprakları kenara çekti. "Başımı okşayıp beni teselli etmen için gelmedim."

Gülümsemeye çalıştım. "Ah, haydi ama. Bunu çok seversin sen."

Sırıttı. "Bir öpücüğü daha çok severim." Sesi gergin olsa da yaprakların arasından süzülen loş ışık gamzelerine ve dudak takısına vuruyor, onu çocuksu ve oyunbaz gösteriyordu.

İkimiz de her şey yolundaymış gibi davranıyorduk; aslında hiç olmadığı kadar kötü durumda olsa da. Kendimizi kandırıyorduk. Jeb'in bunlara aslında hiç karışmaması gerekirdi. İkinci Kız Kardeş, Morpheus'u parçalarına ayırdıysa bu savaşta bir insan ne yapabilirdi ki?

"Bence bu gece gitme," diye patladım. "Jenara'yı ara ve onun da gitmemesini sağla."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Jen ve balo arasında kalırsam canlanmış oyuncaklardan çok daha büyük bir tehlike içinde olurum."

"Şaka yapmayı bırak. Bu oyun değil."

Jeb suratını astı. "Tıpkı bunca ay beni incitmekten korktuğun için benden gerçekleri saklamış olmanın da bir oyun olmadığı gibi."

Ah. "Ya da ikimizi birden inciteceği için," dedim.

Dirseklerimden tutup beni yanına çekti. Burunlarımızı ve alınlarımızı birbirine yasladı. "Biz bundan güçlüyüz. Ve baş başa verdiğimizde çok daha iyiyiz. Birbirimizi korumak için her şeyi tek başımıza halletmeye kalktığımızda işleri batırıyoruz. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

İçimi çektim. "Evet," dedim isteksizce.

"Yani bu gece senin yoluna çıkmayacağım. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ama benden daha azını isteme. Anlaştık mı?"

"Ama karşılaşacağımız şeyler..."

"Zaten daha önce karşılaştığımız şeyler. Dediğin gibi, insan olarak gayet iyi idare ettim. Ayrıca Jen için endişelenme. Kızıl'ın gelmesini engelleyemezsek onu hemen dışarı çıkarırım."

Dudaklarına dokundum. "Bütün bunlar berbat. Balonun böyle olmaması gerekiyordu."

Parmak uçlarımı öptü. "Parti mahvolabilir. Ama tüm o sürüngenleri kaçırdıktan sonra elimizde hâlâ balo gecemiz olacak."

İyimserliği bulaşıcıydı; en az benim kadar endişelenmesine rağmen sırf beni neşelendirmek için rol yaptığı gözümden kaçmasa da...

Her şey yolunda gitse ve Kızıl'ı yensek bile önemli değildi. Bu gece yine de Jeb'le birlikte olamayacaktım. Morpheus'a verdiğim söz yüzünden bu gerçekleşmeyecekti. Belki de gerçekten gitmiş olması, İkinci Kız Kardeş'in ağına hapsedilmiş olması işimi kolaylaştırırdı. Ama kendimi bile kandıramadım. Onun kurtulmasını *istiyordum*.

Etrafımızdaki yapraklar hışırdadı ve bir gök gürültüsüyle yer sarsıldı.

"Acele etmeliyiz." Jeb arkasından plastik bir kutu çıkardı. İçindeki bilek süsünde, uçları dantel eldivenlerimin menekşe rengine boyanmış beyaz gül tomurcukları vardı ve lacivert bir kurdeleyle bağlanıp fiyonk yapılmıştı.

Ona daha da yakından bakarken nefesimi tuttum. Jenara'nın bunu yaptığını biliyordum. Ama beklemediğim şey, güllerden birinin ortasına konmuş gümüş yüzüktü. Bir düzine minik elmas, kanatlı bir kalbin etrafına dizilmişti.

Tüm vücudum önce ağırlaştı sonra da hafifledi. "Bu..."

Jeb bakışlarını indirmece siyah kirpikleri gözlerini örttü. "Kanat fikrini seni çizdiğim resimlerin birinden almıştım. Bugüne dek aslında ne kadar doğru olduğunu hiç anlamamıştım." Yutkundu. "Bunu balodan sonra stüdyoya gittiğimizde vermeyi planlıyordum. Ama her ihtimale karşı..." Kötü bir şey söylerse gerçekleşecekmiş gibi sustu.

Plastik kapağı açtı, gümüş halkayı çıkardı ve göz göze gelelim diye dizlerimin üstüne kaldırdı. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Çimenler dizlerimi gıdıklıyordu ama kaşımak umurumda bile değildi çünkü Jeb gözlerime bakıyordu ve yüzünde şimdiye dek görmediğim kadar ciddi bir ifade vardı.

"Alyssa Victoria Gardner." İsmimin uzun halini söylediğini duyduğumda ayak parmaklarım sabırsızlıkla kıvrıldı. "Bir zamanlar Harikalar Diyarı'nda bir kayıktayken, bana iki çocuk sahibi olmak ve bir kır evinde yaşamak istediğini söylemiştin. Böylece ilham perini duyabilecek ve o çağırdığında cevap verebilecektin. Sana burada, bizim gizli sığınağımızda diyorum ki bu hayata ne zaman hazır olursan... bunu sana sağlayacak adam olmak istiyorum."

Sustu. Ağzı hafif aralıktı ve eğri dişi bembeyaz dişlerinin üstüne gölge düşürüyordu. Onunla ilgili bildiğim her şey etrafımda döndü: Beni hiç kimsenin tanımadığı kadar tanıyan yeşil gözleri; ruhumu açığa çıkaran tabloları; beni sardığında her seferinde güç ve kuvvet vaat eden kolları...

İnsani kusurları ve kırılganlıklarıyla sadece Jeb, kalbimin insan tarafına uyum sağlıyordu. Her şeyi öğrenmeden önce bunu bana söylemeyi planlamıştı ve hâlâ aynı şeyi istiyordu.

Bense yıllar önceki ilk yazımızdan itibaren duygularımın derinliğini biliyordum. Evet, onunla bir ömür geçirmek istiyordum. Ama benim iki geleceğim olacaktı. Yaşayacak iki hayatım. Kalbimin iki parçası. Her şeyi enine boyuna düşünmeden ikisinden birine nasıl kendimi adayabilirdim?

Derken, şimdiye kadar hiç hesaba katmadığım bir şüphe aniden yüzeye çıktı. "Bir saniye. Babamla sorunlarınızı bu şekilde mi hallettiniz? Sen pes ettin ve Londra'ya gitmeden önce benimle evleneceğini mi söyledin ona? Bu yüzden mi?"

Jeb'in umut dolu yüzü asıldı. "Hayır. Hiç de öyle... Tamam, evet, zamanlamada rolü olabilir. Ama şunu bil, Al. Ben bunu gerçekten istiyorum. Hep bunu istedim. Seninle bir geleceğimiz olmasını. Seninle bir hayat geçirmek istiyorum, peri gelinim. Sonsuza dek."

"Her zaman söylemişimdir... bu çocuk... lanet olası bir kelime ustası..."

Tanıdık İngiliz aksanı zihnime dolunca kalbim duracak gibi oldu.

Dalların arasından, etrafı mavi ışıltıyla çevrili bir gecekelebeği içeri girdi. Rüzgâra direnirken mavi ışıltı dağılıp sanki yerinde kalabilmek için dallara kadar ulaştı. Kelebek, bir insana dönüşüp yere yan düşünce Jeb'le geriye sıçradık. Zorlukla nefes alıyordu ve üstüne düşen kanatları vücudunu gizliyordu.

"Seni lanet ola..."

"Morpheus." Yüzünü görebilmek için saten gibi kanatlarından birini kaldırırken Jeb'in sözünü kestim. Yaşadığı için heyecanlanmıştım ama haline bakılırsa bu durum uzun sürmeyecekti.

"Selam, aşkım," dedi mavi saçlarının arasından. "Umarım... bölüyorumdur." Dizlerini göğsüne çekti ve öksürdü.

Yağmur başlayınca tepemizdeki yapraklar hışırdadı.

Alnına dokunup ne kadar sıcak olduğunu fark edince şaşırdım. "Yanıyor. Onu içeri götürmeliyiz."

Jeb tereddüt etti, güvensizlik yüzünü gölgeliyordu.

Koluna dokundum. "Bu gece en ufak yardıma ihtiyacımız olacak." Aslında Jeb'e bundan daha değerli olduğunu söyleyemezdim. Henüz değil. Bu karmaşayı temizlemek için zamanımız yoktu.

Dişlerini gıcırdatan Jeb, boynumdaki kalp madalyonu aldı ve yüzüğü zincirine geçirip bana uzattı. "Buna sıkıca tutunur musun? Bu konuyu yeniden konuşana dek?"

Başımla onayladım ve zinciri boynuma geçirdim.

Jeb, Morpheus'u yaprakların altından çekip çıkardı ve omzuna aldı. "Şunları alır mısın?" Morpheus'un arkasından sarkan kanatları işaret ediyordu.

Kanatları toplayıp ıslanmaması için Morpheus'un vücuduna sardım. Annem üstünde bornozuyla arka kapıda bizi bekliyordu. O da en az benim kadar şaşkın ve telaşlı görünüyordu ama bizi içeri aldı.

"Onu odana götür. Acele et. Baban az önce garaj yoluna girdi. Birazdan sakinleştiricileri içiririm. Umalım da hızla işe yarasınlar. Gitmek için yalnızca bir saatimiz kaldı."

Koridorda zorlukla ilerlerken arkamızda ıslak ayak izleri bıraktık. Morpheus'un kanatları duvara çarparken mozaiklerimden birkaçının dengesini bozdu. Annem peşimizden gelip odamın kapısını arkamızdan kapadı. Oturma odasına giderken mozaikleri düzelttiğini duyabiliyordum.

Lambayı yaktım ve yatağın üstünden elbisemi alıp masanın yanındaki sandalyenin üstüne serdim. Jeb, Morpheus'u yatağa yatırdı. Güzel kanatları yatağın iki yanından gevşek gevşek sarkıyordu. Onun kadar hareketli birini bu kadar durgun ve kırılgan görmek çok rahatsız ediciydi.

Yatağın yanına çömelip yüzüne düşen saçlarını geriye ittim. Titriyordu. Gözleri kapalıydı ve bulanık, pis bir su gibi matlaşmış mücevherleri hastalıklı bir yeşil-gri renkle yanıp sönüyordu. Solgun teninin altında içinde yılanlar kıvrılıyormuş gibi görünen siyah damar gibi şeritler kabarıyor ve hareket ediyordu. Mavi ışıltısı bu şeritlerin etrafında nabız gibi atıyor, zehri kontrol atına almaya çalışıyordu ama siyahlar bölünerek çoğalıyordu.

Midem altüst oldu. "Bunu sana İkinci Kız Kardeş mi yaptı?"

Morpheus bir gözünü açıp bana baktı ve öksürürken başını salladı. Siyah damarlar boynunda birikip düğümlendiğinde acıyla bağırdı. Sanki zehri ben yemişim gibi vücudum acıdı. Acı çektiğini görmek canımı çok yakıyordu.

"Şişşt." Elini sıktım. Nemli ve soğuktu. "Bunu sessizce yapmalıyız tamam mı? Babamın içeri gelmesini istemeyiz."

Daha fazla ürperirken dişlerini sıktı. "Sonunda senin yatağına gireceğimi biliyordum... ve bir gün senin bu kelimeleri söylediğini duyacağımı..." Zorlukla sırıttı.

Jeb homurdandı. "İnanılmaz. Ölümün eşiğindeyken bile beyinsizliğine devam ediyor." Morpheus'un boynunun altındaki bir yastığı düzeltti. "Biz sana yardım ederken neden çeneni kapalı tutmuyorsun?"

Morpheus belli belirsiz gülümsedi, teni mavi ışıkla parıldıyordu. "Alyssa'nın," diye hırıldadı, "ağzımı meşgul edecek başka bir şey yapmasına ne dersin?"

Jeb gözlerini kıstı. "Sana çiğnemen için yumruğumu vermeme *ne dersin?*"

Morpheus'un homurdanması tekrar öksürmesine sebep oldu.

İkisine de dik dik baktım. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Başımı sallayarak Morpheus'un kolunu sıyırıp doğum lekesini ortaya çıkardım. Dokunuşumu takip eden siyah damarları görünce irkildim. Sanki hareketlerime uyum sağlıyorlardı.

Yatağıma oturup çizmemi çıkarmaya başladım.

Jeb elini uzatarak beni durdurdu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Onu iyileştirmek zorundayım."

"Peki ya zehir bulaşıcıysa?" Cama ve çatıya vuran yağmur da adeta Jeb'e hak veriyordu.

Duraksadım.

Jeb gözlerini yeniden kendinden geçen Morpheus'a çevirdi.

"Hey." Jeb'in Morpheus'un yüzüne hafifçe vurması, Morpheus'un da stüdyoda ona yaptığı harekete tuhaf şekilde benzemişti.

Morpheus'un gözleri titreşerek açıldı.

"Seni iyileştirmek istiyor," dedi Jeb. "Güvenli mi bu?"

Morpheus hırıldadı. "Akrep iğnesi... midemde... ilk önce onu çıkarın." Yeniden öksürdü. "Onu boğun."

Morpheus'un siyah gömleğinin düğmelerini açmaya başladım ama Jeb beni kenara itip kendisi devam etti.

Morpheus elini Jeb'in parmaklarının üstüne koydu, gözleri yarı aralıktı. "Ah, benim güzel, sahte elfim." Güçlükle nefes aldı. "Sonunda karşılıksız duygularımızı göstermemizin zamanı geldi mi?"

Jeb'in kulakları kıpkırmızı oldu. Tam sert bir cevap verecekken Morpheus inledi ve yeniden iki büklüm oldu. Jeb pazılarından bastırarak yatakta düz kalmasını sağlarken, ben de gömleğini açma işini bitirdim.

Morpheus'un karnında sivri bir şeyle açılmış bozuk para büyüklüğünde bir delik vardı. Siyah mürekkebi andıran zehir bu yaradan geliyor gibiydi. Morpheus'un mavi büyüsü bir kez yanıp söndükten sonra yenilgiye uğramış gibi söndü.

Ürperdim.

"O şeye dikkat et," diye mırıldandı Jeb.

Başımla onayladım ve yaradaki akrep iğnesiyle uğraşırken komodinimin üstünden aldığım bir peçeteyle parmaklarımı korudum. İğne parmaklarımın arasından kurtulmaya çalışır gibi

kıvranıyordu. Yeniden ürperdim ve iğneyi mendil kutusunun yanındaki bir bardak suya attım. İğne köpürdü ve dibe batıp saniyeler içinde parçalandı. Morpheus'un derisinin altındaki siyah damarlar ana kaynakları olmadan hayatta kalmaya çalışırcasına, şiddetle kıvrandılar. Gözlerini sımsıkı kapayan Morpheus şiddetli acıyla dişlerini sıktı.

Acı çekmesine daha fazla dayanamayarak ayak bileğimi koluna bastırdım. Aramızda bir sıcaklık yükseldi. Siyah damarlar gittikçe yavaşlayarak soldu ve en sonunda geride sadece delik izi kaldı. Morpheus'un mavi ışıltısı geri döndü ve yaranın etrafında nabız gibi atarak geride gümüş rengi bir yara izi bıraktı.

Morpheus'un doğal rengi geri gelirken içim mutlulukla doldu. Gözlerini açtı, her geçen saniyeyle daha ayık ve güçlü oluyordu. Elimi alnına götürdüğümde gözlerini benimkilerden ayırmadı. Ateşi düşmüştü. Jeb'in beni izleyen gözleri sırtımı yakınca elimi geri çektim.

Tam yataktan inmek üzereyken Morpheus'un eli ayak bileğimi yakaladı ve parmağını kanat şeklindeki dövmemin üstünde gezdirdi. Dokunuşuyla kanat şişkinliklerime karıncalanmayı andıran bir his yayıldı.

"Gecekelebeği," diye fısıldadı sessizce. Tanıdığım Morpheus geri dönmüştü, sataşıyor ve alay ediyor, bana yeminimi hatırlatıyordu.

Jeb arkama geçip Morpheus'un parmaklarını itti. "Çek ellerini, baykuş yemi."

Jeb elini belime dolayıp beni yataktan indirirken birbirlerine ters ters baktılar. Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzeldi.

Morpheus doğrulurken kanatları açıldı. Yavaş ve zarif bir şekilde gerindi, sonra ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Mücevherleri yeşil yeşil parlıyordu. Gömleğinin kolunu indirip düğmelerini iliklerken bana bakıyordu. "Teşekkürler, Alyssa. Ve Jebediah, sanırım artık ödeştik."

"Uzaktan yakından alakası yok," dedi Jeb. "Sen Kızıl'ı buraya getirdin. Şimdi de onu geri göndermemiz için yardım edeceksin."

Elimi Jeb'in göğsüne koydum. "Bekle. Önce bize İkinci Kız Kardeş'le neler olduğunu anlat."

Morpheus iç geçirdi. "Her şey çok iyi gidiyordu. Yaptığım numarayı yuttu ve benim yerime kartondan adamı yakaladı."

Aniden zihnimde bir ışık yandı. "*Ölümsüz Aşk* sunağındaki Brandon Lee silueti... tabii ya." Sırıttım. "Etkileyici."

Morpheus omuz silkti ama yine de kendinden hoşnut olduğu çok belliydi. "O 'beni' ağıyla sarmaya çalışırken kelebeğe dönüştüm ve üstünlüğü ele geçirmek için arkasında yeniden belirdim. Onu kendi ağına doladım ve aynadan içeri sokarak tavşan deliğinden içeri sürükledim. İçerideyken serbest kaldı ve bana saldırdı." Karnındaki yara izine bakıp kalan düğmeleri ilikledi. "Beni ölüme terk etti."

"Buraya kadar gelmeyi başardın," dedim.

"İyi bir sebebim vardı." Ayağa kalkıp gömleğini düzeltti. "Arabamı özlemiştim."

Ben kahkaha atınca Morpheus da sırıttı. Jeb bize bakıyordu. Bu yeni gelişmeyi duyduğumda, bir anlık neşeli halim kısa sürdü. "Şimdi bu, İkinci Kız Kardeş'in Harikalar Diyarı'na geri döndüğü anlamına mı geliyor? İşinin başına mı döndü?"

Bu her şeyi çözerdi. Belki de Kızıl, huzursuz ruhları zamanında ele geçiremezdi.

"Öyle olduğunu umuyorum," diye cevap verdi Morpheus. "Ama tetikte olmalıyız. Özellikle de sen, Jebediah."

Kapının kolu oynayınca donakaldık. Annem eşikte belirince hepimiz aynı anda rahatlayarak nefes verdik.

Bornozunun kuşağını sıkan annem Morpheus'u tepeden tırnağa süzerken, o da annemin bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Birbirlerinden hiç hoşlanmadıkları çok belli oluyordu.

"Allie ilk mozaiğin şifresini çözdü," dedi annem ona. "Kızıl, baloya saldırmak için insanların dünyasına doğru yola çıkmış. Onu durdurmak için bir planımız var. Giyindikten sonra sana ayrıntıları anlatırım."

Morpheus, Jeb ile bana baktı. "Tadına doyulmaz ölçüde tehlikeli."

"Bu oyun değil, Morpheus." Annem ona ters ters bakıp dikkatini Jeb'e yöneltti. "Thomas'ı yatak odamıza taşımama yardım eder misin? Tamamen uyumadı ama yeterince sersemledi."

"İyi olacak mı?" diye sordum.

Annemin yüzü yumuşadı. "İlaçlar zararsız. Bu şekilde daha güvende olur."

Başımla onayladım ama yine de ona kukla gibi davranmaya tahammül edemiyordum.

Annem koridora çıkınca Jeb de peşinden gitti. Kapıda durakşayıp Morpheus'a imalı bir bakış attı. "Terbiyeli ol, patlak göz."

"Daima." Morpheus olmayan şapkasının ucuna dokundu.

Jeb çenesini sıkıp dışarı çıktı.

Gider gitmez, çizmem olmadığı için tek ayağımla topallayarak duvara doğru geriledim.

Morpheus yırtıcı bir hayvan gibi beni izlerken gülümsedi. "Hislerinle arana mesafe koymaya mı çalışıyorsun, minik çiçeğim?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hımm. Büyük bir ustalıkla yalan söylüyorsun. Her geçen gün yeraltı yaratığına daha fazla benziyorsun." Siyah bir panter gibi sinsi ve tehditkâr adımlarla bana yaklaştı. Kolunu başımın üstünden duvara yaslayıp kanatlarını etrafımda kıvırarak beni her şeyden soyutladı. "Birleştiğimizde kalbinin içine baktım. Ne kadar endişelendiğini gördüm."

Yalnızca bunu gördüğünü umarak ağzımı sımsıkı kapadım.

Bakışları kolyelerime indi. Serçeparmağını yüzüğe geçirirken yüz ifadesi sertleşti. "Bu asla gerçekleşmeyecek. Demek ki bana verdiğin sözü hâlâ sahte elfine söylememişsin."

Morpheus'un istediği şeyi ona artık hiç veremezdim. Aklım onun yumuşak yönüne ulaşmak için bir yol arıyordu. Öyle bir yönü olduğunu biliyordum. Bunu görmüştüm. "Bugün senin hakkında bir şey öğrendim."

Bu söylediğimle tüm dikkatini bana verdi. Beni gözlerinin dipsiz derinliklerine çekti. "Neymiş acaba?"

"Ne zaman doğru bir şey yapmaya çalışsan, her şey sarpa sarıyor."

Yaptığım gözlemi sessizlikle karşıladı. Diğer kolyeme de uzanıp anahtarı, kalbi ve yüzüğü avcunun içine aldı.

Sığ bir nefes aldım, onu okumaya çalışırken kalbim tekliyordu. "Bu seçimi yapmakta zorlanıyorsun, değil mi?"

Morpheus kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. "Zorlanmak, umursadığım anlamına gelir. Ben umursamaya son verdim."

"Hareketlerin aksini söylüyor. Kelebek İplikleri'nde ne yaptığını biliyorum. Ben tuvalette giyinirken İkinci Kız Kardeş depoya geldi. Sen Jeb'i korumak için kelebek olup onu mağazanın içine çektin."

Morpheus huzursuzca kıpırdandı. "Zavallıyla sadece biraz eğleniyordum."

"Peki ya annem için yaptığına ne demeli? Sana ihanet ettiği halde bir kere bile, İkinci Kız Kardeş'e babamın onun çalınan rüya çocuğu olduğunu anlatmadın."

"Yaşam büyüsü yemini etmiştim."

"Hayır. Anneme o yemini sordum. Babamın kimliğini korumakla ilgili bir kelime yokmuş içinde."

Aksini ispatlayacak bir şey bulmaya çalışır gibi bakışlarını yere çevirdi.

Parmağımla çenesini kaldırdım. "Sana söylemeye çalıştığım şey şu, ne kadar küçük göründükleri önemli değil, o iyi niyetli içgüdülerini takip etmeye devam edersen, seni diğerleri gibi yarı yolda bırakmayacağım. Sana geri döneceğim." Dilimi tuttum, niyetimi tamamen belli etmemeye dikkat etmeliydim. Geleceğimize şahit olduğumu bilmemeliydi, sadece geçmişinden bahsettiğimi sanmalıydı.

Morpheus güldü. "Bana geri dönmek mi?"

"Bir gün."

"Belki o zaman ben seni istemeyeceğim. Belki beklemekten bıkmış olacağım."

Gururumu bir yana bıraktım. "O zaman *seni* kazanma sırası bana gelmiş olacak. Zorluklarla baş etmeye hazırım."

Gülümsemesi etkilenmiş gibi değil, alaycıydı. "Elbette öylesin." Kolyelerimden çekip beni kendine yaklaştırdı, kolyeleri tutan yumruğunu daha da sıktı. "Ama sırf birkaç güzel söz söyledin ve içi boş vaatler verdin diye, Kızıl'ı yendikten sonra birlikte geçireceğimiz günden vazgeçmeyeceğim."

Ters bir cevap vermemek için dilimi ısırdım. Bu sadece onun egosunu okşardı.

"O zaman doğru olanı yapmamış olacaksın," dedim sakince.

Hafifçe dudak büktü. "Öyle mi? Çünkü içgüdülerim doğru olanın, sözünü tutman olduğunu söylüyor. Acıya göğüs germen ve ölümlü oyuncağına anlaşmamızı anlatman gerekiyor."

Dışarı çıkmak için kanatlarına vurdum. Yerlerinden kıpırdamadılar bile. "Beni deli ediyorsun!"

Gözleri ışıldadı, mor mücevherlerin ortasında parlak oniksler gibiydi. "Ve sen de ruhumu alevlendiriyorsun." Kolyelerimi sıktı, parmaklarının arasından mavi bir ışık çıktı. "Kendinize bir sorun, Majesteleri. Gerçekten bana mı kızgınsınız yoksa tatlı dil oyununuz geri teptiği için mi öfkelisiniz?"

Gözlerimi kırpıştırarak yanma hissinden kurtulmaya çalıştım. "Oyun değildi. Söylediğim her şey doğruydu."

Oflayarak bana dik dik baktı. Ama bakışlarında, beni trene onsuz yollarken sesinde duyduğum şüpheciliği ve kırılganlığı görebiliyordum. Başka bir şey daha görüyordum: Bencilliğini bir kenara bırakmış ve benim için Cangaver'le yüzleşmiş, trene yetişmemiz için azmedip kendini Jeb ile İkinci Kız Kardeş'in arasına atmış ve babamı kurtarıp hayatının mahvolmasını engellemiş, zarar görmüş büyülü bir peri.

Şefkat, minnettarlık ve isim koymaya cesaret edemediğim başka bir duyguyla dolup taştım. Kalbimde onun için de bir yer olduğuna onu ikna etmem gerekiyordu.

Sadece henüz zamanı gelmemişti.

Beni saran kanatlarına, önümde hareketsiz duran vücuduna baktım; parmak uçlarımda yükselip yüzünü ellerimin arasına aldım. Bir an gerildi –şüphelenmişti– ama sonra rahatladı ve ben çenesini okşarken bütün kasları yavaş yavaş gevşedi.

"Senden sadece kısa bir süre beklemeni istiyorum," diye fısıldadım. "Sonsuzluk için buna değmez mi?" Cevap vermesine fırsat bırakmadan dudaklarımı yanağına bastırdım ve gelecekte bir günün sözünü verdim. İlk öpücüğüm çocukluk arkadaşım için, diğeri de yeni tanımaya başladığım adam içindi.

Morpheus rahatladı ve ilk defa benim yönlendirmeme izin verdi. Boştaki eli ensemdeki saçlarımın arasındaydı ve kolyelerimi tutan diğer eli gittikçe ısınıyordu.

Bu, yanağına kondurduğum masum ve içten bir öpücüktü sadece. Ta ki uyarı bile yapmadan yüzünü çevirip dudaklarını benimkilere bastırana kadar. Dudakları ılık ve yumuşacıktı, tütün tadındaydı. İnledi ve iyice sokularak beni bir tutku seline sürükledi.

Bu akıntıda boğulmaya başlamadan onu ittim; dudaklarım zonkluyordu ve konuşamayacak haldeydim. Mücevherleri havai

fişekler gibiydi, prizmatik bir duygu seliydi. Büyük bir şaşkınlıkla bana baktı, tıpkı rüyalarımdaki oyunlarda ya da meydan okumalarda nadiren de olsa onu yendiğim zamanlardaki oğlan çocuğu gibi. Kanatları gevşemişti ve artık etrafımızda bir duvar oluşturmuyordu.

Kapının eşiğinden boğuk bir küfür duyuldu. Başımı hızla çevirince yüzünden tüm kanı çekilmiş gibi duran Jeb'i gördüm. Yüzü öfkeli ama üzgündü ve babası yaşarken ona eziyet ettiği zamanlardan beri görmediğim, iç burkan, incinmiş bir bakış vardı.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. "Jeb."

Bağırmadı. Morpheus'a bile saldırmadı. Yaptığı şey hepsinden kötüydü.

Gitti.

"Jeb, bekle!" İç organlarım parçalanıyor gibi hissettim, öyle bir acıydı ki bacaklarım tutmaz oldu.

Morpheus omuzlarımdan tutup beni duvara yapıştırarak peşinden gitmemi engelledi.

"Çok yazık." Boştaki eliyle yanağımı okşadı. "İncindiği için üzgünüm, aşkım. Ama böylesi daha iyi. Bir günlüğüne seni bana vermek onu delirtebilirdi. Ondan sonra da aranızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ayrıca bu gece ölebilirdi. Büyük ihtimalle onun hayatını kurtardın."

Yanaklarım alev aldı. "Hayır. Böyle olmaması gerekiyordu. Bu zamanın bize ait olması gerekiyordu!"

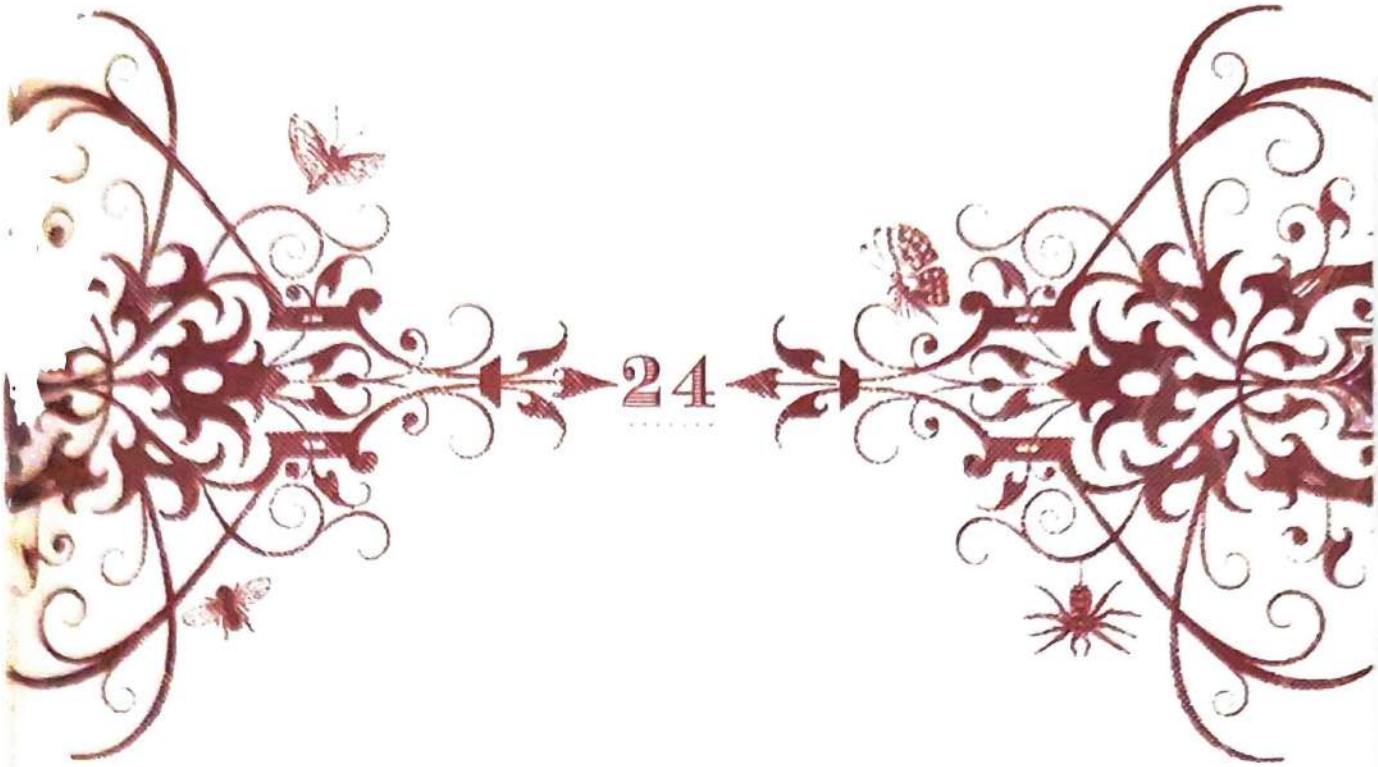
Morpheus beni bırakıp geriledi. "*Zaman*. Harikalar Diyarı'nda böyle sorunların olmayacak. Bırak, bu sana bir umut ışığı olsun. Şimdi kendini topla. Kızıl için hazırlanmamız gerekiyor."

Dışarı çıkarken durdu ve sandalyeye asılı balo elbisemin üstündeki incileri okşadı. Nazikçe gülümserken Fildişi'nin kehanetini hatırladığını biliyordum. Bir düğün ve Harikalar Diyarı'na rüyaları geri getirerek insan çocuklarını çalma işini bitirecek, saçlarını ondan, gözlerini benden alan çocuğu düşünüyordu.

Bana son bir kez bakıp odadan çıktı.

Kayarak yere oturdum. Köprücükkemiklerimden bir ısı yükseliyordu. Kolyelerim Morpheus'un sihirli dokunuşuyla ısınmış, mavi mavi parlıyordu. Anahtar, kalp ve yüzük eriyerek birleşmiş, Jeb'e yapacağım herhangi bir açıklama kadar işe yaramaz bir hurda yığını haline gelmişti.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Başından beri sorun bendim. Kendime en kötü ihaneti yapan *bendim*.

24

MAHŞERİ BALO

Kendimi toplamam kolay olmadı.

Evden çıkmamızı geciktirdim ve gitmeden önce babamın çalıştığı spor malzemeleri mağazasına girip Jeb'in yazdığı bazı şeyleri aldık: İki telsiz, on tane file, gece görüşlü dört avcı gözlüğü, birkaç kutu beyaz ve sarı boya mermisiyle birlikte iki paintball tüfeği. Annemle Yeraltı Diyarı'nın otoparkına girdiğimizde, balonun başlamasına yalnızca yarım saat kalmıştı. Öğrenci konseyi ve bazı refakatçiler çoktan gelmişti. En az bir düzine araba vardı ve biri Taelor'ınkiydi. Bu gece gittikçe daha güzel oluyordu.

Eğlence merkezi, kaya tavanı bazı yerlerde on beş metreye kadar yükselen devasa bir yeraltı mağarasıydı. Zemin seviyesinde bir girişi vardı. Spor salonu gibi çift kapıları olan kubbe şeklindeki bu girişin üstünde fosforlu turuncu, kırmızı ve mor renklerde Y-E-R-A-L-T-I harfleri yanıp sönüyordu. Kapılar-

dan geçtikten sonra aşağıdaki ana kata inen bir rampa vardı ve karanlıkta parlayan aktiviteler burada gerçekleşirdi. İçeride kâse şeklinde kaykay pisti, mini golf bölümü, atari salonu ve yükseltilmiş bir kafe bölümü vardı. Ayrıca duvarları boydan boya aynalarla kaplı ve okuldaki spor salonu boyutlarında bir dans pisti bulunuyordu. Fosforlu duvar resimlerini aydınlatması için geleneksel ışıklandırmalar yerine siyah ışık kullandıklarından, okuldaki spor salonunun daha gelişmiş bir haliydi. Peri masalları ve maskeli balo için mükemmel bir dekordu.

Yeraltı Diyarı'nın arka kapısı, çalışanların çantalarını, ceketlerini ve kişisel eşyalarını koymak için kullandıkları ufak bir soyunma odasına açılıyordu. Ayrıca içeride haftalık olarak gelen yiyeceklerin ve malzemelerin taşındığı bir de yük asansörü vardı.

Jeb'in bizi içeri almak için beklediği yer burasıydı. Asansörü kullanarak kafenin arka tarafına çıkacak ve kolayca aralarına karışacaktık.

Kalbini kırdığım halde Jeb hâlâ bize yardım ediyordu. Sadece kız kardeşi tehlikede olduğu için değil, Jeb'in yapısı böyleydi. O zayıfları hep korurdu.

Tıpkı benim de onu korumam gerektiği gibi ama başaramamıştım.

Morpheus'un Mercedes'ini arkadaki park yerine sürdüm. Annem yanımdaydı ve Morpheus, gecekelebeği formunda penceremin önünde kanat çırpıyordu. Bu geceye İngiliz değişim öğrencisi olarak katılacaktı. Taelor mutluluktan kendinden geçecekti. Sadece "M" döndüğü için değil, Jeb'le aramız bozuk olduğu için de.

Şimdiye kadar ki *en harika* mezuniyet balosu.

Siyah ışıkların altında Morpheus'un gerçek görüntüsü kostüm gibi görünecekti. Buna güvenerek ben de kanatlarımı yeniden dışarı çıkardım. Annem menekşe rengi tülleri kanatlarımın etrafından şal gibi dolayıp ışıltılı bir broşla tutturarak kanatlarımın

çıktığı yeri gizlememe yardım etmişti. Jeb'e bu kadar üzülmesem kanatlarımı ve göz işaretlerimi göstermenin zevkini çıkarırdım.

Jeb'in motorunun yanına park ettik. Motoru görünce kalbim parçalandı.

İlk planımızdaki gibi erkenden gelmişti ve içeride kimse yokken rahatça çalışmıştı. Bana mesaj atmıştı: *Şüpheli bir şey yok.* Sert, kısa ve duygusuz. Bunu silmiştim. Telefonumdaki diğer flört eden, içten ve romantik mesajlarının arasında yeri yoktu.

Bilek çiçeğim, menekşe rengi eldivenlerimin üstünden bana bakıyordu, sanki Jeb'in yüzükle birlikte hayatının geri kalanını da sunmasının alaycı bir anımsatıcısıydı. Kalp madalyon ve anahtarla birlikte eriyen yüzüğün... Boynumdaki metal karışımı tuttum ve fileli şalımın altına soktum.

Ağlayabilirdim ama bu gözyaşlarının da ötesinde bir şeydi. Göz çukurlarım içlerine kum dökmüş sonra da gözlerimi içine tıkmışım gibi yanıp kaşınıyordu.

Aş bunu, Alyssa. Zihnimdeki ses Morpheus'un olabilirdi ama benimdi. Yarım maskemi yüzüme geçirdim ve gümüş bir kurdeleyle başımın arkasından bağladım.

Annemle arabadan indik. Otopark bizim dışımızda boştu. Anahtarlıktaki uzaktan kumanda tuşuna bastığımda arabanın kapıları kayarak aşağı indi. Serin bir rüzgâr kanatlarımı ve elbisemin eteklerini uçuşturdu. Mavi-gri renkli, platformlu çizmelerimin tokasına takılan eteğimi kurtarmak için eğildim.

Bugünkü fırtına dinmiş, ardında turuncu bir günbatımı bırakmıştı. Yerdeki çakıllar neon pullar gibi parıldıyordu ama bu sadece yüzeyde görünendi. Bu sakin gerçekliğin altında, insanların göremediği karanlık, kadim ve tehlikeli bir yer vardı.

Böcekler geri dönmüştü ve artık uyarmak yerine desteklerini sunuyorlardı. Uğultuları tek bir fısıltıya dönüşmüştü:

Buradayız, Alyssa. Dünyamızı koru. Bize ihtiyaç duyarsan... seslen.

Annem, arabanın önünden dolaşıp yanıma gelerek tacımı ve ağ duvağımı yerleştirdi. Jenara'nın verdiği, düz ve parlak tutamlar halinde kalçama kadar inen gümüş rengi peruğu düzeltti. Gerçek saçım, kaşındıran bir peruk bonesinin içine tıkıştırılmıştı.

Jeb, Jenara'ya kimliğimizi gizleyerek baloya katılmayı planladığımızı çünkü benim bunu kaçırmamı istemediğini söylemiş, aramızdaki her şey yolundaymış gibi davranmıştı. Jen bu saçmalığımıza eşlik edeceği için heyecanlanmıştı ve ricam üzerine anneme de sırtı açık, siyah bir kokteyl elbisesi getirmişti.

Dizlerinin hemen altında biten elbisenin eteği ve dirseğe kadar uzanan kırmızı şifonun kadınsı hatları anneme çok yakışmıştı. Jen, annemin şakaklarındaki tutamları örüp leylak rengi yapay elmas tokalarla tutturmasına yardım etmişti, böylece saçları da teni kadar parlıyordu. Büyüleyici görünüyordu. Keşke babam da onu görebilseydi.

Evden ayrılmadan önce kamyonetini garaja, Gizmo'nun yanına park etmiştim. Böylece evde kimse yokmuş gibi görünecekti. Babamın evde yapayalnız olduğunu düşünmek beni yeniden hüzünlendirdi.

"Biliyorum, Allie." Derin mavi bakışlarıyla gül rengine boyalı maskesinin ardından bile beni okuyabiliyordu. "Ben de onu böyle kandırmaktan nefret ediyorum. Ama başka yolu yoktu."

Morpheus kelebek haliyle yanımdan uçtu ve alay edercesine, kanadıyla yanağımı okşadı. Elimi vurup onu uzaklaştırdım ve öpüştüğümüzden beri içimde tuttuğum öfkemi bastırdım. O anı, henüz olmayacak bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı.

Ayrıca bunu planladığından şüpheleniyordum. Jeb'in görmesi için kanatlarını bilerek indirdiğinden.

Morpheus bir metre kadar önümde dönüşüm geçirdi. "Alyssa, güzelliğine söyleyecek tek kelime bulamıyorum." Zarif bir şekilde reverans yaptı.

"Kes sesini, Morpheus."

Sırıttı ve kanatlarını arkasında soylu bir biçimde kaldırıp açtı. Kostümüne ters ters baktım. Tipik *Morpheus'tu*. Ortaçağ ve rock yıldızı karışımıydı: Şarap rengi süvari yeleği ve fırfır manşetli, bol, beyaz gömleğin üzerine zımbalı kahverengi deri bileklikler takmıştı. Süvari yeleğinin ucu kaslı bacaklarına kadar iniyor, böylece vücuduna yapışan şarap rengi çorapları dizlerine kadar çıkan kahverengi çizmelerinin içine düzgünce girerken hayal gücüne hiç yer bırakmıyordu. Hepsinden kötüsü de tacı vardı.

Peri kralı gibi giyinmişti. Bu ironi gözümden kaçmadı.

Sert sert baktım.

"Sorun mu var, aşkım?" Kadife eldivenli elleriyle mavi saçlarının üstündeki yakutlu tacı düzeltirken altın dantelli yarım maskesinin altından küçümseyen gözlerle baktı. Yakutların içindeki minik kelebek ölüleri renkli camların içindeki fosilleri andırıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Ön tarafını korumak zorunda kalacak kadar dar giyinecek tek kişinin sen olduğundan hiç şüphem yoktu. Her zaman en gösterişli sen olmak zorundasın, değil mi?"

"Ah, seni temin ederim, göstermeyi seçtiğim şey daha başlangıç."

Annemle aynı anda gözlerimizi devirdiğimizde sırıtması daha da genişledi. Hep birlikte bagajdaki malzeme torbalarını çıkarıp arka kapıya yöneldik.

Daha kapıyı çalmadan Jeb kapıyı açmış bekliyordu. Jenara'nın, smokinine yapıştırdığı sahte örümcek ağları, tozlu şeritler ve uygun yırtıklarla çok güzel görünüyordu. Kopçalı lacivert kadife ceketi onu daha iriyarı ve uzun göstermiş, pantolonu

kaslı bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Menekşe rengi gömleği ve onunla uyumlu maskesi bronz tenini ve siyah, dalgalı saçlarını tamamlamıştı. Boyunbağı, tüm bu renkleri bulunduran bir şal deseniydi.

Tıraş olmuştu ve ona aldığım muşta şeklindeki dudak takısını takmıştı. Ama bunu benim için değil, zombi avlamayı planladığı için yapmıştı.

"Jeb..."

Bana bakmadı. "Acele etmeniz gerekiyor. Planları konuşmamız lazım."

Hepimize hitap etmesi, tokat atmış gibi canımı yaktı. Bana o kadar yakındı ki yerimden kıpırdamak istemedim. Morpheus yürümem için kolunu belime doladı ve Jeb'in bakışları bir an bu temasa çevrildikten sonra yine başka tarafa döndü. Dişlerini o kadar sıkmıştı ki neredeyse çenesi kırılacaktı.

Torbaların içindekileri dolapların yanındaki ahşap bankın üstüne yerleştirdik. Jeb, planımızı anlatırken malzemeleri kontrol ediyordu.

"File oyuncaklar için çünkü onları öldüremeyiz. Onları içeri sokmak için hareketsiz hale getirmemiz gerekiyor." Telsizleri çıkardı. Test ettikten sonra her birimize birer tane uzattı. "Takımlara ayrılacağız. Böcek kıçlı ile ben ve siz hanımlar. Partnerinizle telsizle iletişimde kalın."

Cep telefonundan daha büyük olmayan telsizi göğüs dekolteme soktum.

"Burada kullandıkları saksılı ağaçlar kocaman," diye devam etti Jeb. "Sanki dans pisti gerçek bir ormanın içindeymiş gibi. Bitkilerin arasından içeriyi gözetlemek zor olacak." Gece gözlüğünü, paintball tüfeklerini çıkardı ve kaşlarını çatarak bize baktı. "Dört gece gözlüğü demiştim."

"Thomas'ın deposunda sadece bir tane vardı," diye cevap verdi annem.

Jeb somurttu. "Tamam, bununla idare edeceğiz. Henüz kontrol etmediğim iki yeni bağış kutusu var. Önceliğimiz onların içindeki eski püskü oyuncakları bulmak olacak. Hiçbir şey bulamazsak dans pistindeki aynaları kontrol ederiz."

"Peki ya bulursak, Oy Reis-Koca Reis?" diye sordu Morpheus iğneleyici bir sesle.

Jeb, paintball tüfeklerinden birini doldurup Morpheus'un göğsüne hedef aldı. "O zaman ben sürüngeni vururum ve siyah ışıkların altında onu takip edip tuzağa düşürürüz, sonra da çıktığı deliğe geri sokarız. *Sonsuza dek.*"

Morpheus ve Jeb birbirlerine ters ters baktılar. Aradaki gerilim elle tutulacak gibiydi. Bu işi bitirmek için birlikte nasıl çalışacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatta her şeyi berbat ettiğim için tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum.

Annem ikisinin arasına girip tüfeğin ucunu yere çevirdi. Üçümüze baktığında olanları aklında nasıl şekillendirdiğini görebiliyordum. "Ateş etmeden önce insanları dışarı çıkarmalıyız."

Jeb'in yoğun bakışları anneme döndü. Onu şimdiye dek hiç bu kadar kıskanmamıştım. "Haklısın. Yangın söndürme cihazlarını çalıştırmamız gerekiyor, böylece içerisi tamamen ıslanır. Etraflarındaki cam küre kırıldığında çalışmaya başlıyorlar. Al ve sen büyüyle hepsini kırabilir misiniz? Hepsini patlatıp *herkesi* kaçırabilir misiniz? Bu, alanı boşaltıp barikatları kurmamızı gösteren sinyal olur. Ben asansöre kısa devre yaptırırken Mothra da girişe göz kulak olur."

Annem başıyla onayladı. "Bunu yapabiliriz, değil mi Allie?" Başını endişeli bir şekilde yana eğmişti, içimi görebildiğini biliyordum.

"Elbette," diye cevapladım. Evden çıktığımızdan beri mantıklı düşünmeyi başaramasam da Jeb'in planı çok iyi düşünül-

müştü. Belli ki ayrılığımız onun yaratıcılığını benimki kadar etkilememişti.

Aşağı inmek için büyük asansörü kullandık. Jeb torbalarla köşeye geçmiş, Morpheus ise annem ile benim aramızda durmuştu. İneceğimiz yere geldiğimizde Jeb kapı açma düğmesine elini koydu. Bu gece ilk defa tüm dikkatini bana verdi. Kalbim dans etmeye başladı.

"Dikkatli ol," dedi duygularıyla derinleşip tarazlanan bir sesle.

"Sen de," diye mırıldandım.

Morpheus'un kanatları, daha önce aramızda geçenleri anımsatırcasına yere süründü.

Jeb bakışlarını kaçırıp kapıları açtığında ve bizi ana kata çıkarıp beni yeniden görmezden gelmeye başladığında suratımı astım. Yiyecekler, koyu renkli keçe yüzeyleriyle neredeyse görünmez hale gelen yarım düzine bilardo masasının yanındaki köşeye konmuştu. Bilardo masalarındaki fosforlu toplar, cepler ve ıstakalar oyuncuları oynamaya özendiriyordu.

Büfede punç kâsesinin içinde parlak mavi ve köpüren bir karışım vardı, masanın geri kalanıysa kremalı kısmı neon ışığı gibi parlayan keklerle doluydu. Eşyalarımızı uzun masanın örtüsünün altına koyduk; onları hem gizlemiş olacaktık hem de ulaşabileceğimiz kadar yakınımızda olacaklardı.

Artık kalabalığa karışmanın ve aramaya koyulmanın vakti gelmişti.

Ultraviyole dekora tam uymuştuk. Etrafımızda dolanmaya başlayan insanlar benim ve Morpheus kadar acayip görünüyordu. Bazı sınıf arkadaşlarımın antenleri ve yusufçuklarınkine benzer kanatları bile vardı. Tel, ince kumaş ve fosforlu sprey boyayla yapmışlardı.

Jeb'in bize söylediği ağaçlar sahiden gerçek gibi görünüyorlardı ve sanat dersinde yaptıklarımızın en az üç katı büyüklüğündeydi. Kalın gövdeleri ve yılan gibi kıvrılan yukarı doğru

dalları vardı. Beyaza boyanmışlardı ve siyah ışığın altında hayalet gibi görünüyorlardı.

Ürperdim.

Annem beni kenara çekip kulağıma fısıldadı. "Jeb'le aranızda ne geçti bilmiyorum ama dikkatinin dağılmasına izin verme. Bunu başarmanın tek yolu kendini duygularından arındırman. Zalim ve kurnaz olmalısın. Tıpkı bir yeraltı kraliçesi gibi. Tamam mı?"

Başımla onayladım. Şakağımdan öpüp refakatçi masasına giderken ardında parfümünün kokusunu bıraktı. Parlak pembe ve koyu mavi ışıklar tepesinde dönerken, elbisesi ve maskesi karanlığın içinde süzüldü. Gönüllü masasındaki öğrenci ona fosforlu bir isim kartıyla birlikte hediye olarak verilen karton bir taç, boya ve pulları uzattı. Annem onları taktıktan sonra birkaç metre ilerideki bağış kutusuna yöneldi. Arkasını dönünce korsemdeki telsizden sesini duydum.

"Ben bunu kontrol edeceğim. Sen de ötekine bak. *Tamam.*" Sonra tepemizdeki hoparlörlerden yükselen bir seksenler şarkısından zorlukla duyabildiğim bir cızırtı oldu.

"Biz ilgileniriz," dedi Jeb arkamdan. "Sen dans pistine git. Herkes gelmeden önce kendine yeni bir yer bul."

"Tamam," diye mırıldandım.

Morpheus yanımdan geçerken omzumdan dirseğime kadar bana dokundu. "Soğukkanlılığını koru, Alyssa. Kaybedesin diye bu savaşa girmedim." Sözlerinin arkasındaki Harikalar Diyarı iması göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Bunları söyledikten sonra mini golf bölümüne yöneldi.

Jeb sanki gidiyormuş gibi arkamda yerini değiştirdi ama hoparlörlerden gelen müzik susup yerine bir cızırtı duyulunca duraksadı.

"Kapıları açmamıza beş dakika kaldı!" diye anons etti şen şakrak bir genç kız. "Refakatçiler yerlerinizi alın ve öğrenci

konseyi üyeleri, peri masalı konuklarımızı karşılamak ve bağışları toplamak için kapıya gidin."

Jeb'le kalabalığın azalmasını bekledik. Ruhlarla dolu oyuncakları henüz bulamadığımız için endişeliydim. Jenara, Corbin ve diğer öğrenciler gelmeden bu işi halledebileceğimizi ummuştum. Huzursuzca yerimde kıpırdanınca kanatlarım Jeb'in göğüs kaslarına sürtünerek yüzümün kızarmasına sebep oldu.

Jeb bana yanaştığında, boynuma değen nefesi sıcacıktı. "Başaracaksın, kaykaycı kız," diye fısıldadı yumuşak bir sesle ve kanadımın ucuna dokunarak vücuduma ılık ürpertiler yolladı.

Onu içine düşürdüğüm duruma bakınca, bana inanmasını hiç beklemiyordum bu yüzden ona teşekkür etmek için döndüm. Ama o uzaklaşmıştı, sırtı karanlıkta zorlukla seçiliyordu. Kanadımın ucu dokunuşuyla sızladı.

Çenemi kastım ve başımı eğip parlak kostümler içindeki okul arkadaşlarımın arasından geçerken nöbet yerime gittim. Gözümü hayaletimsi ağaçlardan ayırmıyordum. Ormanın içine daldıktan sonra elbisem, saçlarım, kanatlarım onların parlak beyaz gövdeleri ve dallarının arasında belli olmayacaktı. Birkaç metre ötedeki bazı ağaç gövdeleri, tuhaf dokuları yüzünden somurtuyormuş gibi görünüyordu. Bu görüntü yüzünden tanıdık bir huzursuzluğa kapıldım.

Telsizimden annemin sesi geldi. Kendi oyuncak kutusunda ve Morpheus'un da diğer kutuda hiçbir şey bulamadığını söyledi. İnsanlar gagalı ya da pırıltılı maskelerinin arkasından, konuşan göğsüme bakıyordu. Mora çalan mavi siluetleriyle onlar da en az benim kadar tanınmaz haldeydi. Onları görmezden geldim ve dans pistindeki aynalı duvara doğru yürümeye devam ettim.

Arkama baktığımda, arkasındaki turuncu kaykay pistinin önünde karanlık bir gölge gibi duran Jeb'i gördüm. Pistin alçak kısmına şehvetli çiftlerin öpüşmek için içeri girmelerini engel-

lemek amacıyla geçici olarak, pistle aynı renge boyanmış metal bir barikat konmuştu.

Jeb'in yanında kırmızı pullu elbisesi ve omuzlarında parlak alevler gibi ışıldayan kanatlarıyla gölgeler içinde bir prenses duruyordu. Elini Jeb'in yakasına koyup kumaşı okşadı. Bu beden dilini her yerde tanırdım. Taelor, Jeb'i fark etmişti ve bensiz geldiği için heyecanlanmıştı.

Annemin sözlerini ve Morpheus'un uyarısını anımsayarak kıskançlığımı bir kenara bırakıp bana verilen bölgeye doğru yürümeye devam ettim. Atari salonunun yanından geçtiğim sırada –beyaz ormandan birkaç metre ötedeydi– rüzgârda uçuşan bir naylon sesi gibi bir hışırtı duydum.

Geri dönüp başımı atari salonuna uzattım. Karanlık oda canlı bir müzikle, ürkütücü ses efektleriyle ve hareketli ışıklarla doluydu. Hışırtı devam ederek beni içeri çekti. Bir sıra atari makinesinin yanından geçtim. Hışırtıya yoğunlaştığım sırada, gözucuyla parlak renkler ve resimler görüyordum. Sesler Skee-Ball[3] bölümünden geliyordu. Şeffaf torbaların içindeki elli kadar oyuncak arkadaki ödül panosuna asılmıştı.

Torbalar, içlerinde bir şey nefes alıp verirmiş gibi şişip sönüyordu. Nabzım deli gibi atarak sessizce yaklaştım ve torbaların içindeki ödülleri gördüm: Oyuncak ayılar, pelüş hayvanlar, plastik palyaçolar ve porselen bebekler. Hepsini de ya güve yemişti ya gözleri yoktu ve boyunlarından, kollarının altından içlerindeki dolgular çıkıyordu.

Huzursuz ruhlar...

"Sinsice," diye fısıldadım ve titreyen ellerle telsizimi çıkardım. Geri geri giderken elbisemin kuyruğuna takılıp tökezledim ve telsizi düşürdüm. Taş zemine çarpıp parçalara ayrıldı.

---

3 Skee-Ball: Küçük topları deliklere sokarak puan kazanmaya çalışılan bir oyun. (ç.n.)

"Kahretsin." Daha önce fark etmediğim küçük bir saksı bitkisinin etrafına dağılan parçaları toplamak için eğildim. Bu bir düğünçiçeğiydi ve burada olması garipti. Sarı yaprakları ultraviyole ışıkların altında far vurmuş yol işareti gibi parlıyordu. Saksının içinde, tam toprağın üstünde parlayan başka bir şey daha vardı. Yaklaşınca yarısı yenmiş bir mantar buldum. Benekli tarafı tamamen bitmişti.

"Çocuğum." Çiçeğin ortasından boğuk bir mırıltı geldi. Geri çekilmeme fırsat kalmadan yapraklardan biri gümüş renkli peruğumdan yakaladı ve beni sımsıkı tuttu. Sıra sıra gözler açıldı ve her yaprağın üstünde kırpışmaya başladı.

"Kızıl," diye fısıldadım.

Saksıyla birlikte büyümeye başladı, acı verici ve yavaş bir dönüşümdü. Ağzındaki iğne gibi dişleri göstererek hırladı. "Sana bir bakalım," dediğinde bacaklarıma kadar gelmişti ve uzamaya devam ediyordu. Yapraksı kolları ve parmakları uzayarak peruğuma sımsıkı yapıştı, beni korkunç yüzüne doğru çekti. "Saçına ne oldu?" diye azarladı, memnun olmadığını belli ederek. Nefesi çürük çiçek gibi kokuyordu. "Benim bedenimi bozmaya nasıl cüret edersin?"

"Ben senin bedenin *değilim*." Maskemin, peruğumun ve bonemin çıkmasına aldırmadan kendimi çekip ondan kurtuldum. Gerçek saçım darmadağın olmuş halde omuzlarıma döküldü. Bir adım geriledim ama saçımdaki kırmızı tutam beni aniden çekerek Kızıl'a doğru sürükledi. Sanki onu Kızıl'ın yarattığını hatırlıyor ve yeniden onu çekmek istiyordu. Donakaldım. Adeta kalbimi zayıf düşüren bir parmak iziydi.

"Ah, çok daha iyi." Gözlerime bakabilecek kadar uzayan Kızıl'ın gülümserken iğneyi andıran incecik dişleri göründü. "Beklediğim karşılama buydu işte." Yapraksı eliyle saçımın huzursuz tutamını yakaladı. "Daima senin bir parçan olacağım."

Bedenim, zihnime zorla girişini hissediyordu, sanki tüm kanımı boşaltıyor ve yerine kendininkini dolduruyordu.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanarak onu ittim. Saçımı bırakıp sendelerken yaprak hışırtıları eşliğinde saksısı devrildi. Zihinsel bağımız koptu.

"Bir daha asla benim bir parçam olmayacaksın!" Beni ele geçirme teşebbüsünü silkinip üstümden attım.

Hırlayarak yerde yuvarlandı, sonra kollarını sarmaşık gibi kullanarak bana doğru süründü. Devrilen saksıdaki toprak yere dökülünce durup dik dik baktı. Yüzlerce gözünü bana çevirdi. "Ya bana yardım et ya da gazabımla acı çek."

"*Elbette*," diye homurdandım alaycı bir sesle. İçimdeki yeraltı yaratığı yüzeye çıktı. Geçen sene Harikalar Diyarı'nda çiçeklerle karşılaşmamı hatırladım. "Köklerinle ilerleyebilirsin ama toprağa bağlı olmadığın sürece hareket edemezsin. Beton bir mağaranın içinde ortaya çıkmakla akıllıca bir seçim yapmamışsın." Beni yakalamak için yaptığı hamleden kenara kaçarak kurtuldum. Kalbim umutla doluydu. Çiçek perisini buraya getirmemesinin sebebi buydu... ordusu olarak oyuncakları seçmesinin. "Orada öylece yatıp çürüyeceksin."

Öfkeden kudurarak kollarını uzattı. Ayaklarımın çok yakınına uzayarak beni yakalamaya çalışan dallardan yapraklar fışkırıyordu. Biraz geriye çekildim, neredeyse zavallı haline acıyacaktım. Ama onu iyi tanıyordum. Onunla ilgili hiçbir şey zavallı değildi ve savaş meydanında acımak diye bir şey yoktu.

Ondan kurtulmam gerekiyordu, hem de sonsuza dek. Onu mezarlığa geri götürmeliydim ama oraya nasıl gideceğimi bilmiyordum. Belki Morpheus'un bir planı vardı. Kızıl'ı bir şekilde etkisiz hale getirmeli ve Morpheus bana yardım edene kadar burada tutmalıydım.

Duvardan bir uzatma kablosu söktüm ve Kızıl'ın ulaşamayacağı bir mesafede durup bunun bir olta olduğunu hayal

ettim. Onu yakaladım ve hareket edemeyecek hale gelene kadar kabloya sardım. Bu numaradan en sonunda faydalanabilmek tatmin ediciydi.

Bağlarıyla boğuşurken kükredi. "İnatçı budala. Düşman ben değilim. Kızıl Krallık'ı elinde tutmanın tek yolu benim, farkında değil misin? Annen onu senden çalmak istiyor. Bunca yıl sana yalan söyledi. Aslında tacı kazanmayı daha önce de denedi. Bunu bilmiyordun, değil mi?"

"Ailem hakkındaki her şeyi biliyorum." *Morpheus sayesinde.*

Kabloyu ona sarmaya devam ettim. Annem ve babamın hatıralarını görmeseydim Kızıl'ın yalanlarına kanabilirdim. Bu durumda, sahte suçlamaları beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Bir etkisi olacağını bilsem ona elektrik verirdim.

Kabloyu sarmayı bitirip bir adım daha geri çekildiğimde homurdandı.

"Örümcek, gölgelerde gizleniyor," diye homurdandı. "Masal prensine bu sefer farklı bir son yaşatmak istiyor. Beni çözersen saklandığı yeri sana söylerim."

İkinci Kız Kardeş mi?

Elbisemin eteklerini kaldırdım ve Kızıl'ı orada bağlı bırakıp dışarı koştum.

"Kızı yakalayın ve ağaçları uyandırın!" diye bağırdı Kızıl. Duvardaki oyuncaklar, paketlerinin içinde hışırdayarak dışarı çıkmaya çalıştılar.

Ağaçları uyandırın. Bu kelimeler daha önceki içgüdümün hastalıklı bir kanıtıydı. Gördüğüm o asık suratlar, ağaç damarlarından çok daha fazlasıydı.

Atari salonundan koşarak çıktığımı gören Jeb, kalabalığı yararak bana gelmeye çalıştı. Anneme ulaşacak zamanım yoktu. Oyuncaklar kaçmadan ve neşil ağaçları insanları yutmadan burayı boşaltmalıydım.

Tavandaki bitmek bilmeyen siyah floresan lambalara gözlerimi diktim ve yangın söndürme cihazlarının üstündeki ampullerin bahçede çiçek açmayı bekleyen gül tomurcukları olduğunu hayal ettim. Besleyici bir yağmur yağdığını ve yapraklarının kocaman açılarak canlandığını gözümün önüne getirdim.

Mağaranın bir ucundan diğerine kadar tüm ampuller patladı ve soğuk sular yağmaya başladı. Saçlarım ve kıyafetlerim tenime yapışmıştı. Kalabalığın tepkisi çok ani oldu. Çığlık atan kızlar ve küfreden erkekler rampalara doğru ilerlerken, diğerleri etrafta koşuşturuyor, giysileri ve yiyecekleri kurtarmaya çalışıyordu.

Refakatçiler kargaşayı kontrol altına almaya çalışarak herkesi çıkışa yönlendirdi. Ben bir atari levhasının arkasına saklandım ve son refakatçi de kapıdan çıkınca Morpheus bir zinciri kapı kollarına dolayarak girişi engelledi.

Annemin emriyle yangın söndürücüler durdu.

"Ordu atari salonunda!" diye bağırdım onu görünce. Tenimiz, saçlarımız ve elbiselerimiz sırılsıklam halde dördümüz yeniden bir araya geldik. "Ağaçlara dikkat edin... onlar neşil ağacı."

Jeb şaşkına dönmüş görünüyordu ama annem ve Morpheus maskelerinin arkasından endişeyle birbirlerine baktılar.

Çürümüş oyuncaklardan oluşan bir ordu yalpalayarak oyun odasından çıktı ve dans pistinin yanından geçerek ağaçlara yöneldi. Gölgelerin arasında, ne kadar korkunç olduklarını göremiyordum. Önemi yoktu. Yine de o torbaların içinde nasıl göründüklerini hayal edebiliyordum. Mutsuz oyuncak bebek gözleri kırpışıyor, palyaço yüzleri acıyla ve öfkeyle çarpılıyor, oyuncak ayılar ve kuzuların vücutlarındaki dolgular kaburgalarının arasından dışarı çıkıyordu. Hepsi de özgür olma şansı yakalayabilmek için çılgına dönmüş ruhlar taşıyordu.

Küçük, karanlık şekiller ıslak betonda kayıp birbirlerinin üstüne düşüyordu. Büyük bir kafa karışıklığıyla homurdanıyorlardı. Bu kadar korkunç olmasalardı, komik bile olabilirlerdi.

"Malzemeleri alın!" diye bağırdı Jeb.

Morpheus havalandı, başındaki taç tıngırdayarak yere düştü. Peşinden ben de yükseldim. Havada süzülüp büfeye giden bir maske, şövalye yeleği ve pilili gömlek gibiydi çünkü çorapları ve kanatları görünmeyecek kadar koyu renkliydi. Uçuşan bir elbise ve menekşe rengi bir maske gibi görünen annem ve Jeb yerden bizi takip ediyordu. Yıllar boyunca kaykayın üstünde dengede durmak işe yaramıştı. Jeb, ıslak zeminde kayarak ilerlerken aynı anda düşmesin diye annemi de tutarak inanılmaz bir iş başarıyordu.

Artık hoparlörlerden cızırtıdan başka bir ses duyulmuyordu. Kanatlarımı çırparken aşağıdaki karanlığı taradım. Fosforlu zemin tam ortada, duvar resimleri ve yakında canlanacak hayaletimsi ağaçlar da kuzeydeydi. Birkaç metre ötesindeyse atari salonu vardı. Korkuyla büzüldüm. Kâbus gibi bir tilt makinesine tepeden bakmak gibiydi. Bilardo masaları ve bilye gibi görünen parlak toplarına göz atarken aklıma bir fikir geldi.

Morpheus omzunun üstünden bağırarak düşüncelerimi böldü. "Kızıl?"

Saçlarım kanatlarından gelen rüzgârla uçuştu. "Yerde ters çevrilmiş, bağlanmış ve toprak öksüren bir durumda."

"Bu pek uzun sürmez." İlk defa şaka yapmıyordu.

Ve ciddi olmaya hakkı vardı. Ben sadece insanları Kızıl'ın yolundan çekmiş ve bize biraz zaman kazandırmıştım. Kızıl, benim bedenimi ve Morpheus'un kellesini istiyordu. Bu iki şeyi elde etmek için bir yol bulacaktı. En azından şu anda etkisiz halde olduğundan, önceliğimiz İkinci Kız Kardeş'i bulmaktı. Morpheus'un onun iğnesinden nasıl etkilendiğini hatırlayınca ürperdim. Zehirle savaşacak büyüsü olmayan bir insanın hayatta kalma şansı yoktu.

Büfeye önce Morpheus ve ben vardık. Ustaca yere kondu ve kayarak durdu. Bense beceriksizce masaya indim ve sol çizmemi fosforlu pastaya soktum.

"Alıştırma yapmalısın, aşkım. Bütün olay bileklerde," dedi torbaları çıkarırken.

Islak pastayı silkeleyip yere atladığımda kaygan zeminde düşmemek için kanatlarımla dengemi sağladım.

Jeb asansöre kısa devre yaptırabilsin diye yollarını biraz uzatan annem ve o yanımıza geldiler. Jeb artık tamamen savaş havasına girmişti. "Al, şalını bana ver."

Broşu çıkardım. "Jeb," diye mırıldandım, kanatlarıma dolanan fileyi çözmek için beni çevirirken. Bu arada annem ve Morpheus, arkaları bize dönük, birkaç metre ötedeki torbaları boşaltıyorlardı.

"Evet," dedi Jeb dikkat kesilerek.

"Şu ağaçlar... onlar bir şeyleri yutar. Ondan sonra da yuttuklarını ya mutant olarak geri tükürürler ya da bu şeyler..."

"*HerhangiBirYer*'de kaybolur. Buraya gelirken annen anlattı." Parmakları şalımın üzerinde çalışmaya devam etti.

"Ayrıca İkinci Kız Kardeş de burada."

Duraksadı.

Omzumun üstünden ona baktım, boğazım düğümlenmişti. "Planın harika ama bu senin savaşın değil. Sen bu şeylerle savaşmak için donanımlı değilsin."

Yaralı bakışları, maskesinin ardından bile belli oluyordu. "Ama *o* donanımlı, değil mi?"

Arkasında duran Morpheus'a baktım. Annemle ağları çözerken kanatları ikisinin üstüne kapanmıştı.

Döndüm ve dikkatimi Jeb'e verdim. "Aramızda geçenler hakkında ne düşünürsen düşün önemli değil. Ben, seni seviyorum. Seninle savaş yaralarımızı ve kalplerimizi paylaştık. Bunu kaybetmek istemiyorum."

Boynumdaki metal yığınına dönmüş kolyelere baktı. "Evet, kalbime ne kadar özen gösterdiğini görebiliyorum."

Bu imasının altındaki gerçeklikle irkildim.

"Ama artık şunu bilmen gerekiyor, savaşmadan asla vazgeçmeyeceğim." Kolyemi tutup beni kendine çekerek dudaklarını benimkilerin üstüne bastırdı. Morpheus'un öpüşüne karşı bir ataktı ve Jeb'in tadıyla, tutkusuyla mühürlenmişti. Sonra beni bıraktı ve inatçı bir tavırla başını kaldırdı. "Sen ve ben mi? Ayrılmaktan çok uzağız."

Cevap veremeyecek kadar afallamıştım.

Ölümsüz oyuncaklar ağaçları uyandırınca bu anımız kısa sürdü. Gövdelerindeki geniş ağızları esneyerek açıldı ve yılansı uzuvları titredi. Kızıl gibi onlar da içinde bulundukları saksılara ve toprağa bağlılardı. Ama hatıramdaki neşil raflarında gördüğüm dişleri ve dişetlerini hatırlıyordum. Oyuncaklar bizi ormana çekmeyi başarırsa hepimizi yerlerdi.

Ağaçları uyandırdıktan sonra oyuncaklar bir kere daha gölgelerin içinde kayboldular. Nerede olduklarını sadece ara sıra duyulan su şıpırtıları, tüyler ürpertici ağlamaları ve inlemeleri belli ediyordu. Çok küçük ve yere yakın oldukları için bir orada bir burada beliren siluetleri dışında onları görmemiz imkânsızdı.

Jeb tek kelime daha etmeden, dayanıklı olması için fileyi yuvarlayarak şerit haline getirdi, göğsünden ve kollarından geçirip koşum takımı gibi kendine sardı. Maskesini bir kenara atıp gece görüşü gözlüğünü taktı. Ardından paintball tüfeğini çıkardı ve tüm boya kapsülü kutularını omzuna astığı spor çantasının içine doldurdu.

Morpheus'un yanına gitti, kolundan tutup kendine çevirdi. "Beni taşıyabilecek kadar böcek-adam mısın?"

Morpheus küçümseyerek güldü. "Çocuk oyuncağı. Gerçi güvenli bir iniş sözü veremem."

Bu tehdit Jeb'i etkilemedi. Morpheus kollarını koşum takımına geçirebilsin diye ona arkasını döndü.

"Morpheus." Nazik olmasını garantilemek için imalı bir şekilde ona baktım. Ama ikisi de bana bakmadı. Birbirlerini öldürmeden birlikte çalışmayı başarmalarını diledim.

"Onları işaretleyeceğiz," dedi Jeb, Morpheus onu yukarı kaldırırken. Kuvvetli bir rüzgâr çıkararak güçlü kanatlarını çırpıyordu. "Siz de onları paketleyeceksiniz."

Erkekler tavana yükselirken annem bana bir ağ uzattı. Jeb'in gömleği gölgelerin içinde mor çizgilerle parıldıyordu. İkinci Kız Kardeş'in pusuda beklediği düşüncesi bile beni yiyip bitiriyordu ama kendimi toplamalıydım. Jeb için hissettiğim korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeliydim yoksa Morpheus'un, Jeb'in benim çöküşüm olacağı konusunda haklı olduğunu kanıtlardım.

Bunun gerçek olmasına izin veremezdim. O benim partnerimdi, tıpkı Harikalar Diyarı'nda olduğu gibi. Güvenini kaybetmiş olsam da.

Jeb karanlığın içine boya mermilerini sıktıkça şapırtı sesleri çıkmaya başladı. Ürkütücü oyuncaklar hırlayıp inleyerek saklandıkları yerlerden fırlıyordu. Boya lekeleriyle işaretlenmişlerdi, oraya buraya kaçışan fosforlu ışıklara benziyorlardı.

Her yönden gıcırdayan dişler ve öfkeli hırlamalarla saldırmaya başladıklarında annemle eğildik, kalktık, kaydık, savrulduk. Ayaklarımızın altındaki ıslak zemin yüzünden onları ağlarla yakalamak bir yana, onlarla mücadele etmek için ayakta bile zor duruyorduk.

"Üstünlük sağlamak istiyorsak," diye bağırdım o kargaşada birkaç ölümsüz oyuncağı bilardo sopasıyla uzaklaştırırken, "havalanmamız gerekiyor." Kanatlarım uçmak için can atarken masaya tırmandım.

Annem bana baktığında maskesinin ardında bir tereddüt vardı. "Uçma işinde ben çok iyi değilim." Korkmuş görünüyordu;

tıpkı Jeb'le birlikte Harikalar Diyarı'nda istiridye denizinin üstünde uçurumdan aşağı kayacağım zamanki halim gibiydi. Ama Jeb vazgeçmemişti ve başarmıştık. Annem için de öyle güçlü olacaktım.

Fosforla işaretlenmiş, nefes nefese ve öfkeli yarım düzine oyuncak bize doğru gelmeye başladı.

Onu yanıma çektim. "Şimdi anne!"

Dudaklarını ısırarak başıyla onayladı. Bir ıslık sesiyle kanatlarını serbest bıraktı. Benimkilerin neredeyse birebir kopyasıydı. Bu geceden sonra –Harikalar Diyarı vahşiliğini serbest bıraktığını gördükten sonra– bir daha benim mini eteklerimle ilgili problem yaşayacağımızı düşünmüyordum.

Hoparlörlerden tekno müzik çalmaya başladı ve interkomdan hain bir kahkaha yükseldi. Bazı oyuncaklar ses bölümünün yolunu bulmuştu.

Bazı huzursuz ruhlar masaya tırmanmaya başlayınca elimizde ağlarla havalandık. Küflenmiş bir oyuncak ayı ve tek gözlü pembe bir kedicik kollarımdan ve saçımdan çekiştirerek beni sallanan, esneyen ağaçlara itmeye çalıştı. Bilardo sopamla vurup oyuncakları uzaklaştırdım.

Annem yeterince hızlı değildi. Kurt yenikleriyle dolu plastik bir bebek, bileğinden yakalayıp ısırdı. Annem acıyla bağırıp birkaç metre aşağı düştü. Ayakkabısının üstünden damlayan kan masaya düşüyordu.

Ona doğru uçarak ıstakayla bebeğe vurdum ve onu karanlığa geri gönderdim. Oyuncak acıyla bağırdı ve beyaz yansıması havada süzülerek kaykay pistinin tepesine çarpıp turuncu kenarından kayarak en aşağıda durdu. Yeniden yukarı tırmanmaya çalıştı ama aşağı kayıp duruyordu. Etrafı kapalı çukur, yangın söndürücülerden gelen suyla birleştiğinde kaçmayı imkânsız hale getirmişti.

Az önce kısmen planladığım fikir aklımda iyice şekillendi.

"Zombi tilt oyunu!" diye bağırdım anneme. İkimiz de kanatlarımız tepedeki siyah ışıklara değecek kadar yükselmiştik.

Aşağı baktı, ne demek istediğimi pek anlamamıştı.

Göstermek için bilardo masasına konsantre oldum ve topların rüzgâra yakalanıp yuvarlanan çalılar olduğunu hayal ettim. Toplar dönmeye, yuvarlanmaya ve masanın kenarından rengarenk, fosforlu bir şelale gibi düşmeye başladı.

Dönerlerken bazı oyuncakları yakaladılar ve zihnim ile hayal gücümü kullanarak bu hareketli kütleyi kaykay parkına yönlendirdim. Yol boyunca neşil ağaçlarına ve diğer fosforlu engellere takılsalar da ilerlemeye devam ettiler. Bulunduğumuz yükseklikten aşağıdaki parıldayan görüntü sanki yüzlerce tilt oyununun aynı anda oynanması gibiydi.

Annem ne yapmak istediğimi anladı ve tüm zemin parlak toplar ve dengesini kaybetmiş oyuncaklarla dolana kadar büyüsünü diğer bilardo masasına yönlendirdi. Güçlerimizi birleştirdik ve tüm toplarla oyuncakları kaykay pistine yuvarladık. Gölgelerin ardından annemin parlayan gülüşünü görünce ben de ona gülümsedim. Kazanıyorduk.

Uzaktan yan gözle Jeb ve Morpheus'u gördüm. Atari salonuna yakındılar. Boya kapsülleri vızıldayarak yağmur gibi aşağı yağıyordu. Kızıl'ın peşinden gidiyorlardı. Endişemi bastırdım ve annemle çalışıp oyuncakların çoğunu kâseye benzeyen pistin içine yığmaya yoğunlaştım. Geride kalan birkaç tanesi hızla neşil ormanına kaçtı.

Ağımı ve bilardo sopamı kullanarak devasa bir kepçe yaptım. Kaykay pistine yaklaşarak alçaldım ve kepçeyi aşağı indirdim. Oyuncaklar aptal gibi içine girdiler. İlk denememde en az on beş tanesini yakalamıştım. Kıpırdanan ağırlıkları, tepesini kapamam için bana kolaylık sağladı. Yenisini almak için yemek masasına doğru giderken yolda ağ kepçeyi aşağı bıraktım. Elime iki bilardo sopası aldım ve annem uçarak yakınıma geldiğinde birini

ona uzattım. O süzülerek uzaklaştığında ben de son malzeme torbasını almak için masa örtüsünün altına elimi soktum.

Bir şey eldivenimin üstünden bileğimi kesti. Acıyla ciyakladım ve kolumu hızla geri çekerken yere kanlar damladı. Bahçe makası, masa örtüsünün diğer ucunu yırttı ve İkinci Kız Kardeş hızla dışarı fırlayarak zehirli iğnelerini ortaya çıkarmış halde tüm haşmetiyle karşıma dikildi.

25

EN KARANLIK GECE VE EN TUHAF AYDINLIK

Nefesimi tuttum ve bilardo sopasını kullanarak İkinci Kız Kardeş'in zehirli elini engelledim.

Zehirli tırnaklarından biri ahşaba saplanınca tiz bir sesle bağırdı. Sopayı atıp koşmaya başladım. Attığım her kaygan adımda kalbim deli gibi çarpıyordu.

Sallanan neşil ağaçlarının arasında beni hiç kimse –Kızıl, annem ya da oğlanlar– göremezdi ama ben onları görebiliyordum. Jeb ve Morpheus yere inmiş ve annemle ele geçirdiğimiz, işaretledikleri oyuncakları topluyorlardı. Morpheus mavi büyüsünü kullanarak zombileri kukla gibi oynatıp Jeb'e yönlendiriyordu ve Jeb ağzını açtıkları ağın içine bir golf sopasıyla fırlatıyordu onları. Ortalık savaş alanına döndüğünde bile oyun oynamayı

ancak erkekler becerirdi zaten. Neredeyse atari salonunun kapısına, yani Kızıl'ın yanına varmışlardı.

Annem de ileride kaykay pistindeki oyuncakları oğlanların yaptığı gibi dışarı çıkarıyordu. Havalanmak üzere harekete geçtim ama İkinci Kız Kardeş'in makası sağ kanadımı kesti.

Sert ve şiddetli bir acı omuzlarımdan omurgama yayıldı. Dizlerimi hızla ıslak betona çarptım. Çığlık atmaya çalıştım... diğerlerini uyarmaya... ama acı daha derine indi ve ciğerlerimdeki tüm havayı emerek beni sesim çıkmayacak hale getirdi.

İkinci Kız Kardeş hızla yanıma gelirken sekiz bacağı dehşet verici bir ahenk içindeydi. Kanadım lime lime olmuştu. Mücevherli parçalar gece yarısı yağan kar gibi yanıma düşüyor, siyah ışıkların altında bembeyaz parıldıyordu.

"Sana söylemiştim. Kutsal topraklara izinsiz girdiğin gün, seni konfeti yapacağımı söylemiştim. Bunu hallettiğime çok memnunum." Bilardo sopasını kanadıma sapladı ve ben acıyla iki büklüm olunca sopayı yanıma attı. "Kaçak ruhlarımı bir araya getirdiğin ve Kızıl'ı benim himayeme gönderdiğin için senin yaşamana karar verdim. Ölümlü rüya çocuğun ve annen... tazminat olarak sadece onları alacağım. Bana olan borcunun kapandığını düşünebilirsin."

Hareket etmeye çalıştım. *Hayır. Lütfen onları alma.* Göğsüm bu yakarışla doluydu, sesim içime hapsolmuştu ve kafesteki bir kuş gibi çırpınıyordu.

Havaya bir ağ fırlatıp yükselerek uzaklaştı. Karanlığın içinde kaybolmuştu ve ölümcüldü. Görüş alanıma bir girip bir çıkıyordu ve o kadar yüksekteydi ki yerini belirlemek imkânsızdı.

Kızıl'ın hain gülüşü mağaramsı yapıda çınlayınca atari salonunun kapısını kontrol etmek için boynumu hızla çevirdim. Çiçeksi formu şu anda Morpheus'tan uzundu. Bağlarından kurtulmasına oyuncaklar yardım etmiş olmalıydı. Yılansı kollarını kullanarak kendini ileri doğru sürüklemesi bana orangutanları

anımsattı. Fazladan uzuvlarından biri sinsice sokularak Jeb'i yakaladı. Morpheus ölümsüz oyuncaklara yaptığı gibi Kızıl'ı da mavi büyüsüyle sararak kontrol etmeye çalışıyordu ama Kızıl çok güçlüydü ve Morpheus'u da yakaladı.

Haykırdım. Sesim nihayet boğazımı yırtarak çıkmıştı.

Yardım etmek için sırtımdaki ve kanatlarımdaki şiddetli ağrılara direndim. Ayağa kalkmak üzereydim ki omurgamdan yukarı acı verici bir sıcaklık yükselince yeniden karnımın üstüne düştüm. Eskiden iğne batırdığım böcekler de böyle mi hissetmişti?

Yavaşça inledim... bir kraliçe, bir evlat, bir sevgili ve bir arkadaş olamayacak kadar zavallıydım. Lime lime olmuş kanadımdan yükselen keskin, sıcak sancılar her sinir ucuma temas ediyor ve beni şok dalgalarıyla sarsıyordu. Ürperdim, kaslarım titreşti. Su etrafımı sararak beni daha da üşütüyordu.

Zihnim uyuştu. Kendimden geçmek üzereydim, tıpkı günler önce rüyamda çamurun beni yuttuğu zamanki gibiydi. Aşağı çekildiğim sırada Morpheus'un bana söylediklerini hatırladım. Bir çıkış yolu bulmamı ve yalnız olmadığımı söyleyişini... Ve böceklere ulaştığımda kurtulmuştum.

Yeraltı Diyarı'na ilk geldiğimizde, böcekler bana sadakatlerini ve yardımlarını sunmuşlardı. *Bize seslen*, demişlerdi. Öyleyse yapacağım şey tam olarak buydu... zihnimden onlara ulaştım ve tayfları uyandırmaları için yalvardım. Çünkü insanların dünyasını kurtarabilecek tek şey onlardı.

Müziğin gümbürtüsünden onaylayan fısıltılarını zar zor duyabildim; sanki böcek casuslar tüm bu süre boyunca Yeraltı Diyarı'nda benim işaretimi beklemişti. Biraz rahatladım. Karıncalar bunu düzeltecekti. Tayflar gelecek ve Harikalar Diyarı'na ait olan her şeyi geri götürecekti.

Acı bir farkındalıkla sarsıldım. Morpheus'u da yakalayacaklardı. O da Kızıl'la birlikte Harikalar Diyarı'na sürüklenecekti. Yine tehlikede olacaktı.

"Ah, hayır," diye mırıldandım ve acıya dayanarak kendimi zorlayıp emekleme pozisyona geçtim.

Yukarıda İkinci Kız Kardeş, annemin uçan siluetine sinsice süzülüyordu.

"Anne!" diye haykırdım ama annem daha onu fark edemeden örümcek bahçıvan, annemin dengesini bozdu.

Annem doğruca kaykay pistindeki oyuncakların içine düştü. Morumsu siyah siluetinin üstünde elbisesi parlak pembe bir şelale gibiydi. Çılgına dönmüş oyuncaklar üstüne atıldı.

"Ondan uzak durun!" diye bağırdım.

Dans pistinden acınası ve inleyen çığlıklardan oluşan bir kakafoni yükseliyordu. Benim sesimi ve şu anda interkomdan gelen gürültülü vınlamayı bile bastırıyordu. Beyaz ağaçların arasında, duvardaki aynalardan birinde bir portal açıldı ve karanlığın içinde parlamaya başladı. Siyah, yağ gibi bir çamur tavşan deliğinden yukarı sızmaya başladı ve bizim dünyamıza geçti. Göz açıp kapayıncaya kadar hayalete dönüştüler ve duman gibi havaya yayıldılar.

Üstümde uçuşup beni kokladılar, feryatları kemiklerime kadar işliyor, kanatlarımı titretiyordu. Ben haykırarak ileri atılıp ölümsüz oyuncakların altında kalan anneme koştuğumda geride yağlı izlerini bıraktılar. Tayfların, annemin de onlardan biri olduğunu düşünmelerine izin veremezdim. Ama Jeb ve Morpheus'un da yardımıma ihtiyacı vardı.

Oyun salonuna bakma gafletinde bulundum. İkinci Kız Kardeş ona yaklaşırken, Kızıl hâlâ yapraksı kollarıyla oğlanları tutuyordu. Kızıl, diğer dallarını kullanarak kendini neşil ağaçlarına doğru sürüklerken İkinci Kız Kardeş onu takip ediyordu. Çiçeği kovalayan örümcek... Tıpkı mozaiğimdeki gibiydi. Kızıl'ın ne yapmaya çalıştığını anlayınca nefesimi tuttum. İkinci Kız Kardeş değerli ruhu Jeb'i yakalamak için ağını tam fırlattığında, Kızıl kendini neşil ağacının esneyen ağzından içeri attı.

Gitmişlerdi.

Gördüklerime inanamayarak yere yığılıp dirseklerime yaslandım. Gözyaşlarımla savaşarak gözlerimi dikip bekledim. "Lütfen geri dönmeyin... lütfen dönmeyin," diye mırıldandım. Morpheus ve Jeb'in aynanın reddettikleri gibi çarpılmış ve mutasyona uğramış oldukları bir dünyayı düşünemiyordum.

Saniyeler saatler gibi geçti. Bakmamak için gözlerimi sımsıkı kapadım. Gözkapaklarımın ardında, yüzlerini kâbuslardaki gibi deforme olmuş şekliyle görüyordum.

Nefes almaya çalıştım.

Tayfların tiz çığlıkları arasında gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım. Ağacın ağzı hâlâ kapalıydı. Jeb, Morpheus ve Kızıl hâlâ görünürde yoktu. Fakat rahatlamam hemen endişeye dönüştü. İkisi de kapıdan içeri kabul edilmişti; yani binlerce Harikalar Diyarı suçlusuyla birlikte HerhangiBirYer'de kapana kısılmışlardı.

Tayflar tepede alçalıp yükseliyordu ve hava, devasa bir çekirge kolonisiyle dolmuş gibi ağırlaşmıştı. Morpheus ve Jeb'in başına gelen korkunç şeyleri geri alamazdım. Bir şekilde bir yolunu bulacağıma söz vererek onlara daha sonra yardım etmeye karar verdim.

Şu anda annem hâlâ tehlikedeydi.

Acıyla kaykay pistinin kenarına kadar süründüm ve tırmanmaya çalışan oyuncakların arasında onu göremedim. Düşerken elinden kaçırdığı bilardo sopasını aldım ve huzursuz ruhları dürtükledim. Hırlayarak açıldıklarında annem meydana çıktı. Elbisesi lime lime olmuştu, maskesi yamulmuştu ama kendindeydi. Onu tırmalayan oyuncakları bir kenara itip sopaya için uzandı. Ağırlığı omzuma baskı yapınca, sırtımın ikiye ayrılır gibi acımasını bastırmak için dişlerimi sıktım.

Elleri pistin kenarını kavramak üzereyken tepemizde dönen bir grup tayfa yakalandı. Kan donduran çığlıkları sert ve soğuk bir biçimde beni sardı.

"Durun!" diye bağırdım, ellerimle başımı korumaya çalışarak. "O buraya ait!" Bana aldırmadılar ve pistin döne döne içine alçaldılar. Korkunç acıya rağmen kalkmaya çalıştım.

"Beni de alın!" diye yalvardım.

Dönen, inleyen bulut, benim dışımda her şeyi içine çekti: Parlayan neşil ağaçlarını, anneme tutunan ölümsüz oyuncakları, İkinci Kız Kardeş'i ve iplik keseciklerini. İçerideki kasırga ardında sadece yağlı izler bırakarak portaldan geçerken topallayarak aynalı duvara doğru ilerledim.

Portal kapanmadan içine atlamayı umarak kendimi aynaya fırlattım ama çok geçti. Tam kapanırken cama çarptım ve soğuk, sert ayna kırılarak beni kesti. Tek yapabildiğim kanamak ve kırık camlardan yansıyan kâbusu izlemek oldu.

Tayflar yağmaladıklarıyla birlikte Harikalar Diyarı'na indiler ve girişlerinin etkisi çok sert olduğu için tavşan deliği şiddetle içeri doğru çöktü. Geride altüst olmuş toprak ve kırık bir güneş saatinden başka hiçbir şey kalmadı.

İçeri giriş yoktu. Bir daha asla.

I

Hemşiremle benim dışımda avlu bomboştu. Kaldırım taşı gibi görünmesi sağlanmış beton avludaki siyah dökme demir masalardan birinde oturuyordum.

Kontrolden çıkan bir hasta, öfkeyle fırlatmasın diye mobilyaların ayakları zemine sabitlenmişti. Masanın ortasından çıkan, devasa bir mantara benzeyen, siyah ve kırmızı puantiyeli bir güneş şemsiyesi yüzümün yarısını gölgede bırakıyordu. Masanın üstündeki gümüş çay tabakları ve fincanlar pırıl pırıl parlıyordu. İki takım; biri bana, biri babama.

Buradaydım çünkü delirmiştim. Doktorlar öyle söylüyordu. Babam onlara inanıyordu. Neden inanmasın ki? Polisin kanıtı vardı. Yeraltı Diyarı'nda zarar gören yerler tıpkı evdeki odamda, Kelebek İplikleri'nde ve okulun spor salonunda gördüklerinin aynısıydı. Açık büfe masasının altından çıkan buldukları kan annemin DNA'sıyla, Jeb'in ve garajda buldukları sırt çantamdan çıkan tişörtündeki kan da benimkiyle uyuşmuştu.

Annem ve Jeb bir aydır kayıptı. Ben de kurban olduğum için, şüpheli sayılmıyordum. Bir tarikatın, belki de bir çetenin kurbanıydım. Kurban edilmiş ya da beynim yıkanmış olabilirdi. Ama mutlaka yardım almış olmalıydım. Yoksa küçük bir kız tek başına nasıl bu kadar büyük bir zarar verebilirdi ki?

Beni bu konuda konuşturamamışlardı. Ne zaman sorsalar vahşi bir hayvan gibi –ya da serbest kalmış bir yeraltı yaratığı gibi– öfkeden kuduruyordum.

İtfaiyeciler beni Yeraltı Diyarı'ndaki enkazın içinde bulduklarında harap haldeydim. Çoktan tenime geri soktuğum kırpılmış kanatlarımın, aynanın kestiği yarıkların da ötesinde parampar-çaydım. Konuşamamıştım bile. Sadece çığlık atıp ağlamıştım.

Babam, akıl hastanesinde çalışanların bana sakinleştirici vermelerini reddetmişti ve bunun için onu çok seviyordum. İlaçla uyuşturulmadığımdan, kendime zarar vermemem için beni süngerli hücreye kapatmışlardı. Sonsuz beyazlık dışında hiçbir şey olmayan bu odanın bir köşesinde bir hafta boyunca hissiz ve tükenmiş halde yığılıp kalmıştım. Kâbuslarıma musallat olan neşil ağaçları gibi beyaz odada. Mozaiklerim ve o kaçınılmaz gecede her birinin oynadığı rolü düşünerek kendime işkence etmiştim.

Hiçbir zaman savaşan üç kraliçe olmamıştı. Sadece iki taneydi: Kızıl ve ben. Ayrı tutmak için uğraşıp durduğum iki yarım. İğrenç bir yaratık –neşil– Kızıl'ı canlı canlı yemiş, ve yeraltı yaratığı tarafımı büyü ve kaosun ortasında dikilirken, insan

tarafımı ise örümcek ağı gibi beyaz bir şeye –yani kaçınılmaz sonum olan deli gömleğine– mahkûm etmişti.

Artık o karanlık geceler geride kalmıştı. İki yönüm birleşerek bir olmuştu. Kalbimdeki boşluğun acısını yatıştırabilmek için büyümü sinsice yeniden serbest bırakmıştım. Sağ kanadım hâlâ hasarlıydı ama her gün esnettiğim için azar azar kendini toparlıyordu.

Kapalı alan korkusu artık beni etkilemiyordu. Deli gömleğinin cırt cırtlı kilitlerini nasıl yönlendireceğimi öğrenmiştim. Tek bir düşüncemle onları açıyordum. Kollarım serbest kaldıktan sonra kapının üstündeki gözetleme kamerasını ceketle örtüyordum ve kanatlarımı serbest bırakıyordum. Yarı çıplak halde yastıklı zeminde dans ediyor, yeniden Harikalar Diyarı'na döndüğümü, Birinci Kız Kardeş'in yastıklı kulübesinde olduğumu ve şekerli kurabiye yiyip Kumkum isimli yumurta adamla satranç oynadığımı hayal ediyordum. Hastane çalışanları kameramın çalışmadığını fark edene kadar ben çoktan kanatlarımı içime çekmiş, gömleğimin cırt cırtlarını bağlamış, sessiz ve tepkisiz halde köşemde çömelmiş oluyordum.

Geceleri her yer sessizleştiğinde odamdan sıvışıyordum. İnsanları uyurken seyrediyor, onların kırılganlıklarına bakarken bir daha asla onlar kadar çaresiz duruma düşmeyeceğim için zevk duyuyordum.

Ben *deliydim* ve bunu kabullenmiştim. Delilik soyumun bir parçasıydı. Beni Harikalar Diyarı'na götüren ve tacı kazandıran parçası... Geride sadece birimiz kalana dek Kızıl'la son bir kez daha savaşmamı sağlayacak parçası...

O zamana dek, benim için kanayan krallığına dönemeyen bir kraliçeydim. Sadık ve kıymetli iki şövalyem, Jeb ile Morpheus, HerhangiBirYer'de –ayna dünyasında, sürgüne yollanmışların ve dehşet saçanların bölgesinde– kapana kısılmıştı. Ve annem Harikalar Diyarı'nda yapayalnız, İkinci Kız Kardeş'in insafına

kalmıştı. Bu kabul edilemezdi. Onu yeniden kaybetmek için geri almamıştım.

Tavşan deliği çökmüş, anahtarım eriyerek değersiz bir metal yığınına dönmüştü. Ama başka bir anahtarım –*canlı bir anahtarım*– daha vardı ve bana bu dünyanın aynalarından HerhangiBirYer'in kapılarını açacaktı. Ve artık bunu takas etmek için biletlerim de vardı.

Önceki gece annemin eski odasına girmiştim. Hasta değişimleri arasında boş kaldığında orayı görmek istemiştim.

Gölgelerin içinde, sardunya resminin arkasındaki duvarda yumuşak, tuhaf bir parıltı görmüştüm. Sadece karanlığın içindeki ışığı görmeyi öğrenmiş biri tarafından algılanabilirdi.

Aynı resim her odada asılıydı ama bundaki çiçeklerin yaprakları fosforlu yeşil, turuncu ve pembe parlıyordu. İçimden gelen bir sesle çerçeveyi kenara çekince resmin yapraklarının arkasının incecik soyulduğunu gördüm. Daha da gizemli olansa alçı duvarda yumruk büyüklüğünde bir delik olmasıydı ve içi toprak ve fosforlu mantarlarla doluydu.

Annem burada tutsakken, Harikalar Diyarı'ndan gelen mantarları yetiştirmişti. Bana yeraltı yaratıklarının daima bir kaçış planı olması gerektiğini söylediğinde ciddiydi demek.

Bir süre elimde mantarlarla yatakta oturmuş ve ne kadar sıklıkta kaçma ihtiyacı hissedip bunları kullandığını merak etmiştim. Böyle bir fırsatı olduğunu bilmek ve şimdi de bunu bana devrettiğini görmek zihnimi yatıştırıyordu.

"Selam, Allie." Babamın gelişiyle gerçek dünyaya döndüm. Dışarının havasını içime çekip canlandığımı hissettim. Güneşin altında kalan yüzümün yarısı ısındığı için şemsiyenin gölgeli tarafına kaydım.

"Selam." Ona bu kadarını sundum ve masadaki çiçeklerin etrafında uçuşan iki kral kelebeğiyle sohbetime geri döndüm.

Acele etmemi çünkü uçmak için Londra'nın çok uzak bir mesafe olduğunu ve gün ışığını tercih ettiklerini söylediler.

Babam yorgun ve yenik gözlerle, böceklerle sohbetimi izledi. "Allie, tatlım, odaklanmaya çalış, olur mu? Bu çok önemli. Anneni ve Jeb'i bulmamız gerekiyor. Tehlikedeler."

Evet, baba, tehlikedeler. Hem de senin sandığından çok daha fazla.

"Hemşireyi yollarsan," dedim tekdüze, hülyalı bir sesle, "hatırladığım her şeyi sana anlatırım." Çay fincanındaki bifteğime çatalımı batırdım ve tuzlu etin yağını çeneme akıtarak ağzıma attım. Artık yemek yememin tek yolu buydu. Çay fincanları ve tabaklarıyla. Ve her gün Alice gibi giyiniyordum. Nasıl deli gibi görüneceğimi biliyordum. Bunu ustasından öğrenmiştim.

Hemşireye gitmesini işaret eden babamın yüz ifadesini görmek can yakıcıydı. Benimle yalnız kalmaktan korkuyordu. Onu suçlayamazdım. Ama insani empati yönümü bir kenara ittim. Önümüzdeki yolculuk için güçlü olmak zorundaydı. Annemi kurtarmak istiyorsa kendi akıl sağlığı da test edilecekti.

Sorun değildi çünkü onun gücüne inancım tamdı.

Tüm bunların anahtarı oydu ve onu kilide uydurmak için ikimiz için de yeterince acımasız ve kurnaz olmalıydım.

Sol gözkapağı seğiren babam bana baktı. "Tamam, Allie. Yalnızız."

Dudaklarım vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Balo gecesinden bahsetmeye başlamadan önce, yemeğinden bir ısırık al. Çok lezzetli."

Gözlerini kıstı, kendi çay fincanına çatalını batırarak et, mantar ve sos alarak ağzına attı.

Dirseklerimi masaya yaslayarak çenemi elimin üstüne koydum. "Sen yemekle meşgulken, bir soru sorabilir miyim?" Sesim kendi kulaklarıma bile dengesiz ve yapmacık geldi. Onun dengesini bozmak için çok iyiydi.

Başını sallayarak yutkundu. "Allie, oyun oynamayı bırak. Zaman kaybediyoruz."

Suratımı astım. "Sen benimle oynamazsan, diğer konuklarım oynar." Öne eğildim ve yan gözle babamı izlerken masadaki çiçeklere fısıldadım.

Boğulur gibi bir ses çıkardı. Yüzü sararmıştı. "Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?"

"Sadece merak ediyorum." Önlüğümün cebindeki mendile sarılmış mantarları sıkıca tuttum. İkimizin de bifteğine en yumuşaklarından birini kattığımı fark etmemişti ve saniyeler içinde böcek boyutuna küçülüp kelebeklerin sırtında yolculuk edecektik. "Trenler hakkında ne düşünüyorsun?"